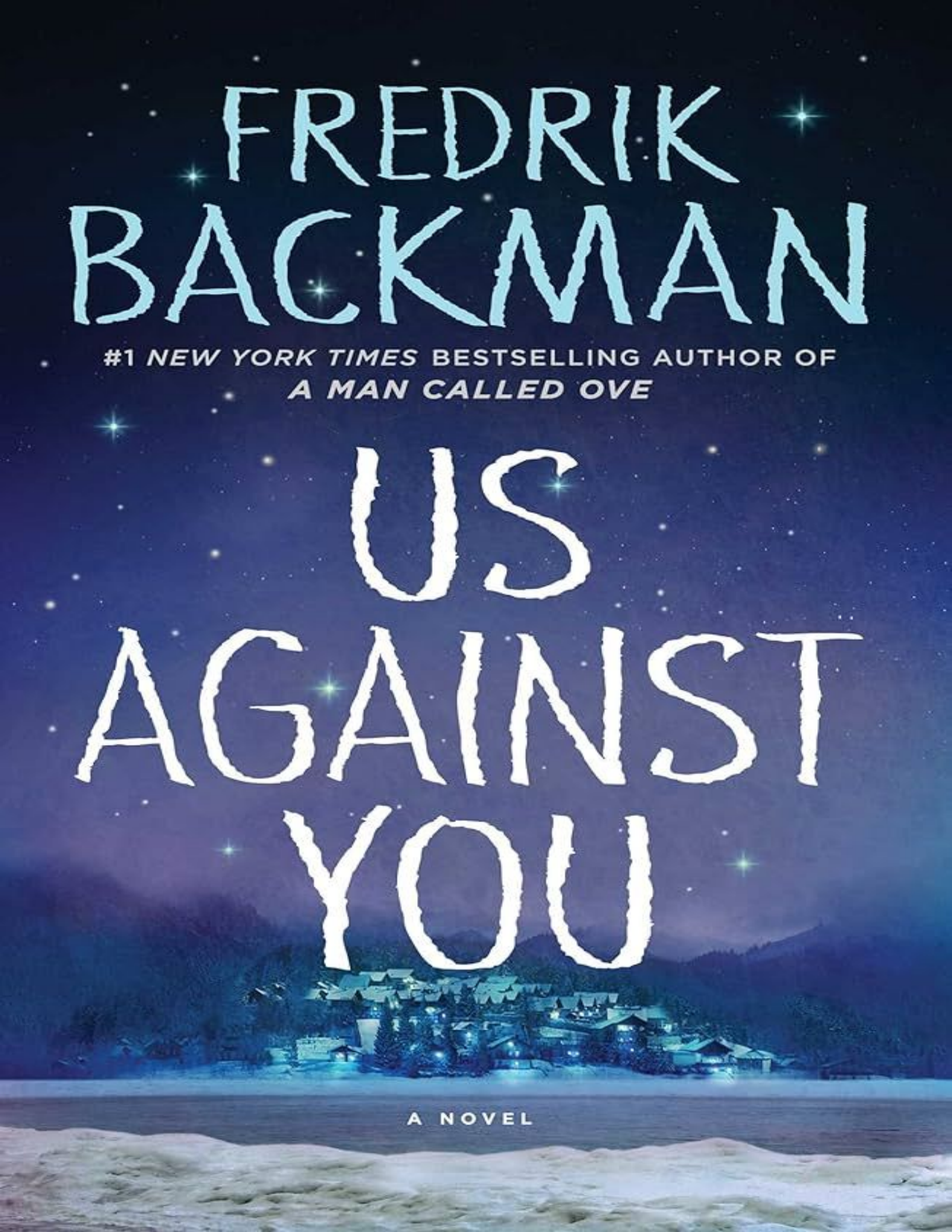

FREDRIK
BACKMAN
#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
A MAN CALLED OVE
US
AGAINST
YOU
A NOVEL

Tüm Grup Ve Kanal Linklerimiz

ANA GRUP KANALI
https://t.me/ayisigikitap

ANA GRUP
https://t.me/ayisigikitapgenel

ÇEVİRİ GRUBU
https://t.me/moonlightceviri

Neda için. Hâlâ seni etkilemeye çalışıyorum. Bil diye söylüyorum.

OceanofPDF.com

1

Birinin Hatası Olacak

Hiç düşen bir kasaba gördünüz mü? Bizimki düştü. Sonunda Beartown'a şiddetin bu yaz geldiğini söyleyeceğiz ama bu yalan olacak; şiddet zaten buradaydı. Çünkü bazen birbirimizden nefret etmek o kadar kolaydır ki başka bir şey yapmamız anlaşılmaz görünür.

Ormanın içinde küçük bir topluluğuz; insanlar buraya hiçbir yolun çıkmadığını, sadece geçtiğini söylüyor. Ekonomi her derin nefes alışında öksürüyor; fabrika, buzdolabındaki pastanın her bir yanından biraz alırsanız küçüldüğünü kimsenin fark etmeyeceğini düşünen bir çocuk gibi her yıl işgücünü azaltıyor. Kasabanın güncel bir haritasını eski haritanın üzerine koyarsanız, ana alışveriş caddesi ve "merkez" olarak bilinen küçük şerit, sıcak bir tavadaki pastırma gibi küçülür. Bir buz pateni pistimiz var ama başka bir şeyimiz yok. Ama öte yandan, burada insanların genellikle söylediği gibi: Başka neye ihtiyacınız var ki?

Yoldan geçen insanlar Beartown'ın hokeyden başka bir şey için yaşamadığını söylüyor ve bazı günler haklı olabilirler. Bazen insanların her şeye rağmen hayatta için uğruna yaşayacakları bir şeylere sahip olmalarına izin verilmesi gerekir. Kızgın değiliz, açgözlü değiliz; Beartown hakkında istediğinizi söyleyin ama buradaki insanlar sert ve çalışkandır. Biz de kendimize benzeyen, gurur bir hokey takımı kurduk, çünkü biz sizin gibi değildik. Büyük şehirlerden gelen insanlar bir şeyin çok zor olduğunu düşündüklerinde, biz sadece sırıttık ve "Zor olması " dedik. Burada büyümek kolay değildi; bu yüzden bunu biz yaptık, siz değil. Hava nasıl olursa olsun dimdik durduk. Ama sonra bir şey oldu ve düştük.

Bundan önce de ilgili bir hikaye var ve bunun suçluluğunu her zaman taşıyacağız. Bazen iyi insanlar sevdiklerini korumaya çalıştıkları inancıyla korkunç şeyler yaparlar. Hokey takımının yıldızı olan bir çocuk bir kıza tecavüz etti. Ve biz yolumuzu kaybettik. Bir toplum seçimlerinin toplamıdır ve iki çocuğumuz farklı şeyler söylediğinde ona inandık. Çünkü bu daha kolaydı, çünkü eğer kız yalan söylüyorsa hayatımız her gibi devam edebilirdi. Gerçeği öğrendiğimizde, kasabayı da yanımıza alarak dağıldık. Her şeyi farklı yapmamız gerektiğini söylemek kolay, ama belki siz farklı davranmazdınız. Korksaydınız, bir taraf seçmeye zorlansaydınız, neyi feda etmeniz gerektiğini bilseydiniz. Belki de düşündüğünüz kadar cesur olmazdınız. Belki de umduğunuz kadar bizden farklı değilsinizdir.

Bu, bir yazdan ertesi kışa kadar yaşananların hikâyesidir. Beartown ve komşu Hed kasabası ve iki hokey takımı arasındaki rekabetin nasıl para, güç ve hayatta kalmak için çılgın bir mücadeleye dönüşebileceği hakkında. Bu, hokey pistleri ve onların etrafında kalpler, insanlar ve spor hakkında ve bazen sırayla birbirlerini nasıl taşıdıkları hakkında bir hikaye. Bizler hakkında, hayal kuran ve savaşan insanlar hakkında. Bazılarımız aşık olacak, bazılarımız ezilecek; iyi günlerimiz ve çok kötü günlerimiz olacak. Bu kasaba sevinecek, ama aynı zamanda yanmaya da başlayacak. Korkunç bir patlama olacak.

Bazı kızlar bizi gururlandıracak; bazı erkekler bizi yüceltecek. Farklı renklerde giyinmiş genç adamlar karanlık bir ormanda ölümüne dövüşecek. Bir araba gece boyunca çok hızlı gidecek. Bunun bir trafik kazası olduğunu söyleyeceğiz, ancak kazalar tesadüfen olur ve bunu önleyebileceğimizi bileceğiz. Bu birisinin hatası olacak.

Sevdiğimiz insanlar ölecek. Çocuklarımızı en güzel ağaçlarımızın altına gömeceğiz.

OceanofPDF.com

2

Üç Tür İnsan Vardır

Bang-bang-bang-bang-bang.

Beartown'daki en yüksek nokta, kasabadaki son binaların güneyindeki bir tepedir. Oradan Tepeler'deki büyük villalardan fabrikayı, buz pateni pistini ve merkeze yakın daha küçük sıra evleri geçerek Hollow'daki kiralık apartman bloklarına kadar her yeri görebilirsiniz. İki kız tepede durmuş kasabalarına bakıyor. Maya ve Ana. Yakında on altı yaşına basacaklar ve farklılıklarına rağmen mi yoksa farklılıkları yüzünden mi arkadaş olduklarını söylemek zor. Biri müzik aletlerinden, diğeri silahlardan hoşlanıyor. Birbirlerinin müzik zevklerinden karşılıklı olarak nefret etmeleri, neredeyse evcil hayvanlar hakkında on yıldır süren kavgaları kadar sık tekrarlanan bir tartışma konusu. Geçen kış okuldaki bir tarih dersinden atıldılar çünkü Maya "Kim köpek severdi biliyor musun Ana? Hitler!" diye mırıldanmış, bunun üzerine Ana da "O zaman kim kediciydi biliyor musun? Josef Mengele!"

Sürekli didişirler ve birbirlerini sorgusuz sualsiz severler ve küçüklüklerinden beri tüm dünyaya karşı sadece ikisinin olduğunu hissettikleri günler olmuştur. Baharın başlarında Mayanın başına gelenlerden beri her gün hissediyorlar.

Haziran ayının hemen başındayız. Yılın dörtte üçü boyunca burası kışla kaplıdır, ama şimdi, birkaç büyülü hafta boyunca, yaz mevsimindedir. Etraflarındaki orman güneş ışığıyla sarhoş oluyor, ağaçlar göllerin yanında mutlu bir şekilde sallanıyor ama kızların gözleri huzursuz. Yılın bu zamanı onlar için sonsuz bir macera zamanıydı; bütün günlerini doğada geçirirler ve

Akşam geç saatlerde yırtık giysiler ve kirli yüzlerle, gözlerinde çocukluklarıyla eve dönerler. Hepsi gitti. Onlar artık birer yetişkin. Bazı kızlar için bu seçtiğiniz bir şey değil, size dayatılan bir şey.

Bang. Bang. Bang. Bang-bang-bang.

Bir anne bir evin önünde duruyor. Çocuğunun eşyalarını arabaya yerleştiriyor. Onlar bu kaç kez oluyor? Aoor'dan kaç tane oyuncak topluyorsunuz, yatmadan önce kaç tane oyuncak hayvan için arama partisi kurmanız gerekiyor, anaokulunda kaç tane eldivenden vazgeçiyorsunuz? Eğer doğa gerçekten insanların üremesini istiyorsa, o zaman evrim belki de tüm ebeveynlerin ekstra kollar geliştirmesine izin vermeliydi, böylece tüm sefil kanepelerin ve buzdolaplarının altına ulaşabilirlerdi diye kaç kez düşündünüz? Koridorlarda çocuklarımızı beklemek için kaç saat harcıyoruz? Bize kaç tane gri saç veriyorlar? Kaç ömrü onların tek bir ömrüne adıyoruz? İyi bir ebeveyn olmak için ne gerekir? Fazla bir şey değil. Sadece her şey. Kesinlikle her şey.

Bang. Bang.

Tepede Ana en iyi arkadaşına döner ve sorar: "Küçüklüğümüzü hatırlıyor musun? Hani hep çocuğumuz varmış gibi davranmak isterdin?"

Maya gözlerini kasabadan ayırmadan başını sallıyor.

"Hâlâ çocuk istiyor musun?" Ana sorar.

Maya cevap verirken ağzı zar zor açılıyor. "Bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

Ana öfke ve üzüntü arasında omuzlarını hafifçe silkiyor. "Belki yaşlandığımda."

"Kaç yaşında?"

"Bilmiyorum. Otuz, belki."

Maya uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Erkek mi kız mı istiyorsun?"

diye sorar. Ana sanki tüm hayatı boyunca bunu düşünmüş gibi cevap verir: "Erkekler." "Neden?"

"Çünkü dünya bazen onlara karşı biraz boktan davranıyor. Ama bize neredeyse her zaman böyle davranıyor."

Bang.

Anne gözyaşlarını tutarak sandığı kapatır çünkü tek bir damla bile gözyaşlarının asla durmayacağını bilir. Kaç yaşına gelirlerse gelsinler, çocuklarımızın önünde asla ağlamak istemeyiz. için her şeyi yaparız; asla bilemezler çünkü koşulsuz olan bir şeyin büyüklüğünü anlayamazlar. Bir ebeveynin sevgisi dayanılmazdır, umursamazdır, sorumsuzdur. Onlar yataklarında uyurken ve biz otururken o kadar küçükler ki, içimiz paramparça oluyor. Bu bir ömür boyu süren eksikliklerdir ve kendimizi suçlu hissederek her yere mutlu fotoğraflar yapıştırırız, ama acı veren her şeyin saklandığı fotoğraf albümündeki boşlukları asla göstermeyiz. Karanlık odalarda sessiz gözyaşları. Başlarına gelebilecek her şeyden, maruz kalabilecekleri her şeyden, kurban olabilecekleri tüm durumlardan korkarak uyanık yatıyoruz.

Anne arabanın etrafında dolaşır ve kapıyı açar. Diğer annelerden pek de farklı değildir. Seviyor, korkuyor, parçalanıyor, utançla doluyor, yetmiyor. Üç oğlunun yatağının yanında uyanık oturmuş, onun uyumasını izlemiş ve her ebeveynin yaptığı gibi başına gelebilecek tüm korkunç şeylerden korkmuş. Bunun tam tersinden korkması gerekebileceği hiç aklına gelmemişti.

Bang.

Şafak vakti, kasaba uykuda; Beartown'dan çıkan ana yol bomboş ama kızların gözleri tepeden hâlâ yola dikili. Sabırla bekliyorlar.

Maya artık rüyalarında tecavüzü görmüyor. Kevin'in ağzını kapatan elini, çığlıklarını bastıran vücudunun ağırlığını, raflarında hokey kupaları olan odasını, bluzunun düğmesinin sekerek geçtiği Aoor'u. Şimdi sadece Heights'ın arkasındaki koşu parkurunu hayal ediyor; buradan görebiliyor. Kevin tek başına koşarken, kadın elinde pompalı tüfekle karanlığın içinden çıktı. Titreyip ağlarken ve merhamet için yalvarırken tüfeği kafasına dayamış. Her gece rüyasında onu öldürüyor.

Bang. Bang.

Bir anne çocuğunu kaç kez kıkırdatır? Çocuğu onu kaç kez yüksek sesle güldürür? Çocuklar, bunu kasıtlı olarak yaptıklarını ilk kez fark ettiğimizde, bir mizah anlayışları olduğunu keşfettiğimizde bizi ters yüz ederler. Şaka yaptıklarında, duygularımızı manipüle etmeyi öğrenirler. Eğer bizi seviyorlarsa, kısa bir süre sonra duygularımıza dokunmamak için yalan söylemeyi, mutluymuş gibi davranmayı öğrenirler. Nelerden hoşlandığımızı çabuk öğrenirler. Kendimize onları tanıdığımızı söyleyebiliriz, ama onların kendi fotoğraf albümleri vardır ve boşluklarda büyürler.

Anne kaç kez evin dışında arabanın yanında durup saate bakmış ve sabırsızlıkla oğlunun adını söylemiştir? Bugün bunu yapmasına gerek yok. Eşyalarını toplarken oğlu birkaç saattir yolcu koltuğunda sessizce oturuyordu. Bir zamanlar iyi durumda olan vücudu, ona yemek yedirmek için haftalarca uğraştıktan sonra zayıflamış. Gözleri ön camdan boş boş bakıyor.

Bir anne oğlunu ne kadar affedebilir? Bunu önceden bilmesi nasıl mümkün olabilir? Hiçbir ebeveyn küçük oğlunun büyüyüp suç işleyeceğini hayal etmez. Şu anda hangi kabusları gördüğünü bilmiyor, ama onlardan uyandığında bağırıyor. O sabah onu koşu pistinde soğuktan hareketsiz, korkudan donmuş halde bulduğundan beri. Altını ıslatmış ve çaresiz gözyaşları yanaklarında donmuştu.

Bir kıza tecavüz etti ve kimse bunu kanıtlayamadı. Her zaman bunun yanına kâr kaldığını, ailesinin cezadan kurtulduğunu söyleyen insanlar olacaktır. Elbette haklılar. Ama annesi için asla böyle hissetmeyecek.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Araba yolda ilerlemeye başladığında Maya tepede durur ve Kevin'in buraya asla geri dönmeyeceğini bilir. Onu kırmıştır. Bunun onun kazandığı anlamına geldiğini söyleyen insanlar her zaman olacaktır.

Ama ona asla öyle gelmeyecek.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Fren lambaları bir anlığına yanar; anne dikiz aynasından, eskiden ev olan eve ve "Erdahl" isminin harf harf yırtıldığı posta kutusundaki yapışkan parçalara son bir kez bakar. Kevin'in babası diğer arabayı tek başına topluyor. Yolda annesinin yanında durmuş, kazağında gözyaşları ve pantolonunda idrarla yatan oğullarını görmüştü. Hayatları o zamandan çok önce paramparça olmuştu ama anne ilk kez o zaman parçaları gördü. Çocuğu karda yarı taşırken, yarı sürüklerken babası ona yardım etmeyi reddetti. Bu iki ay önceydi. Kevin o zamandan beri evden çıkmadı ve anne babası birbirleriyle neredeyse tek kelime bile konuşmadı. Erkekler kendilerini kadınlardan daha farklı şekillerde tanımlarlar, hayat ona bunu öğretti ve kocası ve oğlu kendilerini her zaman tek bir kelimeyle tanımladılar: kazananlar. Kendini bildi bileli babası da aynı mesajı aşılamış: "Üç tür insan vardır: Kazananlar, kaybedenler ve izleyenler."

Peki ya şimdi? Eğer kazanan değillerse, ? Anne ayağını frenden çeker, radyoyu , yolda ilerler ve köşeyi döner. Oğlu yanına oturur. Baba diğer arabaya biner, tek başına ters yöne gider. Boşanma belgeleri postada, okula gönderilen ve babanın başka bir şehre taşındığını, anne ve oğlunun da yurtdışına gittiğini bildiren mektupla birlikte. Okuldan herhangi birinin sorusu olması ihtimaline karşı annenin telefon numarası en altta yazıyor ama kimse aramıyor. Bu kasaba, Erdahl ailesinin buranın bir parçası olduğunu unutmak için elinden geleni yapacak.

Arabada dört saat süren sessizlikten sonra, Beartown'dan o kadar uzaklaşmışlardır ki ormanı göremezler, Kevin annesine fısıldar, "Sence farklı bir insan olmak mümkün mü?"

sallıyor, alt dudağını ısırıyor ve gözlerini öyle bir kırpıyor ki önündeki yolu göremiyor. "Hayır. Ama daha iyi bir insan olmak mümkün." Sonra titreyen elini uzatıyor. Sanki üç gibi, sanki bir uçurumun kenarında sallanıyormuş gibi tutuyor. Fısıldar, "Seni affedemem, Kevin. Ama seni asla terk etmeyeceğim."

Bang-bang-bang-bang-bang.

Bu şehrin sesi bu, her yerde. Belki de bunu ancak burada yaşarsanız anlayabilirsiniz.

Bangbangbang.

Tepede iki kız durmuş, arabanın gözden kayboluşunu izliyorlar. Yakında on altı yaşına girecekler. Birinin elinde bir gitar, diğerinin elinde bir riae var.

OceanofPDF.com

3

Bir Erkek Gibi

Diğer insanlar hakkında bildiğimiz en kötü şey, onlara bağımlı olduğumuzdur. Onların eylemleri hayatımızı etkiler. Sadece seçtiğimiz, sevdiğimiz insanlar değil, geri kalan herkes: aptallar. Her sırada önümüzde duran, düzgün araba kullanamayan, kötü televizyon programlarını seven ve restoranlarda çok yüksek sesle konuşan ve çocukları anaokulunda çocuklarımıza kış kusması mikrobunu bulaştıran sizler. Kötü park eden, işimizi çalan ve yanlış partiye oy veren sizler. Ayrıca her saniye hayatımızı etkiliyorsunuz.

Yüce Tanrım, bunun için senden nasıl nefret ediyoruz.

Bearskin barında bir dizi sessiz yaşlı adam arka arkaya oturmaktadır. Yetmişli yaşlarda oldukları söyleniyor ama bunun iki katı da olabilirler. beş kişiler ama en az sekiz fikirleri var ve "on beş amca" olarak biliniyorlar çünkü Beartown Buz Hokeyi Kulübü'ndeki tüm antrenmanlarda her zaman tahtaların yanında durup yalan söylüyor ve tartışıyorlar. Daha sonra Ayı Derisi'ne gidip orada yatıp tartışıyorlar ve bazen de diğerlerini inandırmaya çalışarak kendilerini eğlendiriyorlar: bazen geceleri birbirlerinin ev numaralarını ve birkaç kadeh içtikten sonra anahtarlarını saklıyorlar. Bir keresinde dördü birden beşincinin arabasını garaj yolundan çekmiş ve yerine aynı kiralık arabayı koymuşlar, böylece adam arabayı alamayınca eve girme vakti geldiği için dehşete düşmüş.

ertesi sabah başladı. Maçlara Monopoly parasıyla ödeme yapıyorlar ve neredeyse bütün bir sezon boyunca 1980 Kış Olimpiyatları'ndaymış gibi davranıyorlardı. Beartown Ice Hockey'in genel müdürü Peter Andersson'u her gördüklerinde onunla Almanca konuşuyor ve ona "Hans Rampf" diye hitap ediyorlardı. Bu durum genel müdürü yavaş yavaş çıldırtıyordu ve bu da on iki amcayı uzatmalarda kazanılan bir maçtan daha çok mutlu ediyordu. Kasabadaki insanlar sık sık amcaların şu anda on de bunamış olmasının tamamen mümkün olduğunu söylüyorlar, ama bunu kim nasıl kanıtlayabilir ki?

Bearskin barının sahibi Ramona, barda on beş viski sıralıyor. Burada sadece bir çeşit viski var ama birkaç çeşit hüzün var. Amcalar, Beartown Buz Hokeyi'ni ligin üstünden en altına kadar takip etmişler. Tüm hayatları boyunca. Bugün onların en kötü günü olacak.

Kira Andersson, telefonu çaldığında ofisine gitmek üzere arabasında oturmaktadır. Pek çok farklı nedenden dolayı kendini stresli hissediyor. Telefonu koltuğunun altına düşürür ve Kira'nın kocasının genellikle sarhoş bir denizci çetesini utandıracağını belirttiği bir anatomik hassasiyetle küfür eder. Kira nihayet telefonu eline aldığında, diğer uçtaki kadının küfürlerin etkisinden kurtulması birkaç saniye sürüyor.

"Alo?" Kira tersliyor.

"Evet, üzgünüm, S Express'ten arıyorum. Fiyat teklifi istemek için e-posta göndermişsiniz ... . ." diyor kadın tereddütle.

"demiştiniz? S Express mi? Hayır, yanlış numara olmalı" diyor Kira.

"Emin misiniz? Evraklar önümde ve-" diyor kadın, ama sonra Kira telefonunu tekrar düşürüyor ve telefonun kafasının tasarımcısının tam olarak ne tür bir cinsel organa benzediğine dair spontane bir açıklamaya başlıyor ve tekrar tutmayı başardığında diğer uçtaki kadın kendine bir iyilik yaptı ve kapattı.

Kira bu konuda daha fazla düşünmez. Bugün bölge konseyiyle hokey kulübünün geleceği hakkında bir toplantı yapacak olan kocası Peter'dan telefon beklemektedir ve toplantının sonuçlarıyla ilgili endişesi midesinin etrafındaki bir bandın giderek daha çekilmesi gibidir. Telefonu yolcu koltuğuna fırlattığında, ekran kararmadan önce kızı Maya ve oğlu Leo'nun arka plandaki resmi kısa bir süre parlıyor.

Kira işe arabayla gidiyor ama arabayı durdurup internette "S Express "e baksa bunun bir taşıma şirketi olduğunu görecekti. Hokey takımını o kadar da önemsemeyen kasabalarda, Andersson ailesi adına fiyat teklifi istemek zararsız bir şaka gibi görünebilirdi ama Beartown o tür bir kasaba değil. Ormanın sessizliğinde tehditkâr olmak için çığlık atmanıza gerek yoktur.

Kira bunu yakında anlayacaktır elbette. O akıllı bir kadın ve burada yeterince uzun süre yaşadı. Beartown pek çok şeyle tanınır: baş döndürücü güzellikteki ormanları, ulusal politikacıların sadece büyük şehirlerin büyümesini istediği bir ülkede son bir vahşi doğa alanı. Doğayı ve sporu seven dost canlısı, alçakgönüllü, çalışkan insanları, takım hangi oynarsa oynasın tribünleri dolduran seyircileri, maçlara yüzlerini yeşile boyayan emeklileri vardır. Sorumlu avcılar, becerikli olta balıkçıları, orman kadar sert ve buz kadar inatçı insanlar, ihtiyacı olan herkese yardım eden komşular. Hayat zor , ama onlar sırıtır ve "Zor olması gerekiyordu" derler. Beartown bununla bilinir. Ama . . . şey. Kasaba başka şeylerle de tanınır.

Birkaç yıl önce yaşlı bir hokey hakemi medyaya kariyerindeki en kötü anılarından bahsetti. İkinci, üçüncü ve dördüncü sıralarda, kızgın taraftarların bir kararı beğenmediklerinde buzun üzerine tütün kutuları, bozuk paralar ve golf topları attıkları büyük şehirlerdeki maçlar yer alıyordu. Ancak 1. sırada, bir keresinde hakemin bir maçın son dakikasında misafir takıma bir güç oyunu verdiği ormanın dışındaki küçük bir pist vardı. Golü atmışlardı, Beartown kaybetmişti ve hakem, arenada "Sürü" için ayrılan ve her zaman siyah ceketli adamların sağır edici bir sesle şarkı söylediği ya da korkunç bir şekilde böğürdüğü meşhur ayakta durma alanına doğru bakmıştı. Ama bu sefer seslerini yükseltmemişlerdi. Sürü orada öylece durmuş, tamamen sessiz kalmıştı.

Kira'nın kocası, Beartown Buz Hokeyi'nin genel müdürü Peter Andersson tehlikeyi ilk fark eden kişi oldu. Sayı hakeminin bulunduğu bölüme doğru koştu ve oyunun bittiğini bildiren zil çaldığında tüm ışıkları kapatmayı başardı. Karanlıkta güvenlik görevlileri hakemleri dışarı çıkardı ve uzaklaştırdı. Aksi takdirde ne olacağını kimsenin açıklamasına gerek yoktu.

Bu yüzden yumuşak tehditler burada işe yarar. Bir taşıma şirketini aramak yeterli, Kira nedenini yakında anlayacaktır.

Bölge konseyi binasındaki toplantı henüz tamamlanmadı, ancak Beartown'daki birkaç kişi sonucu şimdiden biliyor.

Belediye binasının dışında her zaman bir bayrak asılıdır: ulusal bayrak ve belediyenin armasını taşıyan bir bayrak. Yerel politikacılar onları konferans salonundan görebilirler. Yaz ortası tatilinden birkaç gün önce, Kevin ve ailesi şehri terk ettikten üç hafta sonra. Bunu yaptıklarında tarihi değiştirdiler: henüz gelecek olan tarihi değil, zaten yaşanmış olan tarihi. Ama henüz herkes bunun farkında değil.

Meclis üyelerinden biri gergin bir şekilde öksürüyor, ceketini iliklemek için cesur bir girişimde bulunuyor, kaba bir tahminle bunun teorik olarak bile mümkün olduğu zamandan bu yana yarım düzine Noel buPet geçmiş olmalı ve şöyle diyor, "Üzgünüm Peter, ancak konseyin kaynaklarını tek bir hokey takımına odaklamamızın bölgeye en iyi şekilde hizmet edeceğine karar verdik. İki değil. Biz ... odaklanmak istiyoruz. Hed Hockey. Bunu kabul ederseniz, siz de dahil olmak üzere herkesin yararına olacaktır. Durumu göz önünde bulundurarak."

Peter Andersson masanın diğer tarafında oturmaktadır. İhanete uğradığının farkına varması onu karanlığa sürüklüyor ve sesini zorlukla duyurarak şöyle diyebiliyor: "Ama bizim sadece birkaç aylığına, yeni sponsorlar bulana kadar biraz yardıma ihtiyacımız var. Konsey sadece bankadan alacağımız kredi için kefil olmak zorunda."

Kendi aptallığından hemen utanarak sessizliğe gömülür. Belli ki meclis üyeleri banka yöneticileriyle çoktan konuşmuşlar - onlar komşu, onlar

birlikte golf oynayıp geyik avlayacaklardı. Bu karar Peter odaya girmeden çok önce alınmıştı. Meclis üyeleri ondan gelmesini istediklerinde, bunun "gayri resmi bir toplantı" olacağını vurgulamaya özen .

Tutanak falan tutulmayacak. Toplantı odasındaki sandalyeler ekstra dardır, bu da tüm gücü elinde bulunduran adamların aynı anda birden fazla sandalyeye oturmasını sağlar.

Peter'ın telefonu çalar. Açtığında, Beartown Buz Hokeyi Kulübü'nün yöneticisinin istifa ettiğini bildiren bir e-posta görür. Burada olacakları biliyor olmalıydı ve muhtemelen onun yerine Hed'de bir iş teklif edilmişti. Peter bu darbeyle tek başına başa çıkmak zorunda kalacaktır.

Masanın diğer tarafındaki politikacılar rahatsız bir şekilde kıvranmaktadır. Peter ne düşündüklerini anlayabiliyor: "Kendinizi utandırmayın. Yalvarma, yakarma. Bir erkek gibi kabul et."

Beartown büyük bir gölün kıyısında yer alır ve gölün bir kenarı boyunca dar bir sahil şeridi uzanır. Yılın bu zamanında plaj kasabanın gençlerine aittir, hava o kadar sıcaktır ki Beartown'da kışın dokuz ay neredeyse unutursunuz. Plaj toplarının ve hormonların bolluğu arasında güneş gözlüklü on iki yaşında bir çocuk oturuyor. Adı Leo Andersson. Geçen yıl plajdaki pek çok kişi bunu bilmiyordu ama şimdi hepsi biliyor ve sanki patlamaya hazırmış gibi ona bakmaya devam ediyorlar. Birkaç ay önce Leo'nun ablası Maya, Kevin tarafından tecavüze uğradı, ancak polis hiçbir şey kanıtlayamadı, bu yüzden Kevin oP aldı. Kasaba halkı ikiye bölündü, çoğu Kevin'in tarafını tuttu ve nefret Leo'nun ailesini kovmaya çalışana kadar tırmandı. Leo'nun kız kardeşinin penceresine üzerinde KAHPE yazan taşlar attılar, okulda ona zorbalık yaptılar, pistte bir toplantı düzenlediler ve onu ve Leo'nun babasını Beartown Buz Hokeyi'nin genel müdürü yapmaya çalıştılar.

Bir tanık ortaya çıktı, olay sırasında evde olan Maya ile aynı yaşta bir çocuk. Ama bu hiçbir şeyi . Polis hiçbir şey yapmadı, kasaba sessiz kaldı, yetişkinler Maya'ya yardım etmek için hiçbir şey yapmadı. Çok geçmeden bir gece başka bir şey oldu. Kimse tam olarak ne olduğunu bilmiyordu. Ama birden Kevin dışarı çıkmayı bıraktı. Söylentilere göre

üç hafta önce bir sabah ailesiyle birlikte kalkıp şehri terk etti.

Leo o zaman her şeyin daha iyiye gideceğini düşünmüştü. Ama her şey da kötüye gitti. On iki yaşındadır ve bu yaz insanların karmaşık bir gerçek yerine her zaman basit bir yalanı seçeceğini öğrenir, çünkü yalanın rakipsiz bir avantajı vardır: gerçek her zaman gerçekte ne olduğuna bağlı kalmak zorundadır, oysa yalan sadece inanılması kolay olmalıdır.

İlkbahardaki o toplantıda kulüp üyeleri arasında yapılan oylamada Peter Andersson'un genel menajer olarak kalmasına mümkün olan en küçük farkla karar verildiğinde, Kevin'in babası hemen Kevin'in kulüp değiştirmesini, Beartown'dan Hed'e geçmesini sağlamıştı. Koçu, neredeyse tüm sponsorları ve genç takımdaki en iyi oyuncuların neredeyse tamamını kendisiyle birlikte hareket etmeye ikna etmişti. Kevin'in ailesi üç hafta önce aniden şehri terk ettiğinde, her şey yeniden altüst oldu ama - gariptir ki - hiçbir şey değişmedi.

Peki Leo ne bekliyordu? Herkesin birden Kevin'in suçlu olduğunu anlayıp özür dileyeceğini mi? Sponsorların ve oyuncuların başlarını öne eğerek Beartown'a geri döneceklerini mi? Hem de nasıl. Burada kimse başını öne eğmez, çünkü en kötü eylemlerimizin çoğu hatalı olduğumuzu asla kabul etmek istememizden kaynaklanır. Hata ne kadar büyük ve sonuçları ne kadar kötü olursa, geri adım atarsak kaybedeceğimiz gurur da o kadar fazla olur. Bu yüzden kimse geri adım atmaz. Birdenbire Beartown'da güç ve para sahibi olan herkes farklı bir strateji seçti: Erdahl ailesinin arkadaşı olduklarını kabul etmeyi bıraktılar. İnsanlar önce sessizce, sonra giderek artan bir güvenle "o çocuk hep biraz tuhaftı" ve "babası ona fazla baskı yapıyordu, bunu herkes görebilirdi" diye mırıldanmaya başladılar. Sonra, garip bir şekilde, "tüm aile, asla ... bilirsiniz ... bizim gibi olmadılar" gibi yorumlara kaydı. Babası buralı değildi, aslen buralı değildi, yeni gelmişti."

Kevin Hed Hokey Kulübü'ne transfer olduğunda "kötü niyetli bir suçlamanın kurbanı" ve "bir cadı avının konusu" olduğu söyleniyordu, ancak şimdi farklı bir versiyon var: sponsorlar ve oyuncular onu takip ettikleri için değil, ondan "uzaklaşmak" istedikleri için Hed'e taşındılar. Adı Hed'in üyelik kayıtlarından silindi, ancak Beartown'ınkinde hâlâ duruyor. Bu şekilde herkes uzaklaşabildi

Böylece Kevin'in tüm eski arkadaşları ona "psikopat" derken Maya'ya hâlâ "sürtük" diyebiliyor. Yalanlar basittir; gerçekler zordur.

Beartown Buz Hokeyi o kadar çok kişi tarafından "Kevin'in kulübü" olarak adlandırılmaya başlandı ki Hed otomatik olarak tam tersi gibi hissetmeye başladı. Oyuncuların ebeveynlerinden yerel meclis üyelerine "sorumluluk" ve "güvensizlik" hakkında e-postalar gönderildi ve insanlar kendilerini tehdit altında hissettiklerinde, her küçük bir olay olmak üzere, kendi kendini tatmin eden bir kehanet ortaya çıktı: bir gece birisi Beartown'ın eteklerindeki yol işaretlerinden birine "Tecavüzcüler!!!" yazdı. Birkaç gün sonra hem Beartown'dan hem de Hed'den sekiz yaşındaki bir grup çocuk, Hed'den gelen çocukların Beartown'dan gelen çocuklara "Beartown Tecavüzcüleri!" diye bağırması nedeniyle çıkan şiddetli bir kavga sonrasında yaz kampından evlerine gönderildi.

Leo bugün sahilde oturuyor ve bir buçuk metre ötede Kevin'in eski arkadaşları, iri, güçlü on sekiz yaşındakiler oturuyor. Kırmızı Hed Hokey şapkaları takıyorlar. İnternette Maya'nın "bunu hak ettiğini" ve Kevin'in açıkça masum olduğunu yazanlar onlardı çünkü "kim o sürtüğe boktan bir sopayla bile dokunmak ister ki?" Sanki Maya onlardan kendisine herhangi bir şeyle dokunmalarını istemiş gibi. Şimdi aynı çocuklar Kevin'in asla kendilerinden biri olmadığını iddia ediyorlar ve sadece Beartown ilişkilendirilene kadar aynı yalanı tekrarlamaya devam edecekler, çünkü bu hikaye nasıl çarpıtılırsa çarpıtılsın bu çocuklar kendilerini kahraman yapacaklar. Her zaman kazanırlar.

Leo çoğundan altı yaş küçük; çok daha küçük ve çok daha zayıf ama bazı arkadaşları ona hâlâ "bir şeyler yapması gerektiğini" söylemeye başladı. O piçlerden birinin "cezalandırılması gerektiğini." "Erkek olması" gerektiğini. On iki yaşındayken erkeklik karmaşıktır. Ve diğer her yaşta da.

Sonra bir duyulur. Kafalar havlulara bakar. Plajın her yerinde cep telefonları titremeye başlar. Önce bir ya da iki, sonra hepsi birden, ta ki uğultu tüm enstrümanların aynı anda akort edildiği görünmez bir orkestraya dönüşene kadar.

Haberler geliyor.

Beartown Buz Hokeyi artık .

"Bu sadece bir spor kulübü, daha önemli şeyler var." Sporun sadece sayılardan ibaret olduğuna inanıyorsanız böyle bir şey söylemek kolaydır. Ama asla öyle değildir ve bunu ancak en basit soruyla başlarsanız anlayabilirsiniz: Bir çocuk için hokey oynamak nasıl bir duygu? Buna cevap vermek o kadar da zor değil. Hiç aşık oldunuz mu? İşte böyle hissettirir.

On altı yaşında terli bir çocuk Beartown'ın dışındaki yolda koşuyor. Adı Amat. Ormanın dışındaki bir garajda, on sekiz yaşında kirli bir çocuk babasının aletleri getirmesine ve lastikleri istiflemesine yardım ediyor. Adı Bobo. Bir bahçede dört buçuk yaşında bir kız çocuğu verandadan bir tuğla duvara disk atıyor. Adı Alicia.

Amat bir gün hokeyde kendisini ve annesini buradan götürecek kadar iyi olmayı umuyor. Onun için spor bir gelecek. Bobo ise sadece kahkahalarla dolu ve sorumluluklarının olmadığı bir sezon daha geçirebilmeyi umuyor, çünkü bundan sonraki her babasınınki gibi olacağını biliyor. Bobo için spor, oyun için son bir şanstır.

Alicia için, dört buçuk yaşında bir kız çocuğu için mi? Hiç aşık oldunuz mu? Onun için spor böyle bir şey.

Cep telefonları vızıldar. Kasaba durur. Hiçbir şey iyi bir hikayeden daha hızlı yayılamaz.

On altı yaşındaki Amat yolda durur. Elleri dizlerinde, göğsü kalbinin etrafında ağırlaşıyor: *bang-bang-bang-bang-bang*. On sekiz Bobo, atölyeye başka bir araba getiriyor ve plakadaki bir göçüğü dövmeye başlıyor: *bang- bang-bang*. Dört buçuk yaşındaki Alicia bir bahçedeki verandada duruyor. Eldivenleri çok büyük ve sopası çok uzun, ama yine de bir pakı olabildiğince sert bir şekilde duvara fırlatıyor: *bang!*

Büyük bir ormanın içindeki küçük bir kasabada büyümüşler. Buralarda işlerin giderek zorlaştığını ve kışların daha da kötüleştiğini, ağaçların daha sık, evlerin daha seyrek olduğunu, tüm doğal kaynakların kırsalda olabileceğini ama tüm paranın hala büyük şehirlerde olduğunu söyleyen pek çok yetişkin var. "Çünkü ayılar ormana sıçar ve diğer herkes Ayı Kasabası'na sıçar." Çocuklar için hokeyi sevmek kolaydır, çünkü oynarken düşünmeye olmaz. Hafıza kaybı, sporun bize verebileceği en iyi şeylerden biridir.

Ama şimdi mesajlar geliyor. Amat durur, Bobo çekici bırakır ve yakında birinin dört buçuk yaşındaki bir kız çocuğuna bir hokey kulübünün "iflas etmesinin" ne anlama geldiğini açıklamaya çalışması gerekecek. sadece bir spor kulübünün çöküşü gibi göstermeye çalışacaklar, oysa spor kulüpleri asla böyle bir şey yapmazlar. Sadece varlıkları sona erer. Çökenler insanlardır.

Bearskin barında genellikle "Aies'in üşümemesi için" kapının kapalı tutulması gerektiği söylenir. Genellikle başka şeyler de söylerler: "Hokey hakkında bir fikrin mi var? İki elin arka cebindeyken kendi kıçını bile kontrol edemezsin!" "Taktik mi konuşmak istiyorsun? Kafan halı sahadaki bir inekten daha karışık!" "Gelecek sezon savunmamızın daha iyi olacağını mı düşünüyorsun? Bacağıma bana yağmur yağdığını söyleme!" Ama bugün kimse tartışmıyor; bugün her şey sessiz. Bu dayanılmaz. Ramona son bir kez tüm bardaklara viski dolduruyor. Yetmiş yaşında, belki de daha yaşlı olan on beş amca, kadehlerini göstermelik bir şekilde kaldırıyor. Beş boş bardak bara çarptı. *Bang. Bang. Bang. Bang. Bang. Bang. Bang. Bang*. *Bang*. Amcalar ayağa kalkar ve ayrılırlar, kendi yollarına giderler. Yarın birbirlerini arayacaklar mı? Ne için? Hokey takımı değilse ne hakkında tartışacaklar?

Küçük bir kasabada konuşulmayan çok şey var ama on iki yaşındaysanız sır diye bir şey yoktur çünkü o yaşta internette nereye bakacağınızı bilirsiniz. Leo her şeyi okumuş. Şimdi sıcağa rağmen uzun kollu bir üst giyiyor. Güneşten yandığı için olduğunu söylüyor, ama sadece

Tırmık izlerini herkes görebilir. Geceleri kendini kaşımadan duramıyor; nefret derisinin altına işlemiş. Hiç kavga etmemiş, hokey hakkında bile. Sık sık babası gibi olup olmadığını ve şiddet olup olmadığını merak ediyor. Ama şimdi sadece birinin onunla kavga etmesini, kazara ona çarpmasını, en yakın ağır nesneyi alıp yüzünü parçalaması için ona tek bir neden vermesini diliyor.

"Kardeşler birbirini kollamalıdır," siz herkes böyle söyler. "Tartışmayın! Tartışmayı bırakın! Kardeşler birbirini kollamalıdır!" Leo ve Maya'nın bir ağabeyleri olması gerekiyordu; belki de onları koruyabilirdi. Adı Isak'tı ve onlar doğmadan önce Leo'nun bir Tanrı olduğuna inanmasını imkânsız kılan türden bir hastalıktan öldü. Leo, Isak'ın gerçek bir insan olduğunu ancak yedi yaşına geldiğinde anne ve babasıyla birlikte çekilmiş fotoğraflarının olduğu bir albüm bulduğunda anlamış. O resimlerde o kadar çok gülüyorlardı ki. Birbirlerine öyle sıkı sarılmışlar, birbirlerini öyle içten sevmişlerdi ki. Isak o gün Leo'ya var olmadan bile dayanılmaz sayıda şey öğretti. Ona sevginin yeterli olmadığını öğretti. Yedi yaşındayken bunu öğrenmek korkunç bir şey. Ya da herhangi bir yaşta.

Şimdi on iki yaşında ve erkek olmaya çalışıyor. Bu her ne . Geceleri derisini çiğ çiğ kaşımayı bırakmaya çalışıyor, yorganın altında sıkıca kıvrılıp sessizce ağlamaya çalışıyor, kimse görmeden ya da fark etmeden nefret etmeye çalışıyor. Şakaklarında durmak bilmeyen düşünceyi öldürmeye çalışır. Kardeşler birbirlerini kollamalıdır ve o kardeşini koruyamamıştır.

Kız kardeşini koruyamadı, kız kardeşini koruyamadı, kız kardeşini koruyamadı.

Dün gece derisinde uzun bir yara açılana ve kan başlayana kadar göğsünü ve karnını kaşıdı. Bu sabah aynada kendine baktı ve yaranın kalbine giden bir fitile benzediğini düşündü. yanıp yanmadığını merak ediyor. Ve ne kadar ömrü kaldığını.

OceanofPDF.com

4

Kadınlar Her Zaman Sorundur

Eski nesiller Beartown ve Hed'i "Ayı ve Boğa" olarak adlandırırdı, özellikle de kasabalar hokeyde birbirleriyle oynayacakları zaman. Bu yıllar önceydi ve Hed'in o zamanlar formalarında zaten boğa amblemi olup olmadığını ya da lakabı aldıktan sonra mı koyduklarını kimse bilmiyor. O günlerde Hed'in çevresinde çok fazla çiftlik hayvanı vardı, daha açık kırsal alanlar vardı, bu nedenle sanayi geldiğinde orada fabrikalar inşa etmek daha kolaydı. Beartown'daki insanlar olarak bilinirdi, ancak orman orada daha yoğundu, bu yüzden para güneydeki komşu kasabaya gitti. Eski nesiller, Ayı ve Boğa arasındaki mücadeleden ve bunun işleri nasıl dengede tuttuğundan, birinin tüm güce sahip olmasını nasıl engellediğinden mecazi olarak bahsederdi. Belki de o zamanlar, her iki kasaba için de yeterli iş ve kaynak varken durum farklıydı. Şimdi daha zor, çünkü şiddetin kontrol edilebileceği fikri her zaman bir yanılsamadır.

Maya Ana'nın evinde. Bunlar, mesaj gelmeden önceki birkaç huzur ve sessizlik dakikası, Kevin'in şehri terk etmesiyle kıyametin yeniden kopması arasındaki son anlar. İnsanların Maya'nın varlığını neredeyse unutmuş gibi göründüğü üç hafta geçirdiler. Harikaydı. Ve yakında sona .

Ana silah dolabının kilitli olup olmadığını kontrol eder, sonra anahtarı alır ve içindeki silahların dolu olmadığından emin olur. Maya'ya yalan söyler ve "onları temizleyeceğini" söyler, ancak Maya bunu sadece babası yeniden içmeye başladığında yaptığını bilir. Bir avcının alkolizminin sınırı aştığının son işareti

dolabı kilitlemeyi unutur ya da içinde dolu bir silah bırakır. Bu sadece bir kez olmuş, Ana küçükken ve annesi yeni , ama Ana endişelenmeyi hiç bırakmamış.

Maya, göğsünde gitarıyla Aoor'da yatıyor ve anlamamış gibi yapıyor. Ana bir alkoliğin çocuğu olmanın yükünü taşıyor ve bu yalnız mücadele.

"Hey, salak?" Ana sonunda söyler.

"Evet, ne, seni moron?" Maya gülümser.

"Bir şeyler çal," Ana.

Maya kıkırdıyor. "Bana emir verme, ben senin müzik kölen değilim."

Ana sırıtıyor. Bu tür bir arkadaşlığı geliştiremezsiniz, sadece vahşi doğada büyür. "Lütfen?"

"Kendin çalmayı öğren, seni tembel inek."

"Gerek yok, seni aptal, elimde bir riAe var. Oyna yoksa ateş ederim!"

Maya kahkahalarla kükrer. Birbirlerine söz vermişlerdi. Yaz geldiğinde, bu aptal kasabadaki erkekler kahkahalarını ellerinden almayacaklardı.

"Yine de acınacak bir şey yok!" Ana ekliyor.

" çeneni! Eğer aptal, zıplayan blippety blip müziğini dinlemek istiyorsan bir bilgisayar alabilirsin," diyor Maya .

Ana gözlerini devirir.

"Tamam, hala elimde bir silah var! Eğer keş müziğini çalarsan ve kendimi kafamdan vurursam, bu aslında senin suçun olacak!"

İkisi de kahkahalarla kükrüyor. Ve Maya bildiği en mutlu şarkıları çalıyor, Ana'ya göre aslında hiç de mutlu olmasalar bile. Ama bu yaz alabildiğini alıyor.

Telefonlarından gelen iki kısa vızıltı sesiyle bölünüyorlar. Sonra iki tane daha, ardından iki tane daha.

Bir hokey kulübünün genel müdürü olmak tam zamanlı bir iş değildir. Üç gün. Peter'ın karısı Kira, kızgınlığını gizleme zahmetine katlanamadığında, genellikle "İki evliliğin var, biri hokeyle diğeri de benimle" der. Evliliklerin yarısının boşanmayla sonuçlandığını eklemez. gerek yok.

Konferans salonundaki yerel politikacılar bu toplantıyı küçümseyecek, "sadece sporla ilgili" olduğunu söyleyeceklerdir. Peter'ın kendini inandırmayı başardığı en büyük yalan, hokey ve politikanın bağlantılı olmadığıdır. Her zaman öyledir ama siyaset bizim lehimize işlediğinde buna "işbirliği", başkalarının lehine işlediğinde ise "yolsuzluk" diyoruz. Peter pencereden dışarı bakıyor. Konsey binasının önünde her zaman bayraklar asılıdır, böylece içerideki piçler rüzgârın hangi yönden estiğini görebilirler.

"Konsey ... biz ... Dünya Kayak Şampiyonasına ev sahipliği için başvuruda bulunmaya karar verdik. Beartown ve Hed birlikte," diyor meclis üyelerinden biri.

Şu anda otoriter görünmeye çalışıyor, ki aynı anda ceketinin cebinden kek kırıntılarını toplarken bu çok zor. Herkes onun yıllardır bir konferans oteli için fon bulmaya çalıştığını ve Dünya Şampiyonasının ona bu şansı vereceğini biliyor. Şansa bakın ki, bu meclis üyesinin kayınbiraderi Kayak Federasyonu'nda çalışıyor ve eşi de, minibar ve spa merkezi olmadan hayatta kalamayacakları aşikar olan büyük şehirlerden gelen zengin işadamları için ormanda av gezileri ve "hayatta kalma kursları" düzenleyen bir iş yürütüyor. Bir başka meclis üyesi de şunları ekliyor: "Bölgenin imajını düşünmemiz gerekiyor Peter. Vergi mükellefleri endişeli. Tüm bu olumsuz tanıtım güvensizlik yarattı ..."

Sanki sorun güvensizlikmiş gibi konuşuyor. Sanki sorun SORUN değilmiş gibi. Peter'a biraz kahve döküyor; başka türlü bir adam bardağı duvara fırlatabilirdi ama Peter'ın içinde şiddet yok. Oyuncuyken buzda kavga bile etmemişti. Bu adamlar eskiden arkasından onunla alay ederlerdi ama artık bunu göz önünde yapmaktan rahatsız olmuyorlar.

Peter'ın zayıf noktasının sadakat olduğunu, kendini şehrine borçlu hissettiğini biliyorlar. Buradaki hokey ona her şeyi vermiştir ve bunu ona hatırlatmakta çok iyidir. Pistin soyunma odasındaki bir posterde şöyle yazıyor: "Kendisine çok şey verilen birinden çok şey beklenir."

"Her şeyi olduğu gibi söyleyen" biri olmakla övünen bir başka meclis üyesi ise şöyle diyor: "Beartown'ın genç takımı yok, A takımı da pek yok! Zaten en iyi oyuncularınızı ve neredeyse tüm sponsorlarınızı Hed'e kaptırdınız. Vergi mükelleflerini düşünmek zorundayız!"

Bir yıl önce aynı meclis üyesine yerel bir gazete tarafından konseyin pahalı yeni bir arenayı finanse etme planları hakkında eleştirel bir soru soruldu. Hiç tereddüt etmeden şu cevabı verdi: "Beartown'ın vergi mükellefleri ne istiyor biliyor musunuz? Hokey izlemek istiyorlar!" Fikriniz ne olursa olsun, vergi mükelleflerini suçlamak çok kolay.

Aynı para aynı ceplere girecek, cepler sadece şehirden Hed'e taşınıyor. Peter protesto etmek istiyor ama bunu . Belediyenin spor finansmanında her zaman yolsuzluk olmuştur, sadece doğrudan "hibe" olarak değil, "kredi" ve "sübvansiyon" olarak da. Arazi zaten belediyeye ait olmasına rağmen, belediyenin pistin dışındaki park yerlerini "kiralaması" gibi. Ya da konseyin, her Çarşamba gece 2 ile sabah 5 arasında paten kaymak için can atan "genel halk" üyeleri için "buz pateni pistini genel kullanımı için kiralaması" için ödeme yapması gibi. Bir noktada, hokey kulübünün yönetim kurulu üyelerinden biri aynı zamanda belediyenin emlak şirketinin yönetim kurulundaydı ve şirkete hiç oynanmayan hokey maçları için pahalı "sponsorluk paketleri" satın aldırdı. Peter her biliyordu. Hokey kulübünün eski yönetimi her zaman yolsuzluk yapmıştı. Peter ilk başta bu konuda tartışmış ama sonunda bunların sadece "oyunun kuralları" olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Küçük bir kasabada spor, bölge konseyinin desteği olmadan ayakta kalamaz. Şimdi yolsuzluk hakkında bağırmaya başlayamaz, çünkü politikacılar onun ne kadar bildiğini çok iyi biliyor.

Kulübünü tasfiye edecekler. Sadece çenesini kapalı tutacağından emin istiyorlar.

On sekiz yaşındaki iri yapılı gençlerin kırmızı şapkalarında hücum eden bir boğa amblemi var. Sahilde gittikçe daha fazla yer kaplıyorlar ve

Biri onları durdurmaya cesaret edecek mi görmek için sınırlar. Leo'nun onlara olan nefreti sınır tanımıyor.

Kevin kasabadan ayrıldığında hikâye değişti ama eski dostları yeni gerçeklere çabucak uyum sağladı. Tek ihtiyaçları olan yeni bir liderdi. Ve Kevin'in eski komşusu, 1. takımın forveti William Lyt, kendini ortaya attı ve onlara tarih versiyonunu sundu. Anne ve babasının birkaç ay boyunca mutfak masasında tekrarladıklarını duymuştu: "Burada kurban biziz, finalde zafer bizden çalındı. Kevin oynasaydı biz kazanacaktık! Ama Peter Andersson bu işe siyaset karıştırmakta ısrar etti! Sonra da hiçbir şey yapmadığımız halde o psikopatın o kıza tecavüz etmesinden *bizi* sorumlu tutmaya çalıştı! Neden biliyor musunuz? Çünkü Peter Andersson bizden hep nefret etti. Sırf bir zamanlar NHL'de profesyonel olduğu için herkes onu dinliyor, sanki bu onu ahlaki açıdan çok üstün kılıyormuş gibi. Ama sizce Peter'ın kızı olmasaydı Kevin'in finalde oynaması engellenir miydi? Eğer kız kardeşlerimizden biri tecavüze uğramış olsaydı, sizce Peter 1nal ile aynı gün Kevin'i almak için polisleri arar mıydı? Peter ikiyüzlünün teki! Kevin sadece bir bahane, Peter hiçbir zaman Heights'tan çocukları Beartown Hokey'de istemedi, neden biliyor musunuz? Çünkü bazılarımız paralı ailelerde doğduk ve bu Peter Andersson'un büyük kurtarıcı efsanesine uymuyor!"

William'ın dudaklarından ailesinin sözleri yankılanıyor. Her sezon annesi Maggan Lyt, kulübün şehrin fakir kesimlerinden çocukları 1gurehead olarak tanıtmasına, ancak faturaların ödenme zamanı geldiğinde cüzdanlarını açması beklenenlerin her zaman Heights'tan gelen ebeveynler olmasına sinirleniyor. "İnsanlar Peter Andersson'un sosyal deneyleri için para ödemekten ne zaman bıkacak?" diye yakındı ilkbaharda kulübün dört ve on beş yaşındaki kızlar için bir hokey okulu açacağı haberi yayıldığında.

"Kızlar kulübü istiyorlar!" William sahilde bağırıyor.

Kelimeler işe çünkü anlaşılması kolay. Tecavüzden bu yana ekibindeki herkes kendini saldırı altında ve yanlış anlaşılmış hissediyor. Bu yüzden Peter Andersson'un onlardan nefret ettiğini duymak rahatlatıcı, çünkü ondan nefret etmek için en kolay neden bunu onun başlattığına inanmak.

Peter masanın etrafına bakar. Kendisinden "erkek gibi davranması" bekleniyor ama politikacıların onu ne olarak gördüğünden artık emin değil: Beartown Buz Hokeyi Kulübü tarafından yetiştirilen çocuk mu? Yirmi yıl önce takım kaptanı olan ve ölmekte olan bir taşra takımını ülkenin en iyi ikinci takımı olmaya kadar götüren çocuk mu? Yoksa daha sonra NHL'de profesyonel olan mı? Liglerden düştükten sonra evine dönmeye ve kulübün genel müdürü olmaya ikna edilmeden önce, her şeye rağmen ülkenin en iyi genç takımlarından birini kurdu ve küçük kulübü yeniden büyük yaptı. Bu adamlardan biri mi?

Yoksa artık sadece bir baba mı? Çünkü tecavüze uğrayan onun kızıydı. Mart ayında o sabah kızıyla birlikte polise giden oydu. Pistin dışındaki otoparkta durup polisin genç takımın yıldız oyuncusunu hayatlarının en büyük maçına çıkmadan hemen önce otobüsten indirmesini izleyen oydu. Buradaki tüm erkeklerin ne düşündüğünü, her yerdeki erkeklerin ne düşündüğünü biliyor: "Eğer o benim kızım olsaydı, ona bunu yapan adamı öldürürdüm." Ve Peter'ın böyle bir adam olmayı dilemediği tek bir gece bile geçmiyor. O şiddete sahip olmayı. Ama bunun yerine bir bardak içkiyi kabul eder. Çünkü erkeklik her yaşta zordur.

Politikacılardan biri açıklamaya başlıyor ve sesi sempatiklikle patronluk taslama arasında gidip geliyor: "Artık bir takım oyuncusu olman gerekiyor Peter. Bölgedeki herkesin çıkarları doğrultusunda hareket etmeliyiz. İyi bir itibar, Dünya Kayak Şampiyonası'nı çekme umutlarımız için hayati önem taşıyor. Hed'de yeni bir arena inşa edeceğiz ve orada bir hokey okulu kuracağız. ."

Peter'ın gerisini duymasına gerek yok; bu gelecek vizyonunu duydu, yazıldığı sırada oradaydı. Önce pist ve hokey okulu, sonra alışveriş merkezi ve daha iyi otoyol bağlantıları. Bir konferans oteli ve televizyonda gösterilecek bir kayak yarışması. Ve sonra kim bilir? Belki bir havaalanı? Spor sadece spordur, ta ki sporu umursamayan biri spordan bir şeyler elde edene kadar; o zaman spor birdenbire ekonomiye dönüşür. Hokey kulübü tüm konsey bölgesini kurtaracaktı ve bu hala geçerli. Sadece Peter'ın hokey kulübü değil.

Beyninin en azından son birkaç saattir tatilde olduğu anlaşılan adamlardan bir diğeri kollarını iki yana . "Evet, tabii ki durum için çok üzgünüz. Kızınız için."

Söyledikleri bu: "Kızınız." Asla "Maya" değil, asla onun adı değil. Çünkü bu, onun gerçekten ne istediklerini ima etmelerini sağlar: Eğer başka birinin kızı olsaydı, Peter Kevin'in finalde oynamasına izin verir miydi? Politikacılar buna "durum" diyor, ancak konseyin getirdiği halkla ilişkiler danışmanları buna "skandal" diyor. Sanki sorun bir kızın tecavüze uğraması değil de bunun kamuoyuna yansımasıymış gibi. Halkla ilişkiler danışmanları politikacılara "benzer skandallardan etkilenen ve kentin markasını olumsuz etkileyen" başka topluluklar olduğunu açıkladı. Burada böyle bir şey olmayacak. Skandalı örtbas etmenin en kolay yolu da Beartown Buz Hokeyini örtbas etmek. O zaman herkes "bir dizi önlemi" işaret edebilir ve Hed'de "daha iyi ahlak daha büyük sorumluluk" ile nasıl daha büyük bir kulüp inşa ettiklerini gösterebilir, ancak bunu inşa edenlerin her zamanki gibi aynı adamlar olduğu gerçeğine cevap vermek zorunda kalmazlar.

"Bütün o lanet gazeteciler arayıp duruyor, Peter. İnsanlar gerilmeye başladı! Konseyin yeni bir sayfa açması gerekiyor!"

Sanki gazeteciler Peter'ın ailesini aramıyormuş gibi. Ne o ne de Maya onlarla konuşmadı. Her şeyi doğru yaptılar, çenelerini kapalı tuttular, ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Çenelerini yeterince kapalı tutmadılar.

On sekiz yaşındaki William yazı Hed Hockey'deki ekibini Peter Andersson'a karşı ortak bir nefret bayrağı altında toplayarak geçirirken, bölgenin başka yerlerinde başka konuşmalar yapılıyordu. William Lyt'in babası golf kulübünün yönetim kurulunda; banka müdürleri ve politikacılarla oynuyor ve sadece paralı insanları tanıdığı için değil, aynı zamanda "aklından geçeni söyleyen" bir adam olduğu için de popüler. Konsey, Dünya Kayak Şampiyonası'na katılmak için iş dünyasının desteğine ihtiyaç duyuyor, bu nedenle iş dünyası ciddi bir şart koştu: iki değil, tek bir hokey kulübü. Bunun bir "sorumlu ekonomi" meselesi olduğunu söylüyorlar. "Sorumlu" kelimesinin altını çiziyorlar.

Yaz ortası arifesinden birkaç gün önce sahilde tüm gençlerin telefonları aynı anda çalmaya başlar. Önce kumsal sessizliğe gömülür; sonra bir grup kaslı on sekiz yaşındaki genç yüksek sesle, kötü niyetli bir şekilde

Kahkahalar. Hiçbiri William Lyt'den daha yüksek sesle değil. Bir ağaca tırmanıyor ve iki kırmızı Hed Hockey Aags asıyor, böylece Beartown'ın rengi olan yeşil yaprakların üzerinde kanayan yaralar gibi dalgalanıyorlar.

Ekibi ağaçların altında yarım daire şeklinde toplanır ve bela bekler. Ama çok büyükler, çok güçlüler; sahildeki herkes aynı okula gidiyor, bu yüzden kimse cesaret edemiyor. Plaj bundan sonra Lyt'ye ait. Tüm dünyaların insanlar arasında bölündüğü gibi bölünmüştür: dinlenenler ve dinlenmeyenler arasında.

Ve sahilde o genç adamları gören ve hiçbir şey yapamadan onlardan nefret eden gençler, Beartown Hockey'i seven ama William Lyt'in çetesiyle başa çıkacak kadar güçlü olmayanlar, şimdi öfkelerini başka birine yöneltmek zorundalar. Daha zayıf birine.

Maya ve Ana ilk isimsiz mesajları okuduktan sonra telefonlarını kapatırlar. "Bu senin hatan." "Kulüp ölürse sen de ölürsün, sürtük!" "Babanı da yakalayacağız!" Ana ve Maya şu anda neler olduğunu, nefretin ve tehditlerin yükünü kimin çekeceğini biliyor.

Maya banyoya gider ve kusar. Ana dışarıdaki koridorda oturmaktadır. Tecavüz mağdurlarına destek veren grupların kendilerine "hayatta kalanlar" dediğini okumuştur. Çünkü her gün yaptıkları şey bu: maruz kaldıkları şeyden tekrar tekrar kurtuluyorlar. Ana, diğer herkes için, bunun olmasına izin veren insanlar için bir kelime olup olmadığını merak ediyor. İnsanlar, birçoğumuzun bir çocuğun eylemleri için kolektif bir suçun küçük bir bölümünü taşıdığımızı kabul etmek zorunda kalmamak için birbirlerinin dünyalarını yok etmeye zaten hazırlar. inkar ederseniz, kendinize bunun "münferit bir olay" olduğunu söylerseniz daha kolay olur. Ana, en iyi arkadaşına yaptıkları için Kevin'i öldürmeyi hayal ediyor, ama en çok da Maya'ya hala için tüm kasabayı ezmeyi hayal ediyor.

Aptallar Beartown Buz Hokeyini öldürenin Kevin olduğunu söylemeyecekler; kulübü "skandalın" öldürdüğünü söyleyecekler. Çünkü onların sorunu Kevin değil.

ama Maya tecavüze uğradı. Eğer o , böyle bir şey olmazdı. Erkeklerin dünyasında kadınlar her zaman problemdir.

Maya ve Ana sırt çantalarını toplar, kapıdan çıkar ve nereye gittiklerini bile bilmeden ormana doğru yürürler. Çünkü her yer buradan daha iyidir. Ana riAe'almaz. Pişman olacağı bir karardır bu.

Leo hava kadar bekler. Kumsal boşalana kadar ormanın kenarında tek başına saklanır. Sonra sürünerek göle iner, ağaca tırmanır ve kırmızı Aag'leri yakar. Aames'i kelimeleri tüketirken ve Hed Hockey logosunu yakarken görüntüler. Daha sonra klibi okuldaki herkesin bildiği bir yerde isimsiz olarak internette yayınlar.

İnsanlar şiddetin bu yaz Beartown'a geldiğini söyleyecek, ama bu doğru olmayacak, çünkü zaten buradaydı. Çünkü insanlar her zaman diğer insanlara bağımlıdır ve bunun için birbirimizi asla affedemeyiz.

OceanofPDF.com

5

Herkes Yüz Farklı Şeydir

Çıplak göğüslü ve sırt çantalı genç bir adam ormanda tek başına yürüyor. Kolunda bir ayı dövmesi var. İyi giyimli avukat ofisinde oturuyor. Masasında ailesinin fotoğrafları vardır ve nedenini anlamadan bir taşıma şirketinden gelen başka bir telefona cevap vermektedir. Aynı anda bir cipin içindeki bir yabancı, torpido gözünde bir isim listesiyle ana yolda ilerlemektedir.

Cep telefonları vızıldıyor. Peter Andersson daha toplantıdan çıkmamıştı bile. Ancak politikacılar Beartown Buz Hokeyi Kulübü'nün tasfiye edileceği haberini çoktan sızdırdılar. Politikacılar pahalı halkla ilişkiler danışmanlarından böyle şeyler öğreniyorlar: "anlatıyı kontrol etmeniz" gerektiğini.

Ormandaki genç adam, ofisteki avukat ve cipteki yabancı telefonlarını açarlar. Hepsi işin içinde.

Herkes yüzlerce farklı şeydir, ama diğer insanların gözünde genellikle bunlardan yalnızca biri olma şansına sahibizdir. Kira Andersson bir avukat, iki farklı ülkede yüksek eğitim almış, iki üniversite diplomasına sahip, ama Beartown'da her zaman "Peter Andersson'ın karısı" olarak kalacak. Bundan bu kadar nefret ettiği için kendinden nefret ettiği günler vardır. Bu ona yetmediği için, sadece başka birine ait olduğu için.

Öğle yemeğini masasında, işle ilgili pembe Post-it notlar ve satın alması gereken şeyleri ve yapması gereken işleri hatırlatan sarı Post-it notlarla çevrili olarak yiyor.

ailesinin çeşitli üyeleri için çalışıyor. Bilgisayarının yanında Leo ve Maya'nın fotoğrafları duruyor. Onların gözlerinden hissettiği suçluluk duygusu, koridordaki damgalama sesiyle bölünmemiş olsaydı onu mahvedebilirdi.

Kira bu cehennem gibi yaza rağmen neredeyse gülümsüyor, çünkü hangi meslektaşının içeri dalmak üzere olduğunu biliyor. Kısmen, yaz ortasından hemen önce ofiste kalan tek işkolik olduğu için, kısmen de o geçerken bir kapı asla açılmadığı için; kendini yolundan dışarı atıyor. İş arkadaşı 1.80'den uzun ve eni de aynı boyda olacak kadar gürültü çıkarıyor. Kira'nın tanıdığı en ezik insan ve ne zaman biri işinden şikayet etse standart cevabı "Kapa çeneni ve fatura gönder!" oluyor. Her zamanki gibi, konuşmayı cümlenin ortasında başlatıyor, sanki konuşma başladığında orada bulunmama küstahlığını gösteren Kira'nın suçuymuş gibi:

" . . . ve şimdi pizzacı kapandı, Kira! "Tatil nedeniyle kapalı. Bu da ne demek oluyor? Ne tür bir insan pizzacıdan tatil alır? Bu hayati bir kamu hizmeti olarak sınıflandırılmalı, tıpkı ... doktorlar ve ... 1remenler ve ... ayakkabı dükkanları gibi! Tezgahın arkasındaki adamla seks yapabileceğimi düşünüyordum, her zaman çok üzgün görünüyordu ve üzgün olanlar yatakta her zaman en iyisidir! Ne yiyorsun? Fazla kaldı mı?"

Kira sanki son doğum günü pastasının mumlarını söndürmek üzereymiş gibi iç geçiriyor. Öğle yemeğinin bulunduğu plastik kabı havaya kaldırıyor. İş arkadaşı kusacakmış gibi yapıyor.

"Çok olgunca," diyor Kira.

"Bu da *ne*?" diye inliyor meslektaşı.

Kira kahkahayı patlatıyor. Bunu yapmak istememişti, bu da birkaç saniyelik normalliği harika kılıyor. İş arkadaşı bir ergenin yeme alışkanlıklarına sahip; asla "Ne iyi?" diye sormuyor, sadece "En çok ne alıyorsun?" diye soruyor. Menüleri savaş ilanı gibi okuyor. Kira çatalıyla cesaret verici hareketler yapıyor. "Buna 'salata' deniyor. Biraz ete benziyor ama hayvan öldürmek zorunda değilsiniz. , deneyin!"

Meslektaşı Ainches. "Olamaz, bir cesedin kıçından çıkardığın bir şey gibi kokuyor."

"Oh, hadi ama, cidden mi?" Kira iğrenerek, "Hadi canım!" diyor. "Ne?" diye sorar meslektaşı şaşkınlıkla.

"Küçük bir çocuk gibisin!" Kira diyor ki.

"Küçük bir çocuk gibisin! Kapa çeneni ve fatura gönder!" diye mırıldanan iş arkadaşı, daha sonra çatıdan atılmış gibi bir sandalyenin üzerine düşer.

Kira tam bir şey söyleyecekken masasının üzerindeki telefonun çalmasıyla dikkati dağılır. Arayanın Peter olmasını beklerken, diğer uçtaki ses neşeyle haykırır: "Kira Andersson'la mı görüşüyorum? Johansson's Movers'tan arıyorum, sizin adınıza kırk tane yeni taşıma kutusu siparişimiz var. Onları bahçenize bırakmamın bir sakıncası var mı?"

Kira cümlenin sonunu bile duymuyor. Sadece iş arkadaşının dizüstü bilgisayarını açtığını, bir şeyler okuduğunu ve bembeyaz kesildiğini görüyor. Bir sonraki an Kira'nın cep telefonu çalıyor.

Peter sandalyesinden kalkıyor. Masanın diğer tarafındaki politikacıların çoğu elini sıkarak onu aşağılamıyor, sadece çıkıp gidiyorlar. Ama içlerinden biri durur ve sahte bir iyilikseverlikle şöyle der: "İlkbaharda gençlerle birlikte başardıkların etkileyiciydi Peter. Açıkçası, küçük kasabamızdan gelen gençlerimizin büyük takımlara karşı mücadele etmesi eşsiz bir başarı. Keşke kazansalardı. O zaman belki ... bilirsin."

Peter biliyor. Hem de çok iyi. Külkedisi hikayelerinin yok olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğu, büyük kulüplerin hokey okullarının küçük kulüplerdeki tüm yetenekleri süpürdüğü bir sporda, Beartown en iyi ve en parlak çocuklarını kendi takımlarında kalmaları ve mücadele etmeleri için ikna etmeyi başardı. Finale kadar geldiler ama o maçı en büyük yıldızları olmadan oynamak kaldılar. Yani neredeyse kazanıyorlardı. Ve bu yeterli değil.

Beartown bir hokey şehridir ve çocuklar "İstatistikler asla yalan söylemez." felsefesiyle yetiştirilir. Ya en ya da herkes gibi, ve en iyiler mazeret üretmez, kazanmanın bir yolunu bulurlar. Ellerindeki tüm imkanlarla, ne pahasına olursa olsun. İnsanlar "kazananın zihniyeti "nden bahseder, çünkü kazananlar diğerlerinde bir şeye sahiptir; kahraman olmak için doğduğunu kabul eden özel bir beyin. Maçın son saniyelerine gelindiğinde, kazanan sopasını buza vurur ve takım arkadaşlarına kendisine pas vermeleri için bağırır, çünkü kazanan pakı istemez, talep eder. Binlerce seyirci ayağa kalktığında

ve kükrer, çoğu insan kararsızlaşır ve geri çekilir, ancak kazanan öne çıkar. İşte bu tür bir zihniyetten . Herkes en iyi olmanın, sezonun son kritik anlarında son vuruşu yapan kişi olmanın hayalini kurar, ancak aramızda her şey tehlikedeyken bu şansı kullanmaya cesaret edebilecek çok az kişi vardır. İşte aramızdaki fark bu.

Yirmi yıldan biraz daha uzun bir süre önce, Beartown'ın A takımı ülkenin en iyisi olabilirdi. Tüm sezon boyunca kasabadaki herkes aynı şeyi tekrarlayıp durdu: "Beartown diğerlerine karşı!" Büyük şehirlerdeki gazeteciler Beartown'ın hiç şansı olmadığını düşünüyordu. İyi maaş alan rakipleri takımı küçümsüyordu ama Beartown'a geldiklerinde bir şey oldu: Takım otobüsü kilometrelerce ormanın içinden geçtiğinde, eski püskü bir binaya adım attıklarında ve her tarafı kükreyen yeşil duvarlara dönüşmüş tribünlerle karşılaştıklarında devler titredi. Pist o sezon bir kaleydi; tüm kasaba oraya yürürdü, takım arkasında tüm bir toplulukla oynardı. Büyük kulüplerin parası olup olmaması kimsenin umurunda değildi, çünkü burası hokeyin eviydi. "Beartown diğerlerine karşı."

Ama son başkentte, deplasmanda oynandı. Son saniyelerde diski Peter Andersson aldı. Ormanın derinliklerinde, onun sopasının hareketlerine göre yaşayacak ya da ölecek olan koca bir topluluk yatıyordu ve böyle bir zamanda bir spor kulübü için marjlar ne kadar küçüktür? Hokeyde seçkinler ve diğerleri arasındaki uçurum çok büyüktür: ligin tepesindeki takımlar tüm televizyon parasını ve milyonlarca sponsorluk gelirini elde ederken, alttakiler "en iyi takımın her zaman kazandığını" öğrenmek zorundadır. Bu yüzden Peter pakı aldığında bu bir şuttan, bir oyundan daha fazlasıydı; bu küçük kasaba için bir devi düşürme şansıydı. Ne harika bir hikaye olurdu. Tek bir akşam için, bu ormandaki insanların yaşadığı onca saçmalıktan sonra, Beartown nihayet sıranın kendisine geldiğini hissetme şansına sahip olmuştu. Herkese sporu sevdiren türden bir hikaye olurdu bu: en büyük ve en zengin olanın her zaman kazanmadığı.

Böylece Peter atışı yaptı. Ve ıskaladı. Bir kasaba nefesini tuttu ve sonra nefes alamadı. Maçın bitiş düdüğü çaldı, rakipleri kazandı, ertesi sezon Beartown en üst ligden düştü ve bir daha asla geri dönemedi.

Peter NHL'ye geçti ve profesyonel oldu ama sakatlandı. Kariyeri bir rüya kadar hızlı geçti. Sonra eve döndü ve her şeye rağmen ülkenin en iyisi haline gelen bir genç takım kurdu. Neredeyse.

Kapı aralığındaki politikacı omuz silkiyor. "Kazanmak her şeyin ilacıdır, Peter."

Ne demek istediğini de söyleyebilirdi: "Sen kazanan değilsin Peter. Çünkü kazananlar kazanır. Kim olduklarını böyle anlarız." Kazananlar her zaman son atışı doğru yaparlar. Kazananlar buzun olanlarla buzun dışında olanları karıştırmazlar. Kazananlar polisten takımın en büyük yıldızını en büyük maça giderken bir otobüse sürüklemesini istemez. Kazananlar, kazanmanın bu toplumda her şeyin ilacı olduğunu ama ikinciliğin hiçbir şeyin ilacı olmadığını bilirler.

Politikacı gönülsüzce omzuna vurur. "Dinle Peter, belki bunu bir fırsat olarak görebilirsin? Farklı bir iş denemek için bir şans? Ailenle biraz daha fazla zaman geçirebilirsin!"

Peter ona cehenneme gitmesini söylemek ister ama bunun yerine sessizce konsey binasından dışarı çıkar. Binanın etrafında yürür, bir merdivenin altında durur ve bir Aower yatağının üzerine eğilir. O piçlerin hiçbirinin kendisini orada tek başına dururken göremeyeceğinden emin olunca da kusar.

Telefonu çalıyor. Arayan Kira'dır. Dedikodunun ortalıkta dolaştığını fark eder ama cevap vermeye cesaret edemez. Karısının sesindeki hayal kırıklığını duymak istemiyor ve kendi sesindeki hıçkırığı duyacağından endişeleniyor. Adam telefonunu kapatana kadar kadın tekrar tekrar arar. Tüm hayatını bir hokey kulübü için yaşamanın sorunu, onsuz kim olduğuna dair hiçbir fikrinin olmamasıdır. Arabaya biner ve direksiyonu o kadar sıkı kavrar ki yırtık tırnak etlerinden kan sızmaya başlar.

Bir cipte oturan bir yabancı, güneş gözlüklerinin ardından sessizce ve dikkatle yolu izliyor, purosundan derin bir nefes çekiyor ve dumanın açık pencereden dışarı çıkmasına izin veriyor. Cip birkaç ağacın park edilmiş ve kimsenin dikkatini çekmeyecek kadar paslı ve sıradan. İsim listesi torpido gözünde. En üstte "Peter Andersson" yazmaktadır. Peter arabasına binip uzaklaştığında, yabancı onu takip eder.

OceanofPDF.com

6

Savaş Olmazsa, Onlar Başlatır

Ormandaki on sekiz yaşındaki adam sırt çantasını çıkarıp çimlerin üzerine bırakıyor ve bir ağaca tırmanıyor. Yaz mevsimi uzun saçlarını daha sarı, tenini ise ayı dövmesinin etrafını daha koyu yapmaya başlamıştır. Adı Benjamin ama onu sadece annesi ve kız kardeşleri böyle çağırıyor, diğer herkes onu Benji olarak tanıyor. İsmi olumlu çocukluk anılarıyla nadiren ilişkilendiriliyor; anaokulundan beri insanlar bu çocuğun sonunun ya hapishane ya da mezarlık olacağını söylüyor. Hokey onun hem kurtuluşu hem de lanetiydi, çünkü buzun dışındaki tüm kötü özellikleri buzun ona hayranlık uyandırıyordu. Kevin yıldızdı, Benji ise onun koruyucusu. Kardeşlerdi. Kasaba Kevin'in ellerini severdi ama Benji'nin 1.'lerine taparlardı. Ne zaman Beartown'da biri "Bir maç izlemeye gittim ve birden buz hokeyi maçı başladı" diye bir fıkra anlatsa, hep onun hakkında anlatırlardı.

Kevin tecavüzle suçlandığında kasaba şok olmuştu ama Benji, kardeşine karşı Maya Andersson'ın tarafını tuttuğunda neredeyse o kadar. Hed Hokey Kulübü'ne taşınmak yerine Beartown'da kaldı. Benji Ovich doğru olanı yaptı. Peki ne için? İsimsiz göndericilerden birbiri ardına gelen alaycı mesajlar ona kulübünün artık öldüğünü söylüyordu. Yanlış seçim yaptı. Elinde hiçbir şey yok. Birkaç ay önce ülkenin en iyi takımlarından birinde en iyi arkadaşıyla birlikte oynuyordu. Şimdi bir ağaçta tek başına oturuyor, sigara içip kafayı buluyor ve kendisinden şüphe eden herkesi haklı çıkarma yolunda ilerliyor: "Er ya da geç bu çocuk kendine ya da bir başkasına ciddi zarar verecek."

Kira Andersson bu yaz masasındaki Peter, Maya ve Leo'nun fotoğraflarına her baktığında, burada işteyken onların normal bir aile olduğunu hayal etmenin daha kolay olduğu gerçeğinden sonsuz bir utanç duyuyor. Dördünün de içten içe yanıp kül olmadığını, paylaştıkları evin uzun zamandır sessizliğe gömülmediğini çünkü hiçbirinin söyleyecek sözü .

Maya ailesinden tecavüz hakkında konuşmayı bırakmalarını istedi. Yazın başında kahvaltı masasında oturuyorlardı ve Maya bunu hiç dramatize etmeden söyledi: "Artık hayatıma devam etmem gerekiyor." Peter ve Kira gülümsemeye ve başlarını sallamaya çalıştılar ama gözleri parke delikler açıyordu. Destekleyici olmak zorundasınız, kızınızı tutup bu konuyu konuşmamız gerektiğini, korkmuş, terk edilmiş ve ... hissedenin ailesi olduğunu haykıramazsınız. Çünkü öyle davranıyorlar, değil mi? Sel1sh.

Kira, insanların kendisinin çalışmaya devam edebilmesini ya da Peter'ın hokeyi devam edebilmesini anlamadıklarını biliyor ama gerçek şu ki bazen önemseyecek güçleri olan tek şey onlar oluyor. Diğer her şey çöktüğünde, kendinizi kontrol edebileceğinizi bildiğiniz tek şeye, ne yaptığınızı bildiğinizi hissettiğiniz tek yere atarsınız. Diğer her şey çok fazla acı verir. Bu yüzden işe gider ve orada , tıpkı fırtına çıktığında dağcıların karda çukur kazması gibi.

Kira saf değil ama o da bir ebeveyn ve ileriye dönük bir yol görmeye çalışıyor. Kevin gitti; psikolog Maya'nın travma tedavisinde ilerleme kaydettiğini söyledi, bu yüzden belki de her şey hala iyi olabilir. Kira da kendine bunu söylüyordu. Peter konseyle görüşecekti, kulüp ihtiyacı olan parayı alacaktı, her şey kendiliğinden girecekti.

Ama şimdi, kendi adına koli siparişi alan nakliye şirketinin telefonunu kapatır. Az önce gelen mesajı okur. Bir gazeteciden: "Beartown Buz Hokeyi'nin tasfiyeye girmesi hakkında yorum yapmak için kocanıza ulaşmaya çalışıyoruz." Bir sonraki mesaj bir komşudan, "Taşındığınızı bilmiyor muydunuz?" diyor. Bir emlakçının web sitesinde Andersson'ların evinin satışa çıkarıldığına dair bir ekran görüntüsü eklenmiş. Fotoğraflar çok yeni. Birisi o sabah bahçeye girmiş.

Kira Peter'ı arar ama Peter cevap vermez. Şimdi ne olacağını biliyor; eğer hokey kulübü çökerse, bunun gerçekten kimin hatası olduğu önemli olmayacak, çünkü bu kasabadaki bazı insanlar çoktan günah keçisi aramaya başladı. Peter'ın suçu olacak. Maya'nın suçu. Genel müdürün. Sürtüğün.

Kira Peter'ı tekrar arar. Tekrar. Tekrar. Son denemesinde arama gerçekleşmez bile. Kira 1. yumruğunu masasına olabildiğince sert vurduğunda iş arkadaşı geri çekiliyor; 1. yumruğunun çatırdadığını duyuyor ama içindeki yüzlerce farklı kadının toplayabildiği tüm güçle yumruklamaya devam ediyor:

BANG. BANG. BANG-BANG-BANG.

Benji kıvrılıyor, burun deliklerinden duman sızıyor. İnsanların uyuşturucuların onları gökyüzüne çıkardığını söylediklerini duymuş ama Benji için bu deniz: Ay değil, sadece Aoats. Uyuşturucular onu herhangi bir ePort yapmasına gerek kalmadan yüzeyde tutuyor ve geri kalan boyunca hayatı için yüzmesi gerektiğini hissediyor.

Çocukken, yeşilliklerin erkeklerin yerden görünmeden ağaçlarda saklanmasına izin verdiği yaz mevsimini hep sevmiştir. Herkesin birlikte kazanmak için tek bir birim, bir klan, bir takım olmak zorunda olduğunu öğrendiği bir soyunma odasında farklı olan herkesin yaptığı gibi, her zaman saklanacak çok şeyi vardı. Böylece Benji ihtiyaç duydukları şey haline geldi: vahşi olan. O kadar korkmuş ki bir keresinde yaralandığında koç onu yine de yedek kulübesine koymuş. Tek bir dakika bile oynamadı ama rakip takım yine de Kevin'e tek bir yumruk bile atmaya cesaret edemedi.

Benji bu sertliğin bir kısmını kendine öğretti: Koçunun gülerek "yarı tank, yarı maymun" dediği bir şekilde ağaçlara tırmandı ve kız kardeşinin yatılı kulübesinde odun kırdı ve eklemlerini sertleştirmek için odun yığınını yumruklayarak şekillendirdi. Ancak sertliğin bir kısmı içindeydi, enjekte edilemez ya da dışarı atılamazdı ve bu onu öngörülemez yapıyordu. Küçükken bir kış, takımdaki bazı çocuklar ona "kızak" diyordu, çünkü antrenmana ailesi tarafından götürülmüyordu, bisikletiyle ve hokey arkasında bir kızakla geliyordu. Bu lakap birkaç ay sürdü, ta ki çocuklardan biri çok ileri gidip Benji soyunma odasına kızakla gelene kadar

ve iki dişini kırdı. Ondan sonra pek lakap takılmadı.

Şu anda ağaçta sessizce oturuyor, ama içinde her şey kaos içinde. Bir çocuğun en iyi arkadaşı olduğunda, bu ilk karasevda gibidir; her zaman onlarla birlikte olmak isteriz ve eğer bizi terk ederlerse bu bir ampütasyon gibidir. Kevin ve Benji şehrin o kadar farklı yerlerinden geliyorlardı ki, kolayca farklı türler olabilirlerdi, ama buz onların dans Aoor'u oldu. Kevin'de deha, Benji'de ise şiddet vardı. Herkesin Benji'de de biraz deha, Kevin'de ise çok daha fazla şiddet olduğunu fark etmesi için on yıl geçmesi gerekti.

En iyi arkadaşınızı ne kadar affedebilirsiniz? Önceden nasıl bilebilirsiniz? İlkbaharda bir gece Kevin buradan çok da uzak olmayan bir ormanda titreyerek durdu ve Benji'den kendisini affetmesini istedi. Benji döndü ve ondan uzaklaştı. Bir daha hiç konuşmadılar.

Kevin'in şehri terk ettiği üç hafta önceki o sabah, Benji şu anda olduğu gibi aynı ağaçta oturuyordu. Başının arkasını ağacın gövdesine vuruyordu, daha sert ve daha sert. *Bam. Bang. Bang. Bang. Bang.* Uyuşturucunun etkisinde ve nefretle dolu; sesler duyuyor ve ilk başta onları hayal edip etmediğinden emin olamıyor. Sonra onları görüyor, yaklaşıyorlar, ağaçların arasından onları görüyor. Kasları geriliyor.

Birini incitecek.

İnsanların aşk için neden her şeyi feda ettiklerini bilmek istiyorsanız, işe nasıl aşık olduklarını sorarak başlamalısınız. Bazen bir şeyi sevmeye başlamamız için hiçbir şey gerekmez. Sadece zaman. Tüm yetişkinler hokeyin uydurma bir oyun olduğunu içten içe bilir, ama on beş yaşındayken kalbiniz oldukça küçüktür. Bu yüzden hepsini aynı anda sevmek zorundasınız.

Peter Andersson'un annesi hastaydı ve babası o kadar sarhoş olurdu ki, sanki oğlunun kulakları yokmuş gibi bağırır ve sanki tamamen yabancıymışlar gibi ona vururdu. Peter, hiçbir şeyde iyi olmadığını fısıldayan seslerle dolu bir kafayla büyüdü ve bu sesler ilk kez patenlerini giydiğinde sustu. Bir çocuğa hokey derslerinde bulduğu şeyi verip sonra da

sonuçları olmadan elinden alamazdı. Yaz geldi, pist kapandı ama on bir yaşındaki Peter, A takımının koçunun evine doğru yürüdü ve kapıyı çaldı. "Hokey ne zaman başlıyor?" sordu.

A takımı koçu Sune gülümsedi. "Sonbaharda." Zaten yaşlı bir adamdı ve midesi o kadar yuvarlaktı ki sadece dairesel argümanlarla konuşabiliyordu. "O zamana ne kadar var?" diye sordu on beş yaşındaki çocuk. "Sonbahara kadar mı?" Koç . "Ben zamanı söyleyemem," dedi on bir yaşındaki çocuk. "Birkaç ay var," diye mırıldandı koç. "Burada bekleyebilir miyim?" diye sordu on bir yaşındaki çocuk. "Sonbahara kadar mı?" diye haykırdı koç. "Bu çok uzun bir süre mi?" diye sordu on bir yaşındaki çocuk. Bu, ömür boyu sürecek bir arkadaşlığın başlangıcıydı.

Sune morlukları hiç sormadı, on beş yaşındaki çocuk onlardan hiç bahsetmedi ama evde aldığı her darbe, koçun küçük bahçesinde diski vurmayı öğrendiği ilk seferde gözlerinden okunuyordu. Koç, hokeyin bir çocuğun hayatını değiştiremeyeceğinin ama farklı hayat yaratabileceğinin farkındaydı. Bir çıkış ve yolu.

Sune, Peter'a kulübün ne olduğunu öğretti. Suçladığınız ya da bir şeyler talep bir şey değildir. "Çünkü o biziz Peter, Beartown Buz Hokeyi sen ve benim. Başardığı en iyi ve en kötü şeyler bizim en iyi ve en kötü yanlarımızı gösteriyor." Peter'a başka şeyler de öğretti, örneğin kazandığında da kaybettiğinde de dik durmayı ve en yetenekli oyuncuların en zayıfları yüceltmekle yükümlü olduğunu çünkü "kendisine çok şey verilen çok şey beklendiğini".

İlk akşam Sune, on beş yaşındaki çocukla birlikte eve doğru yürüdü. Çocuğun evinden birkaç yüz metre uzakta durdular ve koç, çocuk ertesi gün gelirse atış antrenmanına devam edebileceğini söyledi. Çocuk "Söz veriyor musun?" diye sordu. Sune elini uzattı ve "Söz veriyorum. Ve de sözünü tutmalısın, değil mi?" Çocuk onun elini sıktı ve başını salladı. Sonra yaşlı adam çocukla birlikte bir banka oturdu ve ona zamanı nasıl söyleyeceğini öğretti, böylece yarına kadar dakikaları sayabilecekti.

Bazen bir şeyi sevmeye başlamamız için hiçbir şey gerekmez, sadece zaman gerekir. Genç Peter Andersson birkaç yıl boyunca her gece aynı şeyi hayal etti; bir sopadan çıkan ve evin yan tarafına çarpan diskin sesini:

Bang.

Benji Ovich'in annesi babası hakkında neredeyse hiç konuşmuyor, ama nadiren de olsa konuştuklarında gözlerini kapatıp fısıldıyor: "Bazı insanlar . Eğer bir savaş yoksa, bir tane başlatırlar."

Benji'ye babasına benzediği söylenmiştir ama nasıl benzediğini bilmemektedir. Belki de dıştan çok içten. Babasının acı çektiğini biliyor, o kadar çok acı çekmiş ki bir gün daha fazla dayanamamış. Buralardaki avcılar asla "intihar" kelimesini kullanmazlar, sadece "Alain riAe'sini aldı ve ormana gitti" derler. Benji her zaman Alain'in bunu uzun zamandır mı planladığını yoksa aniden mi yaptığını merak etmiştir. Haberlerde korkunç şeyler yapmış yalnız adamların fotoğraflarını gördüğünde de aynı şeyi merak eder: Neden özellikle o gün? Neden başka bir gün değil? Bir seçim mi yaptınız, yoksa bir anda mı oldu?

Benji, keder ve öfkenin beyni kimyasallar ve gibi yeniden programlayabileceğini biliyor. Belki de bazı insanların kafasının içinde her zaman bir saatli bomba vardı ve sadece bir düğmenin atılmasını bekliyordu. Belki de annesi haklıdır, bazı insanlar sadece savaş başlatan türdendir.

Ağaçtan Maya ve Ana'nın ormanın içinden geldiğini görür. O anda ona ne olduğunu asla açıklayamayacaktır; bu sadece uyanan bir içgüdüdür. Bir şey giriyor, başka bir şey devreye giriyor. Aşağı iner ve sırt çantasını yerden alır, bir şey çıkarır ve ağaçların arasında ilerlemeye başlarken elinde tutar.

Onları takip ediyorum.

Maya ve Ana ormanda amaçsızca yürüyorlar, daha da yavaşlıyorlar. Konuşmuyorlar; birbirlerinin söylemek isteyebileceği her şeyi biliyorlar. Eğer farklıysanız, Beartown'ın büyümek için kolay bir yer olmadığını her zaman biliyorlardı ve bu konudaki en kötü şeylerden biri de

Yetişkin olmak, belki de hiçbir yerin öyle olmadığını fark etmeye başlamaktır. Her yerde piçler var.

Prenses ve doğanın çocuğu, müzisyen ve avcı olan bu iki genç kadının aslında hiçbir zaman çok fazla ortak noktası olmamıştır. İlk tanışmaları, çocukken Ana'nın Maya'yı buzdaki bir delikten çıkarmasıyla olmuş. Maya o zamanlar buraya yeni taşınmıştı ve Ana'nın hiç arkadaşı olmamıştı, bu yüzden birbirlerinin hayatlarını kurtarmışlardı. Ana, Maya'ya ormanda asla sessizce yürüyemediği için takılır, topuklu ayakkabı giymiş bir geyik gibi hareket ettiğini söylerdi. Maya, 'nın annesinin bir sincapla çiftleştiği için böyle olduğu şakasını yapardı.

Ana'nın annesi taşındığında bunu söylemeyi bıraktı. Buna karşılık Ana da Maya'ya iyi bir Wi-Fi'ye bağımlı olduğu konusunda takılmayı bıraktı. Birkaç yıl boyunca eşittiler, ancak ergenlik yılları kızlar arasındaki arkadaşlıklarda güç dengesini her zaman değiştirir. başladıklarında, Ana'nın ormanda nasıl hayatta kalınacağına dair bilgisinin hiçbir değeri yoktu, oysa Maya okul koridorlarında nasıl hayatta kalınacağını biliyordu. Ama bu yaz? Artık hiçbir yerde güvende değiller.

Ana önde yürüyor, Maya da saçlarına bakarak onu takip ediyor. Maya sık sık Ana'nın aynı anda hem tanıdığı en güçlü hem de en zayıf kişi olduğunu düşünür. Ana'nın babası yine içiyor; bu kimsenin suçu değil, bu böyle. Maya bu acıyı Ana'dan uzaklaştırabilmeyi diliyor ama bunu Ana'nın tecavüzü Maya'dan uzaklaştırabileceğinden daha fazla yapamıyor. Farklı uçurumlara düşüyorlar. Maya'nın kabusları vardır ve Ana'nın da uyuyamamak için kendi nedenleri vardır. Babasının eve geç geldiği ve mutfakta kederden ve söylenmemiş sözlerden oluşan bir canavar gibi öfkelendiği gecelerde köpeklerle birlikte uyuyor. Köpekler, Ana istemeden etrafında koruyucu bir çember oluşturuyor. Sevgili yaratıklar. Babası bir kez bile kızına el kaldırmamıştır. Ama yine de içtiği zaman ondan korkuyor. Erkekler kendi ağırlıklarını bilmezler, sadece bir kapıdan yuvarlanarak başka bir insana aşılayabilecekleri fiziksel dehşeti anlamazlar. Sarhoş bir şekilde mutfak masasından kalktıklarında ve neyi farkında olmadan odadan odaya tökezlediklerinde, fidanlardan oluşan bir ormanı parçalayan kasırgalar gibidirler. Ertesi sabah hiçbir şey hatırlamıyorlar; boş

Şişeler kaldırılmış, bardaklar gizlice yıkanmış ve ev sessizliğe gömülmüştür. Kimse bir şey söylemiyor. Arkalarında bıraktıkları yıkımı çocuklarında asla görmemeliler.

Ana durur ve arkasını döner. Maya ona bakar ve zayıfça gülümser. ", seni çok seviyorum," diye düşünüyor ve Ana bunu biliyor. "Domuz burnuna sahip olmak için mi yoksa domuz kıçına sahip olmak için mi ameliyat olmak zorundasın?" diye sorar

Maya yüksek sesle gülüyor. Bu onların oyunu, küçüklüklerinden beri böyle. Ya-ya da. "Burun. O kıvırcık kuyruk ben gitar çalarken üzerine oturmak için fazla yumru olurdu."

"Çok aptalsın!"

"Ben aptal mıyım? Ağzından çıkan saçmalıkları duyuyor musun?"

Ana homurdanıyor. Ağaçların arasından dışarı bakar. "Tamam, buna ne ? Mutsuz olup yüz yıl yaşamak mı yoksa tek bir yıl mutlu olup sonra ölmek mi?"

Maya sessizlik içinde düşünür. Asla cevap veremez. O tepki verene kadar Ana çoktan , ağaçlara bakmaya başlamıştır. Daha önce fark etmeliydi, Ama Ana sadece iz sürmeye ve avlanmaya alışkındır, takip edilmeye değil.

Hızlı bir çatlama sesi, kuru dallar sert bir ağırlığın altında kırılıyor. Kasabadan çok uzaktalar; burası bir hayvanla karşılaşmak için tehlikeli bir yer.

Ve o dallar bir hayvan tarafından kırılmadı.

Peter oraya vardığında Beartown'daki pist kapalı ve karanlıktır. Işıkları açmaz; duvarlarda sararmış kâğıtlar vardır ve ışığa ihtiyaç duymadan ne yazdıklarını bilir. Yüksek bir sesle yazılmış küçük kelimeler: "Takım bireyden önce gelir." Daha : "İlerlemediğimiz tek zaman nişan aldığımız zamandır." Onun üstünde: "Düşle-Savaş-Kazan!" Ve kapıya en yakın yerde, kendi el yazısıyla: "Kazandığımızda dik dururuz, kaybettiğimizde dik dururuz, ne olursa olsun dik dururuz."

Mantıklı düşünen insanlar bu tür notların aptalca olduğunu düşünebilir, ancak mantıklı davranarak bir spor dalında en iyi olamazsınız. Hayalperest olmalısın. Peter ilkokuldayken, bir öğretmen öğrencilere ileride ne olmak istediklerini sormuş.

. Peter, "NHL'de bir profesyonel." dedi. Tüm sınıfın nasıl güldüğünü hala hatırlıyor ve tüm hayatını onların kanıtlayarak geçirdi. Mantıklı düşünen insanlar, küçük Beartown'dan küçük bir çocuğun dünyanın en iyileriyle oynamasının imkansız olduğunu fark eder, ancak hayalperestler farklı çalışır.

Tek sorun şu ki, asla bitiremezsiniz, asla yeterince kanıtlayamazsınız, gülen insanlar sadece sınırları değiştirir. Soyunma odasının duvarında bir saat var; durmuş, kimse pilini değiştirmeye zahmet etmeyecek. Bir şeyi sevmeyi öğrenmek zaman alır ama onu öldürmek çok daha az zaman alır: tek bir an yeter. Spor acımasızdır: büyük bir yıldız buzdan soyunma odasına on saniyelik bir yürüyüş sırasında eski haline döner, yarım yüzyıldan fazla ayakta kalmış bir kulüp bir belediye binasında birkaç dakika içinde çökmeye mahkum . Peter, şimdi pisti yıkıp konferans oteli ya da para ve güç sahibi insanların hayalini kurduğu başka bir saçmalık inşa edip etmeyeceklerini merak ediyor. Onlar hiçbir şeyi sevmezler, sadece bir şeylere sahip olurlar. Onlar için burası tuğla ve harçtan başka bir şey değil.

Tribünlere çıkıyor, üst kattaki ofislerin dışındaki dar koridorda duruyor. Bu binada kaç kişinin hayatı var? Şimdi ne kadar değerliler? Duvarda kulübün en önemli anlarından, 1951'de kulübün kuruluşundan, yirmi yıl önce A takımının ülkenin en iyi ikinci takımı olduğu o büyülü sezondan ve bu bahar gümüş madalya alan genç takımdan çerçeveli fotoğraflar var. Fotoğrafların çoğu Peter'a ait.

Öfkeli bir hareketle hepsini duvardan süpürüyor. Koridorun bir ucundan başlıyor ve her çerçeveyi her kancadan çekip çıkarıyor. Aoor'da camlar kırılır ama Peter çoktan uzaklaşmıştır. Dış kapıyı çarptığında pist hâlâ karanlıktadır.

Yabancı, tribünlerdeki karanlıkta oturur ve Peter'ın gidişini izler. arabasını çalıştırırken, yabancı ofislere gider ve yıkıma bakar. Parçalanmış camların arasında Peter'ın eski fotoğraflarının yanı sıra genç takımın daha yeni fotoğraflarını görür. Neredeyse her fotoğrafta iki oyuncu var. Yabancı, sağlam bir botla camı kenara iter ve aynı çocukların daha eski bir fotoğrafının üzerine eğilir.

tüm şehrin büyük yıldızları. Belki on ya da on bir yaşındayken bir ödül töreni, kardeşler gibi birbirlerine sarılmışlar, sırtlarında numaraları ve soyadları: "9 ERDAHL ve 16 OVICH."

En iyi arkadaşlar, bir spor ve uğruna hayatlarını verdikleri bir takım; tüm bunları aynı elinden alırsanız genç bir adam ne yapabilir? Yabancı, kâğıdın üzerine "Benjamin Ovich" isminin etrafına dikkatlice bir daire çizer, sonra tribüne geri döner ve pistin dışına çıkar. Yeni bir puro yakar. Hava sıcak ve rüzgar yok, ama yabancı yine de sanki bir fırtına yaklaşıyormuş gibi Aame'yi tutuyor.

Ana ve Maya kalp atışlarını duyarak arkalarını döndüklerinde Benji'nin ağaçların arasında yürüdüğünü görürler. Kısa bir süre önce hokey takımını ve en iyi arkadaşını seven bir çocukken, şimdi gözbebekleri boğulmuş yetişkin bir adam. Biri sıkılı, diğeri bir çekiç tutuyor.

Beartown'da kime sorarsanız sorun, size bu çocuğun her zaman saatli bir bomba olduğunu söyleyecektir.

OceanofPDF.com

7

Öğle Yemeği Yiyerek Başlayın

Hed'de eski bir deyiş vardır: "Bir yabancıya Beartown'dan nefret ettiğini , ömür boyu bir arkadaşın olur." Hed'deki en küçük çocuk, Hed Hokey'in iyi gitmesinin önemli olduğunu, ancak işlerin Beartown için gerçekten kötü gitmesinin daha da önemli olduğunu çabuk öğrenir. Kısmen şakaydı tabii ki. Tribünler birbirlerinden "nefret etme" ve birbirlerini "öldürme" tehditleriyle dolup taşıyor ama tabii ki bunlar ciddi değil. Ta ki aniden ciddi olana kadar.

İki kasaba arasındaki şiddetin nasıl başladığını anlattığımızda, çoğu artık hangisinin önce geldiğini hatırlamayacağız: on iki yaşındaki Leo'nun çektiği ve internette yayınladığı yanan Aag'ler mi yoksa Hed'den birinin neredeyse aynı anda yayınladığı başka bir video klip mi? Çünkü hiçbir şey iyi bir hikayeden daha hızlı yayılamaz ve Hed'de kırmızı takımı severek ve yeşil takımdan nefret ederek büyümüş hiç kimse, konsey, para ve güç bir taraf seçtiğinde *şen şakraklığını* gizleyemez.

Hed'in hayran kulübünün bir üyesi, işten eve dönerken bir meclis üyesini durduruyor ve "Pekala, Beartown'da hokeyi seven herkes şimdi ne yapacak?" diye soruyor. Gergin bir orta yaşlı kadın olan politikacı ne diyeceğini bilemiyor gibi görünüyor. Tabii tam olarak bilmiyorsa. Çünkü şöyle cevap veriyor: "Hed'i desteklemeye başlayabilirler, değil mi?"

O gece büyük bir gürültüyle uyanır. Ertesi sabah ön kapıdan çıktığında, arabasının kaputundan bir balta çıktığını görür.

Otobüs durağına doğru yürürken, içinde siyah ceketli iki adamın bulunduğu bir araba geçer. Ona bakmalarına gerek yok. Yine de izlendiğini biliyor.

Bearskin pub her zaman olduğu yerde, Beartown'ın ortasında. İçeride sigara içilmesine izin verildiği zamanlarda daha güzel kokan türden bir pub. Sahibi Ramona'nın Aoorboards'u andıran bir yüzü var: Yıllar boyunca sandalyelerin defalarca ileri geri sürüklenmesi ve Bearskin'i ikinci evleri, bazen de ilk evleri haline getiren genç erkeklerin ona "Marlboro Anne" lakabını takmasına neden olan sigaralar gibi hayat da onda iz bırakmış. Ramona emeklilik yaşını geçmiştir, ancak burnunun şekline değer veren hiç kimse bu gerçeği yüksek sesle dile getirmez. Bir yabancı içeri girdiğinde kendine uzun bir bardakta geç bir kahvaltı hazırlamaktadır. Ramona şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır.

"Evet?"

Yabancı boş bara bakar. "Pardon?" "Yardımcı olabilir miyim?" Ramona şüpheyle sorar.

Yabancının dağınık saçları, kot pantolonu, eşofman üstü ve donma noktasının üzerindeki sıcaklıkları doğal bulmayanların giydiği türden kalın çorapları var.

"bir bar, değil mi?" Ramona'nın dudakları ihtiyatla kıvrılır. "Evet."

"Bara müşteri gelmesi sürpriz olur mu?" "Müşteriye göre değişir."

Yabancı bunun geçerli bir gözlem olduğu konusunda hemfikir görünüyor. "Bazı sorularım var."

"O zaman yanlış şehre geldiniz."

Yabancının arkasındaki kapı açılır. İki genç adam içeri girer.

Siyah ceket giyiyorlar.

Ana ve Maya kalp atışlarının enselerinde attığını hissedebiliyorlar. Benji'yi düşman olarak görmediler; Kevin ve diğerleri Hed Hockey'e gittiğinde Beartown'da kalan birkaç kişiden biriydi. Ama eğer Ana ve Maya

öğrendikleri , buradaki sadakatin bir anda değişebileceği ve bir erkeğin onları incitmeye çalışmayacağına asla güvenemeyecekleridir.

Ancak Benji, elinde hafifçe sallanan çekiçle birkaç metre ötede durur. Onların tepki vermesini bekliyor gibi görünüyor. Her zaman kaslıydı ama bu yaz vücuduna başka bir şey, bir zalimlik havası vermiş. Ana riAe'yanında getirmemişti; şimdi bundan pişmanlık duyuyor. Benji'yi hokey oynarken görmüştü; onu diğerlerinden daha iyi ve daha tehlikeli yapan şeyin ne yapacağı belli olmayan biri olduğunu biliyordu. İşlerin ters gittiği ve birine zarar verdiği durumlarda, kimse bunun olacağını önceden görememişti.

Ama vücudunun üst kısmı artık zar zor hareket ediyor. Sonunda dudaklarını açtığında, kelimeler haftalardır kullanılmamış gibi görünen gırtlağından sessizce ve sarsılarak çıkıyor. Çekici donuk bir gümbürtüyle Ana'nın ayaklarının önüne bırakıyor ve şöyle diyor: "Buna ihtiyacın olacak. Bende bir şey var. Senin için."

Genç kadınların onun yanında çekiç olduğunu anlamaları uzun zaman alacaktır çünkü Ana ve Maya'nın onunla gitmeye cesaret etmeden önce silahlanmaları gerektiğini biliyordu. Başkalarının gözünde böylesine vahşi bir hayvan olarak görüldüğünü bilmek bir insan için dayanılmaz bir keder olabilir.

Siyah ceketli adamlar kapının içinde dururlar, sadece varlıklarının bile yabancıya kıyafetlerini çamaşırhanedeki makinede unuttuğunu ya da üç dört yüz mil ötedeki bir tıp merkezinde kan vermesi gerektiğini aniden hatırlatmaya yetmesine alışkındırlar. Önümüzdeki birkaç ay içinde yabancı, genellikle Bearskin'de içen insanlar hakkında pek çok hikaye olduğunu, ancak bunları anlatmaya hazır pek fazla insan olmadığını fark edecektir. Sembolleri, web siteleri yoktur; Ayı Kasabası'nda maç günü geldiğinde, onları piste giden diğer adamlardan ayırmanın bir yolu yoktur. Ancak yabancı, "Sürü "nün hokey kulüplerini onların onayı ya da laneti olmadan kimsenin yönetemeyeceğinden emin olduğunu ve düşmanınız olana kadar kaç kişi olduklarını fark etmediğinizi öğrenecektir. Yabancı ya çok zeki ya da umursamayacak kadar deli görünüyor.

"Gazeteci misiniz?" Ramona sorar.

Yabancının onun agresif tonunu görmezden gelmeyi mi seçtiğinden yoksa bunu kaydetmeyi engelleyen bir tür rahatsızlığı mı olduğundan emin değil. Bu yüzden ekliyor, "Bir süredir

Sizden önce birkaç gazeteci 'soruları' ile buraya geldi ve her zaman cevapsız olarak evlerine dönüyorlar. Ama genellikle sonunda daha iyi bir ev sigortası yaptırırlar."

Doğrudan tehdit, yabancının dağınık saçlarının üzerinden geçiyor gibi görünüyor; sakin bir şekilde bar taburesinde dönüyor ve dekora, fotoğraflarla, flamalarla ve formalarla kaplı duvarlara bakıyor.

"Sanırım burada öğle yemeği servisi yapmıyorsunuz?"

Kapıdaki adamlar bunun üstü kapalı bir hakaret mi yoksa kibar bir soru mu olduğunu bilemezler. Ama Ramona aniden gülmeye başlar. Hafif bir hareket yapar ve adamlar kapıda kaybolur.

"Sen gazeteci değilsin," diyor başını hafifçe eğerek yabancıya.

Sonra sesi hızla yeniden hoşnutsuzluğa dönüşüyor. "Peki senin Beartown'da ne işin var?"

Yabancının elleri barın üzerine düzgünce yerleşiyor. "Öğle yemeği yiyerek başlayabileceğimi düşündüm."

Kira Peter'ı tekrar arar ama cevap alamaz. Cidden mi? Böyle bir şeyin olacağını, konseyin bir yolunu bulup Peter'a karşı cephe alacağını . O bir romantik, ama Kira bir avukat ve bir süre önce konseyin skandalı örtbas etmesinin en kolay yolunun kulübü örtbas etmek olacağını düşünmüştü.

Tüm Andersson ailesi, Peter, Maya, Leo ve kendisi, yaz başında Beartown'da kalmaya karar verdiler. Kalmak ve savaşmak. Ama artık o kadar emin değil. Düşman bir virüs gibi sizi sürekli reddetmeye çalışan bir yerde ne kadar kalabilirsiniz? Ve Peter'ın artık burada bir kulübü bile yoksa, ellerinde ne kaldı?

Meslektaşı geri dönmüş, masanın diğer tarafında sessizce oturuyor ama elbette Kira onun Peter hakkında söylediği her şeyi hatırlayabiliyor. "O bir bağımlı, Kira. Bağımlıların her zaman içki içtiğini, uyuşturucu kullandığını ya da atlarla kumar oynadığını düşünebilirsin ama kocanın alkol ya da kumarla bir sorunu yok. Onun rekabetçilikle ilgili bir sorunu var. Kazanmaya çalışmaktan vazgeçemiyor. Bu heyecan olmadan yaşayamaz."

Kira kaç kez bunun doğru olup olmadığını merak ederek uyandı? Tekrar arıyor, tekrar, tekrar. Sonunda Peter cevap veriyor. Sesinde duyulmasa bile kızgın. Sadece ona. Adını söyleme şeklindeki en küçük değişiklik. "Aramaya çalışıyordum sevgilim, olanları duydum..." diye fısıldıyor.

Adam cevap vermiyor. O da "?" diye sorar.

Ve sonra geliyor: "Ofisteyim, Kira. Bir toplantıdayım. Sonra konuşalım."

Arka plandaki seslerden onun arabada olduğunu duyabiliyor. Oyuncuyken maçları kaybettiğinde hep bunu yapardı: arabaya biner ve saatlerce araba kullanırdı. Hiç kimseye karşı şiddet kullanmazdı, sadece kendine. Bu yüzden evde oturup onu bekleyen biri olduğunu düşünmeden karanlığa doğru yol alırdı, telefon çaldığında diğer ucunda kendi sesi olmadığı için dehşete düşmüş biri. Bir polis memurunun "Peter Andersson'ın karısı mısınız?" diye soracağını ve "Evet" diye fısıldadığında sesin derin, sempatik bir nefes aldığını duyacaktı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum sevgilim. Çok üzgünüm," diyor Kira şimdi.

"Söyleyecek bir şey yok," diye açık açık yanıtlıyor.

Arka plandaki gürültüyü duyuyor, adamın ne kadar hızlı sürdüğünü merak ediyor. "Bunun hakkında konuşmalıyız..."

"Söyleyecek bir şey yok. Onlar kazandı. Kulübü öldürmek ve kazanmanın bir yolunu buldular."

Sanki yanlış bir şey yapmış gibi her zaman yaptığı gibi temkinli bir nefes alıyor. "Ben ... ... belki ... ... Şu anda dünyanın sonu gelmiş gibi hissettirdiğini biliyorum ama-"

"Başlama, Kira."

"Ne demek 'Başlama'?" "Ne demek

istediğimi biliyorsun!"

"Ben sadece bunun nihayetinde başka bir şey yapmak hakkında konuşmamız için bir şans olabileceğini söylüyorum."

Bunu ona kaç kez sordu? "Hokey ne zaman bitiyor?" Kaç kez "Gelecek yıl" dedi? Gelecek yıl işi azaltacak, gelecek yıl daha az çalışacak, gelecek yıl kariyerine gerçekten odaklanma sırası ona gelecek. Yirmi yıldır gelecek yılı bekliyor. Ama her zaman bir şeyler oluyor.

Vazgeçilmez, onu vazgeçilmez kılan bir kriz ve normal çalışma saatleri, eve gelmesi gibi mantıksız bir şeyi talep ettiği için kendini beğenmiş.

Şimdi ayağa kalkıyor. Muhtemelen kasıtlı değildir. "Ne yapmam gerekiyor, Kira? Evin kocası mı olacağım?"

Bu yüzden savunmaya geçiyor. Bu da muhtemelen kasıtlı değildir. "Sinirini benden çıkarmayı bırak! Sadece diyorum ki, belki de ..."

"Ne var, Kira? Bu kulüp benim tüm hayatım!"

Peter onun nefes alış verişinden başka bir şey duyamaz. Çığlık atmamak için yanağını ısırır. Sakinleşmeye ve özür dilemeye çalışır, ancak hissettiği diğer her şeyden etkilenir ve ağzından çıkan tek şey "Ne demek istediğimi biliyorsun ..." olur.

Kaç yılını verdi? Onun hokey kariyeri için Kanada'ya taşındılar, onun hokey kariyeri için Beartown'a taşındılar, kaç kez o kadar insan arasında onun kendisini anlaması gerektiğini düşündü? Tüm hokey oyuncuları ne kadar iyi keşfetme ihtiyacıyla hareket ederler, ama aynı şey avukatlar için de geçerlidir. Beartown'a taşındıktan sonra bir akşam çok fazla şarap içti ve gerçeği ağzından kaçırdı: "Burada yaşamak aslında hiçbir zaman tam potansiyeline ulaşamayacağını kabul etmek anlamına geliyor." Peter onun kendisinden bahsettiğini düşündü ve incindi. İncinmiş.

"Ne demek istediğimi biliyorsun!" diye tekrarlıyor şimdi ve evet, kadın tam olarak biliyor.

Sorun da bu zaten. Hokey onun tüm hayatı, o yüzden kapatıyor.

Meslektaşının, telefon duvara çarpmadan önce eğilmeye ancak vakti olur.

Yabancı, barın üzerine buruşuk bir kâğıt bırakıyor, bir isim listesi. "Bu insanları tanıyor ?"

Yaşlı bar sahibi listeye dokunmadan bakar. "Bugünün öğle yemeği et, patates ve sos. Yemeğinizi bitirdiğinizde yöne doğru gidebilirsiniz."

Yabancının burnu kırışır. "Vejetaryen seçeneğiniz var mı?"

Ramona küfreder ve mutfağa doğru kaybolur. Mikrodalga fırının sesi duyulur; geri gelir ve dikkatsizce tezgâha bir tabak koyar. Et, patates ve sos.

"Ben veganım," diyor yabancı, sanki bu tamamen doğal bir şeymiş ve normal bir insanın özür dilemesi gibi.

"Sen nesin?" Ramona homurdanıyor. "Vegan."

"Bu durumda patates ve sosumuz var," diyor Ramona. Eline bir bıçak alıyor ve sinirli bir anne gibi et parçalarını çekip doğrudan tezgâhın üzerine koymaya başlıyor.

Yabancı bu süreci izler ve ardından "Sosun içinde krema var mı?" diye sorar.

Ramona birasını bitirir, tekrar küfreder, tabağı kapar ve tekrar mutfağa girer. Patatesten başka bir şey içermeyen farklı bir tabakla geri döner.

Yabancı umursamaz bir şekilde başını sallar ve yemeye başlar. Ramona tabağın yanına bir bardak bira koymadan önce bir süre sinirli bir şekilde bakar. ". İçine bir çeşit besin "

"Ben alkol kullanmam," diyor yabancı.

"de öyle, !" Ramona kendine bir bira daha doldurup savunmaya geçercesine tıslayarak, "Bu mu? Yüzde on beş alkol bile değil! Neredeyse süt!"

Yabancı, Ramona'ya sütünü ne tür ineklerden aldığını sormayı düşünür gibi olur ama sormamaya karar verir. Ramona iki kadeh viski doldurur ve birini içer. Yabancı diğer bardağa dokunmaz.

"Alkol için değil. Sindirim için iyi," diye açıklıyor Ramona.

Yabancı hâlâ dokunmayınca Ramona onu da mideye indiriyor. Sindirim için iki kat daha iyi. Yabancı duvarlardaki flama ve formalara bakar. "Bu kasabada hokeye hep bu kadar düşkün müydünüz?"

Ramona homurdanıyor. "Biz burada hokeye 'düşkün' değiliz. Büyük şehirlerdeki insanlar kanlı patlamış mısırları ve VIP kutularıyla hokeye 'düşkünler'. Sonra ertesi gün başka bir şeye düşkün oluyorlar. Burası büyük bir şehir değil."

Yabancı tepki vermiyor. Bu Ramona'yı hayal kırıklığına uğratır, çünkü genellikle insanları okumakta daha iyidir. Yabancı yemeğini bitirir ve ayağa kalkar.

parayı tezgahın üzerine bırakır, isim listesini cebine koyar ve tam kapıdan çıkmak üzereyken Ramona, "Neden listede sadece erkekler var?" diye bağırır.

Yabancı arkasını döner. "Pardon?"

"Eğer Beartown'a hokey hakkında soru sormaya , neden listenizde sadece erkekler var?"

". Sen de listedeydin."

Kapı açılır ve kapanır. Yabancı, dışarıdaki siyah ceketli adamları iterek geçer. Ramona olduğu yerde kalır, kafası karışmıştır. Bu alışık olduğu bir duygu değildir ve kesinlikle hoşuna gitmez.

OceanofPDF.com

8

Bir İlişki Bozulduğunda

Benji küçükken ağaçlar yeşile döndüğünde hep evden kaçar ve birine tırmanmadan önce saatlerce yürürdü. Eğer rüzgar kasabadan geliyorsa, olabildiğince yüksek sesle bağırır, canını yakan her şeyi kükreyerek haykırırdı. Rüzgâr diğer yönden geliyorsa, yanaklarını uyuşturup gözyaşlarını hissetmemesine neden olana kadar kıpırdamadan otururdu.

Ona avlanmayı öğreten üç ablasıydı. Çünkü onlar

Ama anneleri çalışırken, çocuğun evde yalnız bırakılamayacağı ve her türlü kaosa neden olabileceği açıktı. Benji hakkında güvenilir olan tek şey zaman güvenilmez olmasıydı. Ancak herkesi şaşırtacak şekilde, insanların başarısız olduğu yerde doğa ona ulaşmayı başardı. Çocukken ormanda olmayı öğrenen biri fazladan bir dil öğrenmiş gibi . Burada hava konuşur ve Benji anlar. Kederli ve vahşi.

Kız kardeşlerine avlanmayı babaları öğretmişti ve Benji bu yüzden, onu hatırlayabildikleri için onlardan nefret ediyordu. Bu yüzden Kevin'le tanıştığında, hayatında ilk kez sadece kendisine ait olan bir şeye sahip olmuştu. Yazları gizli yerlerine, avcıların bile göldeki küçük, aşırı büyümüş bir adaya giderlerdi. Çocuklar orada kendileri olabiliyorlardı. Çırılçıplak yüzerler, kayaların üzerinde güneşte kururlar, akşam yemeklerini orada yerler ve yıldızların altında uyurlardı, bazen günlerce birbirlerine tek kelime etmezlerdi. İlk yaz orada yirmi dört saat geçirmişlerdi ama ergenlik çağına geldiklerinde bu süre haftalara, hokey antrenmanları yeniden başlayana kadar her ana yayılmıştı.

Arkadaşlıklarının ilk yıllarında Benji, rüyasında babasını gördüğünde hâlâ yatağını ıslatıyordu. Ama adada asla. Bir kez kürek çekip kayaların arasına bir kazık çakıp tekneyi hızlı hale getirdiğinde, rüyalar ona orada ulaşamazdı. Kevin, Benji için her şey demekti. Çocukluğumuzun en iyi arkadaşları hayatımızın aşklarıdır ve kalplerimizi daha kötü şekillerde kırarlar.

Benji, Ana ve Maya'yı karışık, aşırı büyümüş kıyıya götürür. Gölde iskele yoktur, ama çalıların altına gizlenmiş bir sandal çıkarır ve sırt çantasını atar. Sonra suya dalar ve yüzer.

İlk başta kızlar neye doğru kürek çektiklerini anlamazlar; gölün ortasında sadece birkaç büyümüş kaya, birkaç alçak ağaç vardır ve sudan bakıldığında karaya çıkmak mümkün görünmemektedir. Ama Benji büyük kayaların arkasında belirir ve kollarından su damlarken ve çıplak ayakları yere sertçe basarken kayığı adaya doğru çeker.

Ana sırt çantasında birkaç metal kazık bulur ve Benji'nin ona verdiği çekici kullanarak bunları kayalıklardaki bir yarığa ve tekneyi bağlar. Maya da peşinden ve kızlar ancak o zaman neye fark ederler. Küçük adanın ortasında, çimlerin üzerinde, suyun herhangi bir yerinden görülmesi imkânsız, iki kişilik bir çadırın sığabileceği büyüklükte, temizlenmiş bir dikdörtgen vardır.

Benji yere bakarak sessizce, "Saklanmak için iyi bir yer," diye mırıldanıyor.

"Bunu bize neden gösteriyorsun?" Maya sorar.

"Artık ona ihtiyacım yok," diyor.

Yalan söylüyor, kadın bunu görebiliyor. Bir an için bunu itiraf edecekmiş gibi görünüyor. Ama bunun yerine neredeyse utangaç bir tavırla işaret ediyor ve ekliyor: "Şurada yüzersen ormandan görünmezsin."

Maya ve Ana adayı daha önce paylaştığını sormazlar. Ada artık onların. Doğanın en güzel yanı nostaljik olmamasıdır; kayalar ve ağaçlar önceki sahiplerini umursamazlar. Benji suya doğru yürür, ama kayalıklardan atlamadan hemen önce Maya arkasından seslenir, "Hey!"

Arkasını döner. Sesi kırılır. "Umarım mutlu sona ulaşan insanlardan biri de sensindir, Benji."

Genç adam hızla başını sallar ve kadın bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlamaya fırsat bulamadan arkasını döner. Genç kadın adada kalırken

göle dalar ve yüzerek uzaklaşır.

Ana, suyu yaran kollarını takip ediyor ve diğer taraftaki ormana tırmanan gergin bedene bakıyor. Kederli ve vahşi. Alt dudağını mutlulukla ısırıyor. Maya ona suçlayıcı bir bakış fırlattığında, Ana tersliyor, "Ne? Sadece düşünüyordum da... hemen OP'ye gitmek zorunda değildi, değil mi? Yani, ben yüzmeye giderken *o* da izleyebilir..."

Maya şakağına vuruyor. "Ciddi zihinsel sorunların var."

"Ne? Kollarını gördün mü? Tek söylediğim, istediği zaman izleyebileceği..."

"Teşekkürler! Bu kadar yeter! Bu konuda konuşmaya devam edersen, benim adamda kalamazsın!"

"Ne yani? Yani şimdi birdenbire senin adan mı oldu?"

Maya patlatır. En iyi arkadaşı tanıdığı en çılgın, en zeki kişidir ve Ana kendi berbat yöntemiyle her şeyi yeniden normale döndürmeye çalışmaktadır: erkekler, seks, hayat, dünya. Hayatta kalmak söz konusu olduğunda her zaman yaptığı yerden başlar: mizahla.

Neredeyse tüm yaz adada kalırlar. Ana ara sıra erzak almak için eve gidiyor ama çoğunlukla babasının mutfağındaki boş şişeleri temizlemek için. Her zaman hava kararmadan önce geri döner ve Maya'nın yeterince yiyeceğinin olduğundan emin olur. Bir sabah Maya uyandığında arkadaşının suyun kenarında çıplak bir şekilde durduğunu ve çıplak elleriyle balık yakalamaya çalışırken küfrettiğini görür, çünkü televizyondaki bir hayatta kalma programında bir salağın bunu yaptığını görmüştür; o andan itibaren Maya ona "Gollum "dan başka bir şey demeyi reddeder. Buna karşılık Ana, Maya'yı ilk kez kıyafetlerini çıkarırken izler ve tişörtüyle şortunun oluşturduğu bronzluk çizgisine dikkat çekerek, "Bir gün harika bir baba olacaksın. Şimdiden her babanın plaj tatili tişörtü bronzluğuna sahipsin." Son bir yazı yüksek sesle şarkı söyleyerek ve kötü bir şekilde dans ederek, yıldızlı gökyüzünün altında kâbus görmeden uyuyarak geçirirler. Maya gitarını çalıyor, sakin ve özgür. Henüz bilmiyor ama on yıl sonra burada yazdığı şarkılardan biri, turneye çıktığında her konserde çaldığı ilk şey olacak. O zaman her iki kolunda da dövmeler olacak, bir gitar ve bir riAe ve şarkıyı en iyi arkadaşına ithaf edecek. Şarkının adı "The Island."

Benji ormanın başka bir yerinde tek başına koşuyor. Yeni saklanma yerleri buluyor; yıllar boyunca çok pratik yaptı. Hiçbir şeyi hafife almayan bir adam haline geldi; sadece çocuklar bazı şeylerin apaçık olduğunu düşünür: her zaman en iyi arkadaşa sahip olmak. Olduğumuz kişi olmamıza izin verilmesi. İstediğimiz kişiyi sevebilmek. Benji için artık hiçbir şey apaçık değildir; beyni oksijensiz kalana ve artık hiçbir şey hissedemeyene kadar ormanın derinliklerine doğru koşar. Sonra bir ağaca tırmanıyor. Ve rüzgarı bekler.

Verdiğiniz sözleri tutmalısınız. Çocukların konuşmaya başladıklarında öğrendikleri ilk şeylerden biri budur. Maya küçükken babasına astronot olacağına dair söz verdirdi ve Peter da söz verdi, çünkü ebeveynler böyle yapar. Başka her şeye de söz verdi: kimsenin ona zarar vermeyeceğine. Her şeyin yoluna gireceğine. Doğru olmasa bile.

İlkbaharda olanlardan sonra Peter kızına Beartown'dan taşınmak isteyip istemediğini sordu. O da "Hayır. Çünkü burası benim de kasabam." dedi. Peter onun için ne yapabileceğini sordu, o da "Herkes daha iyi bir kulüp kur" dedi. O da söz vermiş.

Kelimelerle arası hiç iyi olmadı. Hiçbir zaman çocuklarına ve karısına onları ne kadar sevdiğini söyleyebilecek türden bir baba olmadı. Her zaman onlara sevdiğini göstermenin yeterli olacağını ummuştu. Ama şimdi onlara nasıl bir şey gösterebilir ki? Bir ezik olduğu gerçeğinin ötesinde?

Bir yaya geçidinde durur. Genç bir baba, sekiz ya da dokuz kızıyla birlikte yolun karşısına geçmektedir. Baba kızının elini tutmaktadır ve kız bunun için çok büyük olduğunu düşündüğünü açıkça belli etmektedir. Peter arabadan inip babaya asla için bağırırken kendini durdurmak zorunda kalıyor. Asla bırakma! Asla bırakma!

Peter ve Kira ilk çocukları Isak'ı doğurduklarında Kira ona şöyle dedi: "Biz artık buyuz. Diğer her şey bundan sonra gelir. Her şeyden önce biz ebeveyniz!" Peter zaten biliyordu elbette. Tüm ebeveynler bilir. Bu gönüllü bir süreç değildir, duygusal bir saldırıdır; çocuğunuzun ağladığını ilk duyduğunuz anda başka birinin malı olursunuz. Artık o küçük insana aitsiniz. Önce

diğer her şey. Yani çocuğunuzun başına bir şey geldiğinde, bu asla sizin hatanız olmaktan çıkmaz.

Peter'ın içinden arabadan atlayıp babasına bağırmak geliyor: "Onu asla gözünün önünden ayırma, kimseye güvenme ve o partiye gitmesine izin verme!"

Isak öldüğünde insanlar "Bir insan bunu nasıl atlatır?" diye sordu. Peter'ın tek yanıtı "" oldu. Sadece yaşamaya devam edersiniz. Duygusal kayıtlarınızın bir kısmı otomatik pilota geçer. Ama şimdi? O bilmiyor. Tek , çocuğunuzun başına bir şey geldiğinde bunun kimin hatası olduğunun bir önemi olmadığı, çünkü ne olursa olsun bunun sizin hatanız olmaktan asla çıkmayacağı. Neden orada değildin? Neden onu öldürmedin? Neden yeterli değildin?

Peter yolun karşısına geçen babaya bağırmak istiyor: "ASLA BIRAKMA ÇÜNKÜ BU ALÇAKLAR BÜTÜN HAYATINIZI ALACAKLAR!"

Onun yerine sessizce ağlıyor, tırnakları gömülü.

Ada

Yaz mevsimiydi.
Ve ada bizim oldu. Kışı
geçirdik.
Bin yıl boyunca

Sen kırılmıştın,
ben
çatlamıştım.
Sen ipi astın, ben
düğümü

On altı yaşımıza gelmeden önce kaç kez
ölmek için zamanımız oldu?
Veda etmekle ilgili kaç şarkı var ki, ne
anlama geldiklerini sadece sen
biliyorsun.

Ama bu yazdı ve ada
bizimdi ve sen de benimdi
Bin yıl boyunca

Peter eve geç geldiğinde Kira kanepede uyuyakalırdı. Açılmamış bir şişe şarap ve iki kadeh masanın üzerinde durur, sessiz ve küçük bir vicdan azabı dürtüsüyle Peter'a onu beklediğini hatırlatırdı. Eve gelmemesinin aslında birilerini incittiğini. Onu nazikçe kucağına alıp yatağına götürür, sonra sırtına yaslanıp nefes nefese uyuyakalırdı.

Uzun bir evlilik o kadar küçük şeylerden oluşur ki, kaybolduklarında onları aramaya nereden başlayacağımızı bile bilemeyiz. Adam bulaşık yıkarken, kadın da çişini yaparken ve ellerini mutfak tezgahına birlikte koyduklarında, küçük memesinin adamınkiyle üst üste binmesi gibiMutfak masasında yanından geçerken dudakları hafifçe saçlarını okşuyor, ikisi farklı yönlere bakıyor. Birbirini yeterince uzun süre seven iki insan sonunda birbirlerine bilinçli olarak dokunmayı bırakır, bu içgüdüsel bir şey haline gelir; salon ve mutfak arasında karşılaştıklarında, vücutları bir şekilde birbirini bulur. Bir kapıdan geçtiklerinde, kadının eli sanki kazara onunkinde biter. Küçük çarpışmalar, her gün, her zaman. Kurgulanması imkansız. Ortadan kaybolduklarında kimse nedenini bilmiyor ama birden iki insan birlikte değil paralel hayatlar yaşamaya başlıyor. Bir sabah göz teması kurmuyorlar, parmakları tezgahın üzerinde birkaç santim uzağa düşüyor. Koridorda birbirlerinin yanından geçerler. Artık birbirlerine çarpmıyorlar.

Peter ön kapıyı açtığında saat gece yarısını geçmiştir. Kira onun uyuduğunu umduğunu biliyor, bu yüzden uyuyormuş gibi . Masanın üzerindeki şarap şişesi boştur; yanında sadece bir bardak vardır. Onu yatağa taşımıyor, sadece beceriksizce kanepede yattığı yere bir battaniye örtüyor. Birkaç dakika orada duruyor; belki de onun rol yapmayı bırakmasını bekliyor. Ama kız gözlerini açtığında, adam banyodadır. Adam kapıyı kilitler, gözlerini Aoor'a diker; kadın kanepeye uzanır, gözlerini tavana diker. Yapacak bir şeyleri olup olmadığını bilmiyorlar.

artık birbirimize söyleyemiyoruz. Her şeyin bir kırılma noktası vardır ve insanlar her zaman "paylaşılan bir sevinç, ikiye katlanan bir sevinçtir" dese de, üzüntü için bunun tam tersinin geçerli olduğuna inanmakta ısrar ediyor gibiyiz. Belki aslında durum böyle değildir. Ayak bileklerinde kurşun ağırlıklarla boğulmakta olan iki insan birbirlerinin kurtuluşu olmayabilir; el ele tutuşurlarsa sadece iki kat daha hızlı batarlar. Sonunda birbirlerinin kırık kalplerini taşımanın ağırlığı dayanılmaz hale gelir.

Birbirlerinin parmak uçlarına ulaşamadan uyurlar. Dudakları saçlarına, nefesleri sırtlarına . Ve her gece tek bir soru yavaş yavaş ikisinin de kafasında kök salıyor: Her şey böyle mi başlar? Bir ilişki bozulduğunda?

OceanofPDF.com

9

Bu Gece Dövüşecek Birine İhtiyacı Olacak

Sporu seven herkes bilir ki bir maçın sonucunu sadece olanlar değil, olmayanlar da belirler. Direğe çarpan şut, hakemin kötü kararı, tam olarak tutmayan pas. Sporla ilgili her tartışma er ya da geç binlerce "eğer" ve on binlerce "keşke olmasaydı "ya dönüşür. Bazı insanların hayatları aynı şekilde sıkışıp kalır, yıllar geçtikçe daha da ıssızlaşan bir bar tezgahında yabancılara aynı hikaye tekrarlanır: bitmiş bir ilişki, dürüst olmayan bir iş ortağı, haksız bir işten çıkarma, nankör çocuklar, bir kaza, boşanma. Her şeyin cehenneme dönmesinin tek bir nedeni vardı.

İşin özüne inildiğinde, herkesin kendi hayatı hakkında söyleyecek bir şeyleri vardır. bunun yerine olmalıydı. Şehirler ve kasabalar da aynı şekilde çalışır. Eğer onların büyük hikayelerini anlamak istiyorsanız, önce küçük hikayeleri dinlemelisiniz.

Politikacılar tatillerini geçirdikleri ya da normal işlerinde vakit geçirdikleri için konsey binası yaz ortasından sonra neredeyse boş kalıyor. Yerel meclisin nasıl yönetildiğini anlamak istiyorsanız, işe buradan başlamalısınız: burada siyaset yarı zamanlı bir meslektir ve ayda sadece birkaç bin kronluk maaş, çalışılan saat sayısına bakıldığında neredeyse bir hayır işi haline gelir. Dolayısıyla meclis üyelerinin çoğu başka bir yerde çalışıyor ya da kendi işlerine sahipler, yani müşterileri, tedarikçileri, patronları ve iş arkadaşları var.

Doğal olarak bu, gerçekten bağımsız olduğunu iddia etmeyi zorlaştırıyor, ancak hiç kimse bir ada değildir, özellikle de ormanın bu kadar derinlerinde.

Tek bir meclis üyesi yaz boyunca meclis binasında günde on sekiz saat çalışmaya devam ediyor ve buradaki kimseye hiçbir borcu yok. Adı Richard Theo ve siyah takım elbisesiyle ofisinde oturmuş telefon görüşmeleri yapıyor. Bazıları tarafından nefret edilen ve birçokları tarafından korkulan bu adam, yakında bir hokey kulübünün ve iki kasabanın yönünü değiştirecek.

Bunu birkaç gün süren yağmur izler ve Beartown bambaşka bir yer haline gelir: Kasaba bu tür yağışlara kar yağışı kadar alışık değildir. İnsanlar evlerinde kalır, zamankinden daha sessiz ve sinirlidirler.

Cip çamurun içinden ormana doğru ilerler ve yabancı, perişan görünümlü bir evin yanındaki küçük bir garajın önünde durur. Arabalar çimlerin üzerine park edilmiş, tamir edilmeyi beklemektedir. İçlerinden birinden kaçınmak zordur: kaputundan bir balta çıkmaktadır.

Yabancı, domuz yavrusu büyüklüğünde 1'leri olan on sekiz yaşında bir gencin şasiye atladığını ve baltayı metalden çıkardığını görür, omuzları o kadar gergindir ki boynu bağırsaklarına doğru çekiliyor gibidir.

Postacının babalık testi yaptırmasına imkân vermeyecek kadar genç adama benzeyen, kırklı yaşlarında, iri yarı bir adam cipe doğru yürür ve cama vurur. "Lastikler?" diye homurdanır.

Yabancı camı indirir ve anlamadan tekrarlar: "Lastikler mi?"

Adam ön tekerleği tekmeliyor. "Aşınmış pürüzsüzler, bunda eski bir LP'den daha derin olmayan oluklar var, bu yüzden burada olduğunuzu varsayıyorum?"

"Tamam," diyor yabancı.

" 'Tamam' mı? Yeni lastik istiyor musunuz, musunuz?" diye sorar adam.

"Tamam," diyor yabancı ve sanki adam hamburgerin üzerindeki ketçabı soruyormuş gibi omuz silkiyor.

Adam duyulamayacak bir şeyler homurdanıyor ve bağırıyor, "Bobo! Bunun için lastiğimiz var mı?"

Belli ki yabancı burada lastikleri değiştirmek için değil, bir savunma oyuncusunun kalitesini değerlendirmek için bulunuyor. Ama bunun için lastiklerin değiştirilmesi gerekiyorsa, öyle olsun. Böylece yabancı, baltayı arabanın kaputundan çıkaran on sekiz yaşındaki Boboyu izler. Bobo, duvarlarında açık saçık kadın resimlerinin bulunmadığı atölyede kaybolur; yabancı buradan, evde baba ve oğlun karşı karşıya gelmek istemedikleri bir kadın olduğu sonucuna varır. Ancak eski yeni buz hokeyi takımlarının resimleri vardır.

Yabancı önce onlara, sonra da kolunun altında birer lastikle geri dönen Bobo'ya başıyla selam verir ve babasına sorar: "Şu senin delikanlı, iyi bir oyuncu mu?"

Babası aniden, ancak de bir defans oyuncusu olduysanız sahip olabileceğiniz türden bir gururla parlıyor:

"Bobo? Evet, Bobo! Şehirdeki en sert defans oyuncusu!"

"En sert" kelimesini seçmesi yabancıyı şaşırtmaz, çünkü hem baba hem de oğul sadece tek bir yöne kayabilen türden adamlar oldukları izlenimini verirler. Baba yağ lekeli elini uzatır ve yabancı bir yılanı tutmaya davet edilen birinin coşkusuyla elini sıkar.

"İnsanlar bana Hog der," diye sırıtıyor

baba. "Zackell," diyor yabancı.

Yabancı, atölyeden rayiç bedelden biraz daha fazla bir fiyata iyileştirilmiş bir ikinci el lastik seti ve bir kağıt parçasıyla ayrılır: "Bobo. Eğer paten kaymayı öğrenebilirse."

Kâğıt sadece bir liste değildir. Bu bir takım sayfası.

Amat, gömleği terden simsiyah olmuş bir halde yol boyunca tek başına koşar, ta ki gözlerinden yaşlar akana ve beyninde hiçbir düşünce kalmayana kadar.

Bu şehrin gördüğü en parlak hokey yeteneklerinden biri ama bu bahara kadar kimse bunun farkına varmadı. Annesiyle birlikte şehrin en ucuz evlerinden birinde yaşıyor.

Beartown'ın kuzeyindeki Hollow'un uzak ucundaki apartman blokları; her zaman ikinci el ekipmanlarla oynadı ve ona çok küçük söylendi, ancak kimse paten üzerinde ondan daha hızlı değil. En iyi arkadaşları genellikle "İyi şanslar!" yerine "Öldür onları!" der. Hızı onun silahı.

Hokey buralarda ayıların sporudur ama Amat hokeyi bir aslan gibi oynamayı kendi kendine öğrenmiş. Bu spor onun topluma giriş yolu oldu ve kendisinin de çıkış bileti olabileceğini düşündü. Annesi kışın buz pistinde, yazın da hastanede temizlikçi olarak çalışıyor ama Amat bir gün profesyonel olup onu buradan götürmeyi umuyor. İlkbaharda genç takımla birlikte bir şans yakaladı. Onu yakaladı. Şehirdeki herkese bir kazanan olduğunu ve hayallerine giden yolun açık olduğunu gösterdi. Hayatının en güzel günü ve en kötü gecesiydi. Maçtan sonra Maya Andersson'un da katılacağı bir partiye davet edildi ve Amat'ın oynamaktan daha çok hayalini kurduğu tek şey onu öpebilmekti.

Sarhoştu ama yine de sarhoş ve kafası güzel gençlerin şarkı söyleyip gülüştükleri bir odadan diğerine nasıl tökezleyerek geçtiğini, üst kata nasıl çıktığını ve Maya'nın yardım çağrısını nasıl duyduğunu asla unutmayacak. Amat bir kapı açtı ve tecavüzü gördü.

Kevin, Amat'ın ne gördüğünü anladığında, o, William Lyt ve genç takımdaki diğer bazı çocuklar Amat'a hayal ettiği her şeyi teklif ettiler - genç takımda bir yer, yıldız statüsü, bir kariyer - çenesini kapalı tutması karşılığında. Kevin'in babası ona para verdi ve annesine daha iyi bir iş bulacağına söz verdi. Eğer biri Amat'ı oPer'i aldığı için kınarsa, o kişi ahlakın kolay olduğu bir hayat yaşamış demektir. Asla . Ahlak bir lükstür.

Kevin'in ailesi ve kulübün sponsorları bir toplantı düzenleyerek Maya'nın babasını kulüpten attırmaya çalıştılar. Sonunda Amat toplantıya gitti, en önde ayağa kalktı ve herkese Kevin'in ne yaptığını gördüğünü anlattı. Peter Andersson güven oylamasını kazandı ve işine devam etti.

Sonra ne oldu? Amat şimdi daha hızlı koşuyor, ayakları daha çok acıyor, çünkü sonra ne oldu? Kevin asla cezalandırılmadı. Maya asla adalete kavuşamadı ve Amat o toplantıdan yüzlerce düşmanla ayrıldı. Lyt ve arkadaşları onu dövdüler ve eğer Bobo son anda taraf değiştirip Amat'ı savunmasaydı, öldüreceklerdi.

Ne Amat ne de Bobo artık Hed Hokey Kulübü'nde hoş karşılanmıyor. Amat bir ispiyoncu ve Bobo bir hain. Peki ya Beartown Buz Hokeyi? Yakında artık var olmayacak. Amat, otuz yıl sonra bir bar tezgahında oturup "keşke "ler ve "keşke "larla dolu bir hikayesi olan insanlardan biri olma yolunda ilerliyor. Onları pistte gördü, üç günlük kirli sakallı ve dört günlük akşamdan kalma, hayatları henüz ergenlik çağındayken zirveye ulaşmış pejmürde adamlar.

Amat profesyonel olabilirdi, hayatı değişebilirdi ama bunun yerine on altı yaşında bir hiç olma yolunda ilerliyor.

Bakışları içe doğru odaklanmış. Arkasındaki cipi fark etmez bile. Yanından geçtiğinde, birkaç dakika boyunca 1,5 metre arkasında olduğunu fark etmez, böylece yabancı onun Beartown'dan ne kadar uzakta olduğunu ve ne kadar hızlı koştuğunu not edebilir. Yabancı şöyle yazıyor: "Amat. Eğer kalbi ciğerleri kadar büyükse."

Benji sırtını babasının mezar taşına dayamış oturuyor. Vücudu kaçak içki ve otla dolu ve bu kombinasyon bir devre kesici görevi görüyor. Kendini kapatıyor. Başka türlü dayanamaz.

Üç ablası var ve adını söylediğinizde aralarındaki farkı anlayabiliyorsunuz. Gaby'nin küçük çocukları var; onlara masal okuyor, Cuma geceleri erken yatıyor ve hala bilgisayar yerine televizyonda program izliyor. Katia, Hed'deki Barn'da barmenlik yapıyor; Cuma gecelerini bira doldurarak ve diğer üç yüz kiloluk sarhoşları ön dişlerinden kurtarmaya karar üç yüz kiloluk sarhoşları kapıdan geçirerek geçiriyor. Adri en büyükleri; Beartown'ın dışındaki pansiyon kulübelerinde yalnız yaşıyor, avlanıyor ve avlanıyor ve ağzını kapalı tutan insanları seviyor. Bu yüzden "Benji" dediğinizde Gaby endişeyle "Ona bir şey mi oldu?" diye bağıracaktır. Katia iç çeker ve "Şimdi ne yaptı?" diye merak eder. Ama Adri sizi bir duvara dayayıp "Kardeşimden ne istiyorsun?" diye soracaktır. Gaby endişelenir, Katia sorunları çözer, Adri korur: işte bu

Babaları riAe'sini alıp ormana gittiğinden beri sorumluluklar paylaşılmıştı. Benji'ninki gibi bir kalbi eğitemeyeceklerini biliyorlar ama onu evcilleştirebilirler. O bir göçebe gibi yaşarken, bazen annesinde, bazen ormanda, bazen de kız kardeşlerinden biriyle kalırken, onlar da eski rollerine bürünüyorlar. Gaby'nin yanındaysa, annesi on sekiz yaşında olmasına rağmen hâlâ geceleri kalkıp nefes alıp almadığını kontrol ediyor. Katia'yı gördüğünde, hala onu şımartıyor, çok fazla pislik yapmasına izin veriyor, çünkü sorunlarıyla ona gelmeyi bırakmasını istemiyor. Ve Adri'yle birlikte kulübede kaldığı zamanlarda, silah dolabının anahtarını yastığının altına koyarak uyuyor. Küçük kardeşinin de babalarıyla aynı şeyi yapmadığından emin olmak için.

Bu kasabada her zaman Benji'nin bir asi olduğunu düşünen yetişkinler olmuştur. Kız kardeşleri ise bunun tam tersinin doğru olduğunu biliyorlar. Benji tam da herkesin olmasını istediği kişi haline gelmiştir çünkü büyük bir sır taşıyan genç bir çocuk, bazen bu sırrı saklamak için en iyi yerin herkesin sizi görebileceği bir yer olduğunu öğrenir.

Çocukken Benji, Kevin'in bir yıldız olabileceğini fark eden ilk kişiydi. Beartown'da böyle oyunculara "kiraz ağacı" denir. Bu yüzden Benji, Kevin'in buz üzerinde çiçek açması için yeterli alana sahip olduğunu gördü. Benji o kadar sert hareketler yapabiliyordu ki tribünlerdeki erkekler "İşte gerçek bir hokey oyuncusu" diyorlardı. Bu spor ibneler ve zayıflar için değil, Benji gibi adamlar için!" Ne kadar çok dövüşürse, onu o kadar iyi tanıdıklarını düşünürlerdi. Ta ki onların olmasını istediği kişi olana kadar.

Artık on sekiz yaşında. Ayağa kalkıp mezar taşına eğiliyor ve babasının adını öpüyor. Sonra bir adım geri atıyor, 1. parmaklarını olabildiğince sıkıyor ve aynı yere tüm gücüyle yumruk atıyor. Ormanın içinden Hed'e doğru ilerlerken eklemlerinden kan damlıyor. Yarın Alain Ovich'in doğum günü olacaktı ve Benji bu doğum gününü ilk kez Kevin olmadan kutluyor. Bu gece dövüşecek birine ihtiyacı olacak.

Cipi hiç görmüyor. Bir ağacın altında park halinde durmaktadır. Yabancı yağmur altında mezara doğru yürür, taşa kazınmış isme bakar. Cipe döndüğünde bir kalem bir kağıda "Ovich. Hâlâ oynamak istiyorsa."

Benji. Amat. Bobo. Her büyük hikayenin içinde her zaman sürü küçük hikaye vardır. Beartown'daki üç genç adam kulüplerini kaybetme sürecinde olduklarını düşünürken, bir yabancı onlarla birlikte bir takım kurmaya başlamıştı bile.

Politikacı Richard Theo, akşam çöktüğünde konsey binasında yalnızdır. Kırk yaşından daha genç görünüyor; ergenlik çağının başlamasını beklerken kılsız testislerini incelediğinde eskiden nefret ettiği ama şimdi çağdaşları sakallarındaki beyaz kılları yolup her işediklerinde yerçekimi kanununa küfrederken ödülünü aldığı genetik bir tuhaflık bu. Theo takım elbise giyiyor. Meslektaşları en iyi ihtimalle kot pantolon ve ceket giyiyor, bu yüzden "taşradan gelen bir hiç olmasına rağmen bir hükümet bakanı gibi göründüğü" için kendisiyle alay edilmesine alışkın. Bu onu rahatsız etmiyor. Sahip olduğu iş için değil, istediği iş için giyiniyor.

Beartown'da büyüdü ama hiçbir zaman popüler çocuklardan biri olmadı, hiç hokey oynamadı. Okumak için yurtdışına gitti ve kimse gittiğini fark etmedi. Londra'da bir bankada çalıştı ve pahalı takım elbiseleri ve siyasi hırslarıyla aniden eve dönmeden önce yıllarca ortalıkta yoktu. Bölgedeki en küçük siyasi partiye katıldı. Artık en küçüğü değil.

Kısa bir süre öncesine kadar Theo, eski sınıf arkadaşlarının eski okul fotoğraflarında görüp adını hatırlamadıkları bir yüzdü, ancak yerel gazete onun politikasına olumsuz bir ışık tutunca bu durum değişti. Ama adını nasıl öğrendikleri Theo için önemli değil. sürece sorun yok. Fikirler değiştirilebilir.

Peter'ın Beartown Buz Hokeyi Kulübü'nün kaderi hakkında bilgilendirildiği toplantıda yoktu, çünkü Richard Theo müesses nizamın bir parçası değil. Tüm konseylerde ya ait olduğunuz ya da olmadığınız bir siyasi elit vardır ve buradaki düzen Theo'yu dışarıda bırakmayı seçti. Doğal olarak bunun sebebinin Theonun siyaseti olduğunu iddia ediyorlar ama Theo asıl sebebin kendisinden korkmaları olduğuna inanıyor. İnsanları kendi tarafına çekebiliyor. Ona popülist diyorlar, ancak diğer partilerle arasındaki tek fark, Aag'lere ihtiyaç duymaması: onlar ofislerini belediye binasının üst katında tutup iş dünyasının liderleriyle golf oynarken, Richard Theo'nun ofisi zemin . Bilgilerini işlerini kaybetmiş insanlardan toplamak yerine

Mutlu olanlardan değil, kızgın olanlardan... Bu yüzden Aags'ın rüzgârın hangi yönden estiğini söylemesine ihtiyacı yok. Diğer tüm politikacılar aynı yöne koşarken, Richard Theo gibi adamlar diğer gider. Ve bazen bu şekilde kazanırlar.

Ofisinin kapısı çalınır. Geç oldu, kimse yabancının geldiğini görmedi.

"Sonunda buradasın! Eee? Düşünmeyi bitirdin mi? İşi kabul edecek misin?" Richard Theo daha fazla soruyor.

Yabancı, cebinde takım oyuncularının isimlerinin yazılı olduğu kâğıtla kapıda durmaktadır, ancak Zackell'in cevabı o kadar kayıtsızdır ki, bunun işle ilgili bir heves eksikliğinden mi yoksa genel olarak hayattan mı kaynaklandığını söylemek zordur. "Beni aradığınızda Beartown Buz Hokeyi'nin A takımının koçluğunu teklif etmiştiniz. Ama kulüp kayyuma devrediliyor. Öyle olmasaydı bile, zaten bir koçu var. Öyle olmasaydı bile siz kulübün genel müdürü değil bir politikacısınız, dolayısıyla demokratik süreci ciddi bir şekilde yanlış anlamadıysam, bana tek boynuzlu at teklif edemeyeceğiniz gibi koçluk teklif de edemezsiniz."

Richard Theo basitçe, "Yine de hâlâ buradasınız," diyor.

"Tek boynuzlu atları çok severim," diye itiraf ediyor Zackell, bu sözün komik olup olmadığını anlamayı imkânsız kılacak bir şekilde.

Theo başını bir yana eğiyor. "CoPee?"

"Ben coPee içmem. Sıcak içecekleri sevmem."

Theo sanki bir hançerden kaçmaya çalışıyormuş gibi sarsılıyor. "Kakao içmiyor musun? Bu kasabaya girmekte zorlanacaksın!"

"Bu kasaba bu konuda yalnız değil," diye yanıtlıyor Zackell.

Theo kıkırdar. "Sen çok tuhaf birisin, Zackell." "Bana

öyle söylendi."

Theo ellerini masasına vurur ve neşeyle ayağa kalkar. "Bunu sevdim! Medyanın da hoşuna gidecek! Koçluk işi senin; bırak genel menajerlik için ben endişeleneyim. İkimizin birlikte çalışmasını dört gözle bekliyorum."

Yüksek 1ve denemeyi düşünüyor gibi görünüyor. Zackell bunun gerçekleşmeyeceğini düşünüyor gibi görünüyor. "Benim asıl isteğim, senin ve benim asla 'birlikte çalışmak' zorunda kalmamamız. Ben hokey için buradayım, politika için değil."

Theo kollarını ışıl ışıl açıyor. "Hokeyden nefret ediyorum; o tamamen senin olabilir!"

Zackell'in elleri eşofmanın ceplerine gömülü. "Hokeyden nefret eden biri olarak, hokeyle çok ilgili görünüyorsun."

Theo'nun gözleri memnuniyetle kısılıyor. "Çünkü herkes aynı yöne koşarken ben diğer yöne gidiyorum, Zackell. Ben böyle kazanırım."

OceanofPDF.com

10

Çocuklarınıza Nasıl Anlatırsınız?

Bir ofis hariç, hukuk bürosunun ışıkları açık. Kira Andersson çalışmakta, meslektaşı ise iki koltuğa uzanmış bilgisayarında paket tatil aramaktadır.

"Paket tatil mi? Zaman ayırmayı bile sevmiyorsun," Kira.

Meslektaşı, oP denmiş kedi gibi geriniyor. ". Ama bu vücutla, Kira, yılda en az bir kez bikiniyle gösterilmemesi insanlığa karşı işlenmiş bir suç olur!"

Kira gülüyor. Meslektaşının ona bunu hâlâ bu kadar kolay yaptırabilmesi ne kadar harika. Onun gibi bir arkadaşı olması. "Rezervasyon yaptığınızda bana haber verin ki ben de söz konusu ülkeyi arayıp tüm kocalarını kilit tutmaları için uyarayım."

Meslektaşı ciddiyetle başını sallar. "Ve oğullar. Ve babalar, eğer yeterince Fernet içtiysem."

Kira gülümser. Sonra yavaşça göz kırpıyor ve mırıldanıyor: "Burada olduğun için teşekkürler. ." İş arkadaşı omuzlarını silkiyor. "Evdeki Wi-Fi çok kötü."

Tabii ki bu saçmalık. Hâlâ işte çünkü Kira'nın bu gece eve erken gidip boş bir evde oturup Peter'ı beklemek istemediğini biliyor. Yargılamıyor, bu konuda konuşmuyor, sadece ışıkların hala açık olduğu tek ofiste kalıyor.

Böyle bir arkadaşa sahip olmak ne kadar harika.

"Bir hokey kulübünü asla sevmeyin. O seni asla sevemez." Peter'ın annesi söylemişti bunu ona. Babasından daha yumuşaktı, gerçi Peter bazen babasının da hastalanmadan önce daha yumuşak olabileceğini düşünüyordu. "Asla özel biri olduğuna inanma," babası. Belli ki Peter de dinlememişti.

Tanıdığı herkesi aradı. Birlikte oynadığı herkesi. Tavsiye istedi, para istedi, kulübü kurtarmak için oyuncu istedi. Herkes anlıyor, herkes sempati duyuyor ama hokey istatistikler ve 1 puanlar üzerine kurulu. Kimse size karşılıksız bir şey vermez.

Telefonu çalar: Arayan çocukluk arkadaşı, süpermarket sahibi ve Beartown Buz Hokeyi'nin son gerçek sponsoru Tails'tir. Tails'in sesi titreyerek şöyle der: "Bu çok boktan, Peter. O kadar boktan ki... Bir şey yayınlamışlar..."

"Ne?" Peter sorar.

"Çocukların engellemek için aramak istedim. Piçler, bugün yerel gazetede bir ölüm ilanı var. Senin adın."

Peter hiçbir şey söylemiyor. Mesajı anlıyor. Kendinize istediğiniz kadar "eleştirinin işe ait olduğunu" ve bunun sizi rahatsız etmesine izin vermemeniz gerektiğini" söyleyebilirsiniz. Ama hepimiz insanız. Eğer adınız bir ölüm ilanında geçiyorsa, bu sizi rahatsız eder.

Tails, bunun imkânsız olduğunu bilse de, "Onları görmezden gelin," diye öğüt verir.

Herkes sizin tarafınızda bile Beartown'daki bir hokey kulübünü kurtarmak mümkün olabilir. Ama herkes size karşıysa değil.

Peter telefonu kapatır. Eve gitmesi gerekmektedir ama Maya Ana'yla kampa gitmiştir ve Leo da bir arkadaşında kalmaktadır. Peter ve Kira evde yalnız kalacaklar ve Peter Kira'nın ne söyleyeceğini biliyor. Onu vazgeçmesi için ikna etmeye çalışacaktır.

Peter Volvo'yu geri döndürür ve sürer. Beartown'dan çıkar, yol boyunca daha hızlı ve daha hızlı ilerler.

Richard Theo'nun ofisinin duvarında bir leylek resmi asılıdır. Theo istatistik çalışmıştır ve insanların fikirlerini etkilemenin en basit yolunun

Kötü beslenme hastalığa yol açar, alkol trafik kazalarına neden olur, yoksulluk suça neden olur. Ayrıca rakamların bir politikacının ihtiyaçlarına göre değiştirilebileceğini de biliyor.

Örneğin Theo, bir İngiliz istatistikçinin kitabından, leyleklerin olduğu kasabalarda her yıl doğan çocuk sayısının, leyleklerin olmadığı kasabalara göre çok daha fazla olduğunu gösteren istatistikler olduğunu öğrendi. "Bu neyi kanıtlıyor? Leyleklerin bebek doğurduğunu mu!" diye alaycı bir şekilde yazmış istatistikçi. Elbette durum böyle değil; çok sayıda bacası olan kasabalarda daha fazla leylek var, çünkü yuvalarını oraya yapıyorlar. Çok sayıda baca, çok sayıda ev demektir, bu da daha fazla insan demektir, bu da daha fazla bebek demektir.

Bu yüzden Richard Theo, ofisinin duvarına bir leylek resmi asarak ona her gün olan bitenin önemli olmadığını hatırlatıyor. Önemli olan bunu insanlara nasıl açıkladığınızdır.

Ayı ve boğa gibi diğer hayvanlarla da ilgileniyor. Buradaki diğer tüm çocuklar gibi o da bu isimlerin hokey kulüplerinin isimleri olduğunu bilerek büyümüş, ancak yurtdışında ekonomi okumaya başladığında farklı bir hikaye öğrenmiş. Wall Street'te brokerlar, hisse fiyatlarının yükseldiği iyimser bir piyasaya "boğa" piyasası, durgunluk dönemlerinde piyasanın yavaş ve acımasız bir şekilde aşağı doğru hareket etmesine ise "ayı" diyorlar. Fikir, her ikisinin de gerekli olduğu, ikisi arasındaki çatışmanın ekonomiyi dengede tuttuğu yönündedir.

Richard Theo da hokey kulüpleri hakkında aynı fikre sahip ama onun amacı dengeleri değiştirmek. Çünkü siyasi seçimler basittir: Her şey yolunda gittiğinde, insanlar mutlu olduğunda, düzen kazanır. Ama insanlar öfkelendiğinde ve tartıştığında, Richard Theo gibi insanlar kazanır. Çünkü dışarıdan birinin iktidarı kazanması için bir çatışma gerekir. Ama çatışma yoksa? Bir tane yaratmak zorundasınız. Londra'daki eski bir arkadaşının numarasını arar. "Herkes mi?" diye sorar.

"Evet, herkes aynı . Ama takdir edersiniz ki yeni sahipler bazı siyasi garantiler istiyorlar?" diyor Londralı arkadaşı.

"İstediklerini alacaklar. Sadece buraya geldiklerinden ve yerel gazete için çekilen fotoğraflarda mutlu göründüklerinden emin olun," diyor Theo.

"Peki sen ne istiyorsun?"

"Ben sadece onların arkadaşı olmak istiyorum," diye ısrar ediyor Theo.

Londralı arkadaşı gülüyor. "Evet, doğru, zamanki gibi."

Richard, "Yeni sahipler için iyi bir anlaşma," diye söz veriyor.

Londralı arkadaşı da aynı fikirde. "Çok iyi bir anlaşma, buna şüphe yok ve sizin uzmanlık bilginiz ve siyasi bağlantılarınız olmadan gerçekleşemezdi. Yeni sahipleri yardımınız için minnettar. Ama cidden: Fabrikayla neden bu kadar ilgileniyorsun?"

Theo'nun sesi naziktir. "Çünkü fabrika Beartown'da. Ona ihtiyacım var çünkü bana bir hokey kulübü verecek."

Londralı arkadaşı yine güler. Theo ile İngiltere'de üniversitede tanıştıklarında, Theo'nun sadece küçük bir akademik bursu ve boş cepleri vardı. Annesi öğretmen, babası fabrika işçisiydi ama babası sendikada aktifti ve o kadar sert bir müzakereci olarak ün kazanmıştı ki, efsaneye göre fabrika yöneticileri sırf onunla müzakere etmek zorunda kalmamak için ona orta yönetimde bir iş verdiler. Babası şişmanlamış, rahatlamış ve kısa süre sonra hiç de tehlikeli biri olmaktan çıkmıştı. Bu Richard Theo'ya güçle neler yapılabileceğini öğretti. Bu yüzden üniversiteye gittiğinde, bilinçli olarak özel bir erkek tipi aramaya başladı: varlıklı ailelerden gelen, aynı zamanda zayıf, zorba ve özgüveni düşük olanlar. Theo kıvrak zekalı ve komikti, iyi bir arkadaş ve partilerde mükemmel bir dosttu, ayrıca kızlarla konuşmakta da oldukça iyiydi. Bunlar her yerde değerli niteliklerdir. Karşılığında, kısa sürede ailelerinden para ve güç miras alan sadık arkadaşlar edindi. Bu Theo'ya bağlantıların değerini öğretti.

Beartown'a döndüğünde, herhangi bir siyasi partiye katılabilirdi, ancak siyasi kariyerine daha büyük bir şehir yerine Beartown'da başlamayı seçmesiyle aynı nedenden dolayı küçük partiyi seçti: bazen küçük bir havuzda büyük bir balık olmak, büyük bir havuzda küçük bir balık olmaktan daha etkilidir. Siyasi aidiyetler ve renkler onun için önemsizdi; aşırı sağda ya da aşırı solda da aynı derecede mutlu olabilirdi. Bazı insanlar ideallerle hareket eder, ama Richard Theo sonuçlarla hareket ederdi. Diğer politikacılar onun "zor sorulara basit cevaplar" veren bir "fırsatçı" olduğunu söylüyor; bir an Bearskin barında işsiz adamlarla durup belediye yatırımı vaat eden, bir an sonra da Heights'ta patronlarla takılıp daha düşük vergi vaat eden bir tip. O

Hollow'da her suç işlendiğinde basit günah keçileri arıyor, böylece yerel gazeteye "daha fazla polis" çağrısında bulunabilirken aynı zamanda belediye bütçesine sadık kalmadıkları" için kurumları eleştirebiliyor. Çevrecilerle oturup avcılık lobisinin yerel siyaset üzerindeki etkisine son vereceğine söz veriyor ama işine geldiğinde başka odalarda oturup avcıların büyük şehirlerdeki kurt kucaklayıcılara ve devlet kurumlarındaki silah düşmanı kişilere karşı duyduğu hayal kırıklığını körüklüyor.

Theo elbette bu eleştiriler karşısında son derece kararsız çünkü bu, Aags'a ihtiyacı olmadığını söylemenin bir başka yolu. Politika stratejiyle ilgilidir, hayallerle değil. Peki bu yaz hangi durumlardan faydalanabilir?

Uzun zamandır Hed'deki hastanenin kapatılacağına dair söylentiler var. Beartown'daki fabrika yıllardır personelini azaltıyor. Şimdi de Beartown Buz Hokeyi iflas tehdidiyle karşı karşıya. Bunların üçünden de nasıl bir şey kazanacağınızı anlamak için rüzgar hakkında iyi bir şey bilmeniz gerekir.

"Hokey kulübü mü? Spordan hoşlandığını sanmıyordum," diyor Londralı arkadaşı şaşkınlıkla.

Richard Theo, "Benim için yararlı olan şeyleri severim," diyor.

İki kadın, Fatima ve Ann-Katrin, ormandan geçmekte olan küçük bir arabada oturuyorlar. Oğulları Amat ve Bobo ilkbaharda takım arkadaşı olmuş ve oğullarının formalarındaki ayı, anneleri de bir araya getirmiş. Ann-Katrin, Fatima'nın yazları temizlik yaptığı hastanede hemşire olarak çalışıyor, bu yüzden birlikte coPee yapmaya başladılar ve pasaportlarındaki doğum yerleri birbirinden çok uzak olsa da aynı zihniyeti paylaştıklarını fark ettiler: çok çalışmak, yüksek sesle gülmek ve çocuklarınızı her şeyinizle sevmek.

Başlangıç olarak, elbette sohbetlerinin çoğu hastanenin kapatılacağı söylentileri etrafında dönüyordu. Fatima Ann-Katrin'e, kucağında küçük bir çocukla geldiği Beartown lehçesinde söylemeyi öğrendiği ilk şeylerden birinin "Bu zor olacak" olduğunu söyledi. Fatima buradaki insanları sevdi çünkü dünya karmaşık değilmiş gibi davranmaya çalışmıyorlardı. Hayat zordur, acı verir ve insanlar bunu kabul eder. Ama sonra

sırıttılar ve "Ne olacak ki? Zor olması gerekiyordu. Aksi takdirde büyük şehirlerdeki her herif bunu yapabilirdi!"

Ann-Katrin kendi hikayelerini anlattı. Genç yaşta ölen anne ve babası, ekonomi kötüye giderken ormanda büyümesi ve yaralı bir yaban domuzu gibi hokey oynadığı ve sadece düz bir çizgide son hızla kayabildiği için "Domuz" adı verilen iri, sakar bir adama aşık olması hakkında. Ann- Katrin hiç seyahat etmemiş, dünyayı hiç görmemiş ve buna hiç ihtiyaç duymamıştı. "En güzel ağaçlar burada," diye söz verdi Fatima'ya, "Sabredersen erkekler fena değil," diye ekledi.

Hog ve üç çocuğu -en büyüğü Bobo- Ann-Katrin'i çok meşgul ediyor. Erken kalkıyor, onları besliyor ve giydiriyor, atölyedeki evrak işlerinde Hog'a yardım ediyor, sonra hastaneye gidiyor ve diğer insanların hayatlarındaki en kötü günlerle dolu uzun vardiyalarda çalışıyor. Sonra tekrar eve dönüyor, "yapılması gereken ev ödevleri, halledilmesi gereken ev ve zaman zaman yanaklardan silinmesi gereken gözyaşları."

Ama akşamları, dedi Fatima'ya, Hog mutfakta onun cüssesindeki bir adamın daha yumuşak bir şekilde sürünüyor. Ve onu kucakladığında, ona doğru döndüğünde ve dans ettiklerinde, ayak parmakları onun ayaklarının üzerindeyken, böylece her küçük adımda onun tüm ağırlığını taşırken, her değer. Bütün dünya olur. "Çocukların gerçekten küçük olduğu zamanları hatırlıyor musun Fatima? Anaokuluna gittiğinde sana doğru koştuklarını ve kelimenin tam anlamıyla kollarına atladıklarını? Onları yakalayacağımıza güvendikleri için tüm cesaretleriyle zıplarlardı, işte o an benim dünyadaki en sevdiğim andı." Fatima gülümsüyor ve diyor: "Biliyor musun? Amat hokey oynadığında, o mutlu olduğunda, ben hala öyle hissediyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Ann-Katrin çok iyi biliyor. Bu şekilde arkadaş oldular.

Ann-Katrin birkaç hafta önce öğleden sonra hastanenin kafeteryasında yere yığıldığında, onu yakalayan Fatima oldu. Ann-Katrin'in hastalığını anlattığı ilk kişilerden biriydi. Fatima onunla birlikte doktor randevularına gitti, Hog evde kalıp garajı işletebilsin diye onu başka bir hastanedeki uzmanlara götürdü. Şimdi arabada oturuyorlar, neredeyse eve varmak üzereler ve Ann-Katrin yorgun bir şekilde gülümsüyor. "Benim için çok şey yapıyorsun."

Fatima hemen cevap verir: "Beartown'a geldiğimde ne öğrendim biliyor musun? Eğer biz sahip çıkmazsak, başka kimse sahip ."

"Ayılar ormana sıçar ve diğer herkes Ayı Kasabası'na sıçar!" Ann-Katrin, Ayı Derisi'ndeki sarhoş yaşlı amcaların sesiyle söylüyor ve iki kadın yüksek sesle gülüyor.

Atölyenin önündeki çimlere Fatma fısıldar: "Bobo'ya hasta olduğunu söylemelisin."

Ann-Katrin yüzünü ellerinin arasına alarak, "Biliyorum," dedi.

Hokey sezonu başlayana kadar beklemek istedi, böylece Bobo'nun duygularını ifade edebileceği bir yer olacaktı. Ama zaman yoktu. Peki bunu nasıl yaparsınız? Çocuklarınıza öleceğinizi nasıl söylersiniz?

The Barn, Hed'in eteklerinde bir bardır; canlı müzik ve ucuz bira vardır tüm benzer yerler gibi, sorunlarını unutmaya çalışan insanlar ve onları arayanlar için doğal bir buluşma yeri haline . Katia Ovich ofiste oturmuş hesapları incelerken biri kapıyı çalar.

"Rahatsız edilmek istemediğini biliyorum ama küçük kardeşin barda oturuyor. Tişörtüyle."

Katia başını eğiyor ve derin bir iç çekiyor. Sonra ayağa kalkıyor, fedainin omzuna vuruyor ve ilgileneceğine söz veriyor.

Benji barda oturuyor, ki bu da başlı başına bir sorun değil. Neredeyse Barn'büyüdü ve personel eksikliği olduğunda, kendisi için satın alabilecek yaşa gelmeden çok önce barın arkasında durup bira servisi yaptı. Ama şimdi işler farklı. Barn'ın müdavimleri Hed Hockey'i destekliyor ama Benji'nin gelmesine üç nedenden ötürü izin veriyorlar: (1) Müdavimler Katia'yı seviyor. (2) Benji, Beartown'da sadece genç bir oyuncuydu. (3) Uzun kollu giymeyi akıl etti.

Ama artık on sekiz yaşında ve bu sonbaharda hokey A takımında olacak ve kolundaki ayı dövmesini herkesin görebilmesi için barda bir tişört giyerek oturuyor. Aynı hafta birileri internette kırmızı Hed Hokey bayraklarının yakıldığı bir klip yayınladı ve Hed'de Beartown Buz Hokeyi'nin olası iflası hakkında konuşan bir politikacı arabasının kaputunda bir balta ile sona erdi.

"Üstüne bir şey misin?" Katia barın arkasına geldiğinde sorar. Benji gülümser.

"Merhaba, en sevdiğim kardeşim."

Küçükken bu hep onun hilesiydi ve onun zayıflığı asla sinirlenememesiydi, çünkü en çok onu sevmesini istiyordu. Üzüntüyle iç geçirir. "Lütfen Benji, bunu başka bir yerde yapamaz mısın?"

Bira bardağını işaret ediyor. Katia ailesinden kimsenin bir şey yapmasını engelleyemeyeceğini biliyor; bunu hayatının erken dönemlerinde öğrenmiş. Yarın babalarının doğum günü olacaktı.

"Merak etme, en sevdiğim kardeşim," diyor Benji.

Sanki başka seçeneği varmış gibi. Yalvarırcasına ona bakıyor. "Biranı bitir ve sonra eve git, tamam mı? Sadece hesapları bitirmem gerekiyor, on beş dakika içinde işim bitecek."

Benji barın üzerine eğilir ve onun yanağından öper. Her zamanki gibi hem ona sarılmak hem de ona vurmak istiyor. Etrafına bakınıyor; barın dörtte biri bile dolu değil ve buradaki insanların çoğu ya çok yaşlı ya da Benji'nin dövmesi hakkında endişelenmeyecek kadar sarhoş. Katia bu durum değişmeden önce onu buradan çıkarabilmeyi umuyor.

Amat'ın bacaklarında güç kalmadığında, geri döner ve yol boyunca daha yavaş koşar. Yolun yarısında bir Volvo ile karşılaşır. Bu Peter Andersson'un. Belki Amat kendini durdurmalı, belki daha ağırbaşlı olmalı, ama zıplamaya ve çılgınca el sallamaya başlar. Araba neredeyse isteksizce . Amat kapalı camdan içeri doğru eğilir ve kelimeler nefes nefese ağzından dökülür: "Selam, Peter, sadece sormak istedim... kulüple ilgili tüm konuşmalar, orada ... ... olacak mı? Yani, sonbaharda bir genç takım olacak mı? Oynamak istiyorum, var ..."

Peter arabayı durdurmamalıydı, duygularının acısını on altı yaşındaki bir çocuktan çıkarmaması gerektiğini bilmeliydi. Bir an için Amat'ın ilkbaharda ne yaptığını, genç oyuncunun şu anda Hed'e gidememesinin nedeninin Maya adına tanıklık etmesi olduğunu unutur. Peter'ın işini kurtardı. Ama bazen keder ve öfke yetişkin bir adamı öylesine tüketebilir ki, başka insanların da duyguları olduğu gerçeğini düşünemez.

"Amat, aklımda çok şey var, başka bir zaman konuşmamız gerekecek."

"Ne zaman? *Oynayacak* hiçbir yerim yok!" Amat nefes nefese ağzından kaçırır.

Kızgın görünmek istememiş olabilir ama korkmuştur. Peter'ın vicdan azabı onu dava etmekle tehdit eder ve böyle zamanlarda bazen kalbimizin doğru yerleri yeterince oksijen alamaz, bu yüzden o da karşılık verir, "Beni duymakta güçlük mü çekiyorsun, Amat? GENÇ TAKIM UMURUMDA DEĞIL! Bir KULÜBÜM olup olmadığını bile bilmiyorum!!!"

Amat ancak o zaman Peter'ın ağladığını görür. Çocuk yavaşça arabadan uzaklaşır. Peter tamamen yıkılmış bir halde arabayı . Yağmurda çocuğun yanaklarından süzülen gözyaşlarını da görmemiştir.

Barn'ın barında bir adam oturuyor, yirmi bir, belki yirmi yedi yaşında. Mavi kot pantolon, polo tişört. Bira içiyor ve önünde açık bir kitap var. Katia ofise döndüğünde, Benji'ye doğru bir kaşını kaldırıyor ve "Taşınayım mı?" diye soruyor.

Benji, insanların bulaşıcı bulmamak için kendilerini zor tuttukları, dudaklarının kenarlarındaki kaygısız küçük titremeyle ona doğru döner. "Ne için?"

Polo tişörtlü adam gülümsüyor. "Kız kardeşin başının belaya gireceğini düşünüyor gibi. Bu yüzden taşınmalı mıyım diye merak ediyorum."

"Belayı ne kadar sevdiğine bağlı," diye yanıtlıyor Benji ve birasından biraz içiyor.

Polo tişörtlü adam başını sallar. Benji'nin eline bakar ve parmak eklemlerindeki kanı görür. "Dört saattir burada yaşıyorum. Ne kadar çabuk belaya bulaşabilirim?"

"Ne kadar kalmayı düşündüğüne bağlı. Kitap nedir?"

Soru o kadar beklenmedik bir anda gelir ki adam bir an ne diyeceğini bilemez; sonra belki de amacın bu olduğunu fark eder. Benji'nin diğer insanları belirsiz hissettirmek için pek çok yolu vardır.

"Bu ... ... Yani, bu bir ... Friedrich Nietzsche'nin biyografisi," diyor polo tişörtlü adam ve boğazını temizliyor.

"Uçurumu olan adam mı?" Benji sorar.

Polo tişörtlü adam şaşırmış görünüyor. " 'Eğer uçuruma uzun süre bakarsan, uçurum da sana bakar. Evet, bu Nietzsche."

"Şaşırmış görünüyorsun," diye gözlemliyor Benji. "Hayır . . . ." diye yalan söylüyor adam.

Benji birasını içiyor. Annesi uzun yıllar boyunca okulda kavga ettiği için onu gazete okumaya zorlayarak cezalandırmış. Annesi onu her konuda test kadar hokey antrenmanına gitmesine izin vermiyordu: başyazı, dış haberler, kültür, politika. Birkaç yıl sonra bu onun için çok kolay oldu, bu yüzden annesi bunun yerine edebi klasikleri kullanmaya başladı. Kendisi bile zor okuyordu ama oğlunun kimsenin inanmadığından daha zeki olduğunu biliyordu. Bu yüzden yanlış davranışları için aldığı ceza aynı zamanda bir hatırlatmaydı: Sen bundan daha iyisin.

Benji polo tişörtlü adama kıs kıs güler. "Nietzsche'den bahsettiğinde 'Seni öldürmeyen şey güçlendirir' sözünü söylememi mi bekliyordun? Ya da belki 'Cennette tüm ilginç insanlar kayıptır' mı? Ya da ... nasıl gidiyor? 'Ve dans ederken görülenlerin, müziği duyamayanlar tarafından deli olduğu düşünüldü'?"

"Sonuncusunun Nietzsche olduğunu sanmıyorum," diye temkinli bir şekilde cevap veriyor adam.

Benji, adamın bunun bir hata mı yoksa bir test mi olduğunu anlamasını imkânsız kılacak şekilde birasını içer. Sonra da "Hâlâ şaşırmış görünüyorsun." der.

"Ben ... hayır ... tamam, dürüst olmak gerekirse, Nietzsche'den alıntı yapacak birine benzemiyorsun," diyor adam gülerek.

"Benzemediğim pek çok şey var," diyor Benji. Ağzının kenarları yine dans ediyor.

Bobo ve annesi o akşam ormanda uzun bir yürüyüşe çıkarlar. Annesi ona yetişkin olmanın ne kadar zor olduğunu, dünyanın ne kadar karmaşık olduğunu anlatmak ister ama nasıl yapacağını bilemez. Bobo büyürken ona şiddetin yanlış olduğunu öğretmeye çalışmış ama bu bahar kendini hayatının en kötü kavgasının içinde bulmuş ve ciddi şekilde yaralanmanın eşiğine gelmiş ve annesi onunla o zamanki kadar gurur duymamış. Çünkü Amat'ı savunmuştu. Onun uğruna dayak yedi. Bir şey için ayağa kalktı.

Uzun yıllar boyunca Bobo'nun bu kadar yumuşak başlı olmasından memnun olmuştu. Diğer çocuklar anneleri onları arkadaşlarının önünde alnından öptüğünde utanırdı, ama onunki öyle değildi. "Saçların bugün çok güzel anne" diyecek türden bir çocuktu. Şimdi onun daha sert olmasını diliyor. Daha soğuk. Belki bununla daha iyi başa çıkabilirdi.

"İyi değilim, Bobo. . . ." diye fısıldıyor.

Bobo ona anlatırken ağlıyor, ama o daha çok ağlıyor. Bobo artık onun kollarına atlayan o küçük çocuk değil; artık göğsünde en büyük üzüntülere yer açacak kadar büyük ve annesine öleceğini söyledikten sonra onu kucağına alıp eve taşıyacak kadar uzun ve güçlü. Boynuna doğru fısıldıyor, "Sen her zaman dünyadaki en iyi ağabey oldun. Şimdi daha da iyi olman gerekecek."

O akşam küçük Harry Potter okuduğunu duyar. O gece Hog zayıf bir çay yapar ve Bobo banyoya gelip annesi kusarken saçını tutar. Annesi yatağında uzanırken oğlu yanaklarını siler ve şöyle der: "Aptalca bir şey duymak ister misin? Her zaman bana taleplerim çok yüksek olduğu için asla bir kız arkadaş bulamayacağımı söylediğini biliyor musun? Bu senin hatan. Çünkü ben bana senin ve babamın birbirinize baktığınız gibi bakan birini istiyorum."

Ann-Katrin, Bobo'nun kocamanaptal kafasını alnına bastırır. Onun evlendiğini görmeyi çok isterdi. Baba olmasını. Hayat bazen kadar lanet, lanet, lanet zor ki neredeyse dayanılmaz oluyor. Olması gereken bu olsa bile.

Fedai koşarak içeri girdiğinde Katia evrak işlerini neredeyse bitirmiştir. Artık çok geç olduğunu biliyordur. Barn'ın müşterilerinden hiçbiri Benji'yle dövmesi hakkında tartışmaya zahmet edemez, ancak birileri sanatsal özgürlük konusunda aynı hoşgörüyü paylaşmayan bazı adamları çağırmıştır. İçlerinden birinin alt kolunda bir boğa dövmesi vardır. Kapıdan içeri girerlerken Benji polo tişörtlü adama döner ve "Şimdi gitmek için iyi bir zaman!" der.

Bunu söylerken sırıtıyor, tıpkı sandalyenin altına minderini bırakmış yaramaz bir çocuk gibi. Kapı aralığındaki adamların hiçbiri

Benji kadar iyi durumda, ama onlardan dört tane var ve o tek başına. Sanki onlardan bu kadar çok olmasından memnunmuş gibi, işleri eşitlemek için bar taburesinden coşkuyla zıplıyor. Ona hücum etmiyorlar; onlara doğru yürüyen o ve bu durum onları, ona avantaj sağlayacak kadar uzun süre tedirgin ediyor. Boğa dövmeli adam masadan boş bira şişesi kapar, Benji de ilk önce ona saldırmaya karar verir. Ama hiç şansı yoktur.

Polo tişörtlü adam Katia'nın hızla ofisten çıkıp kendini bir grup adamın arasına attığını görür. Elinde bira şişesi olan adamı duvara doğru itiyor ve "Burada tek bir yumruk atarsan bir yıl boyunca evde içersin!" diye bağırıyor.

Sonra Benji'ye doğru döner ve onun gözlerinde çok tanıdık bir bakış görür. Aynı ablası Adri'ninki gibi, aynı babasınınki gibi: eğer bir savaş yoksa, onlar bir savaş başlatır.

"Benji. . . burada değil, bugün değil, lütfen . . . ." diye fısıldar.

Ellerini onun göğsüne koyar, kalbinin atışını hisseder. Nabzı sakin, nefes alış verişi düzenli. Dört yetişkin adam onu istiyor ve o korkmuyor bile. Hiçbir şey Katia'yı bu kadar korkutamaz.

Benji onun gözlerinin içine bakıyor. Gözlerinde annelerinin bakışları vardır ve küçük kardeşinden pek bir şey istemez. Bu yüzden onu yanağından öpüyor ve kapıdaki dört adama küçümseyerek gülüyor. "İçeri mi giriyorsunuz, dışarı mı çıkıyorsunuz? Ben eve gidiyorum, eğer birbirinizin aletlerini ellemekle meşgul değilseniz belki yolumdan çekilirsiniz?"

Adamlar Katia'ya ve fedailere bakar ve sonunda geri çekilirler. Mesele çoktan anlaşılmıştır: Hed'de ayı dövmesiyle boy göstermek artık kabul edilebilir değildir. Beartown'da bir "Sürü" olabilir ama burada tavır almaya hazır erkekler var.

Benji kapıdan içeri girerken yüksek sesle bir atar. Arkasında bıraktığı adamlar öfkeden titremektedir. İçlerinden biri Katia'yşöyle mırıldanır: "Kardeşinin yanında sen olduğun için şanslısın. Az önce onun hayatını kurtardın."

Katia adama ters ters bakar. "Öyle mi düşünüyorsun? Gerçekten mi? *Onun* hayatını kurtardığımı mı düşünüyorsun?"

Adam rahatça gülümsemeye çalışır ama ağzı kurumuştur. Katia homurdanır. Gidip ofisten eşyalarını alır, sonra da arabasını getirir, ama Benji çoktan gecenin karanlığında .

Tüm sporlar aptalcadır. Bütün oyunlar saçmadır. İki takım, bir top, ter ve homurdanma, peki ne için? Böylece birkaç dakika boyunca önemli olan tek şey buymuş gibi davranabiliriz.

O gece Hog ve Bobo garajdaki Aoor'u temizlerler. Baba oğul olarak hiç konuşmamışlardır ve belki de ikisi de şimdi en kolay alternatifi endişe ediyorlardır. Herkesin evinde olduğu gibi o evde de içki şişeleri vardır. Bu yüzden farklı bir seçenek seçerler, arabaları dışarı , garaj boşalana kadar alet ve makineleri taşırlar.

Sonra hokey sopaları ve bir tenis topu getiriyorlar. Bütün gece birbirlerine karşı oynuyorlar, sanki önemli olan tek şey buymuş gibi terliyor ve homurdanıyorlar.

Kapı Benji'nin arkasından kapandığında, ormana doğru birkaç yüz metre tek başına yürür. Sonra elleri cebinde durur ve etrafına bakınır. Sanki akşamını zorlaştıracak başka bir yol deneyip denemeyeceğini ya da bunun yerine tırmanmak için bir ağaç seçip uyuyana kadar içinde ot içip içmeyeceğini düşünüyor gibidir. Arkasından gelen ses hem beklenen hem de beklenmeyen bir sesti.

"Daha önce hiç 1ght'a katılmadım, bir kez bile, bu yüzden peşinde olduğunuz şey buysa pek işe yaramayacağım. Ama başka bir yerde bira içmekten mutlu olurum," diyor polo tişörtlü adam.

Benji omzunun üzerinden bakar. "Buralarda bildiğin iyi bir kulüp var mı?"

Adam gülüyor. "Dediğim gibi, sadece son dört saattir burada yaşıyorum. Ama . . . Kalacak bir yerim var. Ve bir buzdolabım."

Bunu daha önce hiç yapmamıştı, birini hemen eve davet etmemişti, daha önce hiç bu şekilde çalışmamıştı. Ama Benji'nin insanları spontane olmaya teşvik eden bir tarzı var. Aptalca da.

Ormanın içinden geçen patikayı kullanıyorlar. Adam Hed'in eteklerinde, Beartown yönünde, her iki kasabayı da görmeyecek kadar uzakta bir kamp alanında bir kulübe kiralıyor. Koridorda uzun süre öpüşürler. Adam ertesi sabah yatağında uyandığında Benji çoktan gitmiştir.

Adam kitabını düşürdüğü yerde, ön kapı ile yatak odası arasında bulur. Aradığı alıntıyı bulana kadar kitabı karıştırır: "Dans eden bir yıldız doğurabilmek için insanın içinde hâlâ kaos olması gerekir."

Biraz ötede genç bir adam mezarlıkta durmuş bir mezar taşına disk atıyor. Parmak eklemleri sıyrılmış ve içinde daha kötü şeyler oluyor. Alain Ovich ölmüştür ve Kevin Erdahl da . Benji erkekleri seven bir adamdır ve sevdiği herkesi kaybeder.

İnsanın kendi içinde bundan daha kaos yaşaması zordur.

OceanofPDF.com

11

Kazanan Olmak İçin Son Bir Şans

Sevgiyi ölçmek imkansızdır, ancak bu bizi denemek için yeni yollar bulmamıza engel değildir. En basitlerinden biri alan: Olmak istediğin kişi olabilmen için senin olduğun kişiye ne kadar alan tanımaya hazırım? Kira bir keresinde Peter ile bu konuyu buz hokeyi açısından tartışmak için cesur bir girişimde bulunmuştu: "Evlilik bir hokey sezonu gibidir sevgilim, tamam mı? En iyi takım bile her maçta en iyi performansını sergileyemez, ama kötü oynadıklarında bile kazanacak kadar iyidirler. Evlilik de aynıdır: öğle yemeğinden önce şarap içtiğiniz, harika seks yaptığınız ve en büyük sorununuzun kumun çok sıcak olması ve telefonunuzda oyun oynamak istediğinizde güneşin ekranda çok parlak bir şekilde parlaması olduğu bir tatille ölçmezsiniz. Bunu günlük yaşamla ölçersiniz. Ev, en alt düzeyde, birbirinizle nasıl konuştuğunuzdan ve sorunları nasıl çözdüğünüzden ibarettir."

Peter, sanki bir tartışma başlatmaya çalışıyormuş gibi sinirlendi ve ne istediğini sordu. Kadın "sorunlarımız hakkında yetişkince bir konuşma" yapmak istediğini söyledi. Peter bunu makul olmayan uzun bir süre düşündü ve sonunda şöyle dedi: "Süt kutusunda her zaman küçük bir damla süt bırakman ve onu buzdolabına geri koymanla ilgili bir sorunum var çünkü onu durulayıp geri dönüşüm kutusuna koymaya zahmet edemiyorsun." Kadın ona baktı ve "Sence evliliğimizdeki en büyük sorun *bu* mu?" diye sordu. Adam hakarete uğramış bir şekilde mırıldandı: "Cevabımı eleştireceksen neden *sorma* zahmetine giriyorsun?" Kadın şakaklarına masaj yaptı. Kapıyı arkasından çarptı ve hokey maçına gitti. Bu şekilde işleyen bir ilişkiye sahip olmanın zorlukları yok değil.

Kira bu akşam mutfak masasında oturuyor. Kocasının ölüm haberini gazetede görmüş. Önündeki şarap şişesi

açılmamış; yanında iki bardak var. Alyansını, sanki sıkmaya çalıştığı bir somunmuş gibi, kendi etrafında, kendi etrafında, kendi etrafında döndürüyor. Bazen sadece nasıl hissettireceğini görmek için çıkarmayı deniyor. Soğuk, hissediyor, sanki derisi incelmiş gibi.

Volvo'nun dışarıda durduğunu duyduğunda saat geç olmuştur. Saçma olduğunu biliyor ama gidip kapının arkasında duruyor. Çünkü Peter'ın dışarıdaki ayak seslerini duyduğunda, anahtarı hemen kilide sokup sokmadığını ya da önce duraklayıp durmadığını bilmek istiyor. Eğer tereddüt ederse. Dışarıda durup içeri girme cesaretini toplamadan önce derin nefesler alıp almadığını.

Peter elini kapının koluna koyarak durur. Alnını hafifçe kapıya dayar, sanki evin nasıl nefes aldığını, içeride uyanık biri olup olmadığını duymaya çalışıyormuş gibi. Kısa bir süre önce, onun uyuduğunu sandığı bir anda, Kira'nın mutfakta biriyle telefonda konuştuğunu duymuştu: "Yirmi yıldır, gelecek yıl nihayet kariyerime odaklanma sırasının bana geleceğini söylüyor. Gelecek yıl. Gerçekten de bir şeyde ne kadar iyi olabileceğini öğrenmeye çalışan tek kişinin kendisi olduğunu mu sanıyor?"

Peter yirmi yıl boyunca kendine bunu kendi iyiliği için değil başkalarının iyiliği için yaptığını söyledi. Ailesinin geçimini sağlayabilmek için Kanada'da profesyonel hokey oyuncusu oldu. Beartown'da genel müdürlük işini kabul etti çünkü Isak'ı kaybettikten sonra ailenin güvenli bir yere ihtiyacı vardı. Kulüp için savaştı çünkü kasaba için savaşıyordu. Çünkü Beartown Buz Hokeyi toplumun gururuydu, ülkenin bu parçasının büyük şehirlere hala burada yaşayan insanlar olduğunu hatırlatmasının tek yoluydu. Onlara hala dayak atabileceklerini.

Ama artık emin değil. Belki de sadece bencil davranıyordur? Ölüm haberini düşünmemeye çalışıyorHer zaman endişelenmeye meyilliydi, faturalardan kahve makinesinin açık olup olmadığına kadar her konuda , ama bu gece farklı bir şey. Bu gece korkuyor.

Anahtarı tam kapıya sokmuştu ki metalik bir tıkırtı onu harekete geçirdi. Sokakta bir arabanın kapısı açılır.

Siyah giyimli bir adam arabadan iner ve ona doğru yürür.

İki araba ormanda ilerliyor. İçlerinden biri kulübeye kadar gidiyor ve kaslı göğsünün üzerinde bağlanması mümkün olmayan siyah bir ceket giymiş bir adam iniyor. Adri'nin elini sıkıyor. Adri yarım ömür önce onunla aynı lisede okumuştur ve tek kullanımlık bir fotoğraf makinesini romatizmadan muzdarip birinden daha az keskin olması dışında onunla hiçbir sorunu yoktur. Bir keresinde ona haritadaki güneyin aslında aşağıya doğru bir eğim anlamına gelmediğini ve başka bir seferinde de adaların denizde yüzmediğini, aslında okyanusa kat daha yakın olduğunu açıklamak zorunda . Aile ağacında çok fazla dalı yok. Elinde yeni bir dövme olduğunu fark ediyor, o kadar düzensiz bir örümcek ağı ki neredeyse onu "Ne oluyor ... bahis falan mı kaybettin?" diye sormaya zorluyor.

"Ne?" diye soruyor anlamsızca ve eline bakıyor, belli ki bunu yapan her kimse karanlıkta çalışmış gibi görünmesinden etkilenmemiş. Bir keresinde okulda biri ona "Örümcek" demişti çünkü uzun, ince, kıllı bacakları vardı. Kim olduğunu bildikleri kendisine ne dendiğini umursamayan bir çocuktu, bu yüzden hakareti benimsedi. O zamandan beri kendine en az bir düzine örümcek temalı dövme yaptırdı, görünüşe göre hepsi sarhoşlar tarafından yapıldı Kurutma makinesinin üstünde oturuyor.

Adri başını yorgunca sallar ve Spider'ın arabasının içki kutularıyla dolu bagajını açar. Adri, diğer arabanın her zamanki gibi yolun bittiği yerde, ormanın kenarında beklediğini fark eder. Sürücü arabanın içinde oturmaktadır, böylece istenmeyen ziyaretçiler yaklaşırsa onları uyarabilir, ancak yolcu arabadan iner. Adri onu da uzun yıllardır tanıyor ve -Örümcek'in aksine- kesinlikle aptal değil. Onu tehlikeli yapan da bu.

Adı Teemu Rinnius. Çok kalın değil, çok uzun değil ve saçları o kadar düzgün ki en iyi arkadaşları ona "muhasebeci" diyor ama Adri onu dövüşürken gördü ve o saçların altında kafasının betondan yapıldığını biliyor. Tekmesi o kadar sert ki, bu kasabada atlar onun arkasında durmaktan korkuyor. Küçükken, o ve küçük kardeşi o kadar kötü şöhretliydiler ki, avcılar şaka yaparlardı, "Neden

Rinnius kardeşleri asla bisikletten düşürmemelisiniz? Çünkü o muhtemelen senin bisikletindir!" Artık büyüdüğü için onunla ilgili şakalar yapmıyorlar ve kasabaya dışarıdan biri gelip Teemu Rinnius'u sorduğunda en küçük çocuk bile "Kim?" diye cevap verecek kadar anlayışlı.

Teemu siyah ceket giymiyor; cekete ihtiyacı yok. Arabanın arka kapısını açıyor ve iki köpeği dışarı çıkarıyor. Onları yavruyken Adri'den almıştı, bu yüzden biri bu akşam burada ne sorarsa, bir daha almayı söyleyebilir. Ne bir teslimat programı ne de rutini var; Adri birkaç saat önceden telefonla aranıyor ve hava sonra geliyor. Adri ona yarı şefkatle, yarı alaycı bir şekilde "toptancı" diyor. Kendisi ise perakendeci. Beartown'da iki araba kapı kapı dolaşıp şüphe çekmeden içki şişesi bırakamaz, oysa herkes bilir ki bölgedeki tüm avcılar zaman zaman kulübelerine uğrayıp yavruları kontrol eder ve içki içerler. Belki de bu avcılar biraz fazla sık geliyorlar, özellikle de büyük tatillerden önce. Ama buralarda kime Adri'yi sorarsanız sorun, hepsi aynı şeyi söyleyecektir: "Çok iyi coPee yapıyor."

Siyah ceketli adamların her zaman iki arabası vardır ve Teemu asla içki olan arabada oturmaz. "Beartown Hockey'i destekleyen ve Sürü olarak bilinen şiddet yanlısı bir holigan çetesinin" lideri olduğunu iddia eden polis soruşturmaları var. Kulübün çiftlerini etkilediklerine, A takımda yeterince iyi performans gösteremeyen yüksek maaşlı oyuncuların kendi sözleşmelerini gönüllü olarak yırttıklarına dair pek çok hikaye var, ancak hiçbir zaman kanıt bulunamadı. Ve doğal olarak Pack'in organize alkol kaçakçılığına ya da çalıntı araba ve kar motosikleti ticaretine karıştığına dair bir kanıt da yok. Suç şebekelerinin şiddet yanlısı kimliklerini kanıtlamak için genellikle her yerde yapmak zorunda oldukları gibi, Sürü'nün kimseyi tehdit ettiğine dair herhangi bir kanıt da bulunmuyor. Polis soruşturmaları, Sürü'nün bunu yapmasına gerek olmadığını çünkü kendilerini tanıtmak için hokey maçlarını kullandıklarını iddia ediyor. Teoriye göre, siyah ceketlilerin pistin ayakta durulan bölümünde toplandığını gören ya da kendilerine meydan okuyan diğer takım taraftarlarına neler yaptıklarını duyan herkes, kapı eşiğinde belirmeleri halinde durumun ciddiyetini anlayacaktır.

Ama belli ki bunların hepsi saçmalık. Çok fazla 1 mm görmüş şehirli tiplerin söylentileri ve abartıları. Beartown'da yaşayan neredeyse herkese sorarsanız

"Ne ?" diye cevap verirler.

Adri arabanın arkasındaki son içki kasasını kaldırdığında altında büyük bir balta olduğunu fark eder. Gözlerini devirir.

"Cidden Teemu, bölgedeki her polis Hed'deki meclis üyesinin arabasının fotoğraflarını görmüşken bagajda bir balta olması sence de biraz şüpheli görünmüyor mu?"

Teemu'ya karşı bu tonda konuşmaya cesaret edebilecek pek fazla insan yok ama o sadece eğlenmiş görünüyor. "Adri, bir : Hed'de o zavallı kadının arabasına olanlardan sonra, arabalarımızda balta bulundurmasaydık daha şüpheli *görünmez* miydi?"

Adri bir kahkaha patlatır. "Tam bir aptalsın. Ama değilsin." Teemu gülümsüyor. " teşekkür ederim."

Ana adada uyuyakaldığında, Maya uyanık yatar ve nefret hakkında şarkı sözleri yazar. Bazen o kadar uzun süre devam eder ki sonunda aşk hakkında yazmaya başlar. Dünyayı sarsan aşık olma türünden değil ama sıkıcı, tüm hayatını kaplayan türden. Nedenini bilmiyor ama bu yaz ailesini çok düşünüyor. Ergenlik çağındayken, onların cinsiyetsiz olmasını istersiniz, ancak bir yerlerde ebeveynlerimiz arasındaki en küçük sevgi anıları DNA'mıza kazınır. Ana'nınki gibi boşanan ebeveynler, bir çocuğun sonsuz sevgiye inanmasını engelleyebilir. ömür boyu birlikte olan ebeveynler ise çocuğun bunu kanıksamasına olabilir.

Maya çocukluğuna dair çok önemsiz şeyler hatırlıyor. Annesi, babasının giyim tarzını "lise diskosundaki sivil polis" olarak tanımladığında gülmesi gibi. Ya da babasının her sabah tamamen boşalmış süt kutusunu sallayıp "Dünyanın en küçük bardak çişini yapmaya çalışacağımız bugünkü Guinness Dünya Rekoru denemesine hoş geldiniz" diye mırıldanması. Aoor'un üzerinde çorap varsa annesinin kendini kaybetmesi ve babasının bulaşıklığı silmeyen herkesi savaş suçları mahkemesinin önüne çıkarmak istemesi. Annesinin, babasının hokeyi uğruna dünyayı iki kez dolaşması ve babasının mutfakta iş görüşmeleri yaparken annesine hayran bakışlar atması. Sanki en zeki, en komik,

tanıdığı en inatçı, en tartışmacı kişidir ve hâlâ onun kendisinin olduğuna inanamamaktadır.

Maya ve Leo'nun yıllarca ebeveynlerinin gerçek isimlerini bilmemeleri çünkü birbirlerine sadece "sevgilim" demeleri. Kavga ederken bile "boşanma" kelimesini hiç kullanmamaları, çünkü bunun nükleer bir seçenek olduğunu ve bir kez tehdit ederseniz, bundan sonraki her tartışmanın aynı şekilde sona ereceğini biliyorlar. Artık küçük şeyler için didişmeyi bırakmış gibi görünmeleri, evin sessizleşmesi, Maya'ya olanlardan sonra artık birbirlerinin gözlerinin içine bakamamaları. Birbirlerine bu olaydan ne kadar etkilendiklerini göstermeye bir türlü cesaret edememeleri.

Çocuklar, ebeveynlerinin birbirlerini en ufak bir şekilde, "senin" gibi tek bir kelime kadar önemsiz bir şeyle kaybettiklerini fark ederler. Maya artık her sabah onlara mesaj atıyor ve aslında tam tersi olmasına rağmen, kendisi için endişelenmelerini engellemek için gibi davranıyor. Birbirlerine "anne" ve "baba" demelerine alışmış. "Annem gerçekten bin yıl cezalı olduğunu kastetmedi, hayatım" ya da "Baban kardan adamını bilerek yıkmadı, sadece ayağı takıldı, hayatım" gibi. Ama bir gün aniden, neredeyse tesadüfen, içlerinden biri "Anneni arayamaz mısın, sen evde yokken çok endişeleniyor" diye yazıyor. Diğeri ise "Unutma, baban ve ben seni her şeyden çok seviyoruz" diye yazıyor. Dört harf bir evliliğin sonunu ortaya çıkarabilir. "Senin." Sanki artık birbirlerine ait değillermiş gibi.

Maya, ormanın çok uzağındaki bir gölde bulunan bir adada oturup bu konuda şarkılar yazıyor çünkü evde oturup olanları izlemeye dayanamıyor.

Mine1eld

Burası üzerinde yürüdüğün bir mayın
tarlası Her kelime bir bomba, ama sen
yürümeye devam ediyorsun Ta ki ayağının
altında sessiz bir "tık" sesi duyulana kadar Ve
sonra geri dönmek için çok geç.

Kurban olmanın en kötü yanı seni dönüştürdüğüm kurbanlardır Ne
kadar istesem de artık seni onaramam

Sanki ölen bendim ama gömülen sizdiniz Sanki kırılan bendim ama kopan sizdiniz.

Siyah ceketli adamlar Adri'nin elini sıkıp arabalara doğru yürürler ama Teemu olduğu yerde kalır ve bir sigara yakar. Adri dudağının altına bir bebek 1'i büyüklüğünde bir tomar çiğneme tütünü sıkıştırır. O da aptal değil; Sürü'nün kim olduğunu ve neler yapabileceğini biliyor ama pragmatik bir insan.

Birkaç yıl önce bir yaz, Beartown bir dizi hırsızlık olayına sahne oldu. Bir çete geceleri kamyonetlerle ortaya çıktı ve bir keresinde yaşlı bir adam onları durdurmaya çalışırken dayak yedi. Başka bir seferinde ise hırsızlık devam ederken bir komşu polisi aradı. Tek bir polis arabası üç saat sonra ortaya çıktı. Adri, birkaç ay önce buradan çok uzak olmayan bir ormanda yasadışı kurt avı yapıldığına dair ihbarlar geldiğini ve polisin helikopterler, Ulusal Suç Birimi ve bir SWAT ekibiyle geldiğini hatırlıyor. Bu konudaki görüşleriniz ne olursa olsun, Adri kurtların emeklilerden daha iyi korunduğunu gördüğünde, yanında duran suçluya, hükümetteki ve konseydeki suçlulardan daha fazla güveniyor. Bunun ahlakla bir ilgisi yok. Çoğu insan onun gibidir: pragmatiktir.

Çete geri döndüğünde, siyah ceketli adamlar onları bekliyordu. Beartown'daki diğer herkes o gece kapılarını kapattı, televizyonlarının sesini açtı; sonrasında kimse soru sormadı. Başka hırsızlık olmadı. Teemu bir kaçık, Adri konuda kimseyle tartışmaz, ama bu kasabayı onun sevdiği gibi seviyor. Ve hokeyi seviyor. O yüzden şimdi aptal gibi sırıtıyor. "Benji bu sonbahar A takımda oynuyor, değil mi? Çok gurur duyuyor olmalısın! Maç listesini gördün mü? Heyecanlı mı?"

Adri başını sallıyor. Buzda Benji'nin Teemu'nun bir Beartown oyuncusunda istediği her şeye sahip olduğunu biliyor: sert, korkusuz, acımasız. Ve o buralı, buralı bir çocuk, iyi bir çocuğu. Teemu gibi adamlar buna bayılır. Ve evet, Adri maç programını gördü, o sabah internette yayınlanmıştı. Beartown, sonbaharın ilk maçında Hed Hockey ile oynuyor.

"Oynayacak - eğer oynayabileceği bir Beartown kulübü ," diyor kuru bir kahkaha atarak.

Teemu gülümsüyor ama yüzündeki ifadeyi yorumlamak giderek zorlaşıyor. "Bunu çözmek için Peter Andersson'a güveniyoruz."

Adri ona bakıyor. Peter'ın ilkbaharda güven oylamasını kazanmasını ve genel müdürlük görevini sürdürmesini sağlayan Sürü'ydü; bunu kimse kanıtlayamaz ama herkes biliyor. Onların oyları olmasaydı, Peter kovulmuş olacaktı. Kulüp neredeyse tüm sponsorlarını Hed'e kaptırmıştı, bu yüzden Sürü büyük bir risk alıyordu. Bearskin barının sahibi Ramona genellikle "Teemu doğru ile yanlış arasındaki farkı bilmiyor olabilir ama iyi ile kötü arasındaki farkı çok iyi biliyor" der. Belki de haklıdır. Sürü, takımın yıldız oyuncusu Kevin'e karşı bir genel müdür ve kızının arkasında sıralandı. Ancak Pack'in kulübünü iflasa sürüklerse bu genel müdür için tehlikeli bir yük olabilir.

"Gerçekten Peter'a mı güveniyorsun? Gazetede ölüm ilanını gördüm," diye belirtiyor Adri.

Teemu bir kaşını kaldırdı. "Belki de birisi şaka yapmaya çalışıyordu."

"Belki de standın sizin bölümünden biri bir mesaj göndermeye çalışıyordu?"

Teemu sahte bir endişe ifadesiyle başını ovuşturuyor. "Bu büyük bir stand. Her şeyi kontrol edemem."

"Eğer Benji bunlardan birine yakalanırsa, seni öldürürüm."

Teemu aniden bir kahkaha patlattı ve ses ağaçların arasında yankılandı. "Benimle böyle konuşan çok fazla insan yok, Adri."

"Ben çok fazla insan değilim," diye yanıtlıyor.

Teemu son sigarasının izmaritinden bir sigara daha yaktı. "Kardeşine hokey oynamayı öğreten sendin, değil mi?"

"Ona nasıl dövüşeceğini ben öğrettim."

Ağaçlar yine Teemu'nun kahkahasıyla yankılanıyor. "Şimdi dövüşürseniz kim kazanır?"

Adri yere bakar. Sesi kalınlaşır. "Öyle. Çünkü haksız bir avantajım var. Benji sevdiği kimseye zarar veremez."

Teemu takdirle başını sallıyor. Sonra onun kolunu okşuyor ve şöyle diyor: "Benji'den buzun üzerinde sadece tek bir şey istiyoruz. Herkesten istediğimiz şeyin aynısını."

"Elinden gelenin en iyisini yapmasını ve eğlenmesini mi?" diye soruyor alaycı bir tavırla.

Teemu sırıtıyor. Sonunda o da sırıtıyor. Çünkü onun ne demek istediğini biliyor. Kazanmak. Buralarda herkesin senden istediği tek şey bu. Teemu ona bir zarf uzatıyor ve şöyle diyor: "Ramona, Sune'yle birlikte on beş yaş için bir kız takımı kurduğunuzu duymuş. Bu çantadan."

Adri şaşkınlıkla bakar. "Kedicik" Ramona'nın işini kaybeden ve faturalarını ödeyemeyen müdavimler için Bearskin'de tuttuğu küçük bir para kutusudur. Tüm bahşişler oraya gidiyor ve insanlar Bearskin'e düşündüğünüzden daha fazla bahşiş bırakıyor. Teemu birasına her zaman iki kat para öder, çünkü bir keresinde daha gençken annesinin erkek arkadaşlarından birini kapı dışarı etmişti ve biri gelip aileye bunun gibi bir zarf vermişti. Teemu bir daha kimsenin annesine vurmasına izin vermedi ve Sürü'yü kuracak kadar büyüdüğünde Ayı Derisi'nin müdavimlerinin cömertliğini asla unutmadı. Şimdi diyor ki, "Sopalar ve patenler için. Ya da kızların neye ihtiyacı varsa."

Adri minnetle başını sallar. Teemu arabaya dönmek için arkasını döndüğünde Adri ona seslenir: "Hey! Peter Andersson'a bir şans ver! Kulübü kurtarmanın bir yolunu bulabilir!"

Teemu, balta hâlâ içindeyken arabanın bagajını kapatır. "Peter'a bir şans veriyorum. Eğer vermeseydim, hala şehirde olmazdı."

Peter evinin önünde durur ama kapının kolunu bırakır, anahtarı kilitten çıkarır ve endişeyle sokağa doğru döner. Richard Theo ona doğru yürümektedir, yaz ortasında olmasına rağmen siyah bir takım elbise giymiştir. Peter'ın hatırlayabildiği kadarıyla birbirleriyle hiç konuşmamışlardır ama belli ki Richard Theo'nun kim olduğunu çok iyi bilmektedir. Theo'nun ne tür bir politikayı temsil ettiğini biliyor ve bundan hoşlanmıyor. Agresiftir, insanları birbirine düşürür ve - hepsinden önemlisi - Richard Theo Peter'a birkaç kez hokeyden gerçekten nefret ettiği izlenimini vermiştir.

"İyi akşamlar Peter, umarım rahatsız " diyor Theo. Dostça
tavrında uğursuz bir şeyler var.
"Yardımcı olabilir miyim?" Peter kafası
karışmış bir halde sorar. "Hayır, ama sana
yardım edebilirim," diye yanıtlar Theo. "Ne
konuda?"

Politikacının ağzı bir gülümsemeyle çatlar. "Hokey kulübünü kurtarabilirim, Peter. Sana kazanan olman için son bir şans verebilirim."

OceanofPDF.com

12

Burada Yanmaya Hazırım

Hayatını tek bir şeyde en iyi olmaya adayan herkese er ya da geç aynı soru sorulacaktır: "Neden?" Çünkü bir şeyde en iyi olmak istiyorsanız, diğer her şeyi feda etmeniz gerekir. Kira Peter'la ilk karşılaştığında, Peter'ın hayatının en büyük hokey maçını kaybettiği ve Kira'nın ailesinin restoranına kederli bir şekilde girdiği o akşam, ona sorduğu soru buydu: Neden?

Hiçbir zaman doğru düzgün cevap veremedi ve bu onu çıldırttı, ama yıllar Daha sonra, evlendiklerinde, çocukları ve birlikte koca bir hayatları olduğunda, bir dağcının yüz yıllık bir sözünü okudu. Kendisine "Neden Everest Dağı'na tırmanmak istiyorsun?" diye sorulmuş. Dağcı, sanki soru saçma ve cevap da apaçıkmış gibi şaşkınlıkla cevap vermiş: "Çünkü orada."

Kira o zaman anladı, çünkü ailesinde kimse üniversiteye gitmezken o neden gitmek istemişti? Herkes ona çok zor olacağını söylerken o neden hukuku seçmişti? Neden seçmişti? yapamayacağını öğrenmek için. Çünkü o lanet dağa tırmanmak istiyordu. Çünkü oradaydı.

Yani şimdi ne olduğunu biliyor, muhtemelen Peter daha anlamadan. Ön kapının arkasında duruyor ve Richard Theo ile yaptığı konuşmayı yeterince duyuyor. Kocası kulübünü kurtarmak ve kendini yeniden vazgeçilmez kılmak için bir yol bulacaktır. Her zaman yaptığı gibi. Kira, Volvo'nun çalıştığını duyana kadar koridorda oturur ve pencereden Peter'ın arabayı sürmesini izler. Şarap şişesi açılmadan kalır. Gözlüğü dolaba geri koyar ve yatağa girdiğinde alyansının altındaki deri soğuktur. Bir gece geçecek ve yarın uyanacak ve her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışacak.

Şimdi geçen her günün gelecek yıla daha da uzun bir süre kalacağı anlamına geldiğini bilse de her şey 1ne.

Peter tek başına saatlerce amaçsızca araba sürer. Kendine sürekli aynı soruları sorar: "Bir hokey kulübünün değeri ne kadardır? Kimin içindir? Ne kadara mal olmasına izin verilir?" Ve bunların altında bir yerlerde başka sorular var: "Hokey dışında ne yapabilirim? Onsuz nasıl bir adam olurum?"

Kira'dan başka kimseyi sevmemiştir ve buz hokeyini bırakırsa Kira'nın çok sevineceğini bilmektedir, ama içten içe: Gerçekten bırakır mıydı? Hayalleri ve hırsları olan bir adama aşık olmuştur, peki yıllar geçmeye devam eder ve adam hiçbir şey yapamazsa ona nasıl bakacaktır?

Şafak , Peter'ın annesinin her zaman yaz hakkında söylediği gibi, ışık Beartown'ın üzerine dökülür: "Sanki Tanrı'nın kendisi ağaçların tepesinden portakal suyu döküyormuş gibi." Peter süpermarketin dışında oturmuş, gözleri kapalı, kendine aynı soruları tekrar tekrar sormaktadır.

Richard Theo'nun dün gece ona söylediği ilk şey "Politikalarımı , değil mi?" oldu. Peter düşünceli bir şekilde cevap verdi: "bakmayın ama şeylere katılmıyorum. Sen bir fırsatçısın." Theo başını salladı ve pek de umursamaz göründü: "Sadece kazanana kadar fırsatçısın, sonra müesses nizam olursun." Peter'ın hoşnutsuz bakışlarını görünce ekledi: "Kusura bakma ama Peter, siyaset senin gibi insanlar basit olmasını tercih etse de dünyanın karmaşık olduğunun farkına varmaktır."

Peter başını salladı. "Anlaşmazlıktan besleniyorsunuz. Sizin siyaset tarzınız çatışma yaratıyor. Dışlama." Politikacı anlayışla gülümsedi. "Peki ya hokey? Bunun içeride olmayan herkese ne yaptığını sanıyorsun? Beni okuldan hatırlıyor musun?" Peter beceriksizce boğazını temizledi ve mırıldandı, "Benden birkaç sınıf , değil mi?" Theo başını salladı, öfkeyle ya da suçlayarak değil, neredeyse üzgün bir ifadeyle. "Aynı sınıftaydık, Peter."

Peter, Theo'nun bunu dengesini bozmak için mi planladığını bilmiyordu ama işe yaramıştı. Peter utanç içinde yere baktığında, meclis üyesi mutlu bir şekilde gülümsedi ve sonra 'ı neden görmeye geldiğini açıkça anlattı: "I

Londra'da bazı bağlantılarım var. Beartown'daki fabrikayı hangi şirketin satın alacağını biliyorum."

"Satıldığını bile bilmiyordum!" Peter haykırdı ama politikacı alçakgönüllülükle omuzlarını silkmekle yetindi. "Kimsenin bilmediği şeyleri bilmek benim işim Peter. Ben de senin hakkında pek çok şey biliyorum. Bu yüzden buradayım."

Leo ertesi sabah boş bir evde uyanır. Annesi mutfak masasının üzerine bir not bırakmıştır: "Ben işteyim, baban buz pateni pistinde, ihtiyacın olursa ara. Tezgahta biraz fazla para var. Seni seviyoruz! Anne x." Leo artık çocuk değil. "Senin" kelimesini de fark etti. Senin baban. Annemin diğer yarısı değil.

Çocuk ablasının odasına gider, kapıyı kapatır ve yatağın üzerine kıvrılır. Maya'nın defterleri yatağın altında, şiirler ve şarkı sözleriyle dolu onları farklı türden gözyaşlarıyla okuyor. Bazen onunkileri, bazen de kendininkileri. Maya hiçbir zaman bağıran ve küçük kardeşlerini odalarından atan diğer ablalar gibi olmadı. Leo daha küçükken buraya gelmesine izin verilirdi. Korktuğunda, anne babasını mutfakta dinlediklerinde ve Isak hakkında konuştuklarında dağıldıklarını duyduklarında Maya onun yatağında uyumasına izin veriyordu. Maya'nın yatağının yanındaki Aoor her zaman Leo'nun en güvenli yeriydi. Ama artık büyüdü ve Maya bütün yazı Ana'yla birlikte ormanda geçiriyor. Leo eskiden her konuda Maya'ya danışırdı, şimdi ise tecavüze uğrayan ablası için küçük bir kardeşin ne yapması gerektiği konusunda kime danışacağını bilmiyor. Ya da birbirlerini bıraktıklarında anne ve babası için ne yapabileceğini. Ya da tüm bu nefretle ne yapacağını.

Maya'nın yatağının altındaki not defterinin arkasında "Kibrit Çöpü" başlıklı bir sayfa bulur. Çok dikkatli bir şekilde yırtar ve cebine koyar. Sonra sahile iner.

---

kendini kaşıyor, sert ve derin. Kollarını ellerinin üzerine doğru çekiştiriyor.

Bu yağmurlu günler Beartown ve Hed'deki duyguların yatışması için bir fırsat olabilirdi, ancak William Lyt bu günler boyunca ter döktü. Koçu bir keresinde ona " kadar büyük bir onaylanma ihtiyacıyla" oynayan birini daha önce hiç görmediğini söylemişti. Belki de bunu William'ın kompleksleri hakkında konuşmasını sağlamak için söylemişti ama William bunu bir iltifat olarak algıladı.

William çocukluğu boyunca Kevin'in en iyi arkadaşı olmak için mücadele etmişti. Küçükken Kevin'in evinin önünde pedallı arabalar sürer ve William'ın bodrumunda hokey oynarlardı. Sonra hokey oynamaya başladılar ve birden Benji ortaya çıktı. Kevin o günden sonra takım fotoğraflarında William'ın yanında hiç durmadı. William Benji'yi kırmak için elinden geleni yaptı, ucuz ikinci el kıyafetleriyle dalga geçti ve ona "Kızak" dedi. Ta ki Benji kızakla yüzüne vurup William'ın hem ön dişlerini hem de soyunma odasının saygısını kaybetmesine neden olana kadar. William'ın annesi Benji'nin "saldırı" nedeniyle cezalandırılmasını talep etti, ancak kulüp hiçbir şey yapmadı.

Büyüdüklerinde William, yattığını iddia ettiği kızlarla övünerek Benji'yi gölgede bırakmaya çalıştı ve partilerde kendini o ağaca tırmanan esrarkeşten daha iyi bir arkadaş olarak gösterdi. Elbette yalan söylüyordu: takımın çoğundan daha uzun süredir bakirdi. Ama bir gün Kevin soyunma odasına geldi ve bağırdı, "William! Kız arkadaşların seni burada bekliyor!" Kafası karışan William ayağa kalktı ve dışarı çıktı. Koridor boştu, ama üzerinde on tane kalın beyaz çorap vardı. Kevin kahkahalarla gülüyordu: "Böylece 'kız arkadaşlarından' biriyle *her* 'yattığında' annen çamaşır yıkamak zorunda kalmayacak!" William takımın ona gülüşünü asla unutmadı. Özellikle Benji'nin gülüşünü. William yıllarca umutsuz bir onaylanma ihtiyacıyla oynamıştı, peki şimdi ne olacaktı? Hed Hokey onun için yeni bir başlangıç, gerçek bir lider olma şansı. Bir daha asla çoraplı adam olmasına izin vermeyecek.

Bu yaz yağmur yağarken durmadan ağırlık çalışıyor ve internette kırmızı Hed Hockey Aags'ın yanış videosunu izliyordu. Tekrar tekrar. Videoyu yayınlayan korkak piçin kimliğine dair küçük bir ipucu bulmayı umuyordu ve sonunda bir şey fark ettiğini düşündü: Videoda çakmağı tutan el küçüktü, bir ortaokul çocuğuna aitti ve kolunu bileğinden geriye doğru sıyırdığında alt kolu çizik izleriyle kaplı gibi görünüyordu.

William ekibindeki en iri adamları çağırır. Sigara alırlar ve sahile doğru yola çıkarlar.

Kibrit Çöpü

Karanlık bir oda varsa ve korkan bir çocuğu kilit altında tutuyorsanız
Hayat bir piç olduğu için en kara korkularıyla orada kalırlarsa
O odada siz olsaydınız ve cebinizde tek bir kibrit çöpü bulsaydınız, oda gaz koksa bile kibriti yakardınız

Yağmuru kardan sadece birkaç derece ayırır
Tüm evler inşa edilir ama yanar
Bana ölümden daha çok korktuğum şeyleri gösterdin.
Eğer seninle birlikte yapabilirsem burada yanmaya hazırım.

Güneş Beartown'a geri döndüğünde, plaj bir kez daha birbirlerinin vücutlarına bakmıyormuş gibi yapan gençlerle dolar. İlk başta her şey neşeli ve gürültülüdür, ancak kısa süre sonra kıyı şeridi boyunca korkutucu bir sessizlik hakim olur. İki genç bir ağaca tırmanıyor ve yeni Hed Hockey Aags'ları asıyor. William Lyt havluların arasında geziniyor ve her ortaokul çocuğunun yanında durup bir sigara uzatıyor. "Ateşin var mı?"

Kimse gözlerinin içine bakmıyor. Her çocuğun kolunu tutuyor ve çizik izi arıyor. Lyt'in kendisi de neyi umduğunu gerçekten bilmiyor olabilir, çünkü burada kim ona bir şey itiraf etmeye cesaret edebilir ki? Ama hiç korkmasını istiyor. Böylece ekibine bir daha meydan okumayacak. Kuma bakarken başını sallayan her gençle birlikte William'ın kalbi biraz daha hafifliyor, kendini biraz daha büyük hissediyor.

Sonra bir kazıma sesi duyar. Önce bir kez, sonra hemen ardından bir kez daha ve Aame ateşlenirken hafif bir tıslama. William'ın arkasından ince bir ses şöyle der,

"Çakmağım var!"

Leo'nun parmakları titremiyor. Kolları yukarı kayıyor. Kolundaki yara izleri canlı bir şekilde göze çarpıyor.

"Ne ... ne demek benim hakkımda çok şey biliyorsun?" Peter önceki akşam bunu söylemeyi başarmıştı. Richard Theo kaygısız, neredeyse neşeli bir şekilde cevap verdi: "Arkadaşın Tails süpermarketlerinden birini daha satsa bile Beartown Buz Hokeyi'nin iflas etmesine en fazla üç ay kaldığını biliyorum. Ve A takım koçunuz Sune'nin hasta olduğunu da biliyorum."

Peter aval aval ona baktı. Yazın başında Sune kalbiyle ilgili sorunlar yaşamaya başlamıştı: Adri Ovich, yeni kurulan kızlar takımının paten dersine gelmediğinde onu evinin kapısında bulmuştu. Adri hastaneden Peter'ı aramıştı ama Sune ikisinden de kimseye söylememelerini istemişti. Bu sadece "küçük bir mırıldanmaydı" ve Peter "lanet bir şehit" olmak istemiyordu.

Doğal olarak sessiz kaldılar ama Peter dürüst olmak gerekirse bunu Sune'nin iyiliği için olduğu kadar kendi kişisel sebepleri için de yapıyordu: sponsorlar ya da para olmadan yeni bir koç bulamazdı, koç olmadan takımın oyuncularını yeni sözleşmeler imzalamaya ikna edemezdi ve oyuncular olmadan ne sponsorları ne de yeni bir koçu cezbedebilirdi.

"Dediğim gibi," dedi Richard Theo sessizce, "bazı şeyleri bilmek benim işim. Hastanede arkadaşlarım var. Ben de senin arkadaşın olmak isterim." Sonra çok sakin ve metodik bir şekilde Peter'a anlatmaya başladı: Fabrikanın yeni sahipleri fabrikayı yeniden inşa etmek için siyasi yatırıma ihtiyaç duyacaklardı.

Theo bunu ayarlayabilirdi. Ancak işletme sahipleri de "yerel desteğine duyduklarının" farkındaydı, bu yüzden onları "bu insanların kalbine giden en hızlı yolun hokeyden geçtiğine" ikna etmişti.

Peter ve sesini sabit tutmak için elinden geleni yaptı, "Duyduğum kadarıyla diğer taraflar sizinle çalışmak istemiyor. Tüm bunları gerçekten başarabileceğinize inanmam için ne gibi bir nedenim var?"

Theo sakin bir şekilde cevap verdi, "Dün buz pistinin ödenmemiş büyük bir elektrik faturası vardı, Peter. Telefon edip kontrol edersen, ödendiğini göreceksin. Bu yeterli bir kanıt mı?"

Peter kendini çok huzursuz hissetti. "Neden bizim kulübümüz? Neden bunun yerine Hed Hockey'e yaklaşmıyorsunuz?" Politikacı yine gülümsedi. "Beartown çalışkanlığıyla ünlüdür. Ve yirmi yıl önce başardığınız şey, tüm kasaba kulübün arkasında sıraya girdiğinde, bunda çok fazla sembolik güç var. Eskiden ne derdiniz? 'Beartown herkese karşı' mı?"

Peter savunmaya geçercesine homurdandı. "Hokeyi sevdiğini sanmıyordum." Theo gözlüğünü düzeltti ve cevap verdi: "Benim politik duruşum her zaman vergi mükelleflerinin parasının spora değil, sağlık hizmetlerine ve istihdama gitmesi gerektiği yönünde olacak Peter."

Peter başını kaşıdı ve etkilenmiş görünmemek için elinden geleni yaptı: "Yani yeni sahiplerin hokey kulübüne sponsor olması karşılığında vergi mükelleflerinin parasının fabrikaya gitmesine izin mi vereceksiniz? Böylece Beartown'da hem istihdamı hem de hokeyi kurtaran politikacı olacaksın. Vergi mükelleflerinin parasını kurtarmış gibi görünmenin yanı sıra ..bunun yerine sağlık hizmetlerine harcanabilir ... lanet olsun. Bunun sayesinde bir sonraki seçimi kazanırsınız."

Theo ellerini ceplerine soktu, ama kendini beğenmişlik duygusu yaymadan. "Biliyorsun, pek çok ortak noktamız var Peter. Sadece farklı oyunlar oynuyoruz. Benim kendi oyunumu oynayabilmem için bir sonraki seçimi kazanmam gerekiyor. Senin kendi oyununu oynayabilmen içinse bir kulübe ihtiyacın var."

William sekiz yaşında ve muhtemelen karşısında duran on iki yaşındaki çocuktan iki kat daha ağır. Ama Leo geri atmıyor. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmadığını düşünen gözlerle William'ın bakışlarını karşılıyor.

Bütün plaj seyrediyor ve William kendisinden altı yaş küçük bir çocuğu dövmek istememiş olsa bile, şimdi geri adım atması mümkün değil. Küçük piçin kafasını sabit tutmak için eliyle Leo'yu boynundan kavrar, ama on iki yaşındaki çocuğa o anda bir şey olur: Boğulma paniğe yol açar, William'ın tırnakları çenesinin altındaki Aesh'e batarken ağzı içgüdüsel olarak açılır. Leo öğürmeye başlar ve gözleri yaşarır. Sadece iki doğal şey vardır

Tepkiler: Umutsuzca saldırganın ellerine tutunur ya da doğrudan yukarı doğru olabildiğince sert bir şekilde vurur.

Leo'nun ilk darbesi havadan başka bir şey bulamaz ama bir yumruk daha savurur ve William'ın kulağına isabet eder. İlk kez dövüşe girmeden önce kimse size söylemez ama kulağınıza darbe almak çok acı vericidir. William'ın tutuşu bir an için gevşer ve Leo fırsatını yakalar. Olabildiğince sert bir şekilde William'ın çenesinin altına vurur ve on sekiz yaşındaki çocuğun dişlerinin sertçe birbirine çarptığını duyar. William dilini ısırmış olmalı, çünkü kendini Leo'ya attığında ağzından kan akıyor ve sonra her şey bitiyor. William, on iki yaşındaki çocuğun hiç şansı olamayacak kadar büyüktür.

Peter başını tekrar Richard Theo'ya salladı ama bu kez o kadar sert değildi. "Seninle hiçbir ortak noktamız yok. Sen sadece güçle ilgileniyorsun." Politikacı konuşmada ilk kez buna güldü. "Gerçekten benden daha az politik olduğunu mu , Peter? Bu bahar, kızın Kevin Erdahl'ı tecavüzle suçladığında ve sponsorlar seni genel müdürlükten attırmaya çalıştığında, o güven oylamasını kazandın çünkü bu ... . "Sürü" senin tarafını tuttu. Bu doğru, değil mi?"

Küçük, soğuk ter damlaları Peter'ın başının arkasındaki tüyleri bıraktı ve omurgasından aşağı doğru yol aldı. "Bu değildi ... ... Benim hiçbir etkim yoktu. Hiç sormadım ... ." diye kekeledi ama Theo onun itirazlarını reddetti: "Her şey politiktir. Herkesin müttefiklere ihtiyacı vardır."

"Benden ne istiyorsun?" diye sorduğunda Peter'ın nabzı kulaklarında çınlıyordu. Politikacı açık yüreklilikle cevap verdi: "Her şey resmiyet kazandığında bir basın toplantısına katılacaksın. Sadece kameralara gülümse ve yeni sahiplerle el sıkış. Karşılığında, bir sermaye enjeksiyonu ve kulüp üzerinde tam kontrol elde edeceksin. Kimse işinize karışmayacak. Kazanan bir takım kurma şansın olacak. Tek istediğim dostluğunuz. Çok şey istemiyorum, değil mi?"

Tekrar gülümsedi ve Peter cevap veremeden, politikacı en önemli noktasına geçti: "Ve son bir şey: Yeni sahipler açıkça herhangi bir şiddet biçimiyle ilişkilendirilmek istemiyorlar. Bu yüzden o basın toplantısında durduğunuzda

konferansında, kendinizi Sürü'den uzak tutmalısınız. Ve pistteki ayakta durma alanlarından kurtulacağınızı söyleyin."

Peter bir şey söylemeye cesaret edemedi. Theo bunu bekliyor gibiydi. Yardımsever bir şekilde birkaç şey daha söyledi ve o gittikten sonra Peter orada öylece durdu, ne kadar sürdüğünü bilmiyordu.

Peter sonunda arabasına binip gecenin karanlığına doğru yola çıktığında kafasında tek bir düşünce dönüp duruyordu: Kulübün kontrolü? İyi bir bütçeyle mi? Sık sık kendisini biraz "ahlaki açıdan üstün" görmekle suçlanıyordu ve belki de bunun için bazı haklı gerekçeleri vardı. Bir hokey kulübünün spordan daha fazlası düşünüyor: asla para ya da siyaset tarafından yönetilmeyen yozlaşmaz bir güç olmalı.

Ama ideallerinin ne kadarını feda etmeye hazır? Kendisini hangi düşmanlarla baş başa bırakmaya hazır? Eğer gücü ele geçirirse. Eğer kazanırsa.

Cevapları bulma yolunda ilerliyor.

Richard Theo arabasına bindi ve bütün gece, bir arkadaşının yeni indiği küçük bir havaalanına kadar gitti. Theo arkadaşının elini sıktı ve sinirli bir şekilde "Umarım zamanımı harcadığıma değmiştir" dedi.

Theo özürlerini sundu. "Bazı şeyleri telefonda konuşmamak en iyisidir."

"Peki o zaman," diye başını salladı arkadaşı.

Theo şöyle devam etti: "Londra'daki dostlarımıza arazi ve fabrika için ihtiyaç duydukları tüm siyasi yatırımları garanti edebilirim. Ama karşılığında bazı şeylere ihtiyacım var. Kulübü mahveden vahşi bir holigan çetesi var. Bir meclis üyesi onları durdurmak için fazla bir şey yapamaz, ama büyük bir yeni sponsor ... şey, anlarsınız. Bir dereceye kadar etki edebilir."

Arkadaşı başıyla onayladı. "Yine mi hokey kulübü? Bu senin için neden bu kadar önemli?"

Theo gülümsedi. "Bu sembolik bir şey."

"Peki ne istiyorsun?" diye sordu arkadaşı.

"Yeni sahiplerin sponsorluk anlaşması için bir ön koşul belirlemeleri gerekiyor: Beartown Ice Hockey'in genel müdürünün kamuoyu önünde konuşması ve şiddet yanlısı taraftarlarla arasına mesafe koyması ve pistteki ayakta durma alanlarından kurtulması."

"Bu çok önemli bir gibi görünmüyor."

"değil. Ancak bunun benden değil, doğrudan mal sahiplerinden gelmesi önemli."

Arkadaşı ona söz verdi. El sıkışmışlar. Arkadaşı uçağa .

Richard Theo arabasına bindi ve dönüş yolu boyunca sadece Beartown'a hiç ayak basmamış birinin az önce konuştukları şeyin "önemli bir şey" olmadığını söyleyebileceğini düşündü. İşte bu yüzden Theo her zaman herkesten bir adım öndeydi. Artık kimse araştırma yapma zahmetine girmiyordu.

"William! William!" diye tıslıyor takımdaki çocuklardan . Leo sesin geldiğini duyamayacak kadar sersemlemiş durumda; sırt üstü yatıyor ve yağan yumruklardan hiçbir şey göremiyor.

William son bir kez kolunu kaldırır, ancak başka bir takım arkadaşı onu tutar ve "William!" diye tekrarlar.

William göz ucuyla arkadaşının plajın arkasındaki yola doğru başını salladığını görür. Orada bir araba durmuştur. Siyah ceketli iki adam arabadan inmiştir. Sahile doğru ; yürümek zorunda da değiller. Sürü hiçbir zaman kasabanın gençlerinin faaliyetlerine karışmamıştır: A takım hokeyinin ciddiyeti ile genç takımın oyunları arasında her zaman bir ayrım çizgisi olmuştur. Ama William artık bir genç değil ve bu da artık sadece hokey değil.

William Leo'yu bırakır. Tereddütle ayağa kalkar. Siyah ceketli adamlar kımıldamaz. William kan tükürür ve kırmızı tükürük tişörtüne damlar. "Bu kadar yeter," diye mırıldanır sessizce, sesinin titrediğini kimse duymasın diye.

Dönüyor ve uzaklaşıyor. Takım arkadaşları onu takip eder. Siyah ceketli adamlar, William'ın arkadaşlarından biri ipucunu anlayıp ağaca tırmanana ve Hed Hockey Aags'ı indirene kadar yolda dururlar. Siyah ceketli adamlar tek kelime etmeden ortadan kaybolurlar, ama amaçlarına . Artık Ayı Kasabası topraklarında Hed Hokey yok.

Leo, William'ın kanını silme zahmetine katlanmadan battaniyesinin üzerine oturur. Boğazı o kadar ağrıyor ki bir yerinin kırıldığından emin. Arkadaşlarından biri omzunu okşar; bir diğeri ona bir sigara verir. Leo hayatında hiç sigara içmemiştir ama şimdi başlamadan edemez. Korkunç derecede acıtıyor ve inanılmaz derecede iyi geliyor.

William Lyt'in karşısında geri adım atmadı ve bu yaz ağaçlara artık kızıl bayraklar asılmadı. Belki Leo bununla yetinebilirdi ama on iki yaşındaki kalbi şimdi farklı bir frekansta atıyor çünkü bir şey keşfetti. Adrenalin. Şiddet. Aşık olmak gibi bir şey. Yarın sabah William Lyt'in annesi evlerinin önündeki posta kutusunu açacak ve ağzına kadar çakmakla dolu olduğunu görecek.

William Lyt gibi insanlar bu tür provokasyonları görmezden gelemezler. Leo Andersson gibi insanlar da buna güveniyor.

OceanofPDF.com

13

Bu yüzden ona bir ordu verdiler.

"Her şeyin bir bedeli var, herkes bir şey ödeyecek!" Ramona'nın kocası hayattayken ağzından en sık çıkan sözler bunlardı. İster yeni bir araba ister ikinci el bir tost makinesi olsun, herhangi bir şey satın alan herkese sorduğu ilk şey "Ne kadar ödedin?" olurdu. Ve ne cevap verirlerse versinler, homurdanırdı, "Geldiğinizi gördüler! Ben yarısına alırdım!" Ramona bunu duymaktan bıkmıştı ama bir kez daha duymak için neler vermezdi. Onu seviyordu, hokeyi seviyordu ve Beartown pistinin orta çemberinin evlilik yüzükleri olduğunu söylerdi, bu yüzden 1nger'ında bir tane olmasına gerek yoktu. Hayat zor olduğunda asla "Her şey yoluna girecek" demez, sadece "Yakında hokey zamanı" derdi. Biri "Yaz geldi" derse, onu düzeltir ve "Bu sezon öncesi" derdi. Her takvimin sayfalarını yıl Eylül'de başlayacak şekilde yeniden düzenlerdi, çünkü onun yılı Beartown'ın ilk maçını oynadığı zaman başlamıştı.

Ramona'yı terk ettiğinden beri on bir sezon geçti. Bugün bir tele pazarlamacı Bir yerde oturmak ve kimin numarası olduğunu umursamadan bir numarayı çevirmek. "Holger'le mi görüşüyorum? Bugün nasılsın Holger?" diye yüksek sesle .

"Holger öleli on bir yıl oldu. Ondan önce de kendini pek parlak hissetmiyordu. Ne istiyorsun evlat?" Ramona elinde ikinci kahvaltısıyla barda dururken cevap verir.

Arayan kişi endişeyle klavyesine vuruyor. "Bearskin Pub mı?" "Evet,"

diyor Ramona.

"Anlıyorum ... üzgünüm, ama Holger hala bizim 1les'in sahiplerinden biri olarak listeleniyor . ."

"Burası hâlâ bizim barımız. Sadece bugünlerde tüm işi ben yapıyorum."

"Ah, burada ne yazıyor . . . ? Bu . . . 'Ramona' mı?"

"Öyle."

Satıcı derin bir nefes alır ve tekrar başlar. "Harika! Bugün nasılsın, Ramona?"

"Evlat, bugünlerde benim gibi insanların senin gibi insanların nerede yaşadığını bulmasına yardımcı olabilecek bir teknoloji var."

"Ben . . . Özür dilerim?" "Beni duydun."

Bunu kısa bir sessizlik izler. Sonunda satıcı boğazını temizler ve biraz belirsiz bir nedenle cesaretini toplayarak biraz fazla hızlı bir şekilde şunları söyler: "Cilt bakım ürünlerimiz için abonelik satıyorum! Her ay posta yoluyla sekiz farklı ürün alıyorsunuz, ancak yalnızca istediklerinizi saklıyor ve diğerlerini ücretsiz olarak geri gönderiyorsunuz ..."

"Sekiz mi?" Ramona kahvaltıdan iki büyük yudum aldıktan sonra merak ediyor. "Evet!"

"Ve benim bu konuda bir fikrim olması mı gerekiyor? Söyle bana evlat, gerçekten bir insanın bu kadar derisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Satıcının buna verecek senaryolu bir cevabı yoktur, onun yerine "Şu anda elimizde çok cazip bir oP var-" demeyi dener.

Ramona'nın sesi aynı anda hem özür dileyici hem de sinirli, sanki ona kedisinin ezildiğini ama aslında bunun kendisi için bir baş belası olduğunu çünkü ilk iki denemesinde küçük haylazın yolundan atladığını söylemek üzereymiş gibi.

"Aradığınız insanlar muhtemelen hayatlarını bir arada tutmaya çalışıyorlar. Sekiz farklı cilt bakım ürünü mü? İnsanlar sadece günü atlatmak istiyor."

Satıcı, öksürük damlaları ve umutsuzluktan cızırdayan bir sesle, "Ben de," diye cevap verir.

"Kahvaltı yaptın mı, evlat? Günün en önemli birası o. Muhtemelen cilt için de iyidir, vitamin doludur."

"Bir deneyeceğim," diye söz veriyor satıcı.

"Biliyor musun evlat? Eğer bir gün Beartown'dan geçersen, bir tane de bizden alabilirsin."

" 'Ayı Kasabası' mı? bir yer olduğunu bile bilmiyordum."

Ramona telefonu kapatır. Holger onu terk etmeden önce "Her şeyin bir bedeli vardır," demişti ve gömüldüğünde rahip de aynı şeyi söyledi: "Keder, aşk için ödediğimiz bedeldir Ramona. Bütün bir kalbe karşılık kırık bir kalp." O sırada biraz sarhoştu tabii, o lanet rahip. Ama bu onun haklı olmasını engellemedi. Herkes bedel öder, hem insanlar hem de toplumlar.

Bir zamanlar her telefon pazarlamacısı Beartown'ı duymuştu. "Beartown? Hokey takımı olan sizsiniz, değil mi?"

Hollow'daki apartman bloklarının altındaki bahçede bazı çocuklar, kale olarak bir duvarı ve direk olarak da soda şişelerini kullanarak hokey oynuyorlar. Amat odasının penceresinde durmuş onları izliyor. Eskiden en iyi arkadaşları Zacharias ve Lifa ile oynardı. O zamanlar kolay bir oyundu. Birer sopa, birer tenis topu, iki takım.

Ama artık on altı yaşındalar, neredeyse erkek oldular. Hollow daha da kötüleşti, tabii çevrelerindeki gerçeği görecek kadar büyümedilerse. Eğer Hollow'u anlamak istiyorsanız, burada yaşayan herkesin Beartown'ın geri kalanına, Beartown'ın geri kalanının büyük şehirlere baktığı gibi baktığını bilmeniz gerekir: "Biz onlar için sadece olumsuz gazete başlıkları olarak varız."

Lifa bir keresinde Amat'a şöyle demişti: "Hokeyde iyiysen severler ama sadece kazandığında Beartown'dan olduğunu söylerler. Kaybettiğinde ise Hollow'dan geldiğini söylerler." Lifa hokey oynamıyor; değişti, sertleşti. Artık kardeşinin çetesiyle takılıyor, Amat'ın içindekiler hakkında hiçbir şey bilmediği bir sırt çantası taşıyan motosikletiyle teslimatlar yapıyor. Artık birbirlerini daha da az görüyorlar.

Zacharias gecelerini evde bilgisayar oyunları oynayarak geçiriyor ve bütün gün uyuyor. Ailesi yazı akrabalarının yanında geçiriyor ve Zacharias da başka bir ülkede yaşıyor olabilir çünkü artık tüm hayatını internette yaşıyor. At

Yazın başında Amat her gün onun evine uğrar ve koşu için kendisine katılmak isteyip istemediğini sorardı, ancak Zacharias sadece oyun oynamak ve kızarmış sandviç yemek için onu içeri çekmeye çalıştı, bu yüzden Amat yazı hiçbir şey yapmadan geçirmenin cazibesinden kaçınmak için oraya gitmeyi bıraktı. Hiçbir şey hiçbir şeye yol açmaz, o kadarını biliyor.

Bu yüzden Amat tek başına antrenman yapıyor, yatağının üzerine ağırlık koyup ilkel bir bench press gibi kaldırıyor, ağlayana kadar şınav çekiyor ve kusana kadar yollarda koşuyor. Geceleri ortak çamaşırhaneye iniyor ve cam şişeler arasında diskleri ve topları daha hızlı ve daha hızlı tutma alıştırmaları yapıyor. Annesi Fatima her akşam eve geç geliyor çünkü Amat kim olduğunu bilmediği hasta bir arkadaşına yardım ediyor. Onu özlediğini söylemiyor, çünkü onu suçlu hissettirmek istemiyor. Fatima ona ihtiyacı olan herkesle ilgilenen biri ve oğlu da onun yerini alabilecek kadar büyük.

Ama bu akşam antrenman yapmıyor. Ya da uyumuyor. Hollow'daki onun yaşındaki diğer çocuklar geceleri "Tepe "de, ormanın kenarında eski çakıl ocağına bakarak takılıyorlar. Amat onları balkondan görebiliyor, mangalda sosisli sandviç pişirip ot içiyorlar, boş boş konuşup gülüyorlar. Sadece gençler.

Her şeyin bir bedeli vardır. Bir şeyde gerçekten iyi olmak için on bin saat pratik yapmanız gerektiğini söylerler, peki Amat'ın buradan uzaklaşması kaça mal olacak? Şu anda bir takımı bile yok. İlkbaharda ayağa kalkıp Kevin'in Maya'ya yaptıkları hakkında gerçeği söylemek için her şeyden vazgeçtikten sonra, elinde hiçbir şey kalmadı. Maya'nın babasının bile değil.

Amat formasını giyer, apartmandan çıkar ve Tepeye doğru gider. Çevresindeki gençlerin çoğu onu küçüklüğünden beri tanıyor, ama yine de ona kafesinden yeni tutsak bir hayvan gibi bakıyorlar. Durur, utanır ve yere bakar, ta ki biri aniden gülüp ona içeriğini sormaya zahmet etmediği bir sigara uzatana kadar.

"Al bakalım, süperstar, parti zamanı!" diyor elini uzatan kız sırıtarak.

Çok tatlı. Duman da öyle. Amat gözlerini kapatıp uzaklara dalar ve kız onun elini tuttuğunda belki burada kalabileceğini düşünür.

Diğer her şey cehenneme gidebilir: hokey, kulüp, talepler, baskı. Sadece bir geceliğine normal olmasına izin verecek. Kendini sabote edip gecenin kaybolana kadar sigara içecek.

Elinde nereden geldiğini bilmediği bir bira bulur. Sonra başka bir el aniden ortaya çıkıp koluna öyle sert vurur ki hem birayı hem de esrarı düşürür, Amat "Bu da ne?" diye bağırır ve içgüdüsel olarak o salağı göğsünden itmek için döner.

Çocukluk arkadaşı Lifa artık büyük. Göğsü bir santim bile kıpırdamıyor. Bunun yerine Amat'ın formasını tutuyor ve onu kabaca yamaçtan aşağı fırlatıyor.

Neredeyse her zaman su fıskiyesinin altındaki bir Labrador'dan daha iyi bir ruh halinde olan uzun boylu, kalın kafalı süpermarket sahibi Tails, Peter ona tüm hikayeyi anlatırken şok içinde öylece oturuyor. Tails'in dükkanın arka tarafındaki, Beartown Buz Hokeyi Kulübü'nün hesaplarını içeren 1'lerle dolu ofisinde oturuyorlar. Tails kulübün son büyük sponsoru ve tüm zamanını belediyenin yardımı olmadan kulübü daha ne kadar hayatta tutabileceğini hesaplamaya çalışarak geçiriyor.

"Anlamıyorum... Richard Theo neden sizin karşı tavır almanızı istesin ki..."

Ayağa kalktı ve cümlesini fısıltıyla tamamlamadan önce kapıyı kapattı: " . . . Sürü?"

Peter gözlerinin altındaki koyu halkaları ovuşturuyor. "Fabrikanın yeni sahipleri bir 'aile sporuna' sponsor olmak istiyor. Bu medyada daha iyi görünüyor. Theo'ya 'holiganizmden' kurtulmak istediklerini söylemişler. Ve meclis üyesinin arabasındaki baltalı olaydan sonra, şey ..."

"Ama bu nasıl işe yarayacak?" Tails sorar.

Peter yorgunluktan gözlerini kapatır. "Bir basın toplantısında kulübün ayakta durma alanından kurtulduğunu söylemek zorundayım."

"Bunu kullanan tek kişi Sürü değil..."

"Biliyorum. Ama sürüdeki herkes bunu kullanıyor. Richard Theo ne olduğunu umursamıyor, sadece nasıl göründüğünden rahatsız oluyor."

Tails'in gözleri kocaman açılır. "O Theo akıllı bir piç. Herkes Sürü'nün bahardaki toplantıda senin kalman yönünde oy kullandığını biliyor. Bu yüzden gazetede onlarla arana mesafe koyarsan ... daha etkili olur."

"Ve Richard Theo istediği her şeyi alır: fabrika, iş, hokey kulübü. Her şey için övgü alabilir ve hiçbir şey için suçlanamaz. Sürü bile ondan nefret etmeyecek, sadece benden nefret edecekler. Biz de ona bir sonraki konsey seçimlerini kazanması için ihtiyacı olan her şeyi vereceğiz."

"Bunu yapamazsın, Peter. Sürü yapar... nasıl olduğunu bilirsin... o çetede bazı çılgın piçler var ve bazılarının olduğu tek şey hokey!" Tails diyor ki.

Biliyor çünkü Sürü'nün birkaç üyesi onun deposunda çalışıyor. Çok çalışıyorlar ve vardiyalarındaki diğer herkesin de çalıştığından emin oluyorlar ve eğer mağazada bir hırsızlık olursa, Tails asla güvenlik 1rm'sini aramak zorunda kalmıyor, çünkü her şey . Buna karşılık, Tails vardiyalarını öyle ayarlıyor ki, Beartown Buz Hokeyi'nin deplasman maçlarına gitmek için asla izin almak zorunda , ancak bir hafta sonra polis gelirse, isimleri yine de çizelgede görünüyor, tam da polisin "holiganlarla ilgili şiddet olaylarına" karıştıklarını kanıtlamaya çalıştığı zamanda. "Holiganlar mı? Burada holigan falan çalışmıyor," diye haykırıyor işverenleri anlaşılmaz bir şekilde. "Sürü mü? Ne sürüsü?"

Peter ellerini ovuşturur. "Alternatif nedir, Tails? Richard Theo sadece güce önem verir, bu yüzden kulübün kaderini onun ve hiç tanınmayan bir grup yatırımcının ellerine bırakmak delilik olur. Ama gerçekçi olmak gerekirse, eğer bunu yapmazsak, kulüp üç ay içinde zaten ölmüş olacak."

Tail, "Başka dükkân satabilirim ya da bu dükkân için kredi alabilirim," diyor.

Peter arkadaşının omzuna ağır bir el koyar. "Senden bunu yapmanı isteyemem Tails, zaten kulüp için gereğinden fazlasını yaptın."

Tails aşağılanmış görünüyor. "Kulüp mü? Kulüp sen ve benim."

Peter'ın sert yüzü nazik bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sune gibi konuşuyorsun, biz küçükken şöyle derdi: 'Biz kulübüz'" diyor eski koçu taklit ederek.

Tails ve Peter çocukken yaz mevsiminden nefret ederlerdi çünkü hokey pisti kapalıydı. Hog ve diğer birkaç çocukla birlikte boş bir otoparkta en iyi arkadaş oldular.

ya da ormanda savaş oyunları oynarlardı. Hava kararana kadar asfaltta eski püskü sopalar ve tenis topuyla hokey oynarlar, sonra sıyrık dizler ve kalplerinde on Dünya Şampiyonası galibiyetiyle kendilerini eve sürüklerlerdi. Şimdi aynı otoparkta oturuyorlar, çünkü Tails ilk süpermarketini orada kurdu. Elini duvardaki eski bir takım fotoğrafının üzerine koyuyor ve Peter'a şöyle diyor: "Bunu kulüp için , seni aptal, senin için yapardım. Yirmi yıl önce gümüş madalya kazandığımızda ve maçın sonunda son şutu atmak için pakı aldığında, o kimin verdiğini hatırlıyor musun?"

Hatırlıyor mu? Herkes hatırlıyor. Tails pası verdi, Peter ağı kaçırdı. Tails gümüş kazandıklarını düşünebilir ama Peter sadece altın kaybettiklerini düşünüyor. Bu onun hatasıydı. Ama Tails elinin tersiyle gözlerini siler ve sessizce şöyle der: "Eğer bunu tekrar yapmak için yüz şansım olsaydı, pakı her sana verirdim Peter. Senin için bütün dükkanlarımı satardım. Takımında bir yıldız varsa böyle yaparsın: Ona güvenirsin. Pakı ona verirsin."

Peter Aoor'a bakar. "Bir adam senin kadar sadık dostları nerede bulabilir, Tails?"

Kuyruk gururla kabarır. "Buzda. Sadece buzda."

Yaşlı bir adam Ayı Derisi'ne tek başına girer. Ramona onu diğer dört on beş "amca" olmadan hiç görmemişti. Sanki ömrünün yarısı kadar yaşlanmış gibi görünüyor, sanki yıllar ona bir anda çarpmış gibi.

"Burada mıydılar?" diye merak ediyor, yani kendini bildi bileli her günü birlikte geçirdiği arkadaşlarını kastediyor.

Ramona başını sallar ve "Onlara telefon etmeyi denedin mi?" diye

sorar. Yaşlı adam perişan görünüyor. "Numaraları bende yok."

Her yıl, her , on beş amca ya hokey izlemek için tribünde ya da hokey hakkında konuşmak için burada, Bearskin pub'daydı. Hepsi aynı takvimi kullanıyor, her yıl Eylül'de başlıyor. Neden birbirlerinin telefon numaralarına ihtiyaç duysunlar ki?

Yaşlı adam bir süre barda durur, kaybolmuştur. Sonra evine gider. O ve arkadaşları: Her gün bir barda oturup spor hakkında konuşan on beş adam. Her gün bir barda oturup sadece içen on beş adam olmak üzere değiller.

1res'in etrafındaki gençler sessizliğe gömüldü. Lifa çok kısa bir süre içinde hiç kimseden, burada kimsenin birine dönüştü. Sesini yükseltmesine bile gerek kalmadı.

"Amat'a bir bira ya da sigara daha veren bir daha asla burada barbekü keyfi yapamayacak. Anlaşıldı mı?"

Yokuşun ilerisinde Amat dizlerinin üzerine çökerken öksürüyor. Zacharias gömleğinde erimiş peynirle onun biraz gerisinde durmaktadır. Lifa kısa bir süre önce Amat'ın tepede olduğunu duyduğunu söyleyerek dairesine geldiğinde, Zacharias Lifa'yı içeri girip kızarmış sandviç yemeye ikna çalıştı, ancak Lifa, Zacharias bir pantolon kapıp çenesini kapalı tutmaya karar verene kadar ona baktı.

"Parti yapıyorum, Lifa! Sen kendi işine bak!" Amat söylemeyi başarır.

Lifa 1. kaldırır ama kullanmaz. Hayal apartman bloklarına doğru yürür. Zacharias Amatın ayağa kalkmasına yardım eder ve mırıldanır, "Bu sen değilsin, Amat ..."

"Ne demek 'benim gibi'? Ben diye bir şey yok! Oynayacak bir takımım bile yok!"

Amat ne kadar zavallı göründüğünün farkında. Lifa, ellerinde sopalar olan bir grup çocuğun peşinden tepeye doğru geri gelir. Lifa çocuklardan birini omzundan dürter. "Oynarken ona kim olduğunu söyle!"

Çocuk utangaç bir şekilde boğazını temizliyor ve kaküllerinin arasından Amat'a bakarak, "Ben ... senim," diyor.

Amat'ın saçlarından kum parçaları dökülüyor. Lifa onu göğsünden dürtüyor. "Kendine acıyor musun?"

"Ben-" diye söze başlıyor Amat ama Lifa araya girip apartmanlarını işaret ediyor. "Zach ve ben seninle her gün o bahçede hokey oynuyorduk ve sence bundan ne kadar keyif alıyorduk? Sence Zach bilgisayar oyunu oynamayı tercih etmez miydi?"

Zach, gömleğindeki peyniri nazikçe fırçalayarak, "Çok, çok daha iyi," diyor.

Lifa'nın gözleri parlıyor. "Seninle her akşam hokey oynardık çünkü ne kadar iyi olduğunu görebiliyorduk Amat. Ne hale gelebileceğini."

"Artık bir *takımım* bile yok, ben-" Amat sızlanır ama Lifa sözünü keser.

"Kapa çeneni! Buradan uzaklaşacaksın ve neden biliyor musun?

Çünkü pes etseniz de etmeseniz de buradaki çocuklar sizin yaptığınızı yapacaklar. Bu yüzden eğitim almalısınız! Çünkü NHL'de oynadığınızda ve televizyona röportaj verdiğinizde, buradan geldiğinizi söyleyebilirsiniz. Hollow'dan geldiniz ve hayatınızda bir şeyler yaptınız. Ve bu bloklardaki her çocuk bunu bilecek. Ve senin gibi olmak isteyecekler, benim gibi değil."

Lifa'nın yüzünden yaşlar akıyor ama onları saklamak için hiçbir girişimde bulunmuyor. "Seni sel1sh piçi! Buradaki herkesin senin yeteneğine sahip olmak için neler verebileceğini göremiyor musun?"

Amat'ın elleri titriyor. Lifa yanına gidiyor ve sanki yeniden sekiz yaşındaymışlar gibi ona sarılıyor. Saçlarını öpüyor ve fısıldıyor, "Seninle koşmaya geleceğiz. Gerekirse buradaki her deli bütün yaz seninle koşmaya gelir."

Şaka yapmıyor. Lifa o gece Amat'ın yanında yol boyunca bayılana kadar koşar ve Amat arkadaşını sırtında eve taşıdıktan sonra Zacharias onun yerine koşmaya başlar. O daha fazla koşamadığında, diğer çocuklar çıkar. Amat'a, birlikte antrenman yapacağı birine ihtiyacı olduğu sürece sigara ve içki içmeyeceğine dair söz veren iki düzine deli.

On yıl , Amat profesyonel olarak hokey oynamaya başladığında, bunu unutmuş . Buradaki çocuklardan bazıları aşırı dozdan ölmüş olacak, diğerleri şiddetli bir şekilde ölmüş olacak, bazıları hapiste olacak ve bazıları da hayatlarını berbat etmiş olacak. Ama bazılarının hayatları olacak - büyük, gururlu hayatlar. Ve hepsi burada, sadece bir yaz boyunca, bir şeyler için koştuklarını bilecekler. Amat'la televizyonda İngilizce bir röportaj yapılacak, muhabir nerede büyüdüğünü soracak ve o da "Ben Hollow'danım" diyecek. Ve buradaki her bir piç kurusu onun kendilerini hatırladığını bilecek.

Ekibi yoktu. Bu yüzden ona bir ordu verdiler.

OceanofPDF.com

14

Bir Yabancı

Peter, Beartown'da tek başına yürüyor. Annesini kaybettiği ve babasının üzüntüsünden kaçtığı sıra evin yanından, yeni bir ev bulduğu pistin yanından, gölün yanından ve en iyi arkadaşları ve Domuz'u bulduğu otoparkların yanından geçiyor. Peter'a profesyonel bir kontrat verildiğinde, Kanada'ya gitmeden önceki son akşam onlarla hokey oynadı, tıpkı çocukken olduğu gibi asfaltta bir tenis topuyla. Sinirden neredeyse felç olacaktı ama arkadaşları, "ama, hokey basit bir oyundur. tüm saçmalıkları, tribünleri, kalabalığı, sıralamaları ve parayı çıkarırsan, basittir. Herkes bir sopa alır, iki ağ ve iki takım vardır."

Doğal olarak bunu onlara telkin eden koçları Sune'ydi. Onlar
Hem hayat hem de hokey hakkında iyi tavsiyeler almak için her zaman Sune'ye : koç onlar için gerçek babalarından daha çok bir baba gibiydi. Peter da şimdi oraya gidiyor. Kasabasından geçerek eski koçunun evine gidiyor ve ona kulüplerini kurtarmak için kendisine son bir şans verildiğini söylüyor.

Yaşlı adam kalp rahatsızlığı nedeniyle çok kilo kaybetmiş; omuzları çökmüş, üzerinde ayı logosu olan tişörtü karnının altından sarkıyor. Evli değil ve çocuğu yok; tüm hayatını hokeye hizmet ederek geçirmiş yaşlı bir general gibi. "Ne zaman bu kadar yaşlandı?" Peter merak ediyor ve Sune onun aklından geçenleri okumuş gibi görünüyor, çünkü yorgun bir şekilde sırıtıyor ve cevap , "Bugünlerde sen de küçük tatlı bir gül goncasına benzemiyorsun, biliyorsun."

Bir köpek yavrusu yaşlı adamın ayaklarının dibinde mutlu bir şekilde havlıyor ve yaşlı adam ona çıkışıyor: "En azından eğitilmiş gibi davran!"

"?" Peter sorar.

Sune babacan bir tavırla omzunu okşuyor ve Peter'ın gözlerinin altındaki derin halkalara bakarak başını sallıyor. "Benim hissettiğim gibi görünüyorsun. Senin için ne yapabilirim?"

Böylece Peter ona her şeyi anlatır: Sune'nin tişörtündeki ayıyı nasıl kurtarabileceğini, ancak hakkında hiçbir şey bilmediği güçlü bir sponsorun ve kimsenin güvenmediği bir politikacının yardımıyla. Ve ancak ayakta durma alanından kurtulursa ve ilkbaharda işini kurtaran Sürü'yü pistin dışına atarsa.

Sune dinliyor. Sonra da "Kakao ister misin?" diye sorar. Peter sabırsızca, "Tavsiyen için buradayım," diye ısrar ediyor.

Sune başını salladı ve homurdandı, "Saçmalık. Ben senin koçunken ve sen penaltı atacakken, herkes benden tavsiye istediğini düşünsün diye her zaman yedek kulübesine geri dönerdin. Bu senin eski koçuna saygı göstermenin bir yoluydu ama ikimiz de biliyoruz ki sen çoktan vermiştin. Ve şimdi de kararını vermişsin. İçeri gel ve biraz coPee al. Tadı berbattır ama güçlüdür."

Peter inatla salonda olduğu yerde kalır. "Ama kulübü kurtarabilsem bile ... eğer takımı çalıştıramazsan, o zaman benim bir koçum yok demektir!"

Sune kahkahalar atarak cevap verir. Peter ancak onu mutfağa kadar takip ettiğinde nedenini anlar. İki adam yalnız değildir. Mutfak masasında oturan bir yabancı vardır. Sune mutlulukla göz kırpar. "Bu Elisabeth Zackell, muhtemelen onu tanıyorsunuzdur. Biraz önce gelip işimi almak için burada olduğunu söyledi."

Kira Andersson küçük evin dışındaki merdivenlerde oturuyor. Hiç gelmeyecek bir adamı bekliyor. Meslektaşının ne biliyor: "Erkekler! Erkeklere neden asla güvenemezsin biliyor musun? Çünkü onlar *erkekleri* sever! Kimse *erkekleri erkekler* kadar sevemez, Kira! Eğer *erkekler* oynamıyorsa spor bile ! Terli, nefes nefese kalmış erkeklerin diğer karşı dövüşmesi, tribünlerde on bin erkeğin olması, erkekler bunu ister. Bahse yakında erkeklerden başka bir şey içermeyen ama erkeklerden gerçekten tahrik olmayan ama kadınların da doğru dürüst seks yapabileceklerini düşünmeyen heteroseksüel erkeklere yönelik bir porno türü icat edecekler!"

Kira'nın iş arkadaşı onu çok güldürüyor. Takım elbiseli bir adamın toplantının ortasında, sağır edici bir şekilde ve utanmadan, ağzını kapatmaya çalışmadan ve meslektaşının "Erkekler! Regl olduğunuzu hayal edin! Toplum içinde tek bir bedensel Auid'i bile içinizde tutmaktan acizsiniz."

Ancak bugün Kira'nın iş arkadaşı onu güldürmeyi başaramadı, sadece utandı. Arkadaşlıkları boyunca meslektaşı sürekli olarak birlikte kendi işlerini kurmaları gerektiğini söyleyip durdu. Kira hiçbir zaman bahane üretme ihtiyacı duymadı çünkü bu sadece eğlenceli bir fantezi, birkaç ayda bir bir kutu şarap ve artan miktarda kibir eşliğinde konuşulacak bir şeydi. Ama bugün iş arkadaşı elinde bir kâğıt sallayarak Kira'nın ofisine daldı: "Binalar boş!" Yıllardır hayalini kurdukları, Kira ve meslektaşının en büyük müşterileri mevcut yerlerinden uzaklaştırmakta zorlanmayacakları konumdaki bina. Mükemmel olurdu.

Ama Kira her zamanki gibi cevap verdi: "Şu anda yapamam, Peter'ın işi ve çocuklarla olmaz, Maya için orada olmalıyım." İş arkadaşı masasının üzerine eğildi. "Müşterilerimizin bizimle geleceğini biliyorsun. Yeterince para biriktirdim. Şimdi değilse *ne zaman*?" Kira bahaneler bulmaya çalıştı ama bulabildiği tek şey zamandı. Yeni bir iş kurmak haftanın yedi günü, günde on altı saat çalışmayı gerektiriyordu ve hokey antrenmanı, gitar dersleri, piyango bileti satışları ve buz pateni pistinde gönüllü ebeveynlerin nöbet değişimi derken bu nasıl mümkün olabilirdi?

Meslektaşı sertçe gözlerinin içine baktı. "Sen dört farklı kadınsın, Kira. Her zaman herkes için her şey olmaya çalışıyorsun. İyi bir eş, iyi bir anne, iyi bir çalışan. Daha ne kadar devam edeceksin?"

Kira bilgisayar ekranındaki önemli bir belgeye bakıyormuş gibi yaptı ama sonunda pes etti ve mırıldandı, "Dört dediniz. Eş, anne, çalışan ... dördüncü kadın kim?" Meslektaşı masanın üzerine eğildi ve ekranı değiştirdi, üzgün bir şekilde cama vurdu ve "O, Kira. O kadının ne zaman gelecek?" Kira oturdu ve karanlık monitördeki kendi yansımasının gözlerinin içine baktı.

Şimdi evin dışındaki merdivenlerde oturuyor. Şarap içiyor. Hiç gelmeyecek bir adamı bekliyor.

Peter elini uzatıyor ve Elisabeth Zackell sanki gerçekten istemiyormuş gibi elini sıkıyor. Vücut dili garip, sanki içinde çok daha küçük bir Elisabeth Zackell oturuyor ve bunu bir joystick ile yönlendirmeye çalışıyor.

"Seni Olimpiyat Oyunları'nda oynarken gördüm. " diye itiraf ediyor Peter.

Zackell bu bilgiyle ne yapacağını bilemiyor gibi görünüyor, bu yüzden Sune araya giriyor. "Tanrı aşkına Peter, önünde iki yüz kırk uluslararası müsabaka var! Olimpiyat ve Dünya Şampiyonası madalyaları! Ve antrenörlük lisansı var! Eğer bir erkek olsaydı, dizlerinin üzerine çöküp benim işimi alması için ona yalvarıyor olurdun!"

Peter kahve fincanını alır, mutfak masasına oturur ve özür dileyerek Elisabeth Zackell'e bakar.

"Ama erkek olsaydın, en iyi kulüplerden birinde çoktan bir işin olurdu, değil mi?"

Zackell başını sallayarak onaylıyor. "Bana hiç iyi bir takıma koçluk yapma şansı verilmedi, yüzden işe yaramaz bir takımı alıp onu iyi yapmaya karar verdim."

Peter'ın kaşları öfkeyle seğiriyor, Sune kahkahayı patlatıyor ve Zackell her iki tepkiyi de gerektirecek ne söylediğini bilmiyor gibi görünüyor.

"İşe yaramazın değil mi?"

Peter isteksizce gülümser. "Yeni bir koça ihtiyacımız olduğunu nereden bildin? Sune hastalığı konusunda çok sessiz kaldı ..."

Cevabı anladığında kendini kaybeder. Zackell'ın "Richard Theo" demesine gerek yok. Peter biraz kahve içer, sonra yarı kendi kendine, "O akıllı, Theo. Bir kadın koç ..."

"Tecavüze uğrayan kızınız mıydı?" Zackell araya giriyor.

Peter ve Sune rahatsız bir şekilde boğazlarını temizlerler. Zackell'in kafası karışmış görünüyor. " değil miydi? Tecavüze uğramadı mı? İkinizin beslediği bir oyuncu tarafından?"

Peter sakin bir sesle cevap verir: "Bu yüzden mi buradasın? Richard Theo'nun halkla ilişkiler darbesi olarak mı? Eskiden şiddet dolu bir erkekler kulübünde bir kadın hokey koçu olarak mı? Medya buna bayılacak."

Zackell sabırsızlıkla ayağa kalkar. "Medya ile konuşmayacağım. Bunu sen yapabilirsin. Richard Theo'nun halkla ilişkiler darbesi de umurumda değil. Buraya kadın hokey koçu olmaya gelmedim."

Peter ve Sune birbirlerine bakarlar.

"O zaman ne olmak istiyorsun?" Sune soruyor. "Bir hokey koçu," diye yanıtlıyor Zackell.

Sune karnını kaşıyor. Her zaman söylediği gibi, hokey karmaşıkmış gibi davranıyoruz, çünkü aslında öyle değil. tüm saçmalıkları bir kenara bıraktığınızda, oyun basit: herkesin bir sopası var; iki ağ, iki takım var. Biz size karşı.

Bahçeden bir ses geliyor ve Sune başını kaldırıp sırıtıyor ama Peter kendi düşüncelerine daldığı için sesi ilk anda fark edemiyor.

"Ben-" diye başlıyor, yetişkin bir adam, bir genel müdür, bir lider gibi konuşmaya çalışıyor.

Ama ses onu tekrar böldü. *Bang!* Peter'ın eskiden olduğu çocuk, hayalperest, bu sesi hemen tanırdı. Şaşkınlıkla Sune'ye bakar. *Bang-bang-bang!* Bahçeden geliyor.

"O da ne?" Peter sorar.

"Ah, evet! Söylemeyi unuttum mu?" Sune sırıtıyor, hiçbir şey unutmadığınız zaman yaptığınız gibi.

Peter ayağa kalkar ve gürültüyü takip ederek teras kapısından dışarı çıkar. Sune'nin evinin arka tarafında dört buçuk yaşında bir kız çocuğu durmuş, diskleri elinden geldiğince sert bir şekilde duvara vurmaktadır.

"Buraya gelip aynı şeyi yaptığın zamanları hatırlıyor musun Peter? O senden daha iyi. Buraya geldiğinde zamanı bile söyleyebiliyordu!" Sune onu mutlu bir şekilde bilgilendirir.

Peter disklerin duvara doğru hareketini takip eder ve zamanda geriye, bir ömür boyu geriye fırlatılır. Aslında basit bir oyun. Kız atışlarından birini kaçırır ve o kadar sinirlenir ki sopasını olabildiğince sert bir şekilde duvara vurur. Bu

ve ancak o zaman dönüp Peter'ı görür. Çocuğun içgüdüsel olarak küçüldüğünü görür. Peter'ın tüm çocukluğu göğsünün içinde paramparça olur.

"Adın ne?" diye fısıldıyor. "Alicia,"

diye yanıtlıyor.

Peter onun çürüklerini görüyor. Eskiden onda da benzer yaralar vardı. Nasıl sorarsa yalan biliyor; çocuklar ebeveynlerine inanılmaz derecede sadıktır. Bu yüzden Peter çömeliyor ve çocukluğunun tüm umutsuzluğu sesinde titreyerek ona söz veriyor: "Bir hata yaptığında canının yanmasına alışkın olduğunu görebiliyorum. Ama Hokey sana asla böyle davranmayacak. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Hokey seni asla incitmeyecek."

Kız başını sallar. Peter başka bir sopa getirir. Alicia diskleri sıralamaya devam ediyor. Arkalarında Sune, "Kulübü kurtarmaya çoktan karar verdiğini biliyorum Peter. Ama onu kimin için kurtardığını hatırlatmak faydalı olabilir."

Peter yaşlı adama fazla göz kırpıyor. "Hayatım boyunca Beartown A takımına koçluk yaptın. Birdenbire işi bir yabancıya teslim etmeye mi hazırlandın?"

"Yabancı" kelimesinin ilk tercihi olmadığı gerçeğini saklamak için elinden geleni yapıyor. Sune cevap verirken nefes almakta zorlanıyor: "Beartown Buz Hokeyi'nin bir kulüpten daha fazlası olduğunu her zaman biliyordum. Hedeflere ve masalara inanmıyorum, işaretlere ve sembollere inanıyorum. İnsan yetiştirmenin yıldız yetiştirmekten daha önemli olduğunu düşünüyorum. Siz de öyle düşünüyorsunuz."

"Ve mutfağınızdaki Elisabeth Zackell'in de aynı şeyi düşündüğünü mü sanıyorsunuz?"

Sune gülümsüyor ama çenesi yavaşça yana doğru hareket ediyor. "Hayır, Elisabeth Zackell bizim gibi değil. Ama şu anda kulübün ihtiyacı olan şey bu olabilir."

"Bundan emin misin?" Peter merak ediyor.

Sune kemerini çekiştiriyor; zayıflayan kalbi pantolonunu çok büyük yapmış. Elbette işini bırakmak istemiyor; kimse bunu yapmak istemez. Ama hayatını bu kulübe adamış biri olarak, kulüp ölme tehlikesiyle karşı karşıyayken gururunu ayaklar altına almaya hazır değilse nasıl bir lider olabilir ki?

"Bir şeyden ne zaman emin olabilirsin ki Peter? Tek bildiğim, ayının bu şehrin en iyi yanlarını sembolize etmesi gerektiği, ancak etrafta onu en kötü özelliklerimizin sembolü olarak gömmek isteyen insanlar var. Ve eğer bu piçlerin yanlarına kâr kalmasına izin verirsek, işlerine gelir gelmez tüm parayı Hed'e aktarmalarına izin verirsek

O zaman bu şehirdeki çocuklara nasıl bir sinyal vermiş oluyoruz? Sadece bir kulüp *olduğumuzu* mu? Ayağa kalkmaya ve doğruyu söylemeye cesaret ederseniz başınıza bunun geleceğini mi?"

"Zackell senden ne açıdan farklı?" Peter soruyor. "O bir
kazanan," diyor Sune.

Adamlar başka bir şey . Alicia'nın diskleri duvara vurmasını izliyorlar. *Bangbangbangbangbang*. Peter banyoya gider, musluğu açar ve bakmadan aynanın önünde durur. Dışarı çıktığında Zackell çoktan botlarını giymiştir.

"Nereye gidiyorsun?" Peter merak ediyor.

"İşimiz bitti, değil mi?" Zackell sanki yeni işe başlamış gibi konuşuyor. "Takım hakkında konuşmamız gerekmiyor mu?" Peter ediyor.

Sune, "Biraz daha coPee koyayım," diyor ve onları iterek mutfağa giriyor.

"Ben coPee içmem," diyor Zackell.

"Sen *kahve* içmiyor musun?" Sune
tıslıyor. "Buraya geldiğimde sana
söylemiştim."

"Şaka yaptığını sanmıştım!"

Peter duruyor, avuçlarıyla göz kapaklarını ovuşturuyor. "Alo? Takım! Takım hakkında ne zaman konuşacağız?"

Elisabeth Zackell, sanki çok küçük bir Elisabeth Zackell, büyük Elisabeth Zackell'in kafasının içinde koşuşturuyor ve doğru düğmeyi bulmaya çalışıyormuş gibi görünüyor. "Hangi takım?" diye soruyor.

Oyun basit olabilir ama insanlar asla öyle değildir. *Bang bang bang*.

OceanofPDF.com

15

Vidar Rinnius

Beartown Okulu personelinin sonbahar dönemi öncesinde ilk planlama toplantısını yapması uzun sürmeyecek. Her zamanki gibi bütçeleri, öğretim planlarını ve spor salonunun yeniden inşasını tartışacaklar. Ancak daha sonra bir öğretmen, bir sınıfın kayıtlarında aniden ortaya çıkan Vidar adlı bir öğrenci hakkında soru soracaktır. Okul müdürü rahatsız bir şekilde boğazını temizleyecek. "Evet, daha önce burada öğrenciydi ve şimdi tekrar aramıza katılıyor. Daha yeni haberimiz oldu..." Öğretmen bu arada bu öğrencinin nerede olduğunu merak edecektir. Başka bir okula mı gitti? "Şey, Vidar ... alternatif bir eğitim sistemindeydi," diye kabul eder müdür. "Gençlik gözetimini mi kastediyorsunuz?" diye soracaktır öğretmen. "Sanırım daha çok bir ... kliniği" diyecektir müdür. Öğretmen aradaki farkı ne anlamış ne de umursamış görünüyor.

Odanın arka tarafındaki bir öğretmen fısıldayacak, "Saldırı ve uyuşturucu suçlamalar. Bir polis memurunu öldüresiye dövmeye çalıştı!" Bir başkası, "O psikopatı sınıfımda istemiyorum!" diye . Birisi daha yüksek bir sesle "Vidar'a daha uzun bir ceza verilmedi mi?" diye soracak ama cevap alamayacak. Bir başkası endişeyle soracak, "Vidar mı? Soyadı ne?" Müdürün kirpikleri bir sinek kuşunun kanatları gibi titreyerek cevap verecek: "Rinnius. Vidar Rinnius. Teemu Rinnius'un küçük kardeşi."

Elisabeth Zackell başını kaşıyor. Saçlarının bir stilist tarafından mı yoksa yanlışlıkla mı yapıldığını söylemek zor. Sune'nin kapısından ayakkabılarıyla çıktı.

dondurucu soğuklar ve en az iki numara büyük ayaklar için yapılmış ve bir puro yakıyor. Peter onu takip eder, şimdi açıkça endişelidir. "Ne yapıyorsun?" diye sorar.

İnsanların niyetlerini okumakta pek iyi olmadığı anlaşılan Zackell, puroyu kastettiğini varsayar. "Bu mu? Oh . . . Bilmiyorum. Ben bir veganım, alkol ya da kokain içmem. Eğer sigara içmeseydim, hiçbir normal insan bana güvenmezdi," diyor, şaka olarak değil ama konuyu ciddi bir şekilde düşünmüş gibi.

Peter öksürmeye başlamadan önce derin bir iç çeker. "Buraya gelip bana *takımımızla* ne yapacağını söylemeden koçluk işini alacağına kesin gözüyle !"

Zackell ağzını dumanla dolduruyor ve başını bir yana eğiyor. "Şu sahip olduğun ekip mi?"

"Evet! Koçluğunu yapacağın takım bu!"

"Ne, A takımınız mı? Umutsuzlar. Kimsenin onları istemeyeceği kadar yaşlı ve işe yaramaz bir grup işe yaramaz."

"Ama onları iyi yapabilir misiniz? Bunu mu demek istiyorsunuz?"

Zackell kıkırdıyor. Dostça ya da çekici bir şekilde değil, sadece tepeden bakarak. "Hayır. Aman Tanrım, hayır. İşe yaramaz bir takımı iyi yapmanın bir yolu yok. Ben Harry Potter değilim."

Peter'ın gözlerine duman ve kendini kaybeder. "Ne *yapıyorsunuz* burada? Ne *istiyorsun*?"

Zackell cebinden buruşuk bir kâğıt çıkarır. Sanki sigara içtiği için özür dilemek istemiyormuş da onun yerine sigara içmediği için pişmanlık duyuyormuş gibi tereddütle dumanı Peter'dan uzaklaştırıyor. "Kızgın mısın?"

Peter kendini toparlayarak, "Kızgın değilim," diyor.

"Biraz kızgın görünüyorsun."

"Ben *değilim*... sadece bırak, tamam mı?"

"İnsanlarla başa çıkma konusunda iyi olmadığım söylenir. Duygular, bunun gibi şeyler," diye kabul ediyor Zackell, ama yüzü hâlâ tamamen ifadesiz.

"Söylemiyor musun? Nedenini düşünemiyorum!" Peter alaycı bir şekilde söyler.

Zackell ona bir kâğıt uzatır. "Yine de ben iyi bir koçum. Senin de iyi bir genel menajer olduğunu duydum. Eğer bu listedeki isimlerin buz üzerinde bana her şeylerini vermelerini sağlayabilirsen, onlardan kazanan bir takım yaratabilirim."

Peter isimleri okuyor: Bobo. Amat. Benji.

"Onlar sadece gençler. Bir tanesi sadece on altı . A takımını onlardan mı kuracaksın?"

"A takımını kurmayacaklar. Onu taşıyacaklar. Bu yeni takım kaptanı," diyor Zackell ve sözünü kesiyor.

Peter önce ona, sonra da onun işaret isme bakar. "Yapacaksın Kaptan mı? A takımının mı?"

Sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi cevap veriyor, "Hayır. Yapacaksın. Çünkü insanlarla aran iyi."

Sonra ona başka bir kağıt parçası uzatır. Üzerinde "Vidar" yazıyordu. Peter kağıda bir göz atar ve sonra haykırır, "HİÇ ŞANSI YOK!"

"Vidar'ı tanıyor musun?"

"Tanıyor muyum?! O ... o .."

Peter titremeye başlar ve çılgın bir yumurta zamanlayıcısı gibi arkasını döner. Sune elinde coPee ile kapıda duruyor. Zackell önerilen bardağı geri çeviriyor ama yine de veriliyor. Sune nota bakıp sırıtıyor. "Vidar mı? Şu çocuk, evet. Muhtemelen takımınızda oynayamaz. Coğrafi nedenlerden dolayı."

Zackell'in sesi kendini beğenmişlikten ziyade gerçekçi, "Yakında serbest bırakılacağı konusunda teminat aldım" cevap veriyor.

"Klinikten mi? Bu nasıl oluyor?" Sune sıçrıyor.

Zackell "Richard Theo" demiyor. Sadece "Bu benim sorunum değil. Benim sorunum bir kaleciye ihtiyacım olması ve o da Beartown'ın en iyi kalecisi gibi görünüyor."

Peter kelimenin tam anlamıyla öfkeden kendini kucaklıyor. "Vidar bir suçlu ve ... ve bir *Psikopat*! O *benim* takımımda oynamayacak!"

Zackell omuzlarını silkiyor. "Bu senin takımın değil. Benim takımım. Bana ne istediğimi mi sordunuz? Kazanmak istiyorum. Ve bunu kimsenin istemediği birkaç eski A takımı oyuncusuyla yapamam. Bana bundan daha fazlasını vermelisiniz."

"Ne?" Peter homurdanıyor, evin duvarına keyifsizce yaslanıyor. Zackell bir puro dumanı bulutu üflüyor. "Bir haydut çetesi."

Teemu Rinnius Bearskin'e giriyor. Ramona barın üzerine eğilir ve şefkatle yanağını okşar. Elinde iki poşet yiyecek vardır, poşetlerden biri büyük ölçüde sigarayla doludur. Holger onu terk ettiğinde, Ramona dışarı çıkmayı bıraktı. Teemu

bu konuda hiç eleştirmedi; sadece hiçbir şeyden yoksun kalmamasını sağladı. Bu yüzden onun yaşam tercihlerini çok nadiren eleştiriyor. Ahlaki değerler her zaman tartışılabilir, ancak ikisi de çoğu insanın sadece günü atlatmaya çalıştığını biliyor. Ramona'nın genellikle dediği gibi, "Herkes kendi pisliğinin içinde debeleniyor."

Teemu, düzgünce taranmış saçları ve temiz traşlı çenesiyle neredeyse zararsız görünebilir. Ve Ramona da, eğer sabah yeterince erken giderseniz, neredeyse ayık görünebilir.

"Annen nasıl?" diye soruyor.

Teemu, "İyi, o iyi," diyor.

Annesi her zaman yorgun, Ramona bunu biliyor. Uyku haplarına ve zor adamlara oldukça düşkün. Teemu yeterince büyüdüğünde erkekleri kovabildi ama haplar konusunda hiçbir zaman bir şey yapamadı. Mavi gözlerinde annesinin sahip olmasını dilediği tüm hayatları taşıyor ve belki de bu yüzden Ramona yıllar boyunca Ayı Derisi'ne girip çıkan diğer tüm erkeklerden çok Teemu'yu önemsemeye izin verdi. Ama bugün o mavi gözler başka bir şeyle de aydınlanıyor: umut.

"Az önce Vidar aradı! Ne dedi biliyor musun?" diye haykırır.

Teemu Rinnius'un ölümcül derecede tehlikeli olduğunu iddia eden polis soruşturmaları var. Onun suçlu olduğunu söyleyen pek çok insan var. Ama Beartown'da bir bar var ki, orada sadece küçük bir çocuk olarak kalacak, belirsiz ve hevesli.

"Nedir bu? Bir çeşit sınav mı? Söyle bana, evlat!" Ramona sabırsızca tersliyor.

Teemu gülüyor. "Onu bırakıyorlar! Küçük kardeşim eve dönüyor!"

Ramona ayaklarıyla ne yapacağını bilemez ve soluk soluğa "Daha iyi viskiye ihtiyacımız var!" demeden önce iki kez daireler çizerek dans eder.

Teemu tezgâha bir şişe koydu bile. Ramona aceleyle barın etrafından ve ona sarılır. "Bu sefer kardeşine daha iyi bakacağız. Bu sefer gitmesine izin vermeyeceğiz!"

Yaşlı barmen ve genç barmen gülerler. Bugün ikisi de kendilerine soramayacak kadar mutlu: Vidar neden bu kadar erken serbest bırakılıyor? Anahtarı kimin eli çeviriyor?

Siyaset sonsuz bir müzakere ve uzlaşmalar dizisidir ve süreçler genellikle karmaşık olsa bile, temeller her zaman basittir: herkes öyle ya da böyle ödeme almak ister, bu nedenle tüm bürokratik sistemlerin çoğu aynı şekilde çalışır: bana bir şey ver, ben de sana bir şey vereyim. Medeniyetleri böyle inşa ederiz.

Richard Theo arabasına çok düşkündür; her yıl binlerce kilometre yol kat eder. Teknoloji pek çok şey için iyi olabilir, ancak kanıt bırakır. E-postalar, kısa , telefon mesajları, hepsi bir politikacının en büyük düşmanıdır. Bu yüzden kimsenin kanıtlayamayacağı şeyler hakkında sessizce konuşmak için uzun bir yol kat ediyor.

Peter Andersson haklı. Theo, Elisabeth Zackell'i aradı çünkü onun PR değerini fark etti. Şiddetli erkeklikle tanınan bir kulüpte bir kadın koç. Theo ayrıca kazanmanın değerini de anlıyordu, bu yüzden Zackell Beartown Hockey'in A takımı oyuncularının listesini gözden geçirdiğinde Theo neye ihtiyacı olduğunu sordu. O da şöyle cevap verdi: "Her şeyden önce mi? Bir kaleci. Birkaç yıl önce burada iyi istatistiklere sahip bir genç vardı, Vidar Rinnius. Ortadan kaybolmuş gibi görünüyor. Ona ne oldu?" Theo hokey hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama insanlardan anlıyordu.

Vidar'ın hangi tedavi merkezinde olduğunu bulmak kolaydı: Theo yıllar boyunca çeşitli makamlarda ve kamu kurumlarında çalışan insanlarla iyi bir arkadaş olmuştu. Bu yüzden Zackell'i aradı ve ona "Vidar'ı gerçekten ne kadar istiyorsun?" diye sordu. Zackell, "Eğer bana onun sözünü verirsen ve ben de Beartown'da üç iyi oyuncu daha bulabilirsem, kazanabilirim" diye cevap verdi.

Richard Theo birkaç kişisel iyiliği nakde çevirmek zorunda kaldı. Bu ona daha fazla söze ve daha fazla araba sürmeye mal oldu. Ama Vidar Rinnius yakında serbest bırakılacak, hem de beklenenden çok daha önce. Hiçbir yasa , hiçbir kural esnetilmedi. Olan tek şey Richard Theo'nun sağ komite başkanıyla arkadaş olması ve davanın Vidar'ın "tedavi gereksinimlerinin yeniden değerlendirilmesi gerektiğini" düşünen yeni bir danışmana verilmesidir.

Vidar saldırı ve uyuşturucu suçlarından tutuklandığında henüz on yedi yaşındaydı, bu nedenle güvenli bir klinikte tedavi görmeye mahkum edildi. Bürokrasi karmaşık bir şey olabilir, hatalar yapılabilir: Tedavi gerekliliklerinin zaman zaman yeniden değerlendirilmesi gerekmez mi? Düşünüldüğünde

Tedavi merkezlerinde ciddi yer sıkıntısı varken, bir genci gereğinden fazla içeride bırakmak aslında siyasi açıdan sorumsuzluk olmaz mı?

Yeni danışman yaptığı açıklamada Vidar Rinnius'un kliniğe gönderilmeden önce gelecek vaat eden bir hokey oyuncusu olduğunu ve "söz konusu gence daha açık bir ortamda anlamlı bir mesleğe devam etme fırsatı verilmesi halinde" "prososyal bir yaşama" rehabilitasyonunun daha iyi olacağını belirtti. Normalde salıverilmesi daha kademeli olarak, başka tesisler ve evler aracılığıyla gerçekleştirilirdi, ancak "güvenli, istikrarlı bir eve" erişimi varsa bu tür şeyler yeniden değerlendirilebilir. Böylece Beartown'ın ortak konut birliğine ait Hollow'daki bir dairenin boş olduğu tespit edildi. Doğal olarak Richard Theo'nun bununla hiçbir ilgisi yoktu, çünkü bu yolsuzluk olurdu. Ve tabii ki Vidar Rinnius'un davasındaki danışman da Beartown'dan değildi, çünkü bu şüpheli görünebilirdi. Ancak danışmanın yakın zamanda vefat eden kayınvalidesi oralıydı. Danışmanın eşine göl küçük bir mülk miras kaldı ve birkaç ay içinde, tamamen tesadüfi bir şekilde, arsa üzerinde bir dizi küçük tatil kulübesi inşa etmek için izin isteyen bir başvuru belediyeye sunulabilir. Normalde bu tür başvurular elden reddedilir, çünkü suya bu kadar yakın inşaata izin verilmez, ancak bu durumda danışman başvurusunun kabul edilmesi için yeterince şanslı olacaktır.

Bir kağıda atılan imzaya karşılık başka bir kağıda atılan imza. Bürokrasi başında. Elisabeth Zackell kavuşacak, Teemu Rinnius küçük kardeşini geri alacak ve Peter Andersson tehlikeli düşmanlar edinecek. Ve son olarak, Richard Theo istediği her şeyi elde edecek. Herkes parasını almak istiyor; tek fark tercih edilen para birimi.

Peter sıra evinden ayrıldığında, Sune ve Zackell küçük kız Alicia'yı eve götürürler.

"Yarın tekrar gelip biraz daha yapabilir miyim?" diye soruyor dört buçuk yaşındaki çocuk.

Sune yapabileceğine söz veriyor. Zackell'in yüzü ifadesizdir. Sune ona çocuğun önünde puro içmemesini söylemek zorunda kalmıştır. Zackell bunun kendi başına kötü bir şey olduğu için mi yoksa çocuğun sigarayı bırakmaya çalıştığı ve baştan çıkarılmak istemediği için mi olduğunu anlamakta güçlük çekiyor gibiydi.

Alicia koşarak evine girdiğinde Sune kaşlarını çatarak Zackell'e döner. "Vidar'ı takıma alma konusunda ciddi misin?"

"iyi bir kaleci, değil mi? Geçen sezonki rakamlarını gördüm. Yanılıyorlar mıydı?"

"Vidar bu kasabanın gelmiş geçmiş en iyi kalecisi olabilir. Ama aynı zamanda sorunları da var."

"Oynayabilecek durumda mı, değil mi?"

Sune, "Uygunluk ile kullanılabilirlik aynı şey değildir," .

Zackell'in anlayış eksikliği neredeyse dokunaklı. "Hokey hokeydir. Eğer iyiyse, o zaman uygundur. Peter ona neden bu kadar kızgın?"

Sune gülmemek için elinden geleni yapar. "Peter kızgın

değil." "Kızgın görünüyor."

"Vidar'ın dürtü kontrolü ile ilgili sorunları var. Kendini dizginlemekte güçlük çekiyor. Peter da dağınıklıktan hoşlanmıyor."

"Dağınıklık mı?"

"Vidar . . şey, nereden başlasam? Onun kardeşi ..."

"Bir holigan. 'Sürü'nün lideri. Bunu duymuştum," diye araya giriyor Zackell.

Sune boğazını temizler. "Evet ... şey ... burada illa ki bir 'Sürü' yok . Her şey medya tarafından biraz abartıldı. Ama .. evet, bir keresinde bir A takımı sonra taraftarlar arasında pistin dışında bir kavga çıkmıştı. Teemu da karışmıştı. Gençler hemen ardından bir maç oynayacaktı ama maçın başlaması gerektiğinde Beartown'ın kalecisi yoktu çünkü Vidar bir polis arabasında oturuyordu. Dışarı koşmuş ve hala patenleri üzerindeyken kendini maça atmıştı. Başka bir seferinde de piste girmiş ve motosikletini tribünlerin etrafında sürmüştü. Biraz sarhoştu. Başka bir seferinde Peter Andersson'un bir yönetim kurulu toplantısında 'holiganlara' karşı konuştuğunu duymuş, bu yüzden bütün geceyi etrafta dolaşıp bütün diskleri toplayarak geçirmiş. *Bütün* diskleri kastediyorum. Pistten, profesyonel mağazadan, insanların garajlarından...

Ertesi gün bir erkek kupası maçındaki seyirciler, bir yerlerde saklı diskleri olmadığına bakmak için eve gittiler, böylece oyunu oynayabilirdik. Ve başka bir sefer Vidar bir hakemin vücudunun hassas bir yerine vurdu. Oyunun ortasında. Peter onu kulüpten men etti, Vidar da piste girip Peter'ın masasına sıçtı."

Zackell umursamaz bir şekilde başını sallıyor. "Peter dağınıklığı sevmiyor mu?"

Sune kıkırdar. "Biri masasına coPee dökerse Peter sinir krizi geçiriyor. Sadece bu boktan işi affetmekte zorlanıyor. Vidar'ı takıma almanıza izin vermeyecek."

Zackell, tüm bunların nasıl bir araya geldiğini anlamadığı izlenimini veriyor. "Beartown'da Vidar'dan daha iyi bir kaleciniz var mı?"

"Hayır."

"Ben hokey takımlarına koçluk yapıyorum. Nasıl yapılacağını bildiğim tek şey herkese adil davranmak, hepsine aynı şekilde davranmamak. İyi oyuncu iyi oyuncudur."

Sune başını sallar. "Lanet olsun. Peter büyük bir yaygara koparacak."

"Bu kötü bir şey mi?"

Sune gülümsüyor. "Hayır. Canlı bir kulübün tutkuyla yanan insanlarla dolu olması gerekir ve sadece sürtüşmeden 1re elde edersiniz."

"Ve orman 1res," diye Zackell.

Sune iç çeker. "Metaforumu bozuyorsun." "Bu bir metafor muydu? Özür dilerim. İyi değilim-"

"İnsanlar mı? Duygular mı?" Sune tahmin ediyor.

"Korkakça . İşin üzerine giden oyunculara ihtiyacım var."

"İşte bu yüzden Peter'a ihtiyacınız var. O onları motive eder, sen de onlara koçluk yaparsın." "Evet."

"Vidar'la konuşmayacak bile. Ama Vidar'ın kardeşiyle konuşabilirim." "Kardeşi mi?"

"Evet."

"Peki ya diğer üçü? Benji, Bobo ve Amat? Peter onlarla konuşacak mı?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Benji, Bobo ve Amat'ı motive etmesini istiyorsanız, çocuklarla konuşmasına gerek yok. Onların anneleri ve kız kardeşleriyle konuşması gerekir."

"Burası çok tuhaf bir kasaba," diyor Zackell.
"Bize öyle söylendi," diyor Sune.

OceanofPDF.com

16

Beartown Diğerlerine Karşı

Yerel gazetenin internet sitesindeki haberler hızla yayılıyor. Muhtemelen başka haber olmadığı için. Muhtemelen hokey burada diğer pek çok yerden daha önemli olduğu için. Ya da belki de çoğu insan farkına bile varmadan rüzgar o anda değiştiği için.

"Beartown Buz Hokeyi Yeni Sponsor Tarafından Kurtarıldı: Genel Menajer Peter Andersson Gizli Görüşmeler Yapıyor," diyor gazete. Birkaç satır ileride bir sonraki ifşaat geliyor: "Kaynaklar, milli kadın takımı oyuncusu Elisabeth Zackell'in yeni A takımı koçu olacağını ve Beartown Hokey tarihindeki ilk kadın koç olacağını belirtiyor."

Gazete bu bilgiyi aldığını söylemiyor, sadece "kulübe yakın güvenilir bir kaynak" olduğunu belirtiyor.

Politikacılar seçim kazanmak için çatışmaya ihtiyaç duyarlar, ama aynı zamanda müttefiklere de ihtiyaçları vardır. Richard Theo, sizden hoşlanmayan birinin ne olursa olsun sizin tarafınızda savaşmasını sağlamanın sadece iki yolunu biliyor: ortak bir düşman ya da ortak bir dost.

Peter Andersson'un Elisabeth Zackell ile buluştuğu gün, yerel gazeteden bir muhabir belediye binasındaki başka bir politikacıyı arar. Ancak telefonu Richard Theo açar. "Korkarım ulaşmaya çalıştığınız kişi tatilde, ben de tam koridordan geçiyordum ve telefonun çaldığını duydum," der dostça.

"Oh . . . Asistanından aramamı isteyen bir e-posta aldım ... 'Beartown Buz Hokeyi hakkında bir ipucu' ile ilgili bir şey mi?"

Theo'nun aptalı oynamak konusunda olağanüstü bir yeteneği var. Diğer politikacının asistanının e-posta şifresinin bir küfür ve ardından gelen "12345 "ten oluşması mutlu bir tesadüf.

"Beartown Buz Hokeyi hakkında bir tipoP? Yeni sponsor ya da yeni koç hakkında olabilir belki?" Theo yardımsever bir şekilde öneriyor.

"Ne?" diye haykırır muhabir.

Theo tereddüt ediyormuş gibi yapar. "Özür dilerim. . . Bunun zaten herkes tarafından bilindiğini sanıyordum. Muhtemelen söylemem gerekenden fazlasını söyledim. Bu konuda konuşmak için gerçekten doğru kişi değilim."

Muhabir boğazını temizler. "Biraz daha . . biraz daha anlatabilir misiniz?"

"Yazdıklarında benim adımı vermeyeceğine güvenebilir miyim?" Theo soruyor.

Muhabir söz verir ve Theo cömertçe "Peter Andersson'un şanını çalmak istemediğini, çünkü tüm işi onun yaptığını" söyler!

Haber internet sitesinde yayınlandığında Theo süpermarkete gider, sahibini sorar ve depoya yönlendirilir.

Tails stokları değiştiriyor, yaşlı bir hokey devi forklift kullanıyor ama her zamanki gibi takım elbise giymiş. Gençken kızların ilgisini çekmekte zorlandığı için diğer erkeklerden daha şık giyinmeye başlamış. Onlar tişört giyerken o şık bir ceket giyiyor, cenazelere takım elbiseyle gittiklerinde o frak giyiyordu. Lakabını da bu şekilde aldı.

"Benim adım Richard Theo," diyor politikacı, gereksiz bir şekilde.

"Senin kim olduğunu biliyorum, okulda beraberdik," diye homurdanıyor Tails ve forklifttten aşağı atlıyor.

Politikacı büyük bir kutu uzatır. Süpermarket sahibi onu ihtiyatla alır.

Theo, "Beartown Buz Hokeyi'ne yardım etmek istiyorum," diyor.

"Buradaki insanlar bir politikacıya kulübün kontrolünü vermek istemezler," diye yanıtlıyor Tails.

"Bir politikacı mı ... yoksa *bu* politikacı mı?" Theo ironik bir şekilde merak eder.

Tails'in sesi temkinli ama düşmanca değil. "Kendi ününü bildiğini söyleyebilirim. Benden ne istiyorsun?"

"Birbirimize yardım etmemizi istiyorum. Çünkü senin ve benim ortak bir dostumuz var Tails ve bence bu ortak düşmanlara sahip olmaktan daha önemli."

Tails kutuyu açar, içine bakar, şok olmuş gibi görünmemeye çalışır ama başaramaz. "Ne ... .. bunlarla ne yapmam gerekiyor?"

"Herkes senin Beartown'daki en iyi satıcı olduğunu söylüyor. O zaman sat onları," diyor Theo.

Ellerini pahalı pantolonunun ceplerine sokuyor. Gri yeleğinin altında bembeyaz bir gömlek, kırmızı ipek bir kravat, parlak, cilalı ayakkabılar giyiyor. Beartown'da o ve Tails dışında kimse böyle giyinmez. Süpermarket sahibi tekrar kutunun içine bakar. Ailesi dışında sadece iki şeyi sever: kasabasını ve hokey kulübünü. Richard Theo uzaklaşmak için döndüğünde Kuyruk'un gülümsediğini görür.

Kutu tişörtlerle dolu. Üzerlerinde BEARTOWN AGAINST THE REST yazıyor. Tails bir saatten kısa bir sürede hepsini satar.

Her ilişkide bir kaybeden vardır. Kabul istemeyebiliriz ama birimiz her zaman biraz daha fazla alır ve birimiz her zaman biraz daha kolay vazgeçer.

Kira evin dışındaki merdivenlerde oturuyor, burnundan nefes alıyor ama ciğerleri hiç dolmuyor. Bu ormanlar, başka bir şeyin özlemini duyan bir insana acı verebilir ama sadece kendi nefesinizi düşünürseniz bir aileyi nasıl bir arada tutabilirsiniz? Ayı Kasabası'ndan uzakta daha iyi işler teklif edildi. Şu anda çalıştığı şirkette yönetici rolü teklif edildi, ancak bu daha uzun çalışma günleri ve hafta sonları da müsait olması anlamına geliyordu. Bu da imkansız, çünkü hafta sonları gitar dersleri, eğitim ve

Hokey maçları. Program satmak, kahve dökmek ve birkaç çocuğun annesi ve birinin eşi olmak zorunda.

Doğal olarak, fanatik bir antimonogamist olan iş arkadaşı ona "bu saçmalığa katlanmamasını" söyleyip duruyor. Ama aşk acısını çıkarırsanız evlilik nedir ki? Bir pazarlık. Yüce Tanrım, iki insanın hangi televizyon programını izleyecekleri konusunda anlaşmaları bile yeterince zorken, bir de bütün bir hayatı birlikte şekillendirmek. Birileri bir şeyleri feda etmeli.

Peter elinde bir demet Aower ile Volvo'dan iner. Kira' yanında fazladan bir şarap kadehi vardır. Beyaz Aag'ler. Sonunda gülümsüyor, çoğunlukla Aower'lara.

"Günün bu saatinde bunları nereden buldun?"

Peter kızarır. "Onları bir bahçeden topladım. Hed'de."

Elini uzatıyor, tenine dokunuyor ve parmak uçları geçici olarak temas ediyor.

Bu sadece bir hokey kulübü. Sadece bir oyun. Sadece rol. Alicia'ya bunu söylemeye çalışan insanlar her zaman olacak ve belli ki küçük velet onları asla dinlemeyecek. O dört buçuk yaşında ve yarın yine Sune'nin kapısını çalacak. Yaşlı adam ona hokey disklerini evinin duvarına daha sert ve daha sert atmayı öğretecek. Duvardaki izler, diğer yaşlı adamların buzdolaplarına iliştirdikleri torun resimleri gibi olacak: sevdiğimiz birinin burada büyüdüğünü kanıtlamak için zamana kazınmış küçük izler.

"Anaokulunda işler nasıl gidiyor?" Sune soruyor.

"Çocuklar çok aptal," diyor dört buçuk yaşındaki çocuk.

Sune, " vur," diye öneriyor.

Dört buçuk yaşındaki çocuk tutacağını söylüyor. Verdiğin sözleri tutmalısın. Ama Sune daha sonra onunla birlikte eve giderken ekliyor: "Ama hiç olmayan çocuklarla iyi arkadaş olmalısın. Ve daha zayıf olanları savunmalısın. Zor olsa bile, baş belası olduğunu düşünsen bile, korksan bile. Her zaman iyi bir arkadaş olmalısınız."

"Neden?" diye sorar kız.

"Çünkü bir gün en iyi sen olacaksın. Ve sonra koç seni takım kaptanı yapacak. O zaman da çok şey verilen birinden çok şey beklendiğini unutmamalısınız."

Kız bunun ne anlama geldiğini henüz bilmiyor ama her kelimesini hatırlayacak. O zamana kadar her gece rüyasında aynı sesi görür. *Bang. Bang. Bang- bang-bang*. Kulübü yaşamaya devam ediyor. Bu yaz neler olduğunu, ölmeye ne kadar yaklaştığını ve nasıl hayatta kaldığını asla kadar kutsanmış. Ve ne .

Aynı kişiyle yeterince uzun süre birlikte yaşarsanız, ilişkinin başında yüzlerce anlaşmazlığınız olmasına rağmen, sonunda sadece bir tane anlaşmazlığınız olduğunu fark edersiniz. Farklı kılıklarda da olsa aynı tartışmaya girmeye devam edersiniz.

"Yeni bir sponsor var-" Peter başlıyor.

Kira, "Gazete çoktan internette yazdı, herkes bundan bahsediyor," diyor.

"Ne söylemek istediğini biliyorum," diyor Peter, evlerinin önündeki merdivenlerin dibinde dururken.

"Hayır, çünkü sormadın," diye cevaplıyor Kira ve bir yudum şarap içiyor.

Şimdi de sormuyor. Onun yerine, "Kulübü kurtarabilirim. Maya'ya söz verdim-"

Kira'nın parmaklarını tutuşu nazik ama sesi acımasız. "Kızımızı bu işe bulaştırma. Kulübü kendi iyiliğin için kurtarıyorsun. Bu kasabada sana inanmayan herkese kanıtlamak istiyorsun. Bir kez daha. Bunu kanıtlamak zorunda kalmaktan asla kurtulamazsın.

Peter dişlerini gıcırdatıyor. "Ne yapmam gerekiyor? Buradaki insanlar ölürken kulübün ölmesine izin mi vereyim? ."

"*İnsanların* ne düşündüğü önemli değil," diye çıkışıyor ama o onun sözünü kesiyor: "Ölümüm gazetede ilan edildi! Biri hayatımı tehdit etti!"

"Biri hayatımızı tehdit etti, Peter! Neden bu ailenin bir takım olup olmayacağına hep sen karar veriyorsun?"

Gözyaşları kızın saçlarına düşer. Onun önünde çömelir. "Özür dilerim. Senden daha fazlasını istemeye hakkım olmadığını biliyorum. Seni seviyorum. Seni ve çocukları. Her şeyden çok."

Gözlerini kapatır. "Biliyoruz, sevgilim."

"Hokeyim için yaptığın fedakârlıkları biliyorum. Biliyorum."

Kira umutsuzluğunu göz kapaklarının ardına gizliyor. Her sonbahar, kış ve ilkbaharda tüm aile hokeyin emirlerine göre yaşıyor, takım kazandığında göklere yükseliyor, kaybettiğinde ise baş aşağı yuvarlanıyor. Kira bir sezonu daha geçirmeye katlanıp katlanamayacağını bilmiyor. Ama yine de ayağa kalkıyor ve "Fedakârlık yapmaya hazır değilsek aşk nedir ki?" diyor.

"Sevgilim, ben . . . ." diyor Peter, kuyruğunu kıstırıyor.

Kira yeşil bir tişört giyiyor. BEARTOWN AGAINST THE REST yazıyor. Yanaklarını ısırıyor, vazgeçtiği şeyden dolayı üzgün ama seçiminden gurur duyuyor. "Tails aradı. Dükkânında satıyormuş. Komşularımız eve geldiklerinde birer tane takıyorlarmış. Tanrım, Peter, ikisi de doksanın üzerinde. Hangi doksan yaşındaki adam tişört giyer ki?"

Gülümsüyor. Peter'ın gözleri utanç içinde sağa sola kayar. "Tails'i tanımıyordum ..."

Kira onun yanağına dokunur. "Tails seni seviyor. Oh, seni nasıl da seviyor, sevgilim. Bu kasabada senden nefret eden insanlar olabilir ve sen konuda hiçbir şey yapamazsın. Ama sana tapan çok daha fazla insan var ve sen de bu konuda hiçbir şey yapamazsın. Bazen keşke onlar için vazgeçilmez olmasaydın, seni paylaşmak zorunda kalmasaydım diyorum ama seninle evlenirken kalbinin yarısının hokeye ait olduğunu biliyordum."

"Bu doğru değil ... lütfen ... istifa isteyin, istifa edeyim!"

Ona sormuyor. Onu yalan söylediğini açıklamak zorunda kalmaktan kurtarıyor. Birini seviyorsan bunu yaparsın. Diyor ki, "Ben sana tapan insanlardan biriyim. Ve ne olursa olsun senin takımındayım. Git ve kulübünü kurtar."

Cevabı zar zor duyuluyor. "Gelecek yıl, sevgilim, bana sadece bir sezon daha ver ... gelecek yıl ..."

Kira ona şarap kadehini uzatıyor. Ya yarısı dolu ya da yarısı boş. Kocasını dudaklarından öpüyor ve kocası "Seni seviyorum" diye fısıldıyor, nefesi onunkine karışıyor. Kadın cevap verir, "Kazan, sevgilim. Eğer bunu gerçekten yapacaksan ... kazan!"

Sonra onların evine gider. Meslektaşına bir e-posta gönderir: "Binayı alamam. Bu sene olmaz. Üzgünüm." Sonra yatağa gider. O gece yatakta üç kadın vardır. Sadece üç.

Yerel gazetenin muhabiri o gece geç saatlerde Peter'ı arar ve sorar: "Söylentileri doğrulayabilir misin? Yeni bir sponsor var mı? Kulübü kurtarabilir misin? Kadın bir koç atadınız mı? Beartown hala sezonun ilk maçında Hed ile oynayacak mı?"

Peter her soruya aynı yanıtı verir; sonra kapatır.

"Evet."

OceanofPDF.com

17

Kan Kokuyor ve Ateş Yakıyor

Richard Theo'nun ofisinin duvarında, leylek resminin yanında, Buz Hokeyi Federasyonu'nun web sitesinden bir çıktı var. Beartown Buz Hokeyi'nin sezon programı. İlk maç: Hed Hockey.

Bir Ay açık pencereden içeri giriyor. Theo onu öldürmez, sadece vızıldamasına izin verir, gittikçe daha da kaybolur. Geçenlerde terörizmle ilgili bir kitap okumuştu; kitapta bir tarihçi züccaciye dükkânıyla bir benzetme yapıyordu: Yalnız bir Ay tek bir çay fincanını bile deviremez ama boğa paniğe kapılıp öfkeyle züccaciye dükkânına dalana kadar boğanın kulağında vızıldayan bir Ay her türlü yıkımı gerçekleştirebilir.

Richard Theo'nun yıkıma ihtiyacı yok; o çatışmadan memnun. Bu yüzden uzun süre herkesi dinledi. Süpermarketteki, yapı marketteki, Bearskin pub'daki, Hollow'daki, Heights'taki insanları: herkesin gözünün içine baktı ve fikir beyan etmek yerine sorular sordu. "Biz politikacılar sizin için ne yapmalıyız?" "Beartown'ı on yıl nerede görüyorsunuz?" "Geçen yıl ne kadar vergi ödediniz? paranın karşılığını alıyor musunuz?" Bu sorulardan buradaki insanların üç endişeli öğrendi: iş, sağlık hizmetleri ve hokey.

Böylece bilgisayarının başına oturdu ve yazmaya başladı. Tüm yaz boyunca yerel gazeteler Hed'deki hastanenin kapatılacağı söylentileri hakkında makaleler yayınladı ve Theo yarım düzine sahte hesap kullanarak defalarca ve anonim olarak yorum yaptı. Asla nefret yaymıyor, asla dikkatleri üzerine çekmiyor, sadece zaten için için yanan gizlice daha fazla yakıt atıyor. Endişeli bir hamile kadın hastanenin doğum ünitesine ne olacağını merak ettiğinde, Theo'nun anonim takma adlarından biri merak etti,

"Bir şey duydun mu?" Kadın cevap verdi, "Orada çalışan birini tanıyorum, söylüyor!!!" Theo'nun takma adı, "Hükümetin benzin vergilerini artırmamasını umsak iyi olur, yoksa arabalarımızda doğum yapmayı bile göze alamayacağız" diye cevap verdi. Beartown'daki fabrikadan kısa bir süre önce işten çıkarılan işsiz bir adam, "Kesinlikle! Her zaman biz taşralıların çözmek zorundayız!" derken, Theo'nun bir başka kimliği de "Neden tüm paramız Beartown'da yeni bir klinik açmak yerine Hed'deki hastaneye gitsin ki?" diye yazdı.

Kadın ve erkeğe başka öfkeli sesler de katıldı, ses tonu hızla daha samimi bir hal aldı ve Theo, "Yani buradaki kadınlar arabalarında doğum zorunda kalacaklar ama belediyenin Beartown Buz Hokeyi'ni desteklemek için her zaman yeterli parası var gibi görünüyor?" diye yazarak genel hayal kırıklığını sadece doğru yöne itti.

Hastaneler ve hokey aynı bütçeden finanse edilmiyor, bu kararlar aynı politikacılar tarafından bile alınmıyor, ancak yeterince zor bir soru sorarsanız, en basit cevap için her zaman alıcı bir kitle olacaktır. Dolayısıyla Richard Theo her gün farklı yorum bölümlerinde en iyi yaptığı şeyi yapıyor: çatışma yaratmak, bir şeyi diğerine karşı koymak. Büyük şehre karşı taşra. Hastaneye karşı hokey. Hed bize karşı.

Size karşı biz.

Ve şimdi her yaştan ve şehrin her kesiminden daha fazla insan, üzerinde BEARTOWN AGAINST THE REST yazan yeşil tişörtler giyiyor.

Siyaset hiçbir zaman tam anlamıyla doğrusal değildir, büyük değişiklikler bir anda ortaya çıkmaz, her zaman bir dizi küçük neden vardır. Siyaset bazen hokey kulübü için hokey koçu bulmaktır, bazen de diğer tüm siyasetçiler tatildeyken telefona cevap vermektir. Richard Theo'yu ikinci kez arayan muhabir, daha önce arayanla aynı geçici görevlidir. Bu kez yaz aylarındaki haber kuraklığını basit gidermeye çalışıyor: "Yerel ünlülerimiz nasıl?

Midsummer'ı kutlar mısınız?" ve tabii ki Richard Theo "hem bir politikacı hem de ünlü biri" ve tabii ki son konuşmalarında çok yardımcı oldu. Doğal olarak Theo bu fırsatı kaçırmıyor:

"Aslında Hed'deydim, Yaz Ortası kutlamalarını izliyordum - oradaki şenliklerin masraflarını her zaman belediye karşılar, biliyorsunuz değil mi? Ama tabii ki Yaz Ortası'nı burada, Beartown'da kutlamayı tercih ederdim!"

Muhabir, "Konsey'in Beartown'da Yaz Ortası şenlikleri düzenlemesi gerektiğini mi söylüyorsunuz?" diye merak ediyor.

Theo, "Bence zamanlarda Beartown'daki vergi mükellefleri, konseyin tüm kaynaklarının Hed'e gidiyor gibi görünmesinden biraz endişe duyuyor olabilirler" diyor.

"Nasıl ... nasıl yani?"

"Sadece kendi web yorum bölümlerine bakmanız yeterli, öyle değil mi?" Theo öneriyor.

Muhabir telefonu kapatır ve kısa süre sonra hastane ile ilgili haberlerin altındaki yorum bölümüne ulaşır. Şimdiye kadar Richard Theo kendi yorumlarını silmiştir, ancak pek çok kişi "Yani Hed'de faturayı KONSEY öderken Beartown kendi sponsorlarını bulmak zorunda mı? Neden Hed Hokey için para var da HASTANE için yok?"

Muhabir Theo'yu tekrar arar. Alçakgönüllülükle "hastane ile ilgili herhangi bir tartışmaya dahil olmadığını" söyler ve muhabirin bunun yerine konseydeki en büyük partinin liderine sormasının daha iyi olacağını önerir. Bunun üzerine muhabir onu arar. İspanya'da tatilde olan lider cep telefonundan cevap verir. Muhabir doğrudan konuya girer: "Neden konseyin tüm fonlarını Beartown Buz Hokeyi'nden doğrudan Hed Hokey'e aktarıyorsunuz? Hed Hockey kendi sponsorlarını bulamaz mı ki belediye parayı hastaneye yatırabilsin?" Belki de politikacı çok rahattır, belki de bir kadeh şarap içmiştir ama şöyle cevap verir: "Dinle canım, bu aynı para değil, eminim bunu görebiliyorsundur. Tamamen farklı bütçeler! Hokey söz konusu olduğunda, konseyin kaynaklarını en çok fayda sağlayacağına inandığımız yere odaklıyoruz ve şu anda bu Hed Hockey'de, Beartown'da değil." Muhabir internetten alıntı yapmış ama "hokey" kelimesini çıkarmış. Yani şimdi sadece "şu anda bu Hed ile, Beartown ile değil" diyor. Yorumlar bölümü kısa sürede doldu: "Ha! Her zamanki gibi, Hed her şeyi alır!! Bizim vergi ödemediğimizi mi sanıyorlar?

Beartown falan mı?!" Sonra: "Daha önce birinin dediği gibi, neden Hed Hockey için para var da Beartown'daki sağlık merkezleri için yok??" Sonra: "Politikacılar hangisinin daha önemli olduğunu düşünüyor? Hokey mi, sağlık hizmetleri mi?"

Muhabir İspanya'daki politikacıyı tekrar arar ve sorar: "Sizce hangisi daha önemli? Hokey mi, hastane mi?" Politikacı boğazını temizler ve açıklamaya çalışır. "basit karşılaştırmalar yapamazsınız" ama muhabir, politikacı "Hastanelerin hokeyden daha önemli olduğunu düşündüğümü anladığınızdan eminim!" diyene kadar araştırmaya devam eder. Muhabir doğrudan ondan alıntı yapıyor ve birkaç kelime daha : "İspanya'daki yazlığında kendisiyle temasa geçtiğimizde böyle söyledi." Haberde ayrıca İspanyol ev sahibi politikacının Beartown'da değil Hed'de yaşadığı gerçeğinden de bahsediliyor.

Muhabir Richard Theo'yu tekrar arayıp başka bir röportaj talep ettiğinde Theo, muhabirin röportajı belediye binasında yapmasının bir sakıncası olup olmadığını sorar, çünkü Theo bütün yaz iş başındadır. "Burada yerel meclis üyesi olmak bir iş değil, bir ayrıcalıktır" diye ekliyor.

Yerel gazetede çıkan bir sonraki haberde, belediye binasının yemek salonunda tek başına çalışırken çekilmiş bir fotoğrafı yer alıyor. "Hokey mi, sağlık hizmetleri mi?" sorusuna şu yanıtı veriyor: "Vergi mükelleflerinin, sağlık hizmetleri ile egzersiz ve eğlence fırsatları arasında seçim yapmak zorunda kalmadıkları bir toplumu hak ettiklerine inanıyorum."

Yakında yerel gazetenin web sitesinde bir başka makale daha yayınlanacak. Yazın geçici olarak gelen birinin böyle bir haberi nasıl ortaya çıkardığını kimse bilmiyor ama birdenbire, önde gelen meclis üyelerinin bahar boyunca Hed hastanesi hakkında gizli görüşmeler yaptığını kanıtlayan belgeler ortaya çıktı. İddiaya göre, hastanenin bir bölümündeki işler, "daha maliyetli" başka bir bölümün derhal kapatılması halinde kurtarılabilecek. Gazete her nasılsa "güvenilir bir kaynaktan", "önde gelen seçkin politikacıların" kurtarmayı tercih ettiği bölümün Hed'de yaşayan daha fazla çalışanı olduğunu, kapatılma tehdidi altında olan bölümün ise Beartown'da yaşayan daha fazla çalışanı olduğunu öğrenmeyi başardı.

Daha sonra durumun böyle olmadığı ortaya çıkar, ancak o zamana kadar bunun bir önemi kalmaz, çünkü tüm yaz boyunca manşetler "Beartown için Daha Fazla İşsizlik" olur.

Yorum bölümü, yorum bölümünün her zaman yaptığını yapıyor: kan kokusu alıyor ve 1re'yi yakalıyor.

Yazın bir noktasında, bir kadın politikacı Hog'un garajına arabasını almaya gelir; ön camdan görüş kaputtaki bir baltanın talihsiz görüntüsü nedeniyle biraz engellenince tamir edilmesi gerekmiştir. Bobo arabayı tamir etmiş ve yeniden boyamıştır, ancak kadın cüzdanını çıkarmaya gittiğinde çocuk başını sallar ve "çoktan ödendi" der. Çocuk kim tarafından ödendiğini söylemiyor ama kadın anlıyor. Kadın, siyah ceketli bir adam görebileceği düşüncesiyle hâlâ dehşete kapılmış bir halde eve doğru yola çıkar, ancak kapısının önünde bekleyen tehditkâr bir şey yoktur. Sadece muhteşem bir çiçek buketi. Kartta şöyle yazmaktadır: "Korkma, hâlâ dostların var, karanlığın güçlerinin kazanmasına izin vermeyeceğiz! Richard Theo."

Kadın ona teşekkür etmek için arar. Theo alçakgönüllüdür, karşılığında hiçbir şey istemediğini söyler ve kadın bu yüzden ona saygı duyar. Telefonu kapatırken gülümsüyor. Genellikle bir planı vardır, ama zaman değil; bazen iyi bir hokey oyuncusu gibidir: hızlı geri dönüşleri vardır. Yaz ortasından hemen önceki o öğleden sonra, yerleşik politikacılar Peter'la Beartown Hokeyi hakkında görüştükten sonra, güvensiz kadın meclis üyesi dışarı çıkmaya cesaret edemeyerek koridorda duruyordu. Richard Theo onun yanından geçerken, "Endişeli görünüyorsun, sorun nedir?" diye sordu.

Kadın meclis üyesi, Richard Theo ile arasına "mümkün olan en güçlü ifadelerle" mesafe koyan bir partiyi temsil ediyordu, ancak birkaç nazik söz uzun bir yol kat ettirebilir. İtiraf etti, "Bilmiyorum. Herkes Beartown Buz Hokeyi'nin iflas edeceğini söylüyor ama benim sporla hiç ilgim yok! Biri bana sorarsa ne diyeceğim?"

Theo elini onun omzuna koydu ve "O kadar da ciddi bir şey değil. Sonuçta belediyenin hâlâ başka bir hokey kulübü var. Bunun yerine herkesin Hed Hockey'i desteklemeye başlaması gerektiğini söyleyin!"

Ve kadın konsey binasından çıktı ve bir Hed hayranı onu alkışlarken tam olarak bunu söyledi. Sonra kadının arabasının kaportasına bir balta saplandı.

Arabasını. Partili meslektaşları ertesi gün hiç de sempatik davranmadılar ve "Herkesin Hed'i desteklemesi gerektiğini söyleyecek kadar nasıl aptal olabilirsin? *Bu* meclis bölgesinde?" Buna ne demesi gerekiyordu? Richard Theo'nun ona bunu söylemesini söylediğini mi? Çenesini kapalı tuttu, parti arkadaşları ona bağırdı ve onlar bakmıyorken gözboğuldu.

O akşam Theo ofisine geldi, onu dinledi, dertleşti, hatta ondan özür diledi. Yeni düşmanları vardı, bu yüzden bir dosta ihtiyacı vardı. Theo arabasını bir garaja götürmeyi teklif etti, hasarı ödeyeceğine söz verdi ve endişelenmemesini söyledi. Onu evine bıraktı ve saat olursa olsun, en ufak bir tehdit hissettiğinde kendisini aramasını söyledi. "Korkmana gerek yok, iyi arkadaşların var," diye hatırlattı ona. Sonra , "Sana saldıran holiganların kulüp tarafından cezalandırılmasını sağlayacağım. Pistteki ayakta durma alanını kaldırmalarını sağlayacağım!"

Kadının parti arkadaşlarından hiçbiri nasıl olduğunu sormadı, hiçbiri ona elini uzatmadı, bu yüzden o da elindeki tek eli tuttu. O da hızlı tepki veren birine aitti.

İspanyol ev sahibi politikacı gazeteyi görür görmez hatasını anlar, tatilini hemen yarıda keser ve evine döner. Havaalanında Richard Theo tarafından karşılanır.

İspanyol ev sahibi politikacı "Burada ne yapıyorsun?" diye sorar. "Size yardım etmek istiyorum," diyor Theo.

İspanyol ev sahibi politikacı gülüyor. "Gerçekten mi? Hiçbir zaman tam olarak aynı tarafta olmadık."

Ama merak ediyor ve hastaneyle ilgili gazete haberleri onu köşeye sıkıştırmış durumda. Bunun üzerine Theo ona bir fincan kahve getirmeye gider ve iyi niyetle "ikimiz de bölge için en iyisini istiyoruz" ve "endişe ve anlaşmazlıktan kimse bir şey kazanmaz" diye açıklar. Hastane hakkındaki makaleler hakkında biraz konuşurlar ve Theo her şeyin "ne yazık ki ifade edildiğinden" yakınır. İspanyol ev sahibi politikacı bir süre "piç gazetecilere" küfrettikten sonra Theo aniden "Beartown Buz Hokeyi'nin yeni sponsorunu duydunuz mu?" diye haykırıyor.

İspanyol ev sahibi politikacı başını sallıyor, sonra homurdanıyor, "Evet! Herkes bu konu hakkında konuşuyor gibi görünüyor ama kimse bu gizemli 'sponsorun' gerçekte kim olduğunu bilmiyor!"

Theo öne doğru eğildi ve açıkladı, "Beartown'daki fabrikayı satın alacak bir şirket. Benimle temasa geçtiler, anlaşma resmiyet kazandığında basın toplantısını senin düzenlemene izin verebilirim. Bölgede pek çok yeni iş imkanı olacak."

İspanyol ev sahibi politikacı kekeleyerek, "Nasıl . . . ? Duymamıştım bile..."

Theo, ayrıntılara girmeden, Londra'daki bankacılık günlerinden bazı eski arkadaşları tarafından kendisine tüyo verildiğini açıklıyor. Ayrıca fabrikanın yeni sahiplerinin belediyeden ne almayı umduklarını da açıklıyor: "Açıkçası bir dereceye kadar siyasi iyi niyete ihtiyaçları var. Altyapı yatırımı..." İspanyol ev sahibi politikacı bunun ne anlıyor: sübvansiyonlu arazi, düşük kira, fabrikanın yeniden yapılandırılması için az ya da çok kamu sübvansiyonu. Ama aynı zamanda bir basın toplantısında yeni istihdam vaat edebilen politikacı olmanın değerini de takdir ediyor.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye soruyor şüpheyle.

"Çünkü senin düşmanın olmak istemiyorum," diye nazikçe yanıtlıyor Theo.

İspanyol ev sahibi buna yüksek sesle güler. "Sen bir at tüccarısın, Richard. Ne istiyorsun?"

Richard Theo sakince cevap verir: "Gelecekteki müzakere masalarında bir koltuk. Basın toplantısı sırasında benden ve partimden bahsetmeniz, gelecekteki işbirliğinin kapısını açmanız , diğer partiler de sizi takip edecektir."

"Siyasi itibarınızı temizlememi mi istiyorsunuz?"

"Size Beartown'daki işleri kurtaran politikacı olma şansını sunuyorum."

İspanyol ev sahibi politikacı zoru oynar ama çoktan satılmıştır. Bu yüzden Theo'dan tek bir şey ister: "Fabrikadaki tüm yeni işler Beartown'dan insanlara gitmeli! Hiçbir koşulda partim şu anda Hed'i kayırıyor gibi görünmemeli!"

Richard Theo ciddi bir söz verdi. Pek bir değeri yok. İspanyol ev sahibi politikacıya karşı bir şeyi yoktur; aslında oldukça benzerler, ama

Sorun da bu. İspanyol ev sahibi politikacı bölgede parası olan herkesi tanıyor, ancak aynı zamanda hokey kulüplerini desteklemek için her zaman elinden geleni yapan bir spor aşığı olarak biliniyor ve bu tehlikeli bir kombinasyon. Richard Theo'nun yenmesi daha kolay bir rakibe ihtiyacı var. Bu yüzden İspanyol ev sahibi politikacı eve dönerken Theo hemen Londra'daki arkadaşını arar. "Her şey tamam. Yeni sahipler ihtiyaç duydukları her şeyi alacaklar. Sadece bir şey ortaya çıktı ..."

Theo, hastanenin kapatılmasıyla ilgili hararetli yerel tartışmaları göz önünde bulundurarak, yeni sahiplerinin yeni işçilerinin büyük bir kısmını Hed'den işe alma taahhüdünde bulunmalarının "yerel politikacılar arasında" büyük takdir göreceğini açıkladığında, fabrikanın yeni sahipleri doğal olarak anlayışla karşılar.

Böylece kimse Beartown'a iltimas geçildiğini düşünmez.

Yazın sonuna doğru bir akşam Richard Theo bir ön kapıyı çalar. Kadın politikacı kapıyı açtığında şaşkın görünmektedir. Kadın Theo'yu içeri davet eder ama Theo özür dileyerek gülümser ve "onu rahatsız etmek istemediğini" söyler. Evin içinde kadının kocasını ve çocuklarını görür.

"Fabrikanın yeni sahipleri yakında anlaşmayı kamuoyuna açıklayacaklar. Yeni istihdamı ve Beartown Buz Hokeyi'ne sponsor olacaklarını duyuracaklar. Anlaşmayı mümkün kılan politikacılarla birlikte bir basın toplantısı düzenleyecekler," diyor Theo.

Kadın bunun kendisini nasıl etkilediğini anlayacak kadar oyunda yetenekli değildir, bu yüzden "Tebrikler. Bu bir sonraki seçimde şapkanızda bir tüy olacak."

Theo alçakgönüllülükle gülümser. "Ben orada olmayacağım. Ama partiniz orada olacak tabii ki, konseydeki en büyük parti hala siz olduğunuza göre."

"Hiyerarşide bir basın toplantısına katılacak kadar üst düzeyde değilim. Özellikle de arabamdaki baltadan sonra," diyor kadın.

Theo, kadının sesinde korkunun yanı sıra öfkenin de hissedilmesinden memnun. "Peki ya senin orada, partinin liderinin yanında olmanı sağlayabilirsem?"

"Bunu , değil mi?"

Kadın sustu ama Theo bir şey söylemedi, bunun üzerine kadın devam etti: "Benden ne istiyorsun?"

"Arkadaşın olmak istiyorum," diyor.

"Basın toplantısında ne söylemem gerekiyor?" diye soruyor, biraz fazla hevesli bir şekilde. "Gerçek şu ki, sadece Beartown'ın değil Hed'in de işe ihtiyacı var. A
Sorumlu bir siyasetçi her zaman tüm bölgeyi düşünür."

Kadın başını sallar, göz kapakları kapanır. "Yapamam ... yapamayacağımı görmelisiniz ..."

Theo'nun eli onunkine dokunuyor, sakin ve güven verici. "Korkuyorsun. . Kimse sana zarar vermeyecek."

Onun gözlerinden ciddi olduğunu anlıyor. "Yani fabrikadaki işlerin bir kısmının Hed'de yaşayan insanlara verilmesini talep etmemi mi istiyorsun?"

Başını salladı. "Yarısı."

"Bunun Beartown'da benden ne kadar nefret ettireceği hakkında bir fikrin var mı?"

Richard Theo pragmatik bir şekilde omuzlarını silkiyor. "Evet, ama Hed'de seni sevecekler. Ve Hed'in nüfusu daha fazla. Bir yerde zaten nefret ediliyorsanız, diğerinde sevilmek için daha da çok çabalamanız gerekir. Seçimleri mümkün olduğunca az düşmana sahip olarak değil, sadece en çok dosta sahip olarak kazanırsınız."

"Bu yasal mı? Hatta ... partim beni ihraç ederse ne olur?" "Beni yanlış anladınız. Bundan sonra sadece partinizde bir yeriniz olmayacak, onun lideri olacaksın."

Richard Theo da bunu söylerken ciddidir.

OceanofPDF.com

18

Bir Kadın

Beartown'da yaz mevsimi herkesi büyüleyebilir: karanlık odalarda gül güçlenmesi, karanlığa bu kadar alışkın bir yerde ışığın duygusal olarak olması. Yeşillikler aniden etrafımızı sarar, neredeyse tüm gece boyunca aydınlıktır, ılık esintiler meraya salınmış buzağılar gibi binaların köşelerinde birbirini kovalar. Ama sıcağa asla güvenmememiz gerektiğini öğrendik; sıcak ve güvenilmezdir ve bizi her zaman hayal kırıklığına uğratır. Ülkenin bu bölgesinde ağaçlar giysilerini çabucak, bir anda, bir gecelik gibi döker; günler kısa sürede kısalır, ufuk yaklaşır. Farkına vardığımızdan çok daha kısa bir süre sonra kış bembeyaz çöküyor ve diğer mevsimlerin tüm renklerini siliyor, bir sabah pencereden dışarı baktığımızda dünya yeniden boş bir kâğıt parçasına, donmuş, yeni ütülenmiş bir çarşafa dönüşüyor. Kayıklarımızı gölden çektik, altlarında kendimizden bıraktık. Temmuz ayında olduğumuz insanlar, o yaz insanları, karın altındaki bir odun yatağında o kadar uzun aylar boyunca dinlenecekler ki, gelecek bahara kadar onları neredeyse unutmuş olacağız.

Eylül ayı . Hokeyi sevenlere ait bir zaman. Yılımız şimdi başlıyor.

Fatima ve Ann-Katrin hastanedeki vardiyalarını bitirmek üzeredir. Yanlarından geçen her doktor sadece hokey hakkında konuşmak istemektedir; yerel gazetenin Beartown Buz Hokeyini kurtaracak "gizemli yeni bir sponsor" olduğu haberi

hem Beartown'da hem de Hed'de en çok konuşulan konu. "Ne sezon olacak ama!" diye haykırıyor bir hemşire staP odasında ve hemen ardından diğer takımı destekleyen bir hemşireyle tartışıyor: "Hed onun yerine o yeni sponsoru almalıydı!" "Bu bölge iki hokey takımı için yeterince büyük değil," diyor içlerinden biri. Diğeri ise "Belediye parası olmadan ayakta kalamayacaksanız neden Hed'i kapatmıyorsunuz?" diye .

Her şey dostça bir çekişme olarak başlar, ancak Fatima ve Ann-Katrin bu kasabalarda hokeyi yeterince uzun süredir takip etmektedirler ve bunun yakında sadece hastanede değil, her yerde gerçek bir çatışmaya yol açacağını bilirler. Beartown ve Hed oynadıklarında insanların birbirleri hakkındaki en iyi ve en kötü duyguları patlayacak. Burada spor, spordan çok daha fazlasıdır. Özellikle de bu sezon.

Fatima ve Ann-Katrin vardiyalarının sonunda hastaneden çıktıklarında, eşofmanlı bir adam beklemektedir.

"Peter? Burada ne işin var?" Ann-Katrin, Beartown Buz Hokeyi'nin genel müdürünü uzaktan gördüğünde şaşkınlıkla sorar.

"İkinizden de bir şey istemem gerekiyor," diyor Peter.

"Ne?" Ann-Katrin merak eder.

"Oğullarınız."

Fatima ve Ann-Katrin gülmeye başlar; sonra onun şaka yapmadığını anlarlar. "İyi hissediyor musun Peter?" Fatima endişeyle sorar.

Sertçe başını sallıyor. "Duymuş olabileceğiniz gibi yeni bir koçumuz var. Ve kulübü sizin çocukların etrafında kurmak istiyor."

Ann-Katrin onun ses tonunu okumaya çalışır. "Ve bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor musun?" diye sorar.

Peter'ın ağzının kenarları seğiriyor ama bakışlarını indiriyor. "Ben her zaman bir hokey kulübünden daha fazlası olan bir hokey kulübü kurmaya çalıştım. Hokey oyuncuları kadar genç erkekleri de teşvik etmesini istedim. Kazanmanın en önemli şey olmasını istemedim. Ama artık yeni bir sponsorumuz var. Ve eğer bu sezon kazanamazsak ... Hed'i yenip bir üst lige terfi edemezsek ... o zaman gelecek yıl hala burada olup olmayacağımızı bilmiyorum."

Ann-Katrin sabırsızlıkla, "Ne geldiysen onu söyle," diyor.

Peter'ın göğsü kalkıyor. "Korkarım kulüp oğullarınızdan onlara geri verebileceğinden daha fazlasını talep edebilir."

"Nasıl?" Fatima sorar.

Peter ona döner. "Bir süre araba kullanırken Amat beni durdurdu. Genç takımda oynayıp oynayamayacağını sordu ve ben de ... . Ona karşı pek nazik değildim."

"Herkesin kötü anları olur, sen de diğerlerinden daha kötü değilsin." Fatima gülümsüyor ama Peter sözünü kesiyor. "Genç takımı sordu Fatima, ama Tanrım... Amat'ı genç istemiyoruz. Onu A takımda istiyoruz!"

Fatima yutkunur. "Bütün yetişkin erkeklerle mi?"

Peter gerçeği ondan saklamaya çalışmaz. "Ondan büyük taleplerde bulunacak. Ve tüm yaşlı oyuncular onun üzerine daha gidecek. Ondan önce de bu yüzden kırılan pek çok kişi oldu. Takımın en genci olmak, etrafı yetişkinlerle çevrili olmak ... onun için kolay olmayacak."

Fatima'nın gözlerindeki bakış amansızdır. "Hiç kimse oğluma öyle olacağına dair söz vermedi."

Peter utanç içinde sakalını çekiştiriyor. "Amat'a, ilkbahardaki o toplantıda ayağa kalkıp gerçeği söylediği için kızımın ve benim ona hâlâ büyük bir minnet borçlu olduğumuzu söylemeliydim..."

Fatima başını sallar. "Ona teşekkür *edebilirsin* ama Maya kimseye bir şey borçlu değil. Ondan af dilemeliyiz, tüm kasabadan. Oğluma , o sadece hokey oynamak istiyor. Eğer ona oynayabileceği bir yer verirseniz oynayacaktır."

Peter minnetle başını sallar. Sonra Ann-Katrin'e döner. "Sana yalan . . ."

Ann-Katrin gülümser. "Buna cesaret edemezsin." Peter'ın çocukluk arkadaşı Hog ile evli ve Peter'ın en az kocası kadar yakından görmüş. Bu yüzden Peter her şeyi olduğu gibi anlatıyor: "Bu sezon Bobo'ya ihtiyacımız var. Defans oyuncusu sıkıntımız var. Ama dürüst olmak gerekirse, daha yüksek bir seviyede oynayacak kadar iyi değil ... yani kazanırsak, bir üst lige çıkmamıza yardım ederse ... gelecek sezon takıma girme şansı olmayacak. Bu sezon onun son sezonu olacak. kan, ter ve gözyaşı isteyeceğim, hokeye öncelik vermek zorunda kalacak.

her şeyin, okulun, kızların ... her şeyin önündeAma karşılığında ona sadece bir yıl borçlu kalabilirim."

Ann-Katrin burnundan nefes alır. Vücudu ağrıyor; Peter geriye dönüp baktığında, zor bir mesaide çalıştığı için zayıf ve bitkin göründüğünü düşünecek. Neredeyse herkes gibi onun da hastalığından haberi yoktur. Olması gereken de bu; onların sempatisini kazanmak istemiyor. Ama oğlunu son bir kez hokey oynarken izlemek istiyor. O yüzden gülümsüyor. "Bir yıl mı? Bir yıl sonsuzluktur."

Kocası Hog, çok fazla beyin sarsıntısı geçirdikten sonra hokey oynamayı bırakmak zorunda kaldı. Doktorlar onu bırakmaya zorladı ve haftalarca sessiz kaldı, sanki kendi cenazesine katılmış gibi yas tuttu. Aylarca pistin yanına bile yaklaşamadı çünkü takımını hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyordu. Onları hayal kırıklığına uğratmak! Çünkü o ölümsüz değildi. Bobo geniş omuzlarını ve kaba kuvvetini babasından miras almıştır, ama aynı zamanda bir çetenin parçası olma ihtiyacını da miras almıştır. İkisi de yalnız olmaktan nefret ediyor. Sevildiklerini ve kabul edildiklerini hissettikleri bir ortama ihtiyaç duyarlar, bu yüzden Hog'un artık bir soyunma odası olmadığında, sanki bir parçası kesilmiş gibi hissetti. Bir yıl daha için neler vermezdi ki? Son bir maç? Tüm hayatınızı içinizde hissedebileceğiniz, seyircilerin kükrediği ve her şeyin tehlikede olduğu son bir an?

Ann-Katrin bu gece eve döndüğünde ayakta zor duracak ve Hog onu arabadan alacak, koca, beceriksiz adam onu evin içine taşıyacak ve dans kadar yorulduğunda onu kollarında yavaşça ve şefkatle mutfakta döndürecek. Kız, adamın dudakları boynuna değerken, adamın hala aşık olduğu elleri üstünün altındayken uykuya dalacak. Bobo başka bir odada kardeşlerine Harry Potter okuyacak. Yarın sabah erkenden Ann-Katrin tekrar doktorunu görmeye gidecek.

Bir yıl mı? Bir yıl daha için neler vermezdik? Bir yıl sonsuzluktur.

Beş yaşlı amca yine Bearskin'de tezgahın başında oturuyor. Tartışacakları yeni bir konu var.

" bir kadın? Hokey koçu olarak mı? Bu gerçekten iyi bir fikir mi?" diye soruyor içlerinden biri.

"Tüm bu eşitlik meselesinin biraz fazla ileri gittiğini düşünmeden edemiyorum," diyor bir başkası.

"Oh, kapayın çenenizi! Bu kadın muhtemelen hokey hakkında ikinizin bildiğinden daha fazlasını unutmuştur, sizi bunak yaşlı aptallar," diye itiraz ediyor üçüncü bir kişi.

"Öyle mi sanıyorsun? Buzlanma ile dondurma arasındaki farkı söyleyemezsin, geçen sezon boyunca orada oturup sana diskin nerede olduğunu söyleyen bir rehber köpek gibi davranmak zorunda kaldım!" diye kıkırdıyor dördüncü.

"Bugünlerde rehber köpeklerle konuşabiliyor musun? İsviçre'deki 1987 Dünya Şampiyonası'nı izlediğin konusunda yalan söylemen yeterince kötü," diyor 1'inci.

"Ben *yaptım*!" diye ısrar ediyor dördüncüsü.

"Gerçekten mi? Oldukça etkileyici, 1987 Dünya Şampiyonası'nın Avusturya'da yapıldığını düşünürsek!" dedi.

Gülüyorlar, on beşi . Sonra birincisi ya da muhtemelen ikincisi, "Ama koç olarak bir kadın? Bu gerçekten iyi bir fikir mi?"

"Kadınlarla da yattığını . Bu kasabada gerçekten onlardan biri mi olacak?" diye merak ediyor ikincisi, tabii aslında birincisi değilse.

Dördüncü ya da beşinci, "burada daha fazlası vardır. Bugünlerde her yerdeler."

Birincisi homurdanıyor, "Eğer konuda sağduyulu her şey çok iyi, ama neden herkes bir şeyler hakkında bu kadar yaygara koparmak zorunda? Artık her şey politik olmak zorunda mı?"

Üçüncüsü bar taburesinde öne doğru eğiliyor ve Ramona'dan bir bira daha istediğinde sandalyenin mi yoksa vücudunun mu gıcırdadığını zor. Ramona birayı doldururken, "Sana söylüyorum, eğer bu yeni koç Hed'i ilk maçta yenerse, karımla yatabilir, umurumda değil" diyor.

Yine gülüyorlar, on beşi birden, birbirlerine olduğu kadar onlara da.

Ramona onlar için biraz çerez çıkarıyor, yaşlı piçler. Fındıklar için fındık.

Peter, Ovich ailesinin sıra evinin kapısını çalar. Benji'nin annesi kapıyı açar. "Peter! İçeri gel ve yemeğini ye!" Benji kadını ne görmemiş olsa da, sanki geç kalmış gibi hemen emrediyor.

Benji evde değildir ve Peter durumdan memnundur: onu görmeye gelmemiştir. Üç kız kardeşi de mutfakta oturuyor: Adri, Katia ve Gaby. Anneleri, misafirleri için yeterince hızlı bir yer hazırlamadıkları için sırayla her birinin alnına vurmaktadır.

Peter, "Fazla kalmayacağım, zaten yemek yedim," diye söze başlar ama Adri kolunu tutar. "Şşşt! Eğer annemin yemeğini geri çevirirsen, düşündüğümden daha cesur bir adam olursun!"

Peter gülümser, önce eğlenir, sonra telaşlanır. Ovich ailesiyle çoğu konuda şakalaşabilirsiniz, ama yemek konusunda değil. Böylece Peter üç porsiyon fazla, artı kakao ve dört çeşit bisküvi yiyor ve geri kalanını plastik kaplar ve alüminyum folyo içinde eve götürmesi için veriyorlar. Adri onu mutlu bir şekilde kapıya kadar geçirir. "Yemek saatinde buraya gelirsen sadece kendini suçlamış olursun."

Peter elini karnına koyar. "Benjamin hakkında konuşmak istiyorum."

"Bunu fark ettik. Bu yüzden annemin seninle diğer her şey hakkında konuşmasına izin verdik," diyor Adri daha da geniş bir sırıtışla.

Peter'ın gözlerindeki ciddi bakışı görünce kendini toparlıyor. "Yeni bir koçumuz var. Elisabeth Zackell."

"Ben de öyle duydum. Bunu herkes duydu. Gazeteye bile çıktı."

Peter buruşturulmuş bir kâğıt uzatır. Adri isimleri okur, kardeşininkini görür ama sanki yanındaki "(C)" harfinin anlamını tam olarak kavrayamamıştır. Peter ona yardım ediyor: "Benji'yi takım kaptanı yapmak istiyor."

"A takımından mı? Yetişkin erkekler mi? Benji'nin-"

"Biliyorum. Ama bu Elisabeth Zackell pek ... nasıl ? İşleri diğer insanların yaptığı gibi yapmıyor," diyor Peter kederli bir şekilde.

Adri gülümser. "Hayır ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Ama kardeşim kaptan mı? Kendini neye hakkında bir fikri var mı?"

"Bir takım değil, bir haydut çetesi istediğini söylüyor. Kardeşinden daha iyi bir haydut olabilecek birini düşünebiliyor musun?"

Adri başını bir yana eğiyor. "Benden ne istiyorsun?"

"Onu kontrol etmem için bana yardım
etmelisin." "Bunu kimse yapamaz."

Peter gergin bir şekilde boynunu kaşır. "İnsanlarla aram hiç iyi olmadı, Adri. Ama bu Elisabeth Zackell, o-"

"Daha da mı kötü?" Adri öneriyor.

"Evet! Nasıl tahmin ettin?"

"Sune beni aradı. Senin söyledi."

"Yani bütün o yemek boyunca tamamen gereksiz yere oturmama izin mi verdin?" Peter haykırır.

"Annemin yemeklerinde bir sorun olduğunu mu söylüyorsun?" Adri o kadar sert bir şekilde tersliyor Peter sanki eski bir kovboy filminde soyuluyormuş gibi ellerini havaya kaldırarak geri çekiliyor.

"Lütfen Adri, bana yardım et. Kazanma şansımız olacaksa Benji'ye ihtiyacımız var."

Adri elindeki kâğıda bakar. "Ama size lider bir Benji lazım. Bir haydut ama deli değil."

"Her zamanki gibi Benji olmayan bir Benji'ye ihtiyacımız var. . . her
zamanki gibi Benji olmayan bir Benji'ye ihtiyacımız var." "geleni
yapacağım," diye söz veriyor Adri.

Peter minnetle başını sallar. "Kız takımının koçu olarak sana ihtiyacımız var, eğer hâlâ istiyorsan. Sana para ödemeyi göze alamam ve bunun nankör bir görev olduğunu biliyorum..."

"Nankör bir iş değil," diyor Adri.

Peter onun içindeki 1re'yi görebiliyor. Bunu ancak bir hokeyci iseniz anlayabilirsiniz. Genel müdür ve kız kardeşi, baba ve kız takımının koçu el sıkışarak ayrılırlar. Ama Peter ayrılmadan önce Adri soruyor, "Parayı alıyorsunuz? Gazetenin yazdığı 'gizemli sponsor' kim, ne istiyorlar?"

"Bir şey istediklerini kim söyledi?"

"Parası olan herkes bir şeyler ister Peter. Özellikle de konu para ve hokey olduğunda."

"Resmiyet kazanana kadar bir şey söyleyemem. Bunu , değil mi?" Peter yalvarıyor.

Adri'nin cevabı tehditkâr gibi görünse de aslında sempatiktir. "İşler en kötüye gittiğinde kulübü kimin savunduğunu unutma."

Adri'nin sürüden bahsetmesine gerek yok. Peter onun ayağa kalkan insanlardan ne kastettiğini biliyor.

"Elimden geleni yapacağım," diye söz veriyor.

İkisi de bunun bu şehirde asla yeterli olmayacağının farkında olsalar da.

OceanofPDF.com

19

Aynı Mavi Polo Gömlek

Beartown Okulu'nda sonbahar dönemi başladığında hava hala sıcaktır. Güneş parlıyor, bulutlar hafif ve yüksekte sürükleniyor, sıcaklık hala kısa kollular ve bahçe mobilyaları arasında haince uzanıyor, ancak hayatınız boyunca burada yaşadıysanız kışın geldiğini hissedebilirsiniz. Soğuk yakında gölleri donduracak, kar yağacak, fırın eldivenleri kadar ağır olacak ve karanlık, bodrumundaki gizli odadaki model demiryolunda kullanmak için tüm binaları siyah bir çuvala atan öfkeli bir dev tarafından arkadan saldırıya uğramış gibi kasabanın üzerine çökecek.

Sanki Beartown'da her yıl Ağustos ayında sona eriyormuş gibi geliyor. Eylül ayında başlayan bir sporu sevmenin bu kadar kolay olmasının nedeni bu olabilir. Okul binasının dışında birileri ağaçlara yeşil bayraklar asmış. Bu birçok insana yeterince masum görünse de diğerleri için bu bir provokasyondur.

Burada başlamıyor. Ama buradan sonra daha da kötüleşiyor.

Ana ve Maya girişten iki yüz metre uzakta durmuş, derin nefesler alıyor ve birbirlerinin ellerinden tutuyorlar. Bütün yaz özgürdüler ama okul farklı bir ada. En iyi arkadaşınızla saklanabileceğiniz türden bir yer değil, korkunç bir kazadan sonra istemeden kıyıya sürüklendiğiniz bir yer. Tüm öğrenciler burada kazazededir, hiçbiri diğerlerinin arkadaşlığını seçmemiştir, hepsi sadece dönem bitene ve buradan çıkana kadar hayatta kalmaya çalışmaktadır.

"Benim riAe'mi almamı istemediğine emin misin?" Ana sorar.

Maya güler. "Oldukça eminim."

"Ben kimseyi vurmazdım. En azından kötü bir şekilde," diye söz veriyor Ana.

Maya, "Aptal olan kafeteryadaki sütlüğe müshil koyabilirsiniz," diyor.

Ana, "Ve tüm banyolardaki ampulleri çıkarın ve tüm tuvaletlere plastik örtü gerin," diye başını sallıyor.

Maya gülüyor. "Çok hastasın."

"O piçlerin seni ağlarken görmesine izin verme," diye

fısıldıyor Ana. "Asla," diye yanıtlıyor Maya.

Okula yan yana yürüyorlar. Bakışlar tenlerini kesiyor, sessizlik şakaklarını patlatmakla tehdit ediyor ama başları dik yürüyorlar. İkisi dünyaya karşı. Maya'nın dolabına giden yol yüz adımdan daha kısa ama hayatta hiçbir şey onları bu kadar korkutamaz. İki genç kadın, fısıltılarla dolu bir okulda gözlerini bir kez bile indirmeden dimdik yürüyor. Gördüklerinden sonra bu kadınlara hiçbir şey gösteremezsiniz.

William Lyt dört takım arkadaşıyla birlikte koridorda ilerliyor. Belki de aktif olarak düşman aramıyorlar, belki de sadece köşeyi dönüyorlar ve kazara Bobo'ya çarpıyorlar. Ama çarpışma anlık, neredeyse içgüdüsel bir sakarlıkla gerçekleşiyor ve dar koridorda genç adamlar sanki bir arı sürüsüne rastlamış gibi etrafta dolanıyorlar. İlkbaharda, Amat pistteki toplantıda ayağa kalkıp Kevin'in Maya'ya tecavüz ettiğini gördüğünü söylediğinde, bu adamlardan bazıları onu cezalandırmak için bir gece Hollow'a doğru yola çıktı. Bobo da onlarla birlikteydi ama son anda taraf değiştirdi. Eğer yeni arkadaşı için bu kadar ağır bir dayak yemeseydi, Amat'ı öldürebilirlerdi. O savaş henüz bitmedi.

Biri Bobo'yu iter ve Bobo koridor boyunca geriye doğru düşer. Herkes bağırıyor ama Lyt ve müttefikleri hemen sessizliğe gömülüyor. Bobo Aoor'da yatıyor ve birkaç adım arkasında Benji duruyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece gözleri yarı açık ve saçları dağınık bir şekilde orada duruyor, sanki bir sonraki dövüşü onlar başlatmış gibi

Geceyi altında uyuyarak geçirdiği bankta. Elleri ceplerinde, gözlerinde kibirli bir bakış, kendi ePect'inden o kadar emin ki tehditkâr bile değil.

"Bunu şimdi mi yapacağız Lyt, yoksa önce arkadaşlarını mı çağırmak istersin?" Benji, Lyt'in hamburgerinin yanında orta boy mu yoksa büyük boy bir içecek mi istediğini merak ediyormuş gibi soruyor.

Lyt'in arkadaşları yol göstermesi için ona bakıyor. Lyt, Benji'nin bakışlarına karşılık veriyor ama uzun süre değil. Hakaret etmeyi başarıyor ama mırıldanırken pek de inandırıcı gelmiyor: "Kimin , bunu buzda yaparız. Lanet lezbiyen koçunla iyi şanslar! Sana yakışıyor! Hep korkak gibi oynadınız!"

Benji parmak uçlarında, Lyt ise topuklarının üzerinde duruyor. Öğretmenler koridordan aceleyle geçerken, Lyt ellerini biraz fazla hızlı kaldırıyor ve bu onların hatasıymış gibi davranıp diğer yöne doğru ilerliyor. Ama Benji kımıldamıyor, yere bakmıyor ve bunu gören herkes bunun okuldaki güç dengesi için ne anlama geldiğini biliyor.

Ekstra ilgi gösteren öğrencilerden biri de Leo Andersson.

Maya ve Ana, kargaşayı ve bağırışları duyduklarında Maya'nın dolabının önünde durmaktadırlar. Sanki okul binaları kasıtlı olarak akustik olarak inşa edilmiştir, böylece nerede sesler her zaman size ulaşır, böylece öğrenciler asla birbirlerinden kaçamazlar. Maya, staP'ın kargaşaya doğru acele ettiğini görüyor, koridorlardan birinin ilerisinde bazı son sınıf öğrencilerinin birbirlerine çılgınca sallandıklarını görüyor. Kelimeler ağzından çıktığı anda bunun saçma olduğunu fark ediyor ama yüksek sesle soruyor: "Şimdi ne hakkında tartışıyorlar?"

Onunla aynı yaşlarda bir kız birkaç metre ötede dönüp duruyor ve "Aptal gibi davranma, seni yalancı parça-" diye cevap verirken sesi alaycı bir tonda çıkıyor. Kızın arkadaşlarından biri son sözü söylemeden önce onu durdurur. Sanki bunun bir önemi varmış gibi. Maya ona biraz fazla uzun bakar. Kızın gözleri faltaşı gibi açılmış, tırnaklarını avuçlarına batırarak bağırıyor: "Sanki ne hakkında tartıştıklarını bilmiyorsun! Bu hoşuna gidiyor, değil mi? Gerçek şu ki

tüm bu lanet kasabadaki sorun *seninle* ilgili! Maya Andersson, Beartown'ın kendi küçük prensesi!"

Maya'nın adını sanki mezarına tükürüyormuş gibi söylüyor. Kızın arkadaşları onu uzaklaştırıyor. Sırt çantasında kırmızı bir Hed Hockey rozeti var; erkek arkadaşı ve erkek kardeşi de orada oynuyor. Eskiden Kevin Erdahl ile arkadaşlarmış.

Maya ve Ana oldukları yerde kalırlar, dolaplara öyle bir yaslanırlar ki metal kapıların kalp atışlarıyla aynı anda sallandığını hissederler. Bu asla bitmeyecek. Asla. Maya teslimiyet içinde inliyor, "Benden gerçekten kaç şey için nefret edebilirler ki? Ya tecavüz kurbanı ya yalancı bir kaltak ya da ... bir *prensesim*?"

Ana onun yanında durur, Aoor'a bakar, sonra gürültülü bir şekilde boğazını temizler ve "Bak ... eğer teselli olacaksa, ben hala senin tamamen sıradan bir aptal olduğunu düşünüyorum!"

Maya'nın ağzı ciddi kalmaya çabalıyor ama geniş bir sırıtışa dönüşmekten kendini alamıyor. "Sen çok stu-"

"Aptal diyor!" Ana homurdanır. Maya kahkahayı patlatır.

Piçlerin seni tam tersini yaparken görmelerine asla izin vermemelisin.

Bobo Aoor'un üzerinde kilolu bir geyik gibi sürünmektedir. Amat koşup elini uzatıyor ve Benji ile birlikte inleyerek onu ayağa kaldırıyor.

Amat sırıtıyor. "Bu kadar ağır olup da nasıl bu kadar kolay ?" Keskin zekâsıyla pek tanınmayan Bobo, beklenmedik bir şekilde
"Sikim ağırlık merkezime göre hareket eder."

Amat ve Benji'nin kahkahaları koridor boyunca yankılanıyor. Geçen sezonun genç takımının hala Beartown Buz Hokeyi'nde olan tek üç üyesi onlar ve şu anda bu yeterli olabilirmiş gibi geliyor.

"Bugün A takımıyla antrenman yapacağımı duydun mu?" Amat heyecanla soruyor.

Bobo başını sallıyor, sonra aniden şaşkın görünüyor. "Lyt 'lezbiyen koçu' derken ne demek istedi?"

Amat ve Benji şaşkınlıkla ona bakıyor. "Beartown'ın A takımının yeni bir koçu olduğunu duymadınız mı?"

Bobo'nun yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardır. Söylentiler Ayı Kasabası'nda hızla yayılabilir ama Bobo'ya ulaşacak kadar çabuk değil.

"Evet, ama bir lezbiyen? *Lezbiyen* bir koçumuz mu olacak?"

Benji hiçbir şey söylemiyor. Ama Amat boğazını temizler. "Bobo . . . *A takımı* dedik."

"A takımına ait olmadığımı mı söylüyorsun?" Bobo tersledi.

Amat omuz silkiyor. "Eğitimde fazladan bir engele ihtiyacımız olursa, belki. Patenleriniz aslında onları giymediğinizde daha hızlı..."

Benji bir kahkaha patlatır ve Bobo Amat'ı yakalamaya çalışır ama Amat onun için çok ama çok hızlıdır.

Üçü de şaka yapıyor ama içten içe hiçbiri onun gerçekten yeterince iyi olup olmadığını bilmiyor. A takımına girme şansları olup olmadığını. Peki bu onları nereye götürür? Artık hokey oyuncusu değillerse?

Okul yavaş yavaş personel ve öğrencilerle dolar. Yeni bir dönem, eşit ölçüde beklenti ve endişe, sevdiğiniz ve nefret ettiğiniz herkesle acı tatlı buluşmalar ve her iki grupla da aynı havayı solumaktan kaçınmanın bir yolu olmadığı bilgisi.

Müdürün odasında oturan genç öğretmen Jeanette, karşısında şakaklarına masaj yapan şık ceketli adamı ikna etmek için son bir çaba harcıyor.

"Bana bir şans verin! Bunu eğitiminin bir parçası haline getirmeme izin verin!"

Müdür iç geçirir. "Lütfen, Jeanette. Bu baharda olanlardan sonra, bu okulu skandalsız ve medyanın ilgisini çekmeden *bir* dönem geçirmek istiyorum ve sen öğrencilere nasıl dövüşeceklerini mi öğretmek istiyorsun?"

"Değil... Tanrı aşkına... Bu dövüş sanatları!" Jeanette tersledi. "Adı ne demiştin?"

"MMA, karma dövüş sanatları," diye tekrarlıyor Jeanette sabırla.

Müdür gözlerini devirir. " 'Sanat' mı? Buna 'sanat' demek her zaman biraz garip gelmiştir, de öyle değil mi? Kırık burunlardan oluşan bir sergi açamazsınız, değil mi?"

Jeanette muhtemelen ona bir şey fırlatmamak için ellerini kucağında birleştirir. "Dövüş sanatları öğrencilere disiplini ve kendilerinin ve diğer insanların bedenlerine saygıyı öğretir. Bunu yapmak için zaten bir yerim var, Adri Ovich'in kulübelerinde, sadece öğrencilere ilgilenip ilgilenmediklerini sormama izin verin ve-"

Okul müdürü gözlüklerini fazla parlatır. "Özür dilerim Jeanette. Aileler çıldırır. Bunu çocuklarına şiddeti öğretiyormuşsunuz gibi görürler. Daha fazla tartışmaya tahammül edemeyiz."

Jeanette'in ofisten çıkma vaktinin geldiğini belirtmek için ayağa kalkar, ancak kapıyı açar açmaz bir el neredeyse yüzüne çarpacaktır. Dışarıda duran adam tam kapıyı çalmak üzereydi.

"İçimden bir ses bunun çok uzun bir yıl olacağını söylüyor," diye mırıldandı müdür.

Jeanette onun arkasında duruyor, merakını gizleyemiyor. "Merhaba!" diyor.

Kapıdaki adam gülümser. "Ben ... ... Bugün burada işe mi başlıyorum?" diyor.

"Evet! Yeni felsefe ve tarih öğretmenimiz!" diye haykıran müdür, raftan birkaç kâğıt alıp ekliyor: "Ve matematik, fen ve ... . Fransızca mı? Fransızca biliyor musunuz?"

Kapı aralığındaki erkek öğretmen itiraz edecekmiş gibi görünüyor, ama Jeanette gülümseyerek bunu kabul etmesi gerektiğini işaret ediyor. Okul müdürü bir yığın kitap ve kâğıdı kollarına dolduruyor. "Gitseniz iyi olur o zaman! Programınız en üstte!"

Öğretmen ona teşekkür eder ve koridora doğru yola koyulur. Müdür onun gidişini izler ve iç geçirir, "Daha yeni mezun oldu. Buraya kendi isteğiyle geldiği için mutlu olmam gerektiğini biliyorum ama Tanrım, Jeanette? kaç yaşındadır?"

"Yirmi on beş mi? Yirmi altı mı?" Jeanette tahmin eder. "Ve sen onun nasıl göründüğünü gördün."

"Hiçbir şey fark etmedim," diye Jeanette.

"Okul hormonlarla çalkalanıyor ve lanet olası bir erkek grubundaymış gibi görünen bir öğretmenimiz var! Kız öğrencilerin yarısını kilit altına almak zorunda kalacağız," diye mırıldanıyor müdür.

Jeanette nefesinin altında öksürüyor. "Ve muhtemelen bazı kadın öğretmenler de."

"Ne?" diyor müdür. "Ne?" Jeanette masumca tekrarlar. "Bir şey mi dediniz?"

"Hayır! Şimdi dersim var!"

Müdür mutsuz bir şekilde mırıldanıyor, "Dövüş sanatları eğitiminle ilgili bir poster asabilirsin. *Bir* poster, Jeanette!"

Jeanette başını sallar ve koridora çıkar. Dört posteri iliştirir ve koridor boyunca yeni öğretmenin peşinden giderken kalçalarını izler.

Öğrenciler küçük kümeler halinde odaya doluşurken yeni öğretmen sınıfta durmuş tahtaya bir şeyler yazmaktadır. Zil , sandalyelerin sürtünmesi, sırt çantalarının yere düşürülmesi, yaz boyunca yaşananlar ve az önce koridorda çıkan kavga hakkındaki coşkulu konuşmalar yüzünden zil sesi zor duyuluyor.

Benji en son gelir ve neredeyse hiç kimse onu fark etmez. Saçları hâlâ dağınık, kot gömleğinin yarısı içine girmiş, sanki karanlık bir odada pantolonunu yeni çekmiş gibi. Kısa bir süre önce Beartown ve Hed arasındaki bir kamp alanındaki kulübede yataktan kalktığında, Nietzsche, soğuk bira ve sıcak ellerle dolu o gecede gibi görünüyor.

Odadaki diğer tüm öğrenciler birbirleriyle ve kendileriyle o kadar meşguldür ki yeni öğretmenin kapıya doğru döndüğünü ve nefesinin kesildiğini göremezler. Benji'yi şaşırtmak kolay değildir ama göğsü şokla çarparak durur.

Öğretmen o gece giydiği mavi polo tişörtün aynısını giyiyor.

OceanofPDF.com

20

Ayakkabılarınızda Tıraş Kremi

İnsanları önemsemek zordur. Aslında yorucudur, çünkü empati karmaşık bir şeydir. Başka herkesin hayatının da tüm bu süre boyunca devam ettiğini kabul etmemizi gerektirir. Her şey çıkamayacağımız kadar büyüdüğünde duraklatma düğmemiz yok, ama o zaman başka kimsenin de yok.

Ders bittiğinde, öğrenciler her zamanki gibi 1re'deymiş gibi sınıftan koşarak çıkarlar. Benji tesadüfen en sona kalmış görünüyor; umursamazlık izlenimi vermekte çok başarılı. Öğretmen sinirden terliyor, mavi polo tişörtünün yakası nemden sırılsıklam olmuş.

"I . . . Hala okulda olduğunu bilmiyordum, Benjamin. Bilseydim ... Daha büyük olduğunu sanmıştım. Bu bir ... bir hataydı! İşimi kaybedebilirdim, birlikte yatmamalıydık. Bunu alışkanlık haline getirmedim. Sen sadece.. sadece..."

Benji ona yaklaşır. Öğretmenin elleri titriyor. "Sadece bir hata. Sadece bir hataydı," diyor Benji ve onun yerine cümlesini tamamlıyor.

Öğretmen gözlerini kapatarak çaresizce başını sallar. Benji birkaç dakika boyunca onun dudaklarına bakar. Öğretmen gözlerini tekrar açtığında Benji çoktan gitmiştir.

Bobo her zamanki gibi okuldan sonra doğruca eve gidiyor, sırt çantasını odasına atıyor, üzerini değiştiriyor ve babası Hog'a atölyede yardım etmek için dışarı çıkıyor. Tıpkı her zaman yaptığı gibi. Ancak bugün Bobo'dan ziyade Hog'un gözü saatte.

"Bu kadar yeter, Bobo. Git hadi!" Hog zamanı geldiğinde söyler.

Bobo rahatlamış bir şekilde başını sallar ve tulumunu silkeler. Hog, tulumun kendisine küçük gelmeye başladığını belirtiyor. Bobo hokey takımını getirirken Hog bir şey söylemeden önce uzun süre tereddüt eder, muhtemelen oğlunun ne kadar beklenti içinde görmesini istemediği içindir. Babaların umutları oğullarını kolayca suistimal edebilir. Ama sonunda sormadan edemiyor, "Gergin misin?"

Bu aptalca bir soru, Bobo iki sallanan sandalye arasındaki uzun kuyruklu bir kedi kadar gergin. Bu onun A takımla ilk antrenmanı, on sekiz yaşında ve hokey, çocukların büyüdüklerini anlamalarını sağlamak için çok doğal bir yol. Oğlu başını sallıyor ama gözleri başını sallıyor. Babası sırıtıyor. "Başını eğ ve çeneni kapalı tut. Elinden gelenin en iyisini yap. Ve sevmediğin bir çift ayakkabı giy."

Bobo, küçüklüğünden beri bir şeyi anlamadığında çıkardığı sesi çıkarmak için ağzını açar: "Ha?"

"Eski A takımı oyuncuları siz duştayken ayakkabılarınızı tıraş kremiyle doldururlar. hayatınızı cehenneme çevirirler ama bunu kabul etmeniz gerekir. Unutmayın, bu size saygı duyduklarının bir işaretidir. Sizinle uğraşmadıkları zaman endişelenmeniz gerekir, çünkü bu takımdan ayrılma yolunda olduğunuzu bildikleri anlamına gelir."

Bobo başını sallar. Hog onun omzunu sıvazlayacakmış gibi görünüyor ama onun yerine arkasındaki banktan bir alet alıyor. Bobo ayakkabılarını değiştirmek için döner ama Hog boğazını temizler: "Bugünkü yardımın için teşekkürler."

Bobo ne diyeceğini bilemez. Her gün atölyede babasına yardım ediyor ama babası ona hiç teşekkür etmiyor. Ama bugün devam ediyor: "Keşke hayatın daha az karmaşık olsaydı. Keşke sadece okul, hokey, kızlar ve arkadaşlarının dert ettiği şeyler hakkında endişelenmek zorunda kalsaydın. Atölyede yardım etmek zorunda kalmanın zor olduğunu biliyorum ve şimdi de annenle ilgili tüm bu işler ..."

Kuyruğunu kıstırdı. Bobo cümlesini bitirmiyor. Sadece "Sorun değil, baba." der.

Hog, Ford'un kaputunun altına bakarak "Seninle gurur duyuyorum," diyor.

Bobo gider ve eski bir çift ayakkabı alır.

Amat soyunma odasındaki en küçük adam. Kendini daha da küçültmek için elinden geleni yapıyor; yaşlı oyuncuların ona nasıl baktığını hissedebiliyor ve onu orada istemediklerini biliyor. Bobo onun yanında oturuyor ve bu onun için daha da kötü çünkü o büyük. Eski oyuncular, kulüp yazın iflasın eşiğine geldiğinde başka takımlara gitmeyen ve şimdi de yerlerini bir grup genç oyuncuya kaptırmak istemeyenler, hemen onu hedef almaya başlıyorlar. Ufak tefek şeyler, birinin omzuna vurması, birinin yanlışlıkla takımını Aoor'da tekmelemesi gibi. Onlar gürültülü bir şekilde şakalaşmaya başlarken, Bobo umutsuzca komik yorumlar yapmaya çalışır. Kabul görmek için çok çabaladığı çok açık ve bu nedenle işleri daha da kötüleştiriyor. Amat susması için dirseğiyle onu dürtmeye çalışıyor ama Bobo'nun keyfi yerinde. Yaşlı oyunculardan biri homurdanıyor: "Şimdi kadın koç mu alıyoruz? GM biraz PR yapmak için başka bir yol bulamaz mı? Sonumuz bir tür siyasi jest mi olacak?"

Bir diğeri "İşi kendi haklarıyla almış olamaz, bu bir kotayı karşılamak için!" diye çıkışıyor.

"Lezbiyen olduğunu duydun mu?" Bobo biraz fazla yüksek sesle ağzından kaçırır.

Yaşlı oyuncular onu görmezden gelir. Ama içlerinden biri şöyle der: "Kesinlikle bir halı yiyici. Sadece ona bakarak bile anlayabilirsin."

"Huh? Halı yiyici de ne? Oh, bekle . . . ! Lezbiyen, değil mi? Anladım!" Bobo bağırıyor.

Kimse tepki göstermiyor. Yaşlı oyuncular şöyle devam ediyor: "hokey takımı sadece hokey takımı olamaz mı? Her şey politik olmak zorunda mı? Formalarımızdaki ayıyı lanet olası bir gökkuşağıyla değiştirmeleri an meselesi!"

Bobo sanki yıldırım çarpmış gibi haykırıyor: "Ve bizi balerin tütüleriyle oynamaya zorluyorlar!"

Ayağa kalkar ve beceriksizce bir pirouette yapar, bir bankın üzerine tökezler, dengesini kaybeder ve iki hokey çantasının üzerine sırt üstü düşer. Sonra bir şey oluyor. Birkaç yaşlı oyuncu gülüyor. Onunla birlikte değil de ona gülerler ama ona baktıkları sürece dikkatlerini çeker. Ayağa kalkar ve bir pirouette daha yapar yaşlılardan biri ciddiymiş gibi davranarak "Senin adın Bobo, değil mi?" der.

"Evet!" Bobo dikkatle başını sallar.

Diğer oyuncular, yaşlı adamın çocukla alay ettiğinin farkında olarak beklentiyle sırıtıyor.

"Ona sikini göstermelisin," diyor. "Ha?"

Bobo diyor ki.

Yaşlı oyuncu göstererek onu işaret ediyor. "Yeni koç. O bir lezbiyen. Ona sikini göster! Böylece ne kaçırdığını görebilir!"

"Anakondayı kafesten çıkar Bobo! Korkak değilsin, değil mi?" diye bağırıyor başka oyuncu ve çok geçmeden hepsi birden bağırmaya başlıyor, sanki uzun atlamaya hazırlanıyormuş gibi.

"Ama o ... ... kızmayacak mı?" Bobo şaşkınlık içinde merak eder.

"Senin iyi bir mizah anlayışın olduğunu düşünecek!" diye cevap veriyor yaşlı oyunculardan biri hevesle.

Geriye dönüp baktığınızda Bobo'nun deli olduğunu söylemek kolay ama on sekiz yaşındayken bir soyunma odası dolusu yetişkin erkeğin aniden size tezahürat yapması karşısında "hayır" dünyanın en zor kelimesidir.

Elisabeth Zackell koridorda yürürken Bobo doğduğu günkü gibi çırılçıplak soyunma odasından dışarı fırlar. Onun şok olmasını bekliyor. Ya da en azından sıçramasını. Kadın kaşını bile kaldırmıyor.

"Evet?" diye soruyor.

Bobo kıvranıyor. "Ben ... şey ... lezbiyen olduğunu duyduk, o yüzden ben ..."

"BOBO SANA SIKINI GÖSTERMEK ISTEDI BÖYLECE NEYİ KAÇIRIYORSUNUZ!!!" diye soyunma odasından biri bağırıyor ve ardından iki düzine adam histerik bir şekilde kıkırdıyor.

Zackell ellerini dizlerinin üzerine koyar ve Bobo'nun kasıklarına doğru ilgiyle eğilir.

"Bu mu?" diye merak ediyor, işaret ediyor.

"Ha?" Bobo diyor ki.

"sik bu mu? Vay be. Bundan daha büyük klitorisi olan kadınlar görmüştüm."

Sonra döner ve başka bir şey söylemeden buza doğru yürür. Bobo soyunma odasına geri döndüğünde her yeri kıpkırmızı olmuştur.

"Bu ... tamam, dedi ... bir klitoris bu kadar büyüyemez, değil mi? Yani ... bir klitoris ne kadar ? Kabaca?"

Soyunma odası alaycı kahkahalarla çalkalanıyor. Ona, onunla değil. Ama Bobo hâlâ koyun gibi gülümsüyor, çünkü bazen herhangi bir ilgi bile onaylanma hissi verebiliyor.

Amat, Bobo'ya bakarken kıyafetinin içinde kıvranıyor ve şimdiden bunun kötü sonuçlanacağını düşünüyor.

Antrenman başladığında, oyuncular Elisabeth Zackell'e hoş karşılanmadığını göstermek için çok yavaş bir tempoda, gösterişli bir kibirle orta çemberin etrafında toplanırlar. Zackell ipucunu hiç anlamamış gibi görünüyor, sadece kolunun altında altı kovayla dışarı çıkıyor.

"Beartown'da hangi konuda iyisin?"

Kimse cevap vermeyince omuzlarını silkiyor, "Geçen sezonki tüm maçlarınızı izledim, bu yüzden hemen hemen her şeyde tamamen işe yaramaz olduğunuzu biliyorum. Hangi iyi olduğunu bilmek bana gerçekten yardımcı olur."

Birisi bir espri mırıldanmaya çalışıyor - "içmek ve sevişmek"- ama bu bile grubun geri kalanının homurdanmasından öteye gitmiyor. Sonra biri aniden gülmeye başlıyor, söze değil ama Zackell'in arkasında buzda olan bir şeye. Bobo yedek kulübesinden dışarıya kayıyor, iki yüz kilodan fazla, üzerinde 1. sınıf patencilerin deposundan çaldığı bir etek var. Arka arkaya üç pirouette yapıyor ve orta çemberdeki daha yaşlı oyuncular tarafından alkış ve tezahüratla karşılanıyor. Elisabeth Zackell, artık Bobo'ya değil kendisine gülüyor olmalarına rağmen devam etmesine izin veriyor.

Ancak Bobo dördüncü piruetinin yarısındayken tezahüratlar aniden kesilir ve Bobo neye uğradığını anlayamadan her şey kararır. Gözlerini açtığında buzun üzerinde yatmaktadır ve zorlukla nefes almaktadır. Elisabeth Zackell ifadesiz bir şekilde ona doğru eğiliyor ve "Neden kimse sana düzgün kaymayı öğretmedi?" diyor.

"Ha?"

"Bir feribot gibi yuvarlanıyorsun ama bir arabanın kaputundan balta çıkardığını gördüm. Düzgün kayabilseydin, seni asla bu kadar kolay yere seremezdim. Ve

o zaman bir hokey oyuncusu olarak tamamen değersiz olmazdın. Peki neden kimse sana öğretmedi?"

"I . . . Bilmiyorum," nefes nefese kalıyor Bobo, hâlâ yatıyor ve göğsü sanki ezilmiş gibi ağrıyor.

"Beartown'da hangi konuda iyisin?" Zackell ciddi bir şekilde soruyor.

İlk başta Bobo cevap vermeyince Zackell pes eder ve orta çembere doğru kaymaya başlar. Genç adam yavaşça buzdan yukarı sürünür, eteğini çeker ve hem kızgın hem de aşağılanmış bir sesle şöyle der: "Çok çalışmak! Beartown'da sıkı çalışma konusunda iyiyizdir. İnsanlar bu kasaba hakkında bir sürü şey söyleyebilir ama biz ÇOK ÇALIŞMAYI biliriz!"

Yaşlı oyuncular kıvranıyor. Ama kimse itiraz etmiyor. Böylece Elisabeth Zackell, "Tamam! O zaman biz böyle kazanıyoruz. Diğerlerinden daha çok çalışıyoruz. Hasta olmanız gerekiyorsa, bunlarla olun. Genel müdürün pisliği sevmediğini duydum, o yüzden buzda kusmuk istemediğini söyleyebilirim. Sanırım nasıl kayılacağını biliyorsun?"

Oyuncular yüksek sesle inliyor, o da bunu "evet" olarak yorumluyor. getirdiği kovaları yerleştiriyor. Antrenmanın geri kalanı dayanılmaz 1tness egzersizlerinden oluşuyor. Tahtalar arasında son sürat kayma, sonra yanlara doğru dart atma, güreş, çalışma, çalışma, . Bitirdiklerinde tek bir kova bile boş kalmıyor. Ve sonunda hala ayakta kalan tek oyuncu Amat.

İlk başta yaşlı oyuncular onu durdurmaya çalışırlar, açıkça değil ama kaza gibi görünen küçük numaralarla: köşede keskin bir dirsek, tam almak üzereyken formasını çekmek, dengesini kaybetmesini sağlamak için gizli bir paten dürtmesi. Buzdaki oyuncuların çoğu Amat'tan bir buçuk ya da altmış kilo daha ağır, bu yüzden sadece ona yaslanmak yeterli oluyor. Bunu yapmaları Amat'ın suçu değil, göstermeye ya da dikkatleri üzerine çekmeye çalışmıyor, sadece çok iyi. Diğerlerinin yavaş görünmesine neden oluyor ve buna tahammül edemiyorlar. Her seferinde ona çelme takıyorlar ve her seferinde ayağa kalkıyor. Daha hızlı kayıyor, daha sert vuruyor, kendi içinde daha derine iniyor. Gözlerindeki bakış gittikçe .

Kimse saatin kaç olduğunu bilmiyor; Elisabeth Zackell onlarla işinin bittiğine dair bir işaret göstermiyor. Yaşlı oyuncular birbiri ardına çöküp yere yığılıyor. Onlar buza bakarken, Amat kaymaya devam ediyor. Zackell ona kaç kez tahtadan tahtaya kaymasını emretse de onu yoramıyor. Onun

Forması terden simsiyah olmuş ama hâlâ ayakta. Bobo buzun üzerinde neredeyse baygın bir şekilde yatıyor ve arkadaşının çalışmasını, çalışmasını, çalışmasını izlerken hem gurur hem de kıskançlıkla doluyor.

Amat takımın en genci. Antrenmandan sonra duşta dururken uyluk kasları o kadar çok titriyor ki dengesini zar zor sağlayabiliyor. Havlusunu beline dolayarak soyunma odasına girdiğinde ayakkabılarına tıraş kremi sürüldüğünü görür.

Ve sonra şeye değer.

Elisabeth Zackell antrenman bitiminden çok sonra pistten içeri girdiğinde, soyunma odasında yalnız bir oyuncu oturmaktadır. Bobo bir süt ineği büyüklüğünde ama yine de korkmuş bir kirpi kadar küçük. Gözleri nemli, kimsenin tıraş kremi sürmediği bir çift ayakkabıya bakıyor. Duştan çıktığında yaşlı oyuncuların kükrediği tek şey "1tness eğitimi için çok teşekkürler, seni küçük pislik!" oldu. 'Sıkı çalışmada iyiyiz'! Nasıl olur da bir hokey koçuna bu kadar aptalca bir şey söylersin?"

Amat onu teselli etmeye çalıştı. Bobo gülüp geçti ve Amat ısrar edemeyecek kadar bitkin düştü. O ve diğerleri gittikten sonra Bobo hâlâ aynı yerde, dünyanın en küçük yerinde oturuyordu.

Zackell, "ışıkları kapatın," diyor, çünkü o bu duygu işlerinden pek anlamıyor.

Bobo sniPs. "Nasıl saygı görüyorsun?" diye soruyor ve Zackell son derece rahatsız görünüyor.

Eliyle yüzünü işaret ederek, "Her yerin sümük olmuş," diyor.

Bobo kendini siliyor ve Zackell sanki cenin pozisyonunda kıvrılmak istiyormuş gibi görünüyor.

"Bana saygı duymalarını istiyorum. Ayakkabılarıma da tıraş kremi sürmelerini istiyorum!" Bobo diyor ki.

Zackell homurdanıyor. "Saygı görmek zorunda değilsin. İnsanların düşündüğü kadar önemli değil."

Bobo dudaklarını çiğniyor. "Sana sikimi gösterdiğim için özür dilerim," diye fısıldıyor. Zackell gülümsemek için kendini zorluyor.

Başparmağı ile ön parmağı arasındaki birkaç santimi ölçerek, "Seni savunmak için söylüyorum, o kadar da büyük bir alet değildi," diyor.

Bobo gülmeye başlar. Zackell ellerini ceplerine sokar ve ona sessiz bir öğüt verir: "Takım için faydalı olmalısın Bobo. O zaman sana saygı duyarlar."

Bobo'nun daha fazla soru sormasını beklemeden çekip gider. Bobo geceleri onun ne demek istediğini merak ederek uyuyamayacak.

Eve dönerken süpermarkette durur ve babası üzülmesin diye tıraş kremi alır. Hog koridorda harap olmuş ayakkabıları görünce oğluna sarılır. Bu pek sık olmaz.

OceanofPDF.com

21

Yerde Yatıyor

Sune burnundan zorlukla nefes alarak pistte yavaşça yürüyor. Antrenörlük işini her saniye özlüyor ama artık tribünlere zor çıkıyor. Hokey, içinde yer alan herkes yaşlanırken gençleşiyor ve bizimle işi bittiğinde duygusallık göstermeden bizi bir kenara atıyor. Yeni nesiller uğruna bu şekilde gelişiyor ve canlı kalıyor.

"Zackell!" Sune kadını gördüğünde nefes nefese seslenir
kim onun işini aldı.

"Evet?" diye yanıtlıyor ve soyunma odasına doğru
ilerliyor. "Bugünkü antrenman ?"

" 'Hissetmek' mi?" Zackell sanki yabancı bir kelimeymiş gibi soruyor.

Sune duvara yaslanır ve zayıfça gülümser. "Yani..bu şehirde hokey koçu olmak kolay değil. Özellikle de ... bilirsin işte."

"Eğer kadınsan" demek istiyor. Bunun üzerine Zackell, "Hiçbir yerde hokey koçu olmak kolay değildir." diye cevap verir

Sune üzgün bir şekilde başını sallar. "Oyunculardan birinin size cinsel organını gösterdiğini duydum."

"Pek sayılmaz," diye veriyor Zackell.

Sune garip bir şekilde öksürüyor. "Sana cinsel organını zorlukla
mı gösterdi?" Zackell, "Cinsel organ olarak sayılmazdı," diye
düzeltiyor.

"Oh, bu sadece ... bilirsiniz, erkekler, bazen ..." Sune dizlerine bakarak söylüyor.

Zackell sinirlenmiş görünüyor. "Birinin bana cinsel organını gösterdiğini nereden biliyorsun?"

Sune bunu cinsel organlar konusunda üzgün olduğu anlamına gelecek şekilde yanlış yorumlar. "İstersen çocuklarla konuşabilirim, kendini dışlanmış hissetmeni anlayabiliyorum ama-"

"Oyuncularımla konuşmayacaksın. Oyuncularımla *ben* konuşurum. Ve uzaklaştırılıp uzaklaştırılmayacağıma karar verecek tek kişi benim."

Sune bir kaşını kaldırıyor. "Sanırım sık sık kendini asılmış hissetmiyorsun?" "Askıda hissetmek bir duygudur."

Zackell bu kelimeyi söylerken sanki aletlerden bahsediyormuş gibi görünüyor. Sune ellerini ceplerine sokuyor ve mırıldanıyor, "Beartown'da koç olmak kolay değil. Özellikle de işler kötü gitmeye başlarsa. İnan bana, sen buraya gelmeden önce de işimi yapıyordum. Ve bu kasabada senin görünen bir koçtan memnun olmayacak insanlar var."

Yaşlı adam kadının gözlerinin derinliklerine bakar ve her zaman eksikliğini hissettiği bir özelliği görür: kadın umursamamaktadır. Sune içten içe hep önemsedi. Oyuncuların onu sevmesini isterdi: taraftarların, Bearskin'deki yaşlı kadın ve erkeklerin. Tüm kasabanın. Ama Elisabeth Zackell fikirlerden korkmuyor, çünkü tüm başarılı koçların bildiği şeyi biliyor: Kazandığında onu sevecekler.

"Yiyecek bir şeyler almaya gidiyorum," diyor, ne dostça ne de düşmanca görünmemeyi başararak.

Sune başını sallar. Tekrar gülümser. Onu son bir düşünceyle baş başa bırakır: "Bahçemde disklerle oynayan küçük kızı, Alicia'yı hatırlıyor musun? Bugün yedi kez piste geldi. A takımının antrenmanını izlemek için anaokulundan kaçtı. Onu geri götürdüm ama yine kaçtı. Bütün sonbahar boyunca bunu yapmaya devam edecek."

"Çocukları kilit altında tutmak mümkün mü?" Zackell merak ediyor, muhtemelen Sune'nin anlatmaya çalıştığı şeyi tam olarak anlamamış, Sune de açıklıyor: "Çocuklar birlikte büyüdükleri her şeyi hafife alırlar. Bugün seni A takımına koçluk yaparken izledikten sonra Alicia kadınların bunu yapmasını doğal karşılayacak. A takımında oynayacak yaşa geldiğinde, kadın hokey koçları olmayabilir. Sadece . . . hokey koçları."

Bu Sune için bir şey ifade ediyor. Önemli bir şey. Elisabeth Zackell için bir şey ifade edip etmediğini bilmiyor, çünkü gerçekten de öyle görünmüyor: sadece gidip bir şeyler yemek istiyormuş gibi görünüyor. Ama açlık da bir duygudur.

Zackell kapıdan çıkmadan hemen önce gözlerinde bir şey parlıyor, gerçekten önemsediği bir şey, o yüzden soruyor, "Kalecimle nasıl gidiyor? Şu Vidar mı?"

"Kardeşiyle konuşacağım," diye söz veriyor Sune.

"Peter'ın Benjamin Ovich'in kız kardeşleriyle de konuşacağına söz vermemiş miydin?" Zackell merak ediyor.

"Evet mi?" Sune şaşkınlıkla söylüyor.

"Peki Benjamin bugün neden antrenmana gelmedi?"

"Gelmedi mi?" Sune haykırıyor.

Benji'nin antrenman için gelmemiş olabileceği aklına bile gelmemişti. Bazı şeyleri hafife alan sadece çocuklar değildir.

Kamp alanındaki bir kulübede mavi polo tişörtlü bir adam oturuyor. Hazırlanması gereken dersleri, yıllarını bir öğretmenlik işi var ama hiçbir şey yapamıyor. Önündeki masada bir felsefe kitabıyla küçük mutfakta oturuyor, pencereden dışarı bakıyor ve hüzünlü gözleri ve vahşi bir ruhu olan genç bir adam görmeyi umuyor. Ama Benji gelmez. Kaybolmuştur. Bugün öğretmeni gözlerinin içine bakmış ve ona hata olduğunu söylemiştir, her ne kadar hata öğretmenin olsa da.

Bu kasabadaki herkes Benji'nin tehlikeli olduğunu biliyor, çünkü en sert o vuruyor. Yine de çok az insan onun her şeyinin tam da bunu yaptığını takdir ediyor gibi görünüyor - en sert vurmak, en sert dövmek - tüm zaman boyunca. Kalbi de dahil.

Ovichelerin evinin içinde kız kardeşlerden biri, Gaby, Benji'nin odasına girer. Gaby'nin iki çocuğu tüm Aoor'a dağılmış Legolarla oynamaktadır. Gaby küçük kardeşi hakkında pek çok kötü şey söyleyebilir ama dünyada ondan daha iyi bir amca yoktur. Çocukları, büyükannelerinin evindeki bu odanın, amcalarının odasının tüm evrendeki en güvenli yer olduğunu söyleyerek büyüyecekler. Burada başlarına kötü bir şey gelemezdi, kimse onlara bir şey yapmaya cesaret edemezdi.

Çünkü amcaları onları herkese ve her şeye karşı korurdu. Bir keresinde içlerinden biri Gaby'ye, "Anne! Benji Amca'nın gardırobunda hayaletler var; ondan korktukları için oraya saklanmak zorundalar!" dedi.

Gaby gülümser ve tam odadan çıkmak üzereyken bir fikir gelir. Dönüp çocuklara "Legoları nereden aldınız?" diye sorar. Çocuklar umursamaz bir tavırla, "Hediyelerin içindeydi," diye cevap verirler.

"Ne hediyesi?"

Çocuklar sanki hırsızlıkla suçlanıyorlarmış gibi savunma moduna geçerler: "Benji Amca'nın yatağındaki hediyeler! Üzerlerinde isimlerimiz yazıyordu, anne! Onlar bizim içindi!"

Kapı zili çalıyor. Gaby cevap vermek yürümüyor. Koşar.

En büyük kardeş Adri kapıyı açar. Benji'nin takım arkadaşı Amat dışarıda durmaktadır. Çocuk, Adri'nin ne kadar endişelendiğini görene kadar endişelenmez ama Adri her şeyi bir anda fark eder.

"Benji evde mi?" Amat cevabı zaten bilmesine rağmen sorar.

"Kahretsin!" Adri cevap verir.

Gaby koşarak koridora çıkar ve "Benji çocuklara hediye bıraktı!" diye bağırır.

Amat gergin bir şekilde boğazını temizliyor: "Antrenmanda değildi. Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim!"

Son sözlerini Adri'nin ardından söyler. Adri çoktan onun yanından geçip ormana doğru koşmaya başlamıştır.

Benji ara sıra antrenmanları kaçırıyor ama sezonun ilk antrenmanını asla. Ayakları buza geri dönmek için çok çaresiz, elleri sopasını ıskalıyor, beyni pist boyunca ilerliyor. Beartown ilk tur Hed ile oynarken, bugün oynama şansını kaçırmazdı. Bir sorun var.

Ramona her zaman yaptığı gibi, mümkün olduğunca az duygusal rahatsızlık vererek tezgâhının arkasında duruyor. Bu kasabanın çiçek açtığını gördü, ancak son yıllarda dayak yediğini de gördü. Beartown'daki insanlar nasıl çalışacaklarını biliyorlar ama bunu yapacak bir yere ihtiyaçları var. Nasıl mücadele edeceklerini biliyorlar ama uğruna mücadele edecekleri bir şeye ihtiyaçları var.

Büyük ya da küçük tüm şehirlerde güvenebileceğiniz tek şey, kırık insanların olacağıdır. Bunun yerle bir ilgisi yok, sadece hayat; hayat bizi hırpalayabilir. Ve eğer böyle bir şey olursa, yolunuzu bir bara düşürmek kolaydır; barlar hızla hüzünlü yerler haline gelebilir. Gidecek başka yeri biri bir kadehi biraz fazla sıkı kavrayabilir; düşmekten yorulan biri şişenin dibine sığınabilir, çünkü oradan daha fazla düşemezsiniz.

Ramona kırılgan ruhların buraya gelip gittiğini gördü; bazıları yoluna devam etti, bazıları da battı. için işler yolunda gitmiş, bazıları da -Alain Ovich gibi- ormana gömülmüştür.

Ramona ne işler iyi gittiğinde sevinçten havalara uçacak ne de işler kötü gittiğinde kendini gömecek yaşta ve şu anda yaşadıkları gibi bir sonbaharda bir hokey takımından gerçekçi olmayan beklentiler içinde olmanın ne kadar kolay olduğunu biliyor. Çünkü spor gerçeklik değildir ve gerçeklik cehennem olduğunda hikayelere ihtiyaç duyarız, çünkü bize bir konuda en iyi olabilirsek, belki de diğer her şeyin de bizim yolumuza döneceğini hissettirirler.

Ama Ramona gerçekten söyleyemez. İşler hiç tersine dönebilir mi? Yoksa sadece alışacak mıyız?

Alain Ovich'in riAe'sini alıp ormana gitmeden önce yaptığı son şey, çocuklarına yataklarının üzerine hediyeler bırakmak oldu. Bir insanın aklına neden böyle bir şey yapmak gelir bilinmez ama belki de kendisini bu şekilde hatırlayacaklarını umuyordu. Onları terk ettiğine inanmaları için ormanda yeterince uzağa gidebiliyordu, böylece onun çok önemli bir görev için çağrılmış gizli bir ajan olduğunu hayal edebileceklerdi.

gizli bir görev ya da uzaya giden bir astronot. Belki de her şeye rağmen bir çocukluk geçireceklerini umuyordu.

olmadı. En büyükleri Adri, onun nerede olduğunu nasıl bildiğini asla açıklayamayacak. Sadece nereye gittiğine dair bir hissi vardı. Belki de köpekler onu bu yüzden seviyor, çünkü normal insanların sahip şeylere karşı yüksek bir duyarlılığı var. Ağaçların arasında ilerlerken "Baba!" diye bağırmadı; avcıların çocukları bunu yapmaz, ormandaki her erkeğin birilerinin babası olma eğiliminde olduğunu öğrenirler, bu yüzden kendininkini ele geçirmek istiyorsan, herhangi biriymişsin gibi onun adını bağırman gerekir. Adri hiçbir zaman biri olmadı, tam olarak değil; içinde Alain'den bir şeylerle doğmuştu. Alain hiçbir zaman ormanda onu bulamayacağı kadar uzağa gidemezdi.

Bir pub kasvetli bir yer olabilir, çünkü bir bütün olarak ele alındığında, hayat bize her zaman kutlamadan çok keder, düğün kadehlerinden çok cenaze içkileri için fırsat verir. Ancak Ramona, bir barın zaman zaman başka şeyler de olabileceğini bilir: göğsünüzde taşıdığınız taş bloklarındaki küçük çatlaklar. Her zaman dünyanın en iyi yeri olmak zorunda değil, her zaman en kötüsü de olmak zorunda değil.

Geçtiğimiz birkaç hafta söylentilerle doluydu. Fabrikanın satılacağı söyleniyor ve Beartown bunun kolayca iflas anlamına gelebileceğini bilecek kadar çok aksilik yaşadı. Bu tutumu alaycı olarak nitelendirmek kolay, ancak alaycılık çok fazla hayal kırıklığına karşı verilen kimyasal bir tepkidir. Bearskin'deki genç adamlar işsizlikten bahseden tek insanlar değil; şu anda herkes endişeli. Küçük bir toplulukta herhangi bir işverenin kaybı doğal bir felakettir, herkes mağdur olan birini tanır, ta ki sonunda bu size de sirayet edene kadar.

Politikacıların tüm kaynaklarını Hed'e odakladıklarını ve Beartown'ın bir nesil daha hayatta kalmasını bile umursamadıklarını söyleyip duran bölge sakinlerine paranoyak demek kolay olabilir ama paranoyanın en kötü yanı, paranoyak olmadığınızı kanıtlamanın tek yolunun haklı çıkmanız olmasıdır.

Bazı çocuklar ebeveynlerinden kaçmayı asla başaramazlar; onların pusulası tarafından yönlendirilir, onların gözünden görürler. Korkunç şeyler olduğunda, çoğu insan dalgaya dönüşür, ama bazı insanlar kayaya dönüşür. Dalgalar rüzgar çıktığında ileri geri savrulur, ama kayalar sadece dayak yer, kıpırdamaz, fırtınanın dinmesini bekler.

Adri bir çocuktu ama babasının elinden riAe'yi aldı ve onun elini elinin içinde tutarak bir kütüğün üzerine oturdu. Belki de bu bir şoktu, tabii bilinçli olarak hem ona hem de kendine veda etmiyordu. Ondan sonra bambaşka biri oldu. Ayağa kalkıp ormanın içinden Ayı Kasabası'na doğru yürüdüğünde panik içinde yardım çığlıkları atmadı; cesedi taşımasına yardım etsinler diye en iyi ve en güçlü avcıların evlerine doğru bilerek yürüdü. Annesi salonda çığlık atarak yere yığıldığında Adri onu yakaladı, çünkü kız ağlamasını çoktan bitirmişti. Kaya olmaya hazırdı. O zamandan beri de öyle.

Katia ve Gaby annelerinin çocuklarıydı, ancak Adri ve Benji babalarının çocuklarıydı. Çatışmanın nedeni, savaşın başlangıcı. Bu yüzden Adri zamandan beri küçük kardeşini aramak için ormana her gittiğinde, sanki derisinin altında mıknatıs varmış gibi onu bulacağını biliyor. şey bu değil. Her seferinde onun ölmüş olmasından korkuyor. Küçük kardeşler, ablalarına neler çektirdiklerini asla bilemezler. Gözlerin ardına gizlenmiş kaygılar, başka sözcüklerin ardına gizlenmiş kelimeler, geceleri yastıkların altına saklanmış silah dolaplarının anahtarları.

Benji ağaçta oturmuyor. Yerde yatıyor.

Elisabeth Zackell Bearskin'e girer. Yemek vakti çoktan geçmiştir ama bir köşeye oturur ve Ramona ona sormasına gerek kalmadan büyük bir tabak patates götürür.

"Teşekkürler," diyor koç.

"Patates dışında sizin gibi sebzelerin ne yediğini bilmiyorum. Ama buralardaki ormanlarda mantar var. Yakında mevsiminde olacaklar!" Ramona cevap verir.

Zackell yukarı bakar. Ramona sertçe başını sallar. Bar sahibi de duygulara pek önem vermez ama bu şekilde hokey koçunun bir süre daha burada kalacağını umduğunu ifade ediyor.

Benji'nin bedeni hareketsiz, gözleri açık ama bakışları çok uzakta. Adri, çocukken kütüğün üzerinde otururken babasının elinin nasıl hissettiğini hâlâ hatırlayabiliyor. Ne kadar soğuktu, nabız olmadan ne kadar hareketsizdi.

Dikkatlice, nazikçe, hiç ses çıkarmadan, abla küçük kardeşinin yanına yere uzanıyor. Elini, içindeki sıcaklığı ve kalp atışlarını hissetmek için kardeşinin üzerine koyar.

"Benim ölümüm olacaksın. Seni ararken sakın yere yatayım deme, seni aptal bezelye beyinli!" diye fısıldıyor.

"Üzgünüm," diye fısıldıyor Benji.

Ne sarhoş ne de kafası güzel. Bugün duygularından kaçmıyor. Bu onu daha da endişelendiriyor.

"Ne oldu?"

Yazın son ışıkları Benji'nin kirpiklerine yapışan gözyaşlarına yansıyor. "Yok bir şey. Sadece bir hata."

Adri cevap vermiyor. kırık kalpler hakkında konuşan bir kız kardeş değil, sadece kardeşini ormandan eve getiren bir kız kardeş. "Yeni koç seni takım kaptanı yapmayı düşünüyor" demeden önce kasabanın sınırına yaklaşmalarını bekliyor.

Benji'nin gözlerinde uzun yıllardır görmediği bir şey görür.

Korkmuş.

Ramona masaya dönüp önüne bir bira koyduğunda Zackell yemeğini neredeyse bitirmiştir.

"Müdavimlerden," diyor Ramona.

Zackell bardaki on beş yaşlı adama bakar. "Onlara mı?"

Ramona başını sallar. "Karıları."

Uzak köşede on beş yaşlı kadın oturuyor. Gri saçları, masanın üzerinde duran el çantaları, bira bardaklarını sıkıca kavrayan buruşuk elleri. Birkaçının fabrikada çalışan çocukları ve torunları var; bazıları kendileri de orada çalışmış. Yaşlı kadınların vücutları eski ama tişörtleri yeni. Hepsi aynı. Yeşil, üzerlerinde savaş çığlığı gibi dört kelime yazılı:

BEARTOWN'

A KARŞI

REST

OceanofPDF.com

22

Takım Kaptanı

Beartown'da gerçek bir sonbahar yok, sadece kıştan önce hızlı bir göz kırpma var. Kar, yaprakların huzur içinde çürümesine izin verme nezaketini bile göstermiyor. Karanlık hızla geliyor, ama en azından bu aylar çok fazla ışıkla doluydu: savaşan ve hayatta kalan bir kulüp. Dört buçuk yaşındaki bir çocuğun omzuna güven verici bir el koyan yetişkin bir adam. Bir oyundan daha fazlası olan hokey. Bir yabancının masasında bira. Ne olursa olsun birlikte savaşırız diyen yeşil tişörtler. En büyük hayalleri olan çocuklar. Bir ordu oluşturan arkadaşlar.

Ne yazık ki, birkaç yıl sonra hatırlayacağımız şey bu olmayacak. Birçoğumuz bu aylara dönüp baktığımızda sadece nefreti hatırlayacağız. Çünkü iyi ya da kötü biz böyle çalışırız: farklı dönemleri her zaman en kötü anlarıyla tanımlarız. Bu yüzden iki kasabanın birbirine duyduğu nefreti hatırlayacağız. Şiddeti hatırlayacağız, çünkü daha yeni başlamıştı. Elbette hakkında konuşmayacağız; burada bunu yapmıyoruz. Bunun yerine oynanan hokey maçlarından bahsedeceğiz, böylece gerçekleşen cenazeler hakkında konuşmak zorunda kalmayacağız.

Karanlık Beartown ve Hed'in üzerine rahatça çökmüş, ince bir 1gure ormanda ilerliyor. Hava artık soğumaya başlamıştır; gündüzler belli etmese de geceler dürüsttür, güneş ışınlarının ardında donma noktasının altındaki saklamazlar. 1gure, ısınmak için olduğu kadar sinirden de titriyor ve acele ediyor.

Hed'deki buz pateni pistinin alarmı yoktur, bina eskidir ve birinin kilitlemeyi unutabileceği arka kapılarla doludur. 1gure'un içeri nasıl dair detaylı bir planı yoktur, sadece binanın etrafında dolanmak ve tüm kapı kollarına dokunmak gibi belirsiz bir fikri vardır. Bu konuda şansı yaver gitmez ama banyo pencerelerinden birinde daha başarılı olur. On iki yaşındaki çocuğun kollarının tüm gücünü kullanmasına rağmen pencereyi açmayı başarır.

Leo içeri tırmanıyor, karanlıkta koşuyor. Hed'de soyunma odalarının nerede olduğunu bilecek kadar çok deplasman maçı oynamıştı. A takımının kendi dolapları var. Çoğunun üzerinde oyuncuların isimleri yazmıyor ama bazı oyuncular kendi isimlerine o kadar aşık ki, en üstteki etiketlere isimlerini yazma fırsatına karşı koyamıyorlar. Leo, cep telefonundaki Aashlight'ı kullanarak William Lyt'inkini arıyor. Sonra da yapmak için geldiği şeyi yapıyor.

Adri, Katia ve Gaby Ovich kapanış saatinden sonra Bearskin'in kapısına vururlar. Ramona, "Silahımı doldurdum!" diye bağırır, bu onun "Korkarım kapalıyız" deme şeklidir, ancak Ovich kardeşler yine de içeri girerler ve Ramona üçünü birden görünce sıçrar.

"Ben şimdi ne yaptım?" diye pantolonunu indirdi.

Katia, "Hiçbir şey, sadece sizden bir iyilik isteyeceğiz," diyor.

"Hiçbir şey mi? Üçünüz birlikte o kapıdan içeri girdiğinizde, yaşlı bir çanta yardım edemez ama dayak yiyeceğini düşünür, Tanrı için bunu anlayabilir misin?" Ramona teatral bir şekilde göğsünü tutarak inliyor.

Kız kardeşler sırıtıyor. Ramona da öyle. Barın üzerine bira ve viski koyuyor, sonra her birinin yanağını sevgiyle okşuyor. "Sizi görmeyeli uzun zaman oldu. Bu kasaba için hâlâ çok güzelsiniz."

Adri, "Böyle yağcılıkla bir yere varamazsınız," diyor.

Ramona başını sallar. "İşte bu yüzden Tanrı bize güçlü bir likör vermiş." "Sen nasılsın?" Gaby soruyor.

Ramona homurdanıyor. "Yaşlanmaya başlıyorum. Berbat bir şey, söyleyeyim. Sırtın ağrıyor, görmemeye başlıyor. Ölmek umurumda değil ama bu yaşlanma bir anlamı yok."

Kız kardeşler gülümsüyor. Ramona boş bardağını tezgaha vurur ve devam eder, "Ee? Sizin için ne yapabilirim?"

"Bir işe ihtiyacımız var," diyor Adri.

Ovich kardeşler Ayı Derisi'nden çıktıklarında, küçük kardeşleri Benjamin duvara yaslanmıştır. Adri elindeki sigarayı düşürür, Katia yakasını kabaca aşağı katlar ve Gaby parmaklarını yalayıp saçlarını tarar. Ona küfrediyor ve aynı cümle içinde onu sevdiklerini söylüyorlar, sadece kendilerinin yapabileceği şekilde. Sonra da onu kapıya doğru itiyorlar. Ramona tezgahın arkasında durmuş beklemektedir.

"Kız kardeşlerin bir işe ihtiyacın olduğunu söylüyor." "Görünüşe göre öyle," diye mırıldandı Benji.

Ramona, Alain Ovich'in gözlerini oğlunun yüzünde net bir şekilde görebiliyor. "Kız kardeşlerin huzursuz olduğunu, meşgul edilmeye ihtiyacın olduğunu söylüyorlar. bir barda tezgâhtar olarak bulmanı engelleyemezler ama en azından doğru tarafta olmanı sağlamaya çalışabilirler. Adri'ye sana barmenlik işi vermenin, bir köpeği bifteğe bekçilik etmesi için bırakmak gibi bir şey olduğunu söyledim, ama o ikna edebileceğin türden bir insan değil. Katia da Hed'deki yerinden bar tecrüben olduğuna yemin etti. Kızılların Ahır dedikleri yer orası mı?"

Benji başını sallar. Ramona Hed'den gelenlere "Kızıllar" diyor.

"Artık orada hoş karşılanmıyorum çünkü benimle yerli halk arasında estetik konularla ilgili bir anlaşmazlık çıktı," diye açıklıyor.

Ramona, Benji'nin kolunun altında bir ayı dövmesi olduğunu anlamak için kolunu sıvamak zorunda değildir. Bu kasabayı olması daha çok seven erkeklere karşı bir zaafı var.

"Birayı dökmeden doldurabilir misin?"

"Evet."

"Hesap sorarsan ne alırsın?" " bir tokat mı?"

"İşe alındın!"

"Teşekkürler."

Homurdanıyor. "Öyle deme. Bunu sadece kız kardeşlerinizden korktuğum için yapıyorum."

Benji gülümser. "Aklı başında olan herkes öyle."

Ramona duvardaki rafları işaret ediyor. "İki çeşit biramız, bir çeşit viskimiz var ve geri kalanı çoğunlukla dekorasyon için. Bardakları yıkayıp temizleyeceksiniz ve eğer bir kavga çıkarsa karışmayacaksınız, duydunuz mu beni?"

Benji aynı fikirde değil, bu da iyi bir başlangıç. Arka bahçede aylardır duran odun ve teneke yığınını temizliyor; bir öküz kadar güçlü ve çenesini kapalı tutmayı biliyor. Ramona'nın en sevdiği iki karakter özelliği.

Işıkları söndürüp kapıyı kilitleme vakti geldiğinde, Holger ona merdivenlerden dairesine çıkmasında yardım eder. Her yerde hâlâ kocası Holger'in fotoğrafları vardır. O ve Beartown Buz Hokeyi, ilk ve ikinci aşkları, her duvarda yeşil bayraklar ve flamalar.

Ramona, genç adamın yanağına hafifçe vurarak, "Şimdi ne sormak istiyorsan sorabilirsin," dedi.

"Bir şey sormak istemiyorum," diye yalan söylüyor Benji.

"Babanın eskiden Bearskin'e gelip gelmediğini merak ediyorsun. Ormana gitmeden önce oradaki barda oturup oturmadığını."

Benji'nin elleri kot pantolonunun ceplerinde kayboluyor ve sesinden yıllar siliniyor.

"biriydi?" diye sorar çocuk.

Yaşlı kadın iç geçirir. "En iyilerden biri değil. En kötülerinden biri de değil."

Benji merdivenlere doğru döner. "Çöpü dışarı çıkaracağım. Yarın akşam görüşürüz."

Ramona onun elini tutuyor ve fısıldıyor: "Onun gibi olmak zorunda değilsin Benjamin. Onun gözlerine sahipsin ama bence başka biri olabilirsin."

Benji onun önünde ağlamaktan utanmıyor.

Ertesi sabah erkenden Elisabeth Zackell kafasını Peter Andersson'un ofisine sokar. Peter espresso makinesiyle boğuşmaktadır. Zackell izliyor. Peter basar

bir düğmeye basar ve makinenin altından kahverengi su damlar. Peter paniğe kapılır ve tüm düğmelere aynı anda basar, aynı zamanda etkileyici bir akrobasi gösterisiyle bir rulo kağıt havluya uzanırken, su sızdıran makinenin önünde tek ayağı üzerinde dengede durur.

Zackell, "Ve ben de kakao içmediğim için tuhaf biri olmalıyım," diye belirtiyor.

Peter kafasını kaldırıp bakar, hâlâ ofis temizliğinin modern dans yorumunun ortasındadır ve Zackell'ın ona hiç benzemediğine inanmak için sebepleri olduğu bir şekilde küfretmektedir. "Kahretsin, çok kan- Shi-"

"Daha sonra geleyim mi?" Zackell merak ediyor.

"Hayır, hayır. Bu lanet olası alet tam kabus, ama kızımın hediyesiydi!" Peter utanarak itiraf ediyor.

Zackell hiçbir tepki vermez. "Daha sonra tekrar geleceğim," diye sözlerini tamamlar.

"Hayır! Ben ... üzgünüm, sizin için ne yapabilirim? Maaşlarınız ödendi mi?" Peter merak ediyor.

Zackell, "Konu halatla ilgili," diyor ama Peter çoktan savunmaya geçmiş bile. "Yeni sponsor, sözleşmemiz tam olarak yerine oturmadı. Ama şimdiye kadar herkese ödeme yapılmış olmalıydı."

Alnındaki teri siler. Zackell tekrarlıyor, "Buraya maaşım için gelmedim. Buraya ip için geldim."

"İp mi?" Peter .

"Bana ip lazım. Ve bir paintball silahı. Bunları buralarda bulabilir misin?" "Paintball silahı mı?" Peter yine yankılanıyor.

Zackell monoton bir ses tonuyla ama sabırsızlanmadan açıklıyor: "Paintball özel olarak tasarlanmış bir sahada oynanan bir savaş simülasyonu oyunudur. İki takım silahlardan çıkan küçük boya topaklarıyla birbirlerine ateş eder. O silahlardan birine ihtiyacım var."

Peter, "Paintball'un ne olduğunu biliyorum," diye onu temin eder.

Zackell kendini savunurken "Kulağa öyle gelmiyordu" diyor.

Peter saçını kaşırken alnına kakao bulaşıyor. Fark etmez ve Zackell ona söylemenin muhtemelen tetikleyeceği panikten onu kurtarır.

"Muhtemelen Bearskin barının karşısındaki hırdavatçıda ip vardır." "Teşekkürler," der Zackell ve Peter daha ipi bulamadan koridora çıkmıştır bile.

"Ne için ip istiyorsunuz? Kimseyi asmayacaksınız,

Sen misin?"

Sonra sesinde gerçek bir endişeyle tekrar söyler: "ZACKELL! KIMSEYI ASMAYACAKSIN, DEĞIL MI? YETERINCE SORUNUMUZ VAR!!!"

Benji'nin eski koçu David, Benji'nin kendi cenazesine geç kalacağını söylerdi. Takım arkadaşları 16 numaranın buzda olup olmadığını kontrol etmezse, maç başladığında soyunma odasında uyuyor olabilirdi. Bazen antrenmanları kaçırıyor, bazen de kafası güzel ya da sarhoş geliyordu. Ama bugün piste tam zamanında geliyor, hemen üstünü değiştiriyor ve doğruca buza çıkıyor. Elisabeth Zackell, bir hokey oyuncusunun hokey antrenmanına gelmesine şaşırmış gibi ona doğru döner. Benji derin bir nefes alır ve sert vuran ablalara sahipseniz yapmayı şekilde özür diler: "Üzgünüm, dün antrenmana gelmedim."

Zackell omuz silkiyor. "Antrenmana gelmen umurumda değil."

Benji buzun üzerinde birkaç metre uzunluğunda on beş kalın ip olduğunu fark eder. Zackell'in elinde bir paintball silahı var: Beartown'daki hırdavatçıda yoktu ama Hed'deki dükkân depoda bir tane bulmayı başarmış. Pistin bir köşesindeki pleksiglasın üzerine saçılmış küçük boya sıçramaları, Zackell'in sert küçük boya topaklarını fırlatma alıştırması yaptığını gösteriyor.

"Ne yapıyorsun?" Benji soruyor, baAed.

"Bu kadar erken saatte burada ne işin var?" Zackell karşı çıkıyor.

Benji saate bakar. Antrenman için tam zamanında gelmiş ama buzdaki diğer oyuncular sadece Amat ve Bobo. Homurdanıyor, "Kız kardeşim beni takım kaptanı yapmayı düşündüğünüzü söylüyor. Bu kötü bir fikir."

Zackell gözünü kırpmadan başını sallar. "Tamam."

Benji onun etmesini bekler. Devam etmez. O da "Neden ben?" diye

sorar. "Çünkü sen bir korkaksın," diyor Zackell.

Benji'ye hayatında pek çok şey söylendi ama bu asla söylenmedi.

"Saçmalıyorsun."

Başını sallıyor. "Olabilir. Ama sana en çok korktuğun şeyi veriyorum: diğer insanların sorumluluğunu."

Benji'nin gözleri kararır. Onunkiler ifadesiz. Amat arkalarında duruyor, patenleri huzursuzluktan seğiriyor, sonunda sabrını kaybedip ağzından kaçırana kadar, "Antrenmanın şimdi başlaması gerekiyordu! Neden gidip soyunma odasından diğerlerini getirmiyorsun?"

Zackell kayıtsızca omuzlarını silkiyor. "Ben mi? Bunu neden umursayayım ki?"

Benji gözlerini kısarak ona bakıyor, giderek daha da sinirleniyor. Tekrar saate bakıyor. Sonra buzdan ayrılır.

Beartown soyunma odasındaki yaşlı oyuncuların çoğu Benji içeri girdiğinde üzerlerini yarı yarıya değiştirmişlerdir.

"Antrenmanlar başlıyor," diyor.

Bazı insanlar seslerini yükseltmeden de seslerini duyurabilirler. Yine de, bazı yaşlı oyuncular Benji'yi ilk başta yanlış yorumluyor ve "Zamanında gelip gelmediğimiz umurunda değil!" diye cevap .

Benji'nin yanıtı kısa ama ardından gelen sessizlik sağır edici: "Önemsiyorum."

Güç, diğer insanlara istediğinizi yaptırabilme yeteneğidir. Soyunma odasındaki her yetişkin erkek, banklarda oturmaya devam ederek on sekiz yaşındaki çocuğu güçsüz bırakabilirdi. Ama o onlara otuz saniye verdi ve buza geri döndüğünde ayağa kalkıp onu takip ettiler.

Bu onların takım kaptanı olduğu zaman değil. Kendisi de dahil olmak üzere herkes onun zaten öyle olduğunu anladığında.

Benji takımına liderlik etmek istemiyor ama bunu yapıyor. William Lyt, Hed'de ve takımına liderlik etmesinin söylenmesinden başka bir şey istemiyor, ama . Bu adil değil, ama spor adil değildir. En çok antrenman oyuncu her zaman en iyisi olmayabilir ve takım kaptanı olmayı hak eden oyuncu da her zaman en uygun oyuncu olmayabilir. Hokeyin düşündürücü bir spor olmadığı sık sık söylenir: "Biz sadece gol sayarız." Elbette bu tam olarak doğru değil. Hokey her şeyi sayar, istatistiklerle doludur ama yine de tahmin etmek imkansızdır. Görünmeyen şeyler tarafından çok fazla yönetiliyor. Sıklıkla kullanılan bir terim

Örneğin, yetenekli oyuncuları tanımlamak için "liderlik nitelikleri" gibi bir kavram kullanılsa da, karizma, otorite, sevgi gibi öğretilemeyecek şeylere dayandığı için bu son derece ölçülemez bir kavramdır.

William Lyt daha küçükken ve Kevin Erdahl takım kaptanıyken, William koçun Kevin'e şöyle dediğini duymuş: "İnsanları sana itaat etmeye zorlayabilirsin ama asla seni takip etmeye zorlayamazsın. Sizin için oynamalarını istiyorsanız, sizi sevmeleri gerekir."

Belki de hiç kimse Kevin'i William kadar sevmemiştir ve o da bu sevginin karşılık bulması için elinden geleni yapmıştır. Tecavüzden sonra bile sonsuz bir sadakat gösterdi; Kevin'in en iyi arkadaşı Benji, Beartown'da kalırken Kevin'i Hed Hockey'e kadar takip etti. William adamlarını topladı ve hem Kevin'i ispiyonlayan Amat'ı hem de Amat'ı savunmaya çalışan Bobo'yu dövdü.

Kevin aniden ortadan kaybolduğunda, William Hed'de kaldı, hayal kırıklığına uğradı ama hala sadıktı. Beartown'daki koçu David'le aynıdır: William'ı ve neredeyse tüm diğer eski oyuncuları kulüp değiştirmeye ikna eden de odur. Kevin'i savunarak değil, sporun sunabileceği en basit argümanı kullanarak: "Biz sadece hokeyle ilgileniyoruz. Politika ile değil. Buzda olan buzda kalır."

William ona inanıyordu ve içten içe, Kevin ve Benji artık takımda olmadığına göre, belki David'in William'ın sadakatini nihayet fark edeceğini umuyordu. Ama ne bir minnettarlık gösterisi ne de tek bir cesaretlendirici söz vardı. Hâlâ görmezden geliniyor.

William bugün soyunma odasına gelip dolabını açtığında ve birinin dibinde ne bıraktığını gördüğünde, hiçbir istatistiğin ölçemeyeceği şeyler olur. Orada yatan bir çakmak var. Yazın William'ın posta kutusunu kirletenle aynı türden, Leo'nun sahilde bulduklarıyla aynı türden.

Aynı anda takım arkadaşlarından biri kapıdan içeri girer ve "Hey, Lyt, Benji'yi duydun mu? Beartown'ın yeni koçu onu takım kaptanı yapmış!"

OceanofPDF.com

23

"Önemli Olan Tek Şey İçin Gereken Her Şey"

İnsanlar liderliğin zor kararlar, hoşa gitmeyen ve popüler olmayan kararlar almak olduğunu söyler. Liderlere sürekli olarak "İşini yap" denir. İşin imkansız kısmı ise, bir liderin ancak birileri onu takip ettiği sürece liderlik yapmaya devam edebileceğidir ve insanların liderliğe tepkileri hep aynıdır: eğer bir kararınız bana fayda sağlıyorsa adilsinizdir, aynı karar bana zarar veriyorsa zalimsinizdir. Çoğu insan hakkındaki gerçek dayanılmaz olduğu kadar basittir: nadiren herkes için en iyisini isteriz; çoğunlukla kendimiz için en iyisini isteriz.

Peter ofisteki bilgisayarını , 1'lerini raflarına geri koyarken ve merdivenlerden buza doğru yürürken düşüncelerle boğuşuyor. Pistin sonundaki ayakta durma alanına oturur. Fatima biraz ötede temizlik yapıyor. Adam el sallıyor ama Fatma sadece başını sallamakla yetiniyor. Dikkatleri üzerine çekmekten hoşlanmıyor; A takım antrenmanı başlamadan önce temizliği bitirmesi gerekiyor ve Amat'ın takım arkadaşlarının önünde utanmasını istemiyor. Sanki bu çocuk annesinden hiç utanmış gibi, diye düşünüyor Peter.

Fatima birçok açıdan Peter'dan daha tipik bir Beartown sakini: yumuşak dilli, gururlu, çalışkan ve saçmalıklara kesinlikle sıfır toleransı var. Yaz başında, kulübün banka hesapları boşaldığında, Peter Fatima'ya ödeme yapılmadığını fark etti, ama onu aradığında sadece "Merak etme, Amat ve ben " dedi. Peter, Amat'ın depozitoyu tahsil edebilmek için her ayın sonunda teneke kutu topladığını biliyordu, bu yüzden

"alamamanız mümkün değil, kulübün size karşı bir görevi var.
-" Ama Fatima onun sözünü kesti: "Kulüp mü? O benim de kulübüm. Oğlumun kulübü. Ve biz yöneteceğiz." Bunu söylemek için özel bir insan ve özel bir kulüp gerekir.

Sonbahar geldi ve Fatima'ya ödeme yapıldı. Peter'a . Bu sabah faturaları ödemeye çalıştı ve bilgisayarı çalışmadığı için bankayı aradı. Karşıdaki adamın kafası karışmıştı: "O faturalar çoktan ödendi." Sadece bir tanesi değil. . Richard Theo boş vaatlerde bulunmuyordu; basın toplantısı henüz yapılmamış olsa da sponsor bir miktar para ödedi. Peter kulübünü kurtarabilecek. Peki neden bu kadar endişeli?

A takımının antrenmanı başlıyor. Pistteki herkes her gün pistin ışıklarının yanacağını, maaşların ödeneceğini, taraftarların maçlara akın edeceğini kabul eder. Hokeyde para her zaman sadece orada olması gereken bir şeydir. Bu sporda asla gerçekten büyümeyiz; buzun üzerinde sadece oynamak isteyen aynı çocuklar olarak kalırız: bir disk, birkaç arkadaş, ışıklar açık! Hadi oynayalım!

Ama Peter bedelini biliyor. Üzerinde oturuyor. Sadece ahşap ve metal, Aoor'a çiğnenmiş tütün, ezik korkuluklar. Ama siyah ceketli adamlar tribünün bu kısmında havaya sıçradıklarında, zıplıyor ve şarkı söylediklerinde tavanı yükseltiyorlar: "Biz , biz ayılarız, biz ayılarız, Beartown'dan ayılar! BİZ . . . . . AYILARIZ! BİZ . ."

Bu, işler yolunda gittiğinde arkanızda olması gereken güçlü bir duvar, işler yolunda gitmediğinde ise karşınızda olması korkunç güç. Yıllar boyunca kulüpte hiç kimse Sürü'yü Peter kadar eleştirmedi. Kavga ettiklerinde, piste güvenlik kameraları yerleştirmeye çalıştı; düşük performans gösteren yüksek maaşlı oyuncular aniden sözleşmelerini yırtmak istediklerinde, Teemu'nun adamları tarafından tehdit edildiklerini kanıtlamaya çalıştı. Takım elbiseli adamlar yıllarca yönetim kurulu odasında Peter ile "gereksiz yere kışkırtıcı" olduğu için tartıştılar, oysa aslında onlar da korkmuşlardı. Takım elbiselilerin kendi amaçlarına hizmet ettiği sürece Sürü'nün bu kasabayı yönetmek için şiddet kullanmasına izin verdiler. Peki şimdi ne olacak? Şimdi Peter'ın elinde Sürü'den kurtulmak için bir fırsat ama tereddüt ediyor. Neden tereddüt ediyor? Kendisini kulüpte tutmak için oy verdikleri için onlara borçlu olduğunu mu düşünüyor? Korkak olduğu için mi? Yoksa Richard Theo'yla mı ilgili? Peter holiganların nüfuzunu politikacılarınkiyle değiştirmekten mi korkuyor? Kim daha kötü: Boyunlarında dövmeler olan adamlar mı yoksa takım elbiseli ve kravatlı olanlar mı?

Genel müdürlüğünün ilk yıllarında Kira ona "biz kavgadan kaçan bir aile değiliz" diye hatırlatırdı. Kira'nın derisi her zaman Peter'ınkinden daha kalındı; öfkeli avukat, diplomatik genel müdürden daha fazla zafer iştahına sahipti. Ama şimdi Peter 1. Dünya Savaşı'nı arayan, Kira ise tereddüt eden taraf. Belki de Richard Theo, Peter'ın saf olduğu konusunda haklıdır. Dünya karmaşık, ama o basit olmasını diliyor.

Kanada'da oynarken koçu şöyle demişti: "Kazanmak her şey değildir. Tek şeydir!" Ama Peter'da öldürme içgüdüsü yoktu. Antrenmanlarda takımı öne geçtiğinde sakinleşirdi, çünkü rakiplerini küçük düşürmek istemezdi. Koçun felsefesi "Asla düşmanın boğazına sarılma" idi ama Peter'ın böyle bir şey yoktu. Kazanmak yeterliydi; kimseyi ezmek zorunda değildiniz. Sonra rakiplerinin 5-0'lık bir yenilgiyi geri çevirmeyi başardığı bir antrenman geldi. "Kafanı !" diye bağırdı koç. Ama Peter bunu asla başaramadı.

Belki de yirmi yıl önce finalde o atışı kaçırmasının nedeni ve belki de şimdi Richard Theo'ya verdiği sözü yerine getirmekten korkmasının nedeni de budur. Bir insanın hayatta kalabileceği düşman sayısının bir sınırı vardır. Peter işini yapması gerektiğini biliyor, sadece bunun hangi iş olduğundan emin değil.

Buzun üzerinde Elisabeth Zackell'i görüyor. Onun gibi olmayı diliyor. Kimsenin boğazına sarılmıyor.

Elisabeth Zackell oyuncuları iki takıma ayırır ve takım arkadaşlarını iplerle birbirine bağlar. Eğer bir oyuncu düşerse, tüm takım düşer.

"BU NE BOKTAN BİR KADIN OYUNU?"

Dengesiz bir takım arkadaşı tarafından yere düşürüldüğünde ve buza sert bir şekilde çarptığında yaşlı oyuncular bağırıyor ama Zackell bunu umursamıyor.

İşbirliği yapmayı ve tek bir birim olarak birlikte hareket etmeyi öğrenene kadar çalıştırılırlar. Terlemeye ve kusmaya zorlanıyorlar, son kez değil. Ancak Amat dizlerinin üzerine çöktüğünde Zackell ipleri çözmelerine izin verir. Sonra da

paintball silahını getiriyor. Yaşlı oyunculardan biri şöyle mırıldanır: "Lanet kadın bir çeşit felç geçirmiş..."

Belki de Zackell onun dudaklarını okuyordur -kim bilir- ama diyor: "Anladığım kadarıyla 'kadınlar' hakkında çok konuşuluyor. Sadece bir kadın tarafından çalıştırılırsanız kadınlar gibi oynamaya başlayabileceğinizden endişe ettiğinizi varsayabilirim."

Oyuncular kıvranıyor. Bazıları hala kovaların içinde hasta. Zackell bir boya topunu filelerden birinin üst direğine fırlatıyor, metalin ötmesini ve sert küçük topun sarı bir sıçramayla patlamasını sağlıyor. "Bir keresinde bir kız takımına koçluk yapmıştım. Filenin önünde ribauntlarla başa çıkmakta iyi değillerdi ve şutları engellemek istemiyorlardı; canlarının korkuyorlardı. Ben de onlara bir paintball tabancasıyla vurmaya çalışırken orta çizgiden fileye doğru kaymaya ve direğe dokunmaya çalışmalarını söyledim. Oraya her vardıklarında, kendilerine bir bira kazandılar. Bana ne dediler biliyor musun?"

Yanıt gelmeyince kendi sorusuna kendisi cevap veriyor: "Bana kendimi becermemi söylediler. Ama belli ki onlar kadındı. Peki sen nesin?"

Buzun adamlar bakar ama Zackell onları bekler. Bir dakika geçer. Adamlardan bazıları gergin bir şekilde kıkırdıyor ama o paintball silahıyla hareketsiz duruyor.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye soruyor sonunda biri.

"Hiç sanmıyorum. Bana mizah konusunda iyi olmadığım söylendi," diyor Zackell.

Sonra başka bir oyuncu ayağa kalkar. Kaskını buzun üzerine koyar, ardından üst yarısı çıplak kalana kadar formasını ve pedlerini çıkarır.

"Bu iş görür mü, yoksa sikimi de çıkarmam gerekir mi?" Benji sorar.

Zackell, "Bu kadar ," diye cevap verir ve boynunu ıskalayan bir boya topağı fırlatır.

Diğer tüm oyuncular kambur durur ama Benji hiç tereddüt etmez; sadece topu alır ve doğrudan doğru kayar. Çubuğa ilk dokunuşunda, Zackell ona iki kez vurmayı başarır; ikinci ve üçüncü kez, iki kat daha saçma atmayı başarır. Dükkandaki adama göre, saçmalar saniyede üç yüz fit hızla hareket ediyor, bu yüzden Zackell'a sadece koruyucu kıyafet giyen insanlara en az otuz fit uzaktan ateş etmesi şiddetle tavsiye ediliyor. Benji'nin derisi çıplak. Zackell sırtına bir atış yapmayı başarıyor ve boya kürek kemiğinden aşağı akarken acıyla sarsılıyor.

Yaşlı oyuncular önce gözlerine inanamaz gibi, sonra da artan bir hayranlıkla bakıyorlar. Sonunda biri bir sayı söyler; kimse "sekiz" mi yoksa "dokuz" mu olduğunu hatırlamaz ama bundan sonra tüm takım Benji bara her dokunduğunda sayar. Sonunda onun kazandığı bira sayısını kükrüyorlar. ON DÖRT. ON BEŞ. ALTI. Zackell silahı yeniden dolduruyor ve Benji yeniden ateş ediyor. Hiçbir normal insan böyle davranmaz. Mesele de bu zaten. Zackell normal bir takım kaptanı istemiyor.

Bir noktada Zackell Benji'nin köprücük kemiğine vurur ve onun gözlerinde neler görür. "Bununla şeyi kazanabilirim," diye düşünüyor kendi kendine.

Benji paten kaymayı bırakmıyor, o da bir kasa bira kazanana kadar 1ring'i bırakmıyor. Birayı banktan alır. Ona verirken şöyle diyor: "Sorumluluk hisseden kimse özgür değildir, Benjamin. Bu yüzden korkuyorsun." Duygularıyla arası kötü olan biri için, kadının duygularıyla o kadar da kötü değildir. Benji soyunma odasına doğru yürür, yara bere içinde, acı içinde ve üzerine boya sıçramıştır.

Orada birayı tüm takım arkadaşlarıyla paylaşıyor. Amat bile içer; o çevirmeye cesaret edemezdi.

Benji gidip kendi başına duş alıyor. Uzun bir süre. Geri döndüğünde biraların hepsi bitmiş ve ayakkabıları tıraş kremiyle dolmuştur.

Peter Andersson panoların arkasında dururken Zackell ipleri topluyor. "Çok ilginç koçluk yöntemleriniz var. Bunlar gerçekten oyuncular daha iyi mi?" Peter elinden geldiğince diplomatik bir şekilde sorarken bir yandan da buzun her tarafına sıçrayan boyaları görünce aşırı heyecanlanmamak için elinden geleni yapıyor.

"Daha iyi mi? Nereden bileyim?" Zackell umursamaz bir tavırla cevap veriyor. "Bu yöntemleri kullanmak için bir nedeniniz olmalı?"

Peter diyor ki.

Migreni var. Richard Theo ona bu kulüp üzerinde "tam kontrol" sözü verdi ama gerçekten öyle hissetmiyor.

"Hokey koçları ne sandığımız kadar iyi bilmezler; çoğu tahminden ibarettir. Bunu bildiğinizi varsayıyorum," diye yanıtlıyor Zackell.

Peter sırtındaki kasların gerildiğini hisseder. "Liderlik konusunda alışılmadık bir görüşünüz var."

Zackell omuz silkiyor. "Oyuncular benim aptal olduğumu düşünüyorsa, birbirleriyle biri var demektir. Bazen bir takımın onları birleştirecek bir düşmana ihtiyacı vardır."

Peter, o yürürken onu izler. Son sözünü söylerken hafifçe gülümsediğine neredeyse yemin edebilirdi. Sonra gidip temizlik malzemeleri getirir ve birkaç saatini buzun üzerindeki boyayı ovarak ve silerek geçirir.

Belki de bunun yerine eve gitmeli, karısıyla şarap içmeli ve yataklarında uykuya dalmalıydı. Ama o ve Kira henüz tam olarak barışmadılar; sadece tartışmayı bıraktılar ve bu aynı şey değil. Birbirlerine bağırmıyorlar ama gerçekten konuşmuyorlar da. Tüm aile gittikçe sessizleşiyor, tıpkı öyle dağınık bir oda gibi ki, kapıyı tuğlayla örmek sorunla başa çıkmaktan daha az zahmetli geliyor. Peter kendine iş çıkarmaya çalıştığının farkına varır ve herkes yattıktan sonra eve gider.

Sonra da gecenin bir yarısı uyanık kalarak ona bu makineyi veren kızını arayıp artık ne yaptığına dair en ufak bir fikri olmadığını itiraf etmek yerine tuvalet makinesinin kullanım kılavuzunu okuyor. Ya da kimin iyiliği için mücadele ettiğini.

Hed'deki A takımı koçunun adı David. Kızıl saçları aylardır kesilmemiş ve yüzü tebeşir beyazı çünkü yazın bir gününde bile güneş pistin içindeki video odasına ulaşmıyor. Bu işe varını yoğunu veriyor; vermek zorunda. Kız arkadaşı hamile ve Hed Hockey, eğer kazanırsa, kariyerinde bir üst lige çıkmak için kullanacağı tramplen.

Asla bu A takımına koçluk yapmak istemedi, Beartown'a koçluk yapmak istedi. Bir grup küçük çocuğu, ulusal şampiyonayı kazanmak ve A takımının çekirdeği olmak üzere sıraya dizildikleri genç yaşlarına kadar şekillendirdi: Kevin ve Benji buzda, David yedek kulübesinde. Bu neredeyse gerçekleşiyordu. Ama sadece neredeyse.

David Beartown'dan tecavüzü savunmak istediği için ayrılmadı. En azından o görmüyor. Kevin'in suçlu olup olmadığını bile bilmiyor. Çocuk hiçbir suçtan hüküm giymedi ve David ne bir avukat ne de bir polis memuru; o bir

Hokey koçu. Hokey kulüpleri oyuncuları mahkemenin bile cezalandırmayacağı şeyler için cezalandırmaya başlarsa, bunun sonu nereye varır? Hokeyin hokey olmasına izin verilmelidir. Sahanın dışındaki hayat, sahanın içindeki hayattan ayrı kalmalıdır.

Yani David, Kevin'in suçlandığı şey yüzünden değil, Peter'ın çocuğun final günü tutuklanmasını sağladığı için Beartown'dan ayrıldı. Bu da sadece Kevin'in değil, tüm takımın cezalandırılması anlamına geliyordu. David bunu kabullenemedi. Bu yüzden kulüp değiştirdi ve Beartown'ın en iyi oyuncularının neredeyse tamamını yanına aldı.

Kararından pişman değil. Pişman olduğu tek şey Benjamin Ovich. Bu çocuk David'in bir takımdan istediği her şeyi sembolize ediyordu, ama gerçekten önemli olduğunda David ona ulaşamadı. Diğerleri Hed'e geçtiğinde Benji Beartown'da kaldı ve baharda David onu başka bir çocukla öpüşürken gördü. Benji, David'in bildiğini bilmiyor ve belli ki başka kimse de bilmiyor. Eğer David dürüstse, başka kimsenin de öğrenmemesini ummaktan kendini alamıyor. Burası, herhangi bir hokey oyuncusunun bu tür bir ifşaya uğramasını isteyeceği türden bir yer değil, bu sonbaharda buraya rakip olarak gelse bile.

David kendisiyle gurur duyuyor mu? Kesinlikle hayır. Öyleyse neden Benji'yi görmeye gidip ona gerçeği söylemiyor: çocuğun kendisi hakkında gerçeği söyleyecek kadar güvende hissetmediği kadar kötü bir lider olduğu için utandığını. David neden sadece özür dilemiyor? Muhtemelen hepimizin en aptalca hataları yapmamızla aynı nedenden dolayı: Hatalı olduğumuzu kabul etmek zordur. Ve hata ne kadar , o kadar zordur.

David asla iyi bir insan olduğunu düşünmez ama hokeyin iyiliği için elinden geleni yaptığına inanır. Takımı, kulübü ve sporu her şeyden önce tutuyor. İşin politikleşmesine asla izin vermez. Şu anda bile.

Ofisinin kapısı çalınır. William Lyt kapıda durmaktadır. "Benji'nin Beartown'ın takım kaptanı olduğunu duydunuz mu?" diye kükrüyor dev forvet.

Koç başını sallar. "Burası Hed. Beartown değil. Ne yaptıkları konusunda endişelenmeyin."

William odanın eşiğinde titriyor, koçunun yüzündeki ifade tartışmanın sona erdiğini gösterse de gitmeye cesaret edemiyor.

"Takımımızda bu yıl on altı numarayı giyecek kimse var mı?" William soruyor. Bunu bir suçlama olarak söylemiyor; sadece koçundan kendisini sevmesini istiyor. Ve sorun da bu: sevgi liderlik gibidir. Bunu istemek yardımcı olmaz.

"Bu seni ilgilendirmez," diyor David soğuk bir şekilde.

On altı Benji'nin Beartown'daki numarasıydı. David Hed'de kimseye vermeyi reddediyor.

"Kaptanımız kim olacak?" William kıskançlıkla sorar.

David asıl sormak istediği soruya cevap verir: "Daha çok gençsin William."

Bir hokey oyuncusunun, koçunun gözlerinde gerçekten başka birini istediğini görmesi, birinin kalbini kırmanın çok özel bir yoludur.

"Benji olsaydım da aynı şeyi söyler miydin?" David

dürüsttür. Başını sallar.

William Lyt her zamankinden daha büyük bir şiddet onayına ihtiyaç duyarak buza çıkar. David anlamamış gibi yapar ama elbette çok iyi anlar. Tesadüfen hokey koçu olmamıştır; sözlerinin nelere kadir olduğunu bilir. Çocuklar büyürken, William'ın Benji'ye karşı her şey için rekabet etmesini ve tek bir kez bile kazanamamasını izlemiştir. David kıskançlığın korkunç bir duygu olduğunu, ama aynı zamanda motive edici bir güç de olabileceğini biliyor. Bu yüzden onu bilerek küçük dozlarda dağıtır, çünkü liderlik sonuçlara ulaşmak için duyguları manipüle etme meselesidir. David yaptığı şeyin tehlikeli olduğunu biliyor; William'ın Benji'den oyunda ona zarar verecek kadar nefret edebileceğini biliyor. Ama en iyi hokey takımlarının sınırda oynayan ve bazen sınırı aşan birileri vardır. William nefret dolu olduğunda en iyi halindedir.

David hala Benji'yi koçluk yaptığı diğer tüm oyunculardan daha çok seviyor ve çocuğun ona güvenmeye cesaret edememesinden utanıyor. Bir gün David bunu bir olarak telafi edebilir. Ama bu duygular pistin dışındaki hayata ait, burası ise içerideki hayat. Burada Benji bir rakip. Eğer William çizgiyi aşarsa

oyunda, o zaman olsun. Benji sakatlanırsa, Benji sakatlanır. David bir hokey koçu; işini yapıyor. Önemli olan tek şey için ne gerekiyorsa yapıyor.

Kazandım.

Benji karanlık çöktüğünde köpek kulübesinin müştemilatında tek başına ağırlık kaldırmaktadır. Çıtayı kaldırmadan önce kol saatini çıkarıyor. Eski ve yıpranmış, ağır ve hantal ve ona pek yakışmıyor. Ama ona David tarafından verilmişti. Koç kulüp değiştirdiğinden beri birbirleriyle tek kelime konuşmamışlar ama Benji yine de onsuz hiçbir yere gitmiyor.

William Lyt, kolları da diğer her şeyi gibi acıyana kadar şınav çekiyor. Dolabında unuttuğu çakmağı tutarken uyuyakalıyor. Onu oraya kimin koyduğunu biliyor. William Benji'ye zarar vermeyi düşünmüyor olabilir, henüz değil, ama bu başkasına zarar veremeyeceği anlamına gelmez.

OceanofPDF.com

24

Ama İçindeki Ayı Daha Yeni Uyandı

Ramona, kapanış saatinden sonra Bearskin'in kapısına kimin vurduğunu görmek için bir küfür bulutu içinde dairesinden merdivenlerden aşağı iner. Bir sarhoş görmeyi umuyordu ama başka bir şeyle karşılaştı.

"Burada ne yapıyorsun, seni ihtiyar? Gecenin bir yarısı kapıma gelip içki içmeye çalışmandan bu yana en az kırk yıl geçmiş olmalı! O zaman da işe yaramadı, şimdi de yaramayacak!" diye çıkışıyor Sune'ye sabahlığının düğmelerini iliklerken.

Sune o kadar yüksek sesle gülüyor ki yanındaki yavru köpeği korkutuyor. "Bir tavsiyeye ihtiyacım var, Ramona. Belki iki tane."

Ramona onu içeri alır ve köpeğe bir tas su verir. Köpek kabı boşaltır ve mobilyaları çiğnemeye başlar.

"Eee?" diye .

Sune, "Benim için Teemu Rinnius ile konuşmanı istiyorum," diyor.

Başka biri sorsaydı, Ramona "Teemu kim?" derdi. Ama Sune değil. Yaşlı adam tüm hayatını hokey yeteneği olan zor çocuklarla uğraşarak geçirmiş, Ramona ise kendi hayatını yeteneği olmayanlarla uğraşarak geçirmişti.

"Ne
hakkında?"

"Kulüp
hakkında."

"Koçluğu bıraktığını sanıyordum. Kulüple ne alakan var?"

"Beni kadınlar için tutuyorlar. Göz alıcı."

Ramona on yıl boyunca sigara dumanına gülüyor. Sonra ciddileşir. "Söylentiler var, Sune. Gazeteler 'yeni bir sponsor'dan ve GM'nin 'gizli toplantılar'a katıldığından bahsediyor. Bu tür şeyler Teemu ve adamlarını tedirgin ediyor. Burası onların kulübü."

"Sadece onların kulübü değil," düzeltiyor Sune.

Birilerini mutlu etmeye çalışmak için buranın ne kadar büyük bir kabus olduğunu düşünmeden edemiyor. Kulüp iflas etseydi, suç Peter'ın olacaktı ve şimdi kulübü finansal olarak kurtarmayı başardığı için hâlâ boktan bir durumda. Ramona tezgâha üç viski bardağı koydu. Biri Sune için, ikisi onun için.

"Yeni koç hakkında ne düşünüyorsun? Buraya geliyor ve zaman patates yiyor" diyor.

"Zackell? Bilmiyorum. Kızgın. Peter Andersson'un ne düşündüğü umurunda değil gibi görünüyor-"

Ramona sırıtıyor. "İyi başlangıç."

"-ama Teemu ve adamlarının bir kadın koç konusunda o kadar da hevesli olmadıklarına dair şüphelerim var."

Ramona homurdanıyor. "Kulüplerini seviyorlar. Bunu biliyorsun. Onun bir tür halkla ilişkiler olarak atandığından endişeleniyorlar. Aptal yerine konmak istemiyorlar ve hokeye bir sürü siyasi gündemin karıştırıldığını görmek istemiyorlar."

Sune gözlerini . " 'Ajandalar.' Artık buna böyle mi diyoruz? Kadınların istedikleri kişiyle yatmalarına izin verilemez mi?"

"Lezbiyenlere benden daha fazla sempati duyan kimse yoktur, çünkü görebildiğim kadarıyla kazanan bileti onlar çekti! Erkeklerle mantık yürütmek mümkün değil, bu yüzden onlardan kurtulabilirsiniz!"

"Peki Zackell'in sorunu ne o zaman?"

"Sorun şu ki, çocuklar onun Peter Andersson, sponsorlar ve politikacılar tarafından yönlendirildiğini düşünüyorlar ve başka koç istemiyorlar-"

Kendini durduruyor. Sune devralır. "Kim benim gibi? Zayıf?"

İnsanların onun hakkında ne dediğini biliyor. Son yıllarda sponsorların ve politikacıların kulübü ele geçirmesine ve kelime etmeden kulübü batırmalarına izin verdi. İnsanlar haklı. Sune yaşlandı, tartışamayacak kadar yoruldu. Her zaman hokeyin kulübü ayakta tutacak kadar iyi olmasını umdu.

hem maddi hem de ahlaki açıdan eşitti, ancak her iki konuda da yanıldığı kanıtlandı.

"Eleştirmek istememiştim," diye mırıldandı Ramona.

"Oh, haklılar. Keşke bu kasabaya mutlu olacak daha fazla şey . Ama Zackell ben değilim."

"Ne şekilde?"

"O kazanan türden biri."

"Benim tavsiyem için mi buradasınız? Çocukların kanıta ihtiyacı var."

Sune iç geçirir. "O zaman Teemu'ya söyle, küçük kardeşi gözaltından çıkar çıkmaz doğruca piste gitsin."

Ramona'nın nutku tutuldu. Bunu yapmak çok zaman alır.

Peter yine eve geç gelir. Kira mutfak masasında dizüstü bilgisayarıyla oturuyor; çocuklara yemek pişirmek, çamaşır ve temizlik yapmak için bugün işten eve erken geldi. Şimdi yine çalışıyor ama patronları görmeden: tüm iş arkadaşlarından daha fazla mesai yapıyor ama yakında ofiste eve her zaman erken giden kadın olarak tanınacak. Anne olmak bir evin temellerini kurutmak ya da çatısını onarmak gibi bir şey olabilir: zaman, ter ve para gerektirir ve bittiğinde her şey eskisi gibi görünür. Bu kimsenin sizi öveceği türden bir şey değildir. Ancak ofiste fazladan bir saat geçirmek, güzel bir tablo ya da yeni bir lamba asmak gibidir: herkes fark eder.

Peter onunla konuşuyor, o da Peter'la konuşuyor ama göz teması kurmadan. Günün nasıl geçti? İyiydi, seninki nasıldı? İyiydi. Çocuklar yemek yedi mi? Evet, buzdolabında yemek artıkları var. Yarın onları okula bırakabilir misin? Piste erken gitmem lazım. "Peki ya benim işim ne olacak?" diye bağırmak istese de "Tabii ki" diyor. "Boğuluyormuşum gibi hissediyorum" diye fısıldayacak gibi olsa da "Teşekkürler" diyor. "İmdat!" diye bağırmak isterken "Sorun değil" diyor. İkisi de başka bir şey söylemiyor, her ne kadar ikisi de "Bizi özledim" diye düşünse de. Peter parmak uçlarını kızın saçlarında gezdirmeden mutfaktan çıkar. Kadın orada oturuyor ve adamın ensesine karşı nefes almıyor.

Ramona Sune'ye bakıyor. "Bu bir tür şaka mı?" "Hayır.

Elisabeth Zackell'ın espri anlayışı yoktur."

"Vidar'ın tekrar hokey oynamasına izin verecek mi? Peter bu konuda ne diyor?"

"Peter'ın ne düşündüğü umurunda değil."

Ramona kıkırdar. Rinnius kardeşleri her zaman Ayı Derisi'nin diğer erkek çocuklarından daha çok sevmiştir. Teemu her hafta onun için alışveriş yapar; Vidar da ödevlerini burada yapardı. Yıllar önce, Holger öldükten hemen sonra, çocuklar birinin Ramona'nın "bazı şeyleri unutmaya başladığını, Alzheimer olabileceğini" söylediğini duymuşlar. Öyle değildi, sadece sıradan bir kalp kırıklığıydı, ama çocuklar internette beyindeki yaşlanma sürecini geciktirebileceğinizi okudular, bu yüzden onu bulmaca çözmeye zorlamaya başladılar. Her sabah ona yeni bir tane getiriyorlardı. Yüksek sesle küfrediyor ve bunun için onları koşulsuz seviyordu. Şimdi de şöyle diyor: "Vidar masaya sıçıyor ve Zackell Peter'ı umursamıyor mu? Bunun sonu iyi bitmeyecek."

"Hayır," diye onaylıyor Sune.

Ramona viski bardaklarından biriyle çenesinin altını kaşıyor. "Peter'a karşı çıkmak sana göre değil."

"Hayır," diye kabul ediyor Sune.

"Neden? Bu koç o kadar özel mi?"

Sune derin bir iç çekerek burun deliklerindeki tüylerin çılgınca sallanmasına neden oluyor. "Ya kazanırız ya da batarız Ramona. Vidar eskiden çok iyi bir kaleciydi ve eğer hâlâ öyleyse, onun kişiliğine bir şans vermeye hazırım."

Ramona gülümser. "Şeytan yaşlandığında dindarlaşır."

"Teemu'nun Vidar'ı antrenmana götürmesini sağlayabilir misin?" Sune merak ediyor. Ramona bir kaşını kaldırır. "Dinle, seni yaşlı aptal, nasıl olduğunu hatırlıyor musun?

Vidar eskiden hokey mi oynardı? Antrenman bittiğinde onu buzun dışına sürüklemek zorunda kalırdınız! Ve şimdi ne kadar iyi silahlanmış olursanız , onu o pistten uzak tutamayacaksınız!"

Ramona ne düşündüğünü : Vidar'ı piste kendisinin sürükleyeceğini. Teemu'yu hiçbir zaman tam olarak kurtaramadı; değişemeyecek kadar öfkeliydi. Ama belki Vidar'ın hâlâ farklı bir hayatı olabilir ve Ramona bu fırsatın kaçmasına izin vermeyecektir, bu onun ölümü olsa bile.

Sune başını sallar ve viskisini yudumlar. Bu onun gözlerini sulandırıyor. "Peki o zaman." Sessizliğe gömülür. Ramona homurdanıyor. "Başka bir şey var mı?"

Sune bu kadar şeffaf olduğu için utanıyor. "Başka bir şey istemek istiyorum. Kulüp için değil, sadece kendim için. Alicia adında küçük bir kız var. Dört buçuk yaşında, burada yaşıyor-"

"Küçük kızın kim olduğunu biliyorum," diyor Ramona kasvetle, kızı tanıdığı için değil, tüm yerel bar sahipleri aynı evde yaşayan yetişkinleri tanıdığı için.

"Ona göz kulak olmama yardım eder misin?"

Ramona biraz daha viski koyar. "Buraya beni yatağa atmak için gelmediğine emin misin? Eskiden olduğundan daha iyi gidiyorsun."

Sune gülümsüyor. "Sen sütyenini çıkarmaya vakit bulamadan ben kalp krizi geçirirdim, ama oPer için teşekkürler."

Ramona içer. Sonra mutsuz bir şekilde, "Bu kasabadaki kimse adına konuşmuyorum, Sune. Ama Peter benim oğlum. O yüzden ona söyle, kendi iyiliği için Beartown'ı kimin savunduğunu hatırlasın. Bu yeni sponsor ne talep ederse etsin."

Sune başını sallıyor. Sürünün pistteki ayakta durma alanını kastettiğini biliyor. sır saklamak için zor bir kasaba.

"Elimden geleni yapacağım," diyor. Bu yeterli olmayacak.

Peter, Leo'nun odasının önünde durur. Çocuk on iki yaşında, neredeyse ergenlik çağında. Peter doğduğu zamanı, oğlunun ilk kez ağladığını duyduğu o sarsıcı anı düşünür. O kırılgan çıplak bedeni kucağına almasına, buruşuk gözleri ve ağlamaklı feryatlarıyla o küçük kafayı desteklemesine izin verildiğinde... ve feryatlar kesildiğinde. Peter ilk kez o küçük insanın kollarında mışıl mışıl uyuduğunu fark etti. O anda çocuklarımız için ne yapmaya hazırız? Ne yapmaya hazır değiliz?

Ama yıllar ıslık çalarak geçti. Babaların anı yaşaması gerekir; genel müdürlerin bunu yapmasına asla izin verilmez. Babaların günü yakalamaları gerekir, çünkü çocukluk sabun köpüğü gibidir; tadını çıkarmak için sadece birkaç saniyeniz vardır. Ama genel

Yöneticilerin bir sonraki maçı, bir sonraki sezonu, ileriyi, daha ileriyi, daha yukarıyı düşünmesi gerekiyor.

Peter bir elinde iki sopa, diğerinde bir tenis topuyla ayakta duruyor. Leo onu çıldırtırdı, gidip garaj yolunda oynamasını isterdi. "Baba, arabayı çekebilir misin? Baba, oynayabilir miyiz? Baba? Baba? Sadece ! İlk on beş gol!" Peter elinde kumandayla oturmuş bir maç kaydı izliyor ya da bir yığın kağıt ve cep hesap makinesiyle bütçe üzerinde çalışıyor olurdu ve "Önce ödevini yapmalısın" diye cevap verirdi. Ödevini yaptıktan sonra artık çok geçti. "Yarın," diye söz verirdi baba. "Tamam," diye cevap verirdi oğlu. Erkekler meşguldür ama çocuklar büyümeyi bırakmaz. Oğullar babalarının ilgisini ister, ta ki babalar oğullarınınkini isteyene kadar. O andan itibaren hepimiz, başları hala göğsümüzdeyken yanlarında daha sık uyuyakalmış olmayı dilemeye mahkum oluruz. Keşke onlar oynarken biz de Aoor'da oturup daha çok vakit geçirseydik. Onlar bize izin verirken onlara sarılmayı.

Peter şimdi Leo'nun kapısını çalıyor ve on iki yaşındaki çocuk kapıyı açmadan cevap veriyor. "Mmm?"

"Arabayı garaj yolundan çektim," diyor baba umutla. "Öyle mi?"

"Evet. Belki bir oyundan hoşlanırsın diye düşündüm."

Tenis topunu o kadar sıkı tutuyor ki, elindeki ter yeşil kumaş kaplamada izler bırakıyor. Leo'nun cevabı acımasız: "Ödevimi yapmalıyım baba. Belki yarın!"

Peter neredeyse kapıyı açıp ona tekrar soracaktı. Ama bunun yerine çubukları dolaba geri koyar. Sonra elinde topla tek başına kanepeye oturur ve orada uyuyakalır.

Kira dizüstü bilgisayarının kapağını kapatıyor. Leo'nun odasına bakar. Leo uyuyormuş gibi yapar; Kira da ona inanıyormuş gibi yapar. Oturma odasının önünden geçiyor, Peter'ın üzerine bir battaniye örtüyor, sonra alnındaki saçları tarayacakmış gibi duruyor. Ama yapmaz.

Evin önündeki merdivenlerde tek başına oturmuş, dünyanın herhangi bir yerinden bakabileceği aynı yıldızlara bakıyor. Bugün iş yerinde iş arkadaşı ona bir zarf verdi, hem Kira'nın hem de iş arkadaşının birkaç yıldır idolü olan yaşlı bir kadın tarafından gönderilmişti, yönünü değiştiren ve sanatçılar ve aktörler tarafından ön plana çıkarılan ve birkaç milyonla desteklenen büyük bir hayır vakfı kuran bir yönetmen ve yatırım dehası. Kira ve meslektaşı geçen yıl bir konferansta bu kadınla tanıştılar, onun dikkatini çekmeyi başardılar ve kadın Kira'ya kartvizitini verdi ve "Her zaman içinde biraz 1re olan zeki insanlar arıyorum. Eğer bir işe ihtiyacın olursa bana ulaş." Kira bu teklifi pek ciddiye almadı, belki de buna cesaret edemedi ve belirsiz bir hayal olarak kalmasına izin verdi. Ama bugün gelen zarfta, kadın vakfının birkaç hafta Kanada'da düzenleyeceği büyük bir konferansın davetiyesi vardı.

"Neden bizi davet ediyor? 1rm'yi kullanmak mı istiyor?" Kira nefes nefese sordu.

Ancak o zaman meslektaşının gözlerindeki kıskançlığı gördü. Kira davetiyeye tekrar baktı ve sadece kendi adının geçtiğini fark etti. Meslektaşı gururlu görünmek için elinden geleni yaptı ama yine de kendisinden daha yetenekli arkadaşını büyük dünyaya kaptırmak üzere olan küçük bir kız gibi konuşuyordu: "Sadece seni istedi, Kira. 1rm'yi kullanmak istemiyor. Sana bir iş vermek istiyor."

Kira elinde zarfla evin dışındaki merdivenlerde oturmuş yıldızlara bakıyor. Kanada'dan görebileceğiniz yıldızların aynısı. Peter NHL'de dünyanın en iyileriyle oynayabilsin diye bir zamanlar oraya taşınmıştı. Konferansa gitmek istediğini söylerse Peter'ın ne diyeceğini biliyor. "Şu anda gerçekten gitmek zorunda mısın? Kulüpte olup biten çok şey var hayatım. Belki gelecek yıl?"

Kira asla açıklayamayacak. Peter onun kendi NHL'si olduğunu asla anlayamayacak.

Ramona Teemu'yu arar. Kısa bir konuşma yaparlar çünkü ikisi de diğerinin zayıflıklarını duymasını istemez. Ramona, Vidar'ın Teemu'nunkinden daha iyi bir hayata sahip olmasını istediğini söylemez, Teemu da aynı şeyi istediğini söylemez. Sonra Ramona Teemu'dan bir iyilik ister ve Teemu'nun onu arayıp bu işi hallettiğini söylemesini bekler.

Teemu, şehrin farklı bir bölgesindeki küçük bir evin dışında, çocuk odasının ışıkları sönene kadar bekler. Sadece yetişkinlerin uyanık olduğunu bildiğinde, zili çalmıyor, kapıyı çalmıyor; içeri nasıl girdiğini asla öğrenemeyecekler. Onlar tutunmak için mutfak tezgahlarına uzanırken ve titreyen ellerinin az önce devirdiği bardakları yakalamaya çalışırken o mutfakta öylece durur. Kim olduğunu bildiklerini anlayınca tek yapması gereken bir hokey çantasını alıp masanın üzerine bırakmak ve ardından "Alicia burada mı yaşıyor?" diye sormak.

Yetişkinler dehşet içinde başlarını sallarlar.

"Şu andan itibaren Bearskin barındaki kedicik, oynamak istediği sürece her yıl tüm hokey ekipmanlarının parasını ödeyecek. Evde kardeşi var mı bilmiyorum ama artık kardeşleri var. Ve onu inciten bir sonraki yetişkin, bunun nedenini her birimize açıklamak zorunda kalacak."

Bir cevap beklemesine gerek yoktur. Evden çıktığında, geride kalanlardan hiçbiri birkaç dakika boyunca kıpırdamaya cesaret edemez ama sonunda çanta Alicia'nın odasına taşınır. Dört buçuk yaşındaki kız, disklerin duvara çarpma sesiyle ilgili derin hayaller kurmaktadır ve uzun bir süre boyunca buzda almadığı morluk kalmayacaktır. Her gün hokey oynayacak ve bir gün en iyisi olacak.

Kız bu gece derin uykuda olabilir. Ama içindeki ayı daha yeni .

OceanofPDF.com

25

"Annemin Şarkısı"

William Lyt diğer tüm gençler gibi: sürekli olarak kibir ve uçurum arasındaki sınırda. Hoşlandığı bir kız var, aynı sınıftalar, ilkbaharda bir partideydiler ve kız sarhoşken onu yanağından öptü hala bunun hayalini kuruyor. Bugün kızın yanında durduğunda, yüz ifadesi parçalanıyor ve soruyor, "Merhaba ... bak ... olur mu . . . Yani bir ara bir şeyler yapmak ister misin? Okuldan sonra? Sen ve ... ben?"

Ona hoşnutsuzlukla bakıyor. "Bir şey yapmak mı? Seninle mi?"

Boğazını temizliyor. "Evet?"

Homurdanıyor. "Ha! Ben Beartown'danım ve bu bazılarımız için bir şey ifade ediyor! Umarım Benji seni oyunda ezer!"

Lyt, üzerinde BEARTOWN AGAINST THE REST yazan yeşil bir tişört giydiğini ancak yürürken fark ediyor. Arkadaşları da benzer tişörtler giymektedir. Lyt'in yanından geçerken içlerinden biri "Kevin Erdahl bir tecavüzcü ve sen de daha iyi değilsin!" diye bağırıyor.

Lyt orada öylece duruyor, kapsamlı bir şekilde Aamed. Hayatı boyunca doğru olanı yapmaya çalıştı. Her antrenmana katıldı, kaptanını sevdi, koçuna itaat etti. Tüm kurallara uymuş, kendisine söyleneni yapmış, gururuna yenik düşmüş. Benji ise her zaman tam tersini yaptı. Peki tüm bunlara rağmen herkesin sevdiği kişi kim?

William Lyt bu konuda nasıl nefretten başka bir şey hissedebilir?

Arkasını döndüğünde koridorun diğer ucunda duran Leo'yu görüyor. On iki yaşındaki çocuk William Lyt'in en zayıf noktasını görmüştür ve küçük piçin sırıtışı on sekiz yaşındaki çocuğun tenini delip geçer. William banyoya giriyor ve gözlerinden yaşlar gelene kadar kendi kalçalarını yumrukluyor.

Okul bittiğinde Maya ve Ana eşofmanlarını giyip ormana koşmaya giderler. Bu Ana'nın fikridir ve garip bir fikirdir, çünkü Maya koşmaktan her zaman nefret etmiştir ve Ana neredeyse tüm hayatını ormanda koşarak geçirmiş olsa da, bunu özellikle egzersiz olarak hiç yapmamıştır. Asla daireler çizerek değil. Yine Ana, Maya'yı bu sonbaharda dışarı çıkmaya zorlar, çünkü Kevin artık Beartown'da olmasa bile, çaldığı şeyleri geri almaları gerektiğini bilmektedir. Alacakaranlık. Yalnızlık. Karanlıkta kulaklık takma cesareti, tüm zaman boyunca omzunun üzerinden bakmama özgürlüğü.

Sadece ışıkların olduğu yerde koşuyorlar. Hiçbir şey söylemiyorlar ama ikisi de aynı şeyi düşünüyor: erkekler asla ışığı düşünmez, bu onların hayatında bir sorun değildir. Erkekler karanlıktan korktuklarında hayaletlerden ve canavarlardan korkarlar, ama kızlar karanlıktan korktuklarında erkeklerden korkarlar.

Uzun bir yol koşarlar. İkisinin de düşünebileceğinden çok daha uzağa. Ama Ana'nın evinden biraz uzakta, Heights'ın etrafını saran koşu yolunun yanında aniden dururlar. Burası tüm Beartown'daki en iyi aydınlatılmış koşu parkuru, ama bunun konuyla ilgisi yok. Maya'nın Kevin'in kafasına tüfeği dayadığı yer orasıydı.

Nefes nefese kalıyor. Bir adım daha atmaya cesaret edemiyor. Ana onunkine rahatlatıcı bir el koyuyor.

"Yarın tekrar deneyeceğiz."

Maya başını sallar. Ana'nın evine doğru yürürler. Kapının dışında Maya yalan söyler ve arkadaşına 1ne olduğunu, eve kendi başına gidebileceğini, çünkü Ana'nın her şeyi tekrar normal hale getirmek için çok mücadele ettiğini ve Maya'nın onu hayal kırıklığına uğratmaya dayanamayacağını söyler.

Ama yalnız kaldığında bir kütüğün üzerine oturup ağlıyor. Annesine mesaj atıyor: "Beni misin? Lütfen?"

---

bir zamanda, bu ormanda ya da başka bir yerde ağaçların arasından daha hızlı geçen bir anne yoktur.

Kimse şiddetin geldiğini tam olarak bilemez; bu yüzden de şiddet uygulayan biri her zaman makul bir gerekçe bulabilir. "Beni kışkırtmamalıydın." "Nasıl bilirsin." "Bu senin hatan, bunu hak ettin, bunu sen istedin!"

Leo Andersson on iki yaşındadır ve hiç kız arkadaşı olmamıştır. Okuldaki dolabında kendisinden iki yaş büyük bir kız ona yaklaştığında, bir daha asla bu kadar güçlü bir şekilde deneyimleyemeyeceği bir sarhoşluk hisseder.

Gülümsüyor. "Seni sahilde William Lyt'e karşı koyarken gördüm.
Çok cesurca!"

Leo, kız yürürken dolabın kapısına tutunmak zorunda kalıyoröğle yemeğine çıktığında, Leo da aynı masaya oturur. O öğleden sonra, son dersinden sonra, koridorda belirir ve eve kadar onunla yürümek isteyip istemediğini sorar.

Leo'yu genellikle ebeveynlerinden biri alır, böylece hokey antrenmanına yetişecek zamanı olur. Ancak anne ve babası son zamanlarda kendi küçük dünyalarında yaşıyorlar ve Leo bu sonbaharda hokey oynamayı planlamıyor. Artık başka bir şey olmak istiyor, ne olduğunu bilmiyor ama bu kız ona baktığında, "Onun cesur olduğunu düşündüğü türden biri olmak istiyorum" diye düşünüyor. Bu yüzden ailesine mesaj atıp bir arkadaşına gideceğini söyler. Onu zorunda olmadıkları için rahatlayacaklardır.

Kız ve Leo, okul ile diğer taraftaki yerleşim bölgesi arasındaki ana yolun altındaki tünelden geçen patikadan ilerlerler. Derin bir nefes alır ve elini uzatıp kızın elini tutacak cesareti toplar. Tünel karanlıktır ve kız onun ellerinden kurtulup koşmaya başlar. Adam onun ayakkabılarının betona vurduğunu duyunca şaşkınlıkla bakar. Sonra başka sesler geliyor, başka ayakkabılardan. Her iki taraftan da karanlığa doğru yürüyorlar.

Yönler. İçlerinden biri kızın ağabeyi. Leo ceketinin altındaki kırmızı bluzu fark etmedi.

Belediye bu tüneli yıllar önce, çocukların işlek yoldan geçmek zorunda kalmaması gerektiğini söyleyen ebeveynlerin yıllarca süren kampanyalarının ardından kurdu. Tünelin çocukları güvende tutması gerekiyordu. Ama şimdi onun yerine bir tuzak.

Kira Maya'yı , kızı her şey yine birmiş gibi davranır. Bu konuda iyi olmaya başlıyor. Ana'yla koşarken bileğini burktuğunu söylüyor ve Kira çok mutlu oluyor. Mutlu! Çünkü bileğinin burkulması çok normal. On altı yaşındaki normal hayatın bir parçası.

"Bir şeyler yapmak ister misin? Hed'e gidip tuvalete gidebiliriz" diye öneride bulunan Kira, ergenlik çağındaki bir annenin tüm reddetme eğitimine sahip olduğundan, kızı beklenmedik bir şekilde "Tamam" diye cevap verdiğinde kalbi küt küt atıyor.

CoPee içiyorlar. Konuşuyorlar. Hatta sanki her şey normalmiş gibi gülüyorlar ve tabii ki bunu bozan Kira oluyor. Çünkü sormadan edemiyor "Danışmanla nasıl gidiyor? Ya da psikologla? Aradaki farkı bilmiyorum ama Babanla ve benimle konuşmak istemediğini biliyorum ama bilmeni isterim ki . . . eğer istersen konuşabilirsin."

Maya pipisini karıştırıyor. Saat yönünde, saat yönünün tersine, sırayla. "Sorun yok anne. Kendimi iyi hissediyorum."

Kira buna inanmayı çok istiyor. Sesini sabit tutmaya çalışır. "Baban ve ben konuşuyorduk. Bir süreliğine çalışma saatlerimi azaltacağım, böylece biraz daha evde olabileceğim..."

"Ne için?" Maya kaçırır.

Kira şaşkın görünüyor. "Memnun olursun sanmıştım! Eğer daha fazla evde olursam?" "Neden memnun olayım ki?" Maya merak ediyor.

Kira kıvranıyor. "İyi bir anne olamadım, hayatım. Kariyerime çok odaklandım. Seninle ve Leo'yla daha fazla zaman geçirmeliydim. Şimdi baban tüm ePort'unu bir süreliğine kulübe odaklamak zorunda, bu yüzden-"

"Babam her zaman tüm ePort'unu kulübe odaklamıştır!" Maya araya giriyor.

Kira göz kırpıyor. "Beni devamsız bir anne olarak hatırlamanı istemiyorum. Özellikle de şimdi. Normal bir annen olduğunu hissetmeni istiyorum."

Maya bunun üzerine kaşığını bırakır. Masaya doğru eğilir. "Kes şunu anne. Biliyor musun, kariyerinle çok gurur duyuyorum! Herkesin normal bir annesi vardı ama benim bir rol modelim vardı. Diğer tüm anneler çocuklarına büyüdüklerinde ne isterlerse olabileceklerini söylemek zorundalar ama senin bunu söylemene gerek yok çünkü sen bunu her gün gösteriyorsun."

"Sevgilim, ben-" Kira başlıyor ama sesi kesiliyor.

Maya gözyaşlarını siler ve fısıldar: "Anne, sen bana hayallerimin olması gerekmediğini öğrettin. Hedeflerim olabilir."

Belki de William Lyt kimseyi incitmek istemiyordur. Başkalarına zarar vermekten hoşlanan özel bir tipi var, ama onun onlardan biri olup olmadığı belli değil. Bir gün kendisi de merak edebilir, nasıl bu hale geldiğimizi. Tabii tüm hayatı boyunca şiddet için bahanelerle çevrili bir insan haline gelmezse: "Onu kışkırtmamalıydın." "Onun nasıl bilirsin." "Bunu sen istedin."

Arkadaşları onun yanında ama onların koşulsuz desteğine sahip değil. Kevin ve Benji'yi takip ettikleri gibi sevgi ya da hayranlıktan dolayı onunla birlikte ; sadece güçlü olduğu için onunla birlikte gidiyorlar. Bu yüzden ona meydan okuyan herkesi ezip geçmesi gerekiyor, çünkü saygı eksikliği yaz ormanındaki kıvılcımlar gibidir: eğer onları bir kerede ezip geçmezseniz, etrafınız sarılana kadar yayılırlar.

Adamları tünelin ucunda durur. William içeri giriyor. İşin kontrolden çıkmasına gerek yoktu, çünkü William "Şimdi o kadar da sert , değil mi?" diyerek söze başladı.

Leo korkmuş görünseydi, her şey orada bitebilirdi. On iki yaşındaki çocuk titreyip dizlerinin üzerine çökerek William'dan merhamet dileyecek mantıklı olabilseydi. Ama Leo'nun gözlerinde korkuyu gören William değil, William'ın korkuyu gören Leo'dur. Bu yüzden on iki yaşındaki çocuk alaycı bir şekilde, "Ne kadar , küçük Willie? Benji'yle dövüşmeye bile cesaret edemezsin! Ayı Kasabası'nda oynarken bez mi takacaksın yoksa?"

Leo bunu neden söylediğini gerçekten bilmiyor olabilir. Tabii umurunda değilse. Kız onu kandırdı; kız kaçtığında ve bunu planladıklarını fark ettiğinde nasıl hissettiğini hatırlatmak için sonsuza dek içinde kara bir öfke yumağı taşıyacak ve

nasıl da gülmüşlerdir. Ve şiddetle, adrenalinle, bazı insanların kalplerindeki farklı frekanslarla ilgili bir şey var.

Leo cebinden bir şey çıkarır ve William Lyt'in önünde yere atar. Bir çakmak. William anında saldırır ve 1. yumruğu Leo'nun yüzüne bir tahta parçası kadar sert çarpar. Leo yere yığılır ve gözlerine kan kaçmasını önlemek için dört ayak üzerinde yuvarlanır. William'la dövüşüp kazanmasının mümkün olmadığını biliyor. Ama yenilgiden kaçınmanın birçok yolu vardır. William'ın onu tekmelemeye hazırlanırken gözlerinde öfkeden yaşlar olduğunu görür. Tam zamanında yoldan başarır ve aynı hareketle olabildiğince sert bir tekme atarak William'ın kasıklarına vurur. Sonra ayağa kalkıyor ve kadar sert vuruyor.

Kendisi daha iri ve ağır, William ise daha küçük ve hafif olsaydı bu yeterli olabilirdi. Ama Leo'nun yumrukları zayıf, yarısı ıskalıyor ve William sadece sallanıyor. Tünelin sonundaki çocuklar hareketsiz duruyor. William'ın parmakları Leo'nun üstünü kavrıyor ve bir pençe gibi kapanıyor. Sonra on sekiz yaşındaki çocuk on iki yaşındaki çocuğun burnuna kafa atıyor. Kör olan Leo yere düşer. Ya sonra? Yüce Tanrım.

Sonra William Lyt damgalamayı bırakmıyor.

Annemin Şarkısı

"Ben iyi bir anne miyim?" diye sordunuz, hep aynı, hep aynı ...
. . aradığın cevap, içindeki gücün Sen olduğunu bilmen gerekirken
Olabileceğim tek şey sendin
Bana "özür dilemenin" değerini öğrettin ama geri çekildiğin tek zaman nişan aldığın zamandı.
Bana gözyaşlarının alçakgönüllülüğünü öğrettin ama asla var olduğum için özür dilememe izin vermedin Bana kırılgan giysiler giydirmedin, bana zırh verdin

Bana kız çocuklarının hayallerinin olması gerekmediğini, hedeflerimizin olabileceğini öğrettiniz.

Tünelin ucundaki çocuklar sessiz duruyor. Belki de bazıları müdahale etmeleri gerektiğini düşünüyor, bu kadar yeter, çocuk daha on iki yaşında, Tanrı aşkına diye bağırıyorlar. Ancak duyarsızlaşmak kolaydır; gözünüzün önünde olan bir şeyi, bir filmde gördüğünüzden daha büyük bir etki yaratmadan görebilirsiniz. Belki de korkmak, "İyi ki ben değilim" diye düşünmek için zamanınız vardır, tabii felç geçirecek kadar şok olmadığınız sürece.

William o tünelde Leo'yu öldürmüş olabilir mi? Kimse bilmiyor. Çünkü biri onu durdurdu.

Öğretmen Jeanette'in hem öğrencilerinden hem de okuldaki diğer personelden saklamak için elinden geleni yaptığı pek çok küçük kötü alışkanlığı vardır. Gergin parmaklarını çıtlatıyor; bunu Hed Hockey'nin kız takımında oynarken yapmaya başlamış. Büyüdüğünde önce boksa, sonra dövüş sanatlarına başladı ve o günlerden kalma pek çok tuhaf alışkanlığı var. Kendini huzursuz hissettiğinde esniyor, her sabah derslerden önce sanki bir maça hazırlanıyormuş gibi ısınıyor. Bir süre için iyiydi, gerçekten iyiydi. Belki en iyisi bile olabilirdi. Tek bir harika yıl boyunca profesyonel bir dövüşçüydü, ancak bu kasabadaki neredeyse hiç kimse bunu bilmiyor çünkü sakatlandı ve işler her zaman olduğu gibi gitti: ya en ya da diğer herkes. Öğretmen olmak için okudu, kalbindeki 1re'yi, katil içgüdüsünü kaybetti. Bir koçu ona, "Jeanette, ringe çıkıp başka bir kızın hayallerini yıkmak istemelisin, çünkü bunu yapmazsan burada işin olmaz," demiş. Bu doğru olabilirdi, keşke olmasaydı, ama belki de spor gerçekten bu kadar acımasızdır.

Baskı ve stresi değil, sadece adrenalini özlüyor. Normal hayatta bunun yerini tutabilecek hiçbir şey yok.

Ringde sadece o ve rakibi vardı. Bana karşı sen. Tam burada, şu anda.

Tekme atmanın başka yollarını arıyor. Öğretmen olarak çalışmak çoğu zaman umutsuz hissettiriyor, ancak arada sırada birilerine ulaşmayı başardığında, uzun saatleri ve aşağılayıcı ücretleri değerli kılan küçük, ışıltılı anlar oluyor. Belki bir şeyler bile kurtarabilir. Size bunu yapma şansı veren çok fazla iş yok.

Öğleden sonraları, okul günü bittikten sonra, gizli erişim merdiveninden çatıya çıkıyor. Ve orada, yemek odasının üzerindeki havalandırma tamburunun arkasında, bir öğretmen durup neredeyse tüm Beartown'a bakabilir ve kimse görmeden sigara içebilir. Bu kötü alışkanlıktır.

Oradan tüneli görebiliyor, çocukları güvende tutmak için ana yolun altına inşa edilen tüneli. Leo ve kızın içeri girdiğini görür. Sadece kız dışarı kaçar. Jeanette, William ve adamlarının her iki yönden de yaklaştığını görür. Sigarasını bırakır ve merdivene doğru koşar. Burası küçük bir kasabada küçük bir okul, ama panik içinde koşarken bina uçsuz bucaksız gibi geliyor.

Kira ve Maya eve gelirler. Maya odasına girdiğinde, Kira duvarındaki konser biletlerini görür. İlkini, belki de kızından daha net bir şekilde hatırlayabiliyor ve Maya ile Ana'nın biletleri haftalarca ceplerinde nasıl taşıdıklarını. Gizlice göz farı almışlar ve çok fazla sürmüşler, sonra kot şortlarını çok açık olana kadar kesmişler. Kira onları konserin dışına bıraktı ve konser biter bitmez hemen dışarı çıkacaklarına dair söz verdirdi, söz verdiler ve güldüler, onlar sadece çocuktu ama Kira o anda onları çok az da olsa kaybettiğini biliyordu. Diğer yüzlerce çığlık atan kızla birlikte el ele sahneye doğru koştular ve özgürlüğün o ilk tadı birinden asla alamayacağınız bir şeydir. Müzik Maya ve Ana'yı dönüştürdü ve hayatlarının ilerleyen dönemlerinde tamamen farklı müzik tarzlarını seçseler ve neyin "keş müziği" neyin "bip bip müziği" olduğunu tartışmaktan başka bir şey yapmasalar bile, yine de ortak bir noktaları vardı: müzik, içlerinde aksi takdirde yok olabilecek bir şeyi kurtarmıştı.

kaybettiler. Hayal gücü, güç, göğüslerinde onlara her zaman hatırlatan parlayan bir kıvılcım: "Piçlerin size ne olacağınızı söylemesine izin vermeyin, kendi yolunuza gidin, kötü dans edin ve yüksek sesle şarkı söyleyin ve en iyisi olun!"

Maya şimdi on altı yaşında ve annesini yanağından öpüp odasına gidiyor. Annesi mutfakta oturmuş, son yıllarda konserlerde ezilen kızlarla ilgili tüm hikayeleri, arenaları bombalayan teröristleri düşünüyor. Ya tüm bunları o zamanlar bilseydi? Kızların gitmesine izin verir miydi? Hiç şansı yoktu. Tüm dünyanın çocuğunuza zarar vermek istediğini bilirken bunu bir daha nasıl yapabilirsiniz?

Jeanette zaman oraya daha hızlı gitmiş olsaydı ne olacağını merak edecektir. William o zaman geri adım atmayı daha kolay bulur muydu? Leo daha az nefret dolu olur muydu? Tünelin ucundaki adamlar işlerin çok ileri gittiğini kendilerine itiraf edebilirler miydi?

William'ın ağır bedenini yolundan çeker. William şanslı; onu hemen tanıyor ve ona bir yumruk atmaktan kendini . Gözlerinde vahşi bir bakış var; bunlar bir öğretmenin değil, bir dövüşçünün . William nefes nefese kalıyor ve Leo'ya bakmadan, " o başlattı! Bunu o istedi!"

Jeanette bundan sonra yapacaklarından her zaman utanç duyacaktır. Hiçbir mazereti yok. Ancak ilkbaharda yaşananlar, Jeanette'in kendi okulundaki kızlardan birine yönelik tecavüz ve sessizlik ve sonrasında bu topluluğun sergilediği aşağılık davranışlar Jeanette'i utanç ve öfkeyle doldurmuştur. Yalnız değildir; tüm kasaba öfkelidir. Aynı şeyi William Lyt'de de görüyor; o sadece farklı şeylere kızgın. Öfkemizi nadiren hak edenlerden çıkarırız; sadece en yakınımızda kim varsa ondan çıkarırız.

"Ne dedin sen?" Jeanette tıslıyor.

"Bunu o istedi!" William Lyt tekrarlıyor.

Tekmesi dizinin yan tarafına o kadar sert çarpıyor ki vücudu yok oluyor; vurulmuş gibi düşüyor. Dengesi o kadar mükemmel ki, adam yere düştüğünde iki ayağının üzerinde durmaya başlamıştı bile, o kadar rahattı ki ıslık çalmaya başlayabilirdi.

Ama az önce ne yaptığını anladığında ciğerleri sıkışır. Dövüş sanatları koçu her zaman şunu vurgulardı: "Asla kontrolü kaybetme! Asla hislerinin direksiyonu ele geçirmesine izin verme, Jeanette. Çünkü o zaman gerçekten aptalca şeyler yaparsın!"

Kira mutfakta çaresizce hıçkırıyor, kızı duymasın diye yüzünü kazağına saklıyor. Kapının diğer tarafında kızı, konser biletleriyle kaplı duvarların altındaki yatağında uzanmış, annesi duymasın diye yorganın altında hüngür hüngür ağlıyor. Ailesini kandırmanın bu kadar kolay olmasına minnettar. Mutlu olmanızı o kadar çok istiyorlar ki, yalan söylediğinizde bile size inanıyorlar.

Maya, anne ve babasının hayatlarının kontrolünü kendi yöntemleriyle yeniden ele geçirmelerine izin verilmesi gerektiğini biliyor. Ve Kevin'in onlardan aldıklarını da geri almaları gerektiğini. Annesinin yeterince iyi olduğunu hissetmeye ihtiyacı var, babasının hokey kulübünü kurtarmaya ihtiyacı var, çünkü bir şeyleri başarabileceklerini hissetmeye ihtiyaçları var. Ayağa kalk, karşılık ver, kazan. Sonunda karanlıktan korkmamalılar, çünkü o zaman birlikte hayatta kalmaları mümkün olmayacak. Kızları, tek kelime etmeseler bile tartıştıklarını duyabiliyor. Mutfakta eskiden iki şarap kadehi varken şimdi sadece bir tane görüyor. Babasının eve gittikçe daha geç geldiğini biliyor, içeri girmeden önce kapının önünde daha uzun süre durduğunu görüyor. Annesinin hiçbir zaman katılıp katılamayacağını sormadığı konferansların davetiyelerini içeren zarfları fark ediyor. Maya, anne ve babası ayrılırsa bunun onun suçu olmadığını söyleyeceklerini biliyor. Ve yalan söylediklerini bilecektir.

Kevin'in kırdığı oydu. Ama kırılan onlardı.

William Lyt tereddütle ayağa kalkıyor. "Şanslısın ki kadınlara vurmuyorum," diye pantolonunu indiriyor.

"Denememeni tavsiye ederim!" Jeanette, kafasındaki tüm mantıklı sesler "*Sessiz ol, Jeanette!*" diye bağırsa da cevap verir.

"Seni şikayet edeceğim, seni-" Lyt söze başlar, ancak Jeanette "Ve ne diyeceksin?" diye tersler.

O bir aptal, bunu biliyor ama öfkeli bir kasabada öfkeli bir kadın ve normal kurallar artık buralarda geçerli değil gibi görünüyor. Tünelin ucundaki gençler geri . Onlar savaşçı değiller, sadece kabadayılar, sadece üstünlüğü ele geçirdiklerinde sertleşiyorlar. William farklı, Jeanette bunu görebiliyor, içinde onu daha kötü yapan bir şey var. Yere tükürüyor ama başka bir şey söylemiyor. Belki de dönüp uzaklaştığında Leo'yu öldürdüğünden endişeleniyordur, belki de beyni bunu bastırıyor, bahaneler buluyordur: "Beni kışkırtmamalıydı. Ne biliyordu."

Tünel boşaldığında Jeanette Leo'nun üzerine eğilir. Yüzü ama nefes alış verişi düzenlidir ve Jeanette'i şaşırtan bir şekilde gözleri açıktır. Sakin ve uyanık. William ona vurmuş ve tekmelemiş ama bir şey onu tutmuş olmalı çünkü Leo'nun yüzü parçalanmamış. Hiçbir yeri kırılmamış, vücudu morluklarla kaplı ama bunlar da tıpkı çizik izleri gibi giysilerle gizlenebiliyor ve gözleriyle burnunun etrafındaki şişlik, annesine yalan söyleyip beden eğitimi dersinde yüzüne top çarptığını söyleyebilmesinden daha kötü değil.

"Bunu yapmamalıydınız," der çocuk öğretmenine.

"Hayır," diye kabul eder.

Bunu bir saygı göstergesi olarak yorumluyor ama Leo'nun kastettiği bu değil. "Hiç vahşi yaşam belgeselleri izlemiyor musun? Vahşi hayvanlar her zaman

Yaralandıklarında en tehlikeli hallerini alırlar." Leo ağzındaki kanın tadına bakarak homurdanıyor.

Darbeler on iki yaşındaki çocuğun üzerine yağmayı bırakır bırakmaz, intikamını nasıl alabileceğini düşünmeye başladı. William'ın diz kapakları yerine kalçalarına vurmayı seçtiğini, dişlerini dökmek yerine vücudunun daha yumuşak kısımlarını hedef aldığını, kolunu kırmaya çalışmak yerine omzunu morarttığını hissedebiliyordu. Leo, William'ın merhamet gösterisini iyilik olarak değil, sadece zayıflık olarak görecektir. Kendi alacak.

On iki yaşındaki çocuk emekleyerek ayağa kalktığında, Jeanette saygılı bir şekilde, "Bunu rapor etmeliyiz-" der.

Leo başını sallar. "Düştüm. William kalkmama yardım etmeye çalışıyordu. Ve eğer farklı bir şey söylersen, seni bir öğrenciyi tekmelerken gördüğümü söylerim!"

Öğretmen protesto etmelidir; bunu yapmadığı için geçmişe bakarak onu kınamak kolay olacaktır. Ama bu ormanda çenenizi kapalı tutmayı öğrenirsiniz, iyi ya da kötü. Leo'nun ablasının kim olduğunu biliyor, kızgınlığının tüm nedenlerini biliyor. Eğer Jeanette bunu okula ya da polise bildirirse, Leo ona bir daha asla güvenmeyecektir. O zaman ona asla ulaşma şansı olmayacaktır. Bunun yerine şöyle der: "Bir anlaşma yapalım. Ben bunu kimseye bildirmeyeceğim, sen de Adri Ovich'in kulübesine geleceksin. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Çocuk başını sallıyor, ukalaca değil ve burnundaki kanı koluna siliyor. "Neden?"

"Orada bir dövüş sanatları sınıfı işletiyorum." "Bana dövüşmeyi öğretmek mi istiyorsun?"

"Sana dövüşmemeyi öğretmek istiyorum."

Leo, "Kaba olmak istemem ama mücadele etmeme konusunda oldukça kötü görünüyorsun," diye belirtiyor.

Jeanette'in yüzünde mahcup bir gülümseme belirir. Leo yavaşça ve acı çekerek başlar ama Jeanette ona yardım etmeye çalıştığında Leo elini fırçalar. Saldırgan bir şekilde değil, ama kesinlikle herhangi bir pazarlığın başlangıcı olarak değil. Leo öğretmenin ne yapmaya çalıştığını biliyor. Onu kurtarmaya çalışıyor.

Başaramayacak.

OceanofPDF.com

26

Kimin Şehri ?

Her şekilde iyi bir ebeveyn olmaya çalışırsınız ama nasıl olacağını asla bilemezsiniz. Bu zor bir iş değil. Sadece imkansız. Peter elinde bir çift bagetle kızının odasının önünde duruyor. Eskiden onun küçük kızıydı, onu korumak onun , ama şimdi gözlerinin içine bile bakamıyor çünkü çok utanıyor.

O küçükken, yatağın birinde çok dar olan bir yatakta birlikte yatıyorlardı. Sanki dünyadaki son iki kişiymişler gibi hissettikleri o geceler. Küçük çocuk boynuna yaslanmış uyuyordu ve o nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Kalbi bir tavşanınki gibi atıyordu ve onunki de ona ayak uyduruyordu; o kadar mutluydu ki dehşete düşmüştü, o kadar bütündü ki, hayat yeniden paramparça olursa sadece parçalarını düşünebiliyordu. Çocuklar bizi savunmasız bırakır. Hayallerle ilgili sorun da budur: Dağın tepesine çıkarsınız ve yükseklikten korktuğunuzu fark edersiniz.

Artık on altı yaşında. Babası kapıyı çalamayacak kadar korkak bir şekilde odasının önünde duruyor. Küçükken ona hep "Balkabağı" derdi. Hokeyden hiç hoşlanmazdı, bu yüzden gitar çalmaya aşık olduğunda, Peter sırf onunla garajda çalabilmek için davul çalmayı öğrendi. Yıllar geçtikçe bu daha az gerçekleşti elbette, çünkü her zaman çok meşguldü. İş, ev, hayat. Daha sık "Yarın" demeye başlarsınız. Kızı ona bagetleri getirdiğinde, "Ödevini yaptın mı?" diye sorardı.

Ama şimdi elinde bagetlerle orada duran o. Maya'nın kapısını ihtiyatsızca çalıyor. Sanki duymayacağını umuyormuş gibi.

"Mmm?" diye .

"Gitarın yanında mı diye bir bakayım . Garajda bir şeyler çalmak ister misin?"

Kadın kapıyı açar. Sempatisi onu eziyor. "Ders çalışıyorum baba. Yarın, belki?"

Başını sallıyor. "Tabii. Tabii, balkabağım. Yarın . . ."

Yanağından öper ve kapıyı kapatır. Adam onun gözlerinin içine zar zor bakabiliyor. Tekrar onun babası olmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor ama nasıl yapacağını bilmiyor. Nasıl olacağını asla bilemezsin.

O akşam Andersson ailesi küçük bir evde olabildiğince birbirlerinden uzaktadır. Maya yatağında uzanmış, kulaklıkları son ses açık. Kira mutfakta oturmuş e-postalarla uğraşmaktadır. Peter kapısı kilitli banyoda oturmuş telefonuna bakmaktadır.

Leo vücudundaki morlukları kalın bir eşofmanın altına gizler ve şişmiş yüzünü beden eğitimi dersinde top çarpmasına bağlar. Belki de ona inanırlar. Tabii sadece ona inanmak istemiyorlarsa. Bu akşam herkes kendi kaygısına kapıldığı için Leo'nun penceresini açıp gizlice dışarı çıktığını kimse duymaz.

Peter, Richard Theo'yu arar. Üçüncü cevap verir.

"Evet?" der politikacı.

Peter ağzı kurumuş olsa da yutkunuyor ve yutar gibi göründüğü tek şey gururu. "Anlaşmamız hakkında bir şey sormak istiyorum," diyor. Fısıldayarak konuşuyor, banyoda oturuyor çünkü ailesinin duymasını istemiyor.

"Ne anlaşması?" diye politikacı, bu tür şeyleri telefonda konuşan herkesten daha bilge bir şekilde.

Peter derin bir nefes alır. "Beartown'da bir marangoz bulmak zor olabilir. Yılın bu zamanında."

Bu, politikacıdan kendisini pistteki ayakta durma alanını sökmeye zorlamamasını istemenin bir yolu. Onu sürüyle yüzleşmeye zorlamamasını. Şu anda değil. Ama

Politikacı cevap verir: "Neden bilmiyorum. Ama ... *eğer* bir anlaşma yapmış olsaydık, sen ve ben, zaman senden kendi tarafını tutmanı beklerdim. İstisnasız. Çünkü dostlar böyle yapar!"

"Benden tehlikeli bir şey yapmamı istiyorsunuz. Buralarda yerel bir politikacının arabasına bir balta saplandığını biliyorsunuz ve ben ... . Benim bir ailem var."

"Senden bir şey yapmanı istemiyorum. Ama sen bir sporcusun ve sporcuların şiddet yanlısı holiganları savunduğunu düşünmezdim," diye küçümseyerek cevap veriyor Richard Theo.

Peter, politikacı telefonu uzun süre sonra telefonu kulağına götürür. Gözlerini kapatırsa ölüm ilanını hâlâ gözlerinin önünde görebilir. Kulübünü kurtarabilecek ama ailesini hangi tehlikelere maruz ? Bu kasabaya bir hokey takımı kazandırabilecek. Ama bu kimin kasabası ?

"Küçük sızıntılar büyük gemileri batırır" derler. Ama bazen bazı adamlar için yeterince hızlı değildir. Richard Theo Londra'yı arar. Ardından fabrikanın yeni sahibinden Beartown Ice Hockey'in genel müdürüne bir e-posta gönderilir. İçeriği basittir: Yeni sponsor olarak Peter Andersson'un "daha aile dostu, tamamen koltuklu bir arena yaratma sözünü gerçekten tutmaya niyetli" olduğuna dair bir garanti talep etmektedir. Kimse Sürü'den ya da "holiganlardan" bahsetmiyor. E-posta Peter'a hiç ulaşmaz; belli ki zararsız bir hatadır - gönderen soyadını iki yerine tek *s ile* yazmıştır.

Daha sonra biri soracak olursa, herkesin kafası karışacaktır: Peter hiçbir zaman E-postayı alan sponsor, bir aracı vasıtasıyla pazarlık yaptığını söyleyecektir ve gerçekte ne olduğuna dair net bir fikir edinmek ne kadar zor olursa, insanlar ilgili herkesin bir şeyler sakladığına o kadar ikna olacaktır.

Hiç kimse e-postanın bir kopyasının nasıl olup da aniden yerel gazetenin eline geçtiğini açıklamak zorunda kalmayacaktır. Muhabir "güvenilir bir kaynağa" atıfta bulunacaktır. Haber bir kez ortaya çıktığında, geldiği önemli olmayacaktır.

Sonunda hiç kimse pistteki ayakta durma alanından kurtulmanın kimin fikri olduğunu kanıtlayamayacak.

Sürü üyeleri karşılaştıklarında ve ayrılmadan önce her zaman kucaklaşır ve 1. yumruklarını birbirlerinin sırtına dayarlar. Bazı insanlar bunu bir şiddet işareti olarak görür. Ama onlar için öyle değil.

Teemu Rinnius hala annesiyle birlikte yaşıyor. Polis soruşturmaları, bunun nedeninin sağladığı yasadışı kazançla kendine ait bir ev alamaması olduğunu öne sürüyor ve herkesin buna inanmasına izin veriyor. Gerçek şu ki, annesini yalnız bırakamıyor. Birinin evde sayım yapması gerekiyor. Rinnius kardeşlerin suçluluğuyla ilgili pek çok şaka var, örneğin "Rinnius kardeşler için triatlon nedir ki? Yüzme havuzuna yürüyerek gidip eve bisikletle dönmek!" ve "Rinnius kardeşler bir arabada oturuyorlar; arabayı kim sürüyor? Polis!" Vidar erkek hokey takımının kalecisi olduğunda, tribünlerden biri "Tabii ki bu aileden iyi kaleci olur, ellerini hiçbir şeyden uzak tutamazlar!" diye şaka yaptı. Bu şaka sadece bir kez yapıldı. Rinnius kardeşler hakkında ne derseniz deyin, okuldaki en iyi dersleri matematikti. Hayatları boyunca saydılar: Banyodaki şişelerde kaç hap kaldı, annem kaç saattir uyuyor? Vidar yakalanıp gönderilince, bu sorumluluk sadece Teemu'ya kaldı. O zamanlar daha da kötüydü çünkü annelerinin tek istediği, en küçük oğlu tedavi merkezine götürüldüğünde daha uzun ve daha derin uyumaktı. Vidar ne yaparsa yapsın her zaman onun küçük bebeğiydi.

Teemu şu anda mutfak masasında oturuyor. Kızartma tavaları ve tencerelerle takırdıyor ve o buna alışık değil; yüksek sesle gülüyor ve bunu en son yapmasının üzerinden uzun zaman geçti. Teemu ona Vidar'ın erken salıverileceğini söylediğinde, bir mutluluk telaşıyla bütün evi temizledi. Ertesi sabah Teemu yıllardır ilk kez iki gün üst üste şişelerde aynı sayıda hap saydı.

"Bebeğim, bebeğim," diyor annesi ocağın başında kendi kendine mutlulukla şarkı .

Vidar'ın neden serbest bırakıldığını ya da bunu kimin ayarladığını hiç sormadı ama bu endişe Teemu'nun içini kemiriyor. Kendine sadece tüm basit erkeklerle aynı şeyi istediğini söyler: küçük kardeşini eve getirmek, annesini mutlu etmek, iyi bir hayat yaşamak.

basit bir hayat. Ama bu doğru değil: onları da korumak zorunda, bu her zaman onun sorumluluğu, saplantısı oldu.

"Bebeğim, bebeğim, eve, anneme dönüyorum!" şarkı söylüyor annesi.

Teemu'nun aklı başka yerlerde geziniyor. Sürü hiçbir zaman insanların düşündüğü kadar koordineli ya da askeri olarak organize olmadı. Yabancılar sorduğunda herkes "Ne sürüsü?" ya da "Teemu kim?" der, ama bu tamamen değildir. Teemu bir diktatör değil; siyah ceketliler temelde iki basit aşk için bir arada duran bir grup arkadaştan ibaret: hokey ve birbirleri. Politikacılar, yönetim kurulu üyeleri ve gazeteciler işlerine geldiğinde "holiganlar" hakkında bir sürü saçmalık ama o piçler kulübü ya da kasabayı Sürü üyeleri gibi sevmiyorlar.

Teemu'nun en iyi iki arkadaşı Örümcek ve Woody vahşi hayvanlar gibi dövüşebilir. Ama asla masum insanlara saldırmazlar ve birkaç yıl önce ormanı son yüzyılın en kötü fırtınası vurduğunda, bu ikisi ev ev dolaşıp bahçelerdeki ağaçları temizleyen, çatıları ve pencereleri onaran ve hiçbir ücret talep etmeyen kişilerdi. O zaman gazeteciler ve yönetim kurulu üyeleri neredeydi? Polis soruşturmaları Woody ve Spider'ı çete üyesi olarak tanımlıyor, ancak bugün bile o evlerden herhangi önünden içeri davet edilmeden geçemiyorlar. Teemu çocuk değil, adamlarının altın kalpli olmadıklarını biliyor. Ama onurları var. Kendi türlerinden.

Spider çocukken zorbalığa uğramış, beden eğitiminden sonra duş almak istememiş, bu yüzden sınıfındaki bir grup erkek bunun eşcinsel olduğu anlamına geldiğini düşünmüş. Onu duşa attılar ve bükülmüş ıslak havlularla dövdüler. "Gey" onların gelebilecek en kötü hakaretti, bir çocuğun olabileceği en zayıf şeydi. Spider o zamandan beri iki şeyden nefret ediyor: geyler ve zorbalar.

Altı ya da yedi yıl önce bir deplasman maçından sonra, Pack polisler tarafından durduruldu. Teemu'nun o sırada sadece on iki yaşında olan küçük kardeşi Vidar, McDonald's'ın bir şubesinde tek başına oturuyordu ve bir grup rakip taraftar da oraya doğru gidiyordu. Spider bunu fark ettiğinde polisin elinden kurtuldu. Köpekler, atlar ve hızlı müdahale birimi onu durduramadı. O ve Vidar on rakibini McDonald's'ın içinde yirmi dakika boyunca tuttu. Spider dört kişiyi hastanelik etti ve on iki yaşındaki Vidar bir sandalyeyi parçalayıp bacaklarını silah olarak kullandı. O zaman bile bir savaşçıydı.

Woody farklıdır. Çekirdek bir aileden geliyor, Heights'ın kıyısında yaşıyor, babasının işinde çalışıyor. Ama içinde Spider ile aynı şeyleri taşıyor. Woody ergenlik çağındayken, kuzeni tatildeyken serserinin biri tarafından tecavüze uğramış. Teemu bunu öğrendiğinde, bir araba çaldı, gece boyunca sürdü ve Woody'nin uçağa binmesini engellemek için tam zamanında havaalanına vardı, çünkü Woody gidip tüm ülkeyi ele geçirmeyi planlıyordu. Teemu'nun kollarında öfkeden hıçkıra hıçkıra ağladı, 1'inci elleri arkada kenetlenmişti.

Woody'nin artık bir kız arkadaşı var, belediyenin konut birliğinde iyi bir işi var ve yeni bir kızları oldu. Teemu'yu ilkbaharda Kevin Erdahl yerine Maya Andersson'un tarafını tutması konusunda ikna eden Woody'ydi. "Gezegendeki en alt lige düşmemiz umurumda değil, yine de o pistte duracağım ama bir tecavüzcüyü savunmayacağım!" dedi. Sürü o zaman bir karar verdi ve şimdi sonuçlarıyla uğraşıyorlar.

Peter Andersson'un kulüpte kalması için oy kullandılar ve şimdi de farenin ayakta durma alanından kurtulmak isteyen sponsorlar getirdiğini duydular. Teemu'nun telefonu durmadan çalıyor. Adamlar savaş istiyor.

"Ama *bebeğimin* neden evde kendi *annesiyle* yaşayamadığını anlamıyorum!" Teemu'nun annesi aniden tekrarlar ve Teemu hayallerinden koparılır.

"Ne?" Teemu mırıldanıyor.

Annesi belediyenin konut birliğinden gelen bir zarfı masaya fırlatıyor. "Mektupta Vidar'ın kendine ait bir dairesi olduğu yazıyor! Bunun ne anlamı var ki? Onun bir *annesi* var!"

Teemu için yapbozun parçaları ancak o zaman yerine oturur.

Takım adam belediye binasından çıkıp arabasının kapısını açtığında, 1gure aniden arkasında durmaktadır. Richard Theo telaşlanır ama şaşırmaz. Kendini çabucak toparlar ve "Kimsin sen?" diye sorar.

Teemu Rinnius iki adım öne çıkıyor. Ona yumruk atmıyor ama birbirlerinin nefesini hissedecek kadar yakınlar, yani politikacı fiziksel bir korku hissediyor. Bu hepimizi ilgilendirir, savaşamayan bizleri, paramız ya da gücümüz olsa da, bir mahkeme salonunun bize adalet sağlayabileceğini bilsek de fark etmez. Teemu gibi bir adamın karanlık bir otoparkta bize saldırıp bayıltması için gereken birkaç saniye boyunca kimse bizi koruyamaz. Bunu biliyoruz. O da biliyor. O da diyor ki, "Kim olduğumu biliyorsunuz. Küçük kardeşim Vidar hapisteydi ama şimdi aniden serbest bırakıldı. Nedenini anlamadım ama sonra Beartown Buz Hokeyi'nin yeni koçunun onu takımda istediğini duydum. Hiçbir hokey kulübü kardeşimi o klinikten çıkaramaz. Ama belki bir politikacı çıkarabilir?"

Richard Theo'nun nabız atışları hızlanıyor ama sesini sabit tutmayı başarıyor. "Korkarım neden bilmiyorum."

Teemu ona kaygıyla bakar ama sonunda geri çekilir ve politikacıya biraz hava verir. Politikacıya Ayı Kasabası'nda bilgi toplama konusunda iyi olan tek kişinin kendisi olmadığını bildirmek için bir uyarı çenesi kaldırır.

"Annem belediyenin konut birliğinden bir mektup aldı. Kardeşime bir daire verilmiş. Başvuruyu kimin yaptığını kontrol ettik. Sizmişsiniz."

Theo başını sallar. "Kasaba sakinlerine yardım etmek benim işim. Hepsine ..."

Theo'nun adresinin konut derneğinin kayıtlarında görünmesi elbette bir hata olabilir. Teemu'nun eninde sonunda 1. olacağını düşündüğü bir mesaj değilse tabii. Ne de olsa arkadaşı Woody'nin konut derneği ofislerinde çalışan bir kız arkadaşı var.

Teemu hırlıyor, "Ben oyun oynamak için yanlış kişiyim! Ailemden ne istiyorsun?"

Richard Theo aptalı oynuyor. Bu da onun için cesurca. "Ben insanlardan bir şeyler isteyecek türden bir adam değilim. Özellikle de ... size ne ? Sürü mü?"

"Ne sürüsü?" Teemu soruyor.

Yüzü sertleşmiyor bile; yıllarca bu sahte soğukkanlılık üzerinde çalışmış ve politikacıyı etkilemiş. Theo ellerini kaldırır ve şöyle der: "Tamam, itiraf ediyorum. Senin kim olduğunu biliyorum. Ve bence sen ve ben arkadaş olabiliriz, Teemu."

"Neden?"

"Çünkü pek çok ortak noktamız var. Her zaman yapmamız gerekeni yapmıyoruz ama gerekeni yapıyoruz. Medyada tehlikeli ve kötü biri olarak gösteriliyorum, çünkü düzenin bizim gibi erkekleri durdurmak için yarattığı tüm kurallara uymuyorum. Bu konuda kendinizi tanıyabileceğinizi söyleyebilirim."

Teemu yere tükürüyor. "Takım elbisen normal bir insanın bir aylık maaşına mal oluyor."

Theo bunu düşünür. "Sen kötü bir adam değilsin Teemu. Arkadaşlarınla, ailenle ilgileniyorsun ve kardeşin için daha iyi bir hayat istiyorsun. Öyle değil mi?"

Teemu gözünü bile kırpmadı. "Sadede ."

"Mesele şu ki, benim toplumun ne olduğu konusunda hiçbir yanılsamam yok, sizin de yok. Farklı gruplara aitiz, farklı insanlarız ama çıkarlarımızı aynı şekilde gözetiyoruz."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diyor Teemu.

Politikacı bunun üzerine gülümsemeye yeltenir. "Belki de değil. Ama gençken çok fazla korku filmi izledim, bu yüzden canavarın her zaman siz onu görmeden hemen önce en kötü halinde olduğunu bilirim. Hayal her zaman gerçekte farkında çok daha korkunçtur. Bence siz de bu sürünüzü aynı şekilde inşa ettiniz. Muhtemelen insanların düşündüğü kadar çok değilsiniz. İnsanların hayal güçlerinin sizi gerçekte olduğunuzdan daha korkunç göstermesine izin veriyorsunuz."

Teemu'nun kaşları batıyor. Kendisine izin verdiği tek hareket. "Sürü falan yok."

Politikacı kendinden emin bir şekilde, "Hayır, tabii ki değil. Ama herkesin arkadaşa ihtiyacı vardır, Teemu. Çünkü arkadaşlar birbirine yardım eder."

"Ne ile?"

Richard Theo yumuşak bir sesle, "Pistteki ayakta durma alanınız." diye cevap veriyor.

Leo nereye gittiğini bilmeden Beartown'da yürüyor. Tüneldeki saldırıdan kaynaklanan şişlik ve morluklar onu yavaşlatıyor ama hareket , gece havasına çıkması ve korkmadığını kendine kanıtlaması gerekiyor.

Önce Heights'a, William Lyt'in evine doğru yürür, tıpkı kendini sobada yakmış ama tekrar dokunmaktan kendini alamayan bir çocuk gibi. Ama oradaki tüm evler sessiz ve karanlıktır, bu yüzden Leo şehir merkezine doğru yönelir. Bearskin'in dışında sigara içen adamlar vardır. İçlerinden ikisi Woody ve Spider'dır. Leo gölgelerin arasında durup onların vücut dilini taklit , kendi sigarasını yakar ve onlar gibi içmeye çalışır. Belki de on iki yaşındaki çocuk, onlar gibi görünebilirse, onlar gibi de olabileceğini umuyor: kimsenin bulaşmadığı türden bir insan.

Richard Theo "ayakta durma alanı" derken kendini beğenmişlik belirtisi göstermiyor. Bu Teemu'nun tüm dikkatini anında çekmesine rağmen.

"Peki ya ayakta durma alanı?" Teemu sanki bilmiyormuş gibi soruyor.

Richard Theo cevap vermekte gecikmez. "Yeni sponsorların buranın yıkılmasını istediğine dair söylentiler var."

Teemu'nun maskesi çatlıyor ve nefreti ortaya çıkıyor. "Eğer Peter Andersson standımıza *dokunursa*, o-"

Kendini aniden durdurur. Politikacı uzlaşmacı bir tonda tekrarlar, "Dediğim gibi: Arkadaşınız olmak istiyorum."

"Neden?"

Politikacı sonunda doğrudan konuya giriyor: "Çünkü bu bahar Beartown Ice Hockey üyeleri Peter Andersson'un genel menajer olarak devam edip etmeyeceğini oyladı ve siz de onun kazanmasını sağladınız. Ben bir politikacıyım. Başkalarının kendi istediği şekilde oy vermesini sağlayabilen bir adamın değerini anlıyorum."

Teemu ona şüpheyle bakıyor. "Yani Peter'ı sehpaya dokunmaması için ikna mı edeceksin?"

Politikacının yalanı hiç çekinmeden gelir. "Hayır. Peter politikacıları dinlemeyi reddediyor. Kimseyi dinlemeyi reddediyor. Kulübü tek başına kontrol etmek istiyor. Ama yeni sponsorlarla konuşabilirim. Onlar makul insanlar ve ateşli bir taraftar grubunun değerini takdir edeceklerdir. Siz de öyle değil misiniz?"

Teemu düşünceli bir şekilde yanağının içini çiğniyor. "Peter'a ne olacak?"

"Hokeyden anlamam ama genel menajerler zaman zaman kızarıyor, değil mi? Rüzgar hızla yön değiştirebilir."

"Rüzgarın kardeşime karşı yön değiştirmemesi için dua etsen iyi olur," diye hırlıyor Teemu.

Richard Theo kibarca eğilir. "Size istediğinizi verebilirim. Standınız, kulübünüz ve içinde Beartown'dan adamların olduğu bir Beartown takımı. Arkadaş olabilir miyiz?"

Teemu yavaşça başını sallar. Politikacı arabasına biner.

"O halde seni daha fazla alıkoymayacağım Teemu, çünkü bu akşam Hed'de bir işin olduğuna inanıyorum."

Teemu'nun göz kapakları seğiriyor. Richard Theo bu anın tadını çıkarıyor. Bir insandan bir şey istiyorsanız, onu neyin motive ettiğini anlamanız gerekir ve Teemu bir koruyucudur. Çocukken annesini korumak için mutfağında yetişkin adamlarla savaştı, gençken küçük kardeşini korumak için Sürü'yü kurdu ama hepsi bu değil. Sporu bile sevmediğine, bunun sadece şiddet için bir bahane ve suçlu davranışlar için bir bahane olduğuna inanmak kolaydır. Ama Beartown Buz Hokeyi hakkında konuşurken gözlerinin içine bakarsanız, bu kasabanın onun evi olduğunu görürsünüz. Arenadaki o ayakta durma alanı, endişelenmediği, etrafındaki herkes için sorumluluk hissetmediği tek yer. Hokey onun hayal dünyası, tıpkı genel menajerler, koçlar ve oyuncular için olduğu gibi. Ve Teemu gibi insanlar en mutlu yerlerini her zaman en tehlikeli silahlarıyla koruyacaklardır. O , "Sen neden bahsediyorsun? Neden Hed'de işim olsun ki?"

Richard Theo gülümsüyor. "Video klibi çoktan izlediğini sanıyordum?"

O anda Teemu'nun telefonu cebinde titrerken bir kısa mesaj gelir. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha.

Bearskin'in dışındaki adamlar arka arkaya o kadar çok mesaj alırlar ki telefonlarının sesi langırt makinesi gibi çıkar. Hepsi aynı videoya bakmaktadır. Leo ne olduğunu göremiyor ama konuştuklarını duyabiliyor: "Hed'deki saksocular

ölmek için!" Bir diğeri kendi telefonuna bakar ve sert bir sesle cevap verir, "Teemu az önce mesaj attı. Videoyu görmüş. Adamları getirmemizi istiyor." Leo'nun kendi telefonundaki videoyu izlemesi bir dakika bile sürmez; okuldaki herkes videoyu elden ele dolaştırmaya başlamıştır ve Leo şimdi ne olacağını tahmin eder. Doğruca ormana doğru koşar. Acele ederse Hed'e sürüden önce .

Bir dövüş olacak.

Teemu Rinnius karanlıkta kulübeye doğru yürür. Adri pencereden görür; yanında hiç şişe yoktur ve yalnızdır.

"Kardeşin burada mı?" Teemu soruyor.

Adri onun gözlerindeki bakışı tanır. "Çatıda," diyor.

Teemu sevinçle gülümsüyor. "Ona bir bira ısmarlamayı düşünüyordum. Gelmek ister misin?"

Adri başını yavaşça sallar. "Eğer ona zarar gelirse, seni öldürürüm."

Teemu anlamamış gibi davranıyor. "Acı mı? Bira içmekten mi?"

Adri elini kaldırıp Teemu'nun çenesine uzanıyor. "Beni duydun."

Teemu gülümsüyor. Adri eve girer. Bu gece ne olacağını biliyordur. Benji'nin dövüşe katılmamasını diliyor ama ormanda sırtüstü yatıp "hatalar" hakkında fısıldamasından iyidir. Silah dolabının anahtarının yastığının altında olup olmadığını kontrol eder. Sonra yatağa gider.

Benji müştemilatın çatısında oturmuş, yıldızların altında sigara içiyor. Teemu merdivene tırmanıyor ve kenarından bakıyor. "Bira ister misin, Ovich?"

Bunu söyleme biçiminde bir şey var, hafif bir kahkaha. "Ne? Şimdi mi?" Benji hemen daha ayık bir şekilde sorar.

Teemu telefonunu kaldırıyor ve internette viral olan klibi oynatıyor. "Birisi Hed'deki meydanda Beartown forması yakıyor."

"Neden rahatsız olayım ki?" Benji merak ediyor.

Teemu, Benji'nin de ineceğinden o kadar emindir ki, "Bu benim ayım, arabanın ön tarafında" diye cevap verdiğinde Teemu çoktan aşağı inmeye başlamıştır.

forma, Ovich. Arkasında da senin adın yazıyor."

Sesi kızgın değil. Daha eğlenceli. Benji'nin çatıdan indiğini gören biri bunun nedenini anlardı: Teemu onu anlıyor, ikisi de aynı türden.

Benji gülümsüyor. "Aklında ne var?"

"Sana bir bira ısmarlamayı düşünüyordum. Hed'de iyi bira olduğunu duydum."

OceanofPDF.com

27

Nefret ve Kaos

Teemu ve Benji acele etmeden, sakin ve mantıklı bir şekilde kasaba tabelasının önünden geçerler. Hed'deki ana meydanda dururlar. Yanan formanın kalıntıları yerde yatmaktadır. Hava karanlıktır ama tüm pencerelerden onları izleyen gözler olduğunu bilmek için ışığa ihtiyaçları yoktur. İkisi de ellerinde bira şişeleriyle Hed'in ana caddesinde bir aşağı bir yukarı yürüyorlar. Çıplak göğüslüler, ayı dövmeleri gecenin içinde fener gibi parlıyor. Telefon görüşmelerinin yapıldığından, cesetlerin kaldırıldığından, metal boruların arabaların arkasına fırlatıldığından emin olana kadar . Sonra ikisi sakin bir şekilde Hed'den çıkıp ormanın birkaç yüz metre içine, bir açıklığa ulaşana kadar yürüyorlar. Orada siyah ceketli altı adam beklemektedir. Çeyrek saat sonra Hed'den iki kat fazla adam gelir. Bu önemli değil, çünkü Hed'den gelen yirmi adamın hepsi dövüşemiyor ve Teemu'nun elinde sadece adamlar var. Spider, Woody ve en iyi adamlarını getirdi.

Her şeyden önce, Benji'yi getirdi.

Karanlık bir ormandaki bir savaş organize ya da koreografili değildir. Nefret ve kaostan başka bir şey yoktur. Pratik ayak hareketlerinin ve zarif hamlelerin yeri değildir; sadece ayakta kalın, hayatta kalın ve mümkün olduğunca çok kişinin sizden önce yere düşmesini . Asla geri çekilmeyin, ilerlemeye devam edin, kural ve beyaz yoktur. birini öldürebilirsiniz, çok fazla tekme atabilir veya vurmamanız gereken bir yere vurabilirsiniz. Ne yaptığını biliyorsun

geldiğinizde kendinizi tehlikeye attınız, onlar da öyle. Bu herkes için korkunç bir deneyimdir; eğer korkmuyorsanız, daha önce hiç eşit biriyle savaşmamışsınız demektir. İçinizin derinliklerine inmeniz ve orada bir şey bulmanız gerekir, korkunç bir şey, kontrol dışı bir şey. En gerçek .

Şiddet dünyada anlaşılması hem en kolay hem de en zor şeydir. Bazılarımız bunu güç elde etmek için kullanmaya hazırdır, bazıları sadece kendini savunmak için, bazıları her zaman, bazıları ise hiç. Ama bir de diğerlerinden farklı olarak tamamen amaçsızca dövüşen başka bir tip var. Karardıklarında bir çift göze bakan herhangi birine sorun ve farklı türlere ait olduğumuzu anlayacaksınız. Hiç kimse bu insanların diğer insanların sahip olduğu bir şeyden yoksun olup olmadığını ya da bunun tam olup olmadığını gerçekten bilemez. Birincilerini sıktıklarında içlerinde bir şey sönüyor mu yoksa bir şey mi giriyor.

Neredeyse tüm dövüşler başlamadan çok önce kazanılır ya da kaybedilir; ellerinizin aynı şeyi yapabilmesi için önce beyninizin çalışması, kalbinizin çarpması gerekir. Ve korkarsınız - sadece vurulmaktan değilse, yenilmekten; yaralanmaktan değilse, başka birini yaralamaktan korkarsınız. İşte bu yüzden vücudun biyolojik savunması olan adrenalin ortaya çıkar: pençeler dışarı, boynuzlar aşağı, toynaklar yukarı, köpek dişleri kesik.

İlk darbe mi? Bu hiçbir şeye karar vermez, sizin hakkınızda hiçbir şey söylemez. Diğerleri ise her şeyi açığa çıkarır. Herkes öfke, korku ya da saf içgüdüyle bir yumruk atabilir. Ama bir yetişkinin çenesine olabildiğince sert bir yumruk atmak, 1. yumruğunuzu bir tuğla duvara çarpmak gibidir ve 1. yumruğunuzun altındaki kemiğin çatırtısını duyduğunuzda bir şeyler olur. Düşman sendelediğinde, geriye doğru tökezlediğinde ve gözlerindeki korkuyu gördüğünüzde. Belki de merhamet dilemek için titreyen bir el bile kaldırır. O zaman ne yaparsınız? Tekrar mı yumruk atarsınız? Aynı yere, daha da sert mi? Bu sizi farklı bir insan yapar. Çünkü çoğu insan bunu yapamaz.

O ikinci yumruğu attığınızı gören hiç kimse bir daha sizinle dövüşmeyecek.

Teemu ve Benji ilk olarak yan yana giderler. Cesetler çömelmiş. Benji'ye saldıran ilk adam onu gibi görünüyor, ama bu kötü bir karar; adam daha uzun, daha iri ve daha ağır, ama burada bunların hiçbiri önemli değil. Benji ilk yumruğunu indirdikten sonra, diğer eliyle adamı tutarak aynı yere daha sert bir yumruk daha atar.

Benji bıraktığında hiçbir şey hissetmez ve adamın kafası, bir çocuğun kumsala tarçınlı çörek düşürmesi gibi donuk bir gümbürtüyle yere çarpar. Benji eskiden bunu gerçekten hissederdi, adrenalini, telaşı, hatta bazen bir tür neşeyi. Ama bir şeyler bozuldu; bir tür sınırı geçti.

Hareketin ortasında duruyor. Düşünmek için zamanı var ve bunu yapmamanız gerekiyor. Ne ormanda, ne karanlıkta, ne de silahlıyken. Biri arkasından metal bir boruyla yaklaşıp dizlerine doğru savuruyor ve Benji çok geç fark ediyor Hed'deki adamlar bu gece bir maç kaybedebilirler ama bir hokey maçı kazanacaklar.

En büyük korkularını öğrenene kadar insanları tanıyamayız. Benji çığlığı duyuyor, ne kadar yüksek olduğunu; acıyı hissetmeden önce çığlığı duyuyor. Vücudunun yol vermesini, dizinin borunun etkisi altında bükülmesini bekler. Sadece Hed'e karşı oynadığı maçı değil, tüm kariyerini kaybedip kaybetmeyeceğini düşünmek için zamanı vardır. Tüm hayatını ciddi bir sakatlık yaşamadan buz üzerinde geçirdikten sonra, dizi bir daha asla tamamen bütün olmayacak, hiç şansı yok ve en tuhaf şeyin korkmaması olduğunu düşünecek zamanı var. Perişan değil. Umursamıyor. Kaç yıllık eğitim, kaç saat? Oyun umurunda bile değil. Kıpırdamadan duruyor, ne kadar az şey ifade ettiğinin farkına vardığında nefesi kesiliyor. Ama hala ayakta. Yaralanmadığını fark birkaç saniyesini alıyor. Boru onu ıskalamıştı.

Göz ucuyla, en fazla on iki yaşında olan bir çocuğun dehşet içinde etrafına gelişigüzel bir şeyler savurduğunu görür. Benji'ye boru sallayan adam yere düşer. Benji'nin duyduğu onun çığlığıydı, kendisininki değil. Çocuk elinde kalın bir dal tutmaktadır. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor.

Benji onu tanıyor. Leo Andersson, Maya Andersson'ın küçük kardeşi. Birisi çocuğun gözüne hafif bir darbe indirir. Çocuk geriye doğru tökezler ve Benji bunun iyi bir şey olmadığını düşünür. Arkasına dönüp dövünmek yerine çocuğu kolundan tutup koşmaya başlar. Yokuş yukarı, ormanın içine, ağaçların arasından uzaklaşır. Arkasından gelen çığlıkları duyabiliyor, Hed'deki adamların Benji Ovich'in bir dövüşten nasıl kaçtığının hikayesini yayacaklarını biliyor. Korkak. Umurunda değil. Leo ilk birkaç adımda ona karşı koyar ama kısa süre sonra o da karanlığa doğru koşmaya başlar.

Leo o gece Benji'yi tanır. Onun korkularını öğrenir. Benji dövüşmekten korkmuyor, dayak yemekten korkmuyor, hatta ölmekten bile korkmuyor. Ama şundan korkuyor: Arkasını dönüp on iki yaşındaki bir çocuğun yaralandığını görmek ve kendini sorumlu hissetmek. Sorumluluk hisseden kimse özgür değildir.

Ayı Kasabası'na kadar koşarlar. Leo nefes nefese, Benji durana kadar durmuyor. On iki yaşındaki çocuğun ayağı ağrıyor ve ayakkabısının içinde taş olup olmadığını merak ediyor, sonra aşağı bakıyor ve ayakkabısının orada olmadığını fark ediyor. Ayakkabısını koşu sırasında kaybetmiş ve adrenalinin etkisiyle yol boyunca fark etmeden koşmuş olmalı. Ayak parmakları kanıyor.

"Benim adım Leo, ve-"

Benji'nin nefes alış verişi ölçülü, sanki öğleden sonra güneşli bir pencerenin kenarında kestirmiş gibi. "Sen Maya Andersson'ın kardeşisin. Biliyorum."

Leo'nun sesi hızla değişir. "Bana nasıl dövüşmemem gerektiği hakkında vaaz verme çünkü ben-"

Benji bir elini aniden havaya kaldırıyor. "Sen onun kardeşisin. Onun , muhtemelen buralarda birinin yumruk atmaya daha fazla hakkı olan kimse yoktur."

Leo'nun nefes alışları sakinleşmeye başlar ve minnetle başını sallar. "Düşünmedim. Ormanda saklanıyordum, sadece 1ght'ı izlemek istedim ... ama pipolu adamı görmedin, görmek üzereydi-"

Benji gülümsüyor. "Eğer kafama nişan alsaydı, sorun olmazdı, orada zarar verecek pek bir şey kalmadı. Ama diz kapağımı vurmayı planladıysa, bunu yapamayacağından emin olduğun için sana ciddi bir teşekkür borçluyum. Gözün nasıl?"

"Endişelenecek bir şey yok ..."

Benji onun omzuna vurur. "Sen sert bir çocuksun Leo. Büyüdüğünde bunun hem iyi hem de kötü bir şey olduğunu anlayacaksın."

Leo yere tükürür ve Ayı Derisi'nin dışındaki adamların söylediğini duyduğu sözleri tekrarlar ve bu sözler ağzında iyi hissettirir: "O saksocu orospu çocukları! William Lyt ve onun lanet olası saksocu arkadaşları ve Hed'deki tüm ibne hayranları. Onlardan nefret ediyorum!"

Benji her kelimede üzüntüyle göz kırpıyor ama çocuğun fark edeceği şekilde değil. "Geç oluyor. Eve gitmelisin."

"Bana senin gibi dövüşmeyi öğretebilir misin?" Leo hayranlıkla sorar. "Hayır," diye yanıtlıyor Benji.

"Neden olmasın?"

Benji'nin çenesi düşer ve göğsünde bir düğüm sıkılaşır. Leo'nun diğer insanları incitebilme yeteneğine hayran olduğunu görebiliyor. Benji bunun için en çok kimden nefret ettiğini bilmiyor.

"Sende o yürek yok Leo," diyor sessizce.

Çocuk patlıyor. Sadece sesiyle değil, tüm varlığıyla. "Kevin kız kardeşime tecavüz etti! Ben nasıl bir adamım ki-"

Benji çocuğa sarılır ve kulağına fısıldar, "Benim de kız kardeşlerim var ve Kevin'in Maya'ya yaptığını biri onlardan birine yapsaydı, ben nefret dolu olurdum."

Leo çaresizlik içinde, "Kevin kız kardeşlerinden birine tecavüz etseydi, onu öldürürdün!" diye bağırıyor.

Benji onun haklı olduğunu biliyor. Bu yüzden gerçeği söyler: "O zaman sonun benim gibi olmasın.
Çünkü bir kez yaptığınızda, değiştirmek için artık çok geçtir."

OceanofPDF.com

28

"Lanet olası homo!"

Ertesi sabah Ana ve Maya okuldan yüz metre uzakta dururlar. Bunu her gün yapmaya başladılar. Bu onları zırhlandıran bir enerji toplama ritüeli haline geldi. Ana boğazını temizler ve çok ciddi bir şekilde sorar, "Tamam ... hayatının geri kalanında her gün ishal mi olacaksın yoksa *her zaman* kapı açıkken tuvalete gitmek zorunda mı kalacaksın?"

Maya kahkahalarla kükrer. "Bugünlerde senin bu bokla derdin ne? Tek düşündüğün bu mu?"

"Soruya cevap ver!" Ana emrediyor. "Bu

aptalca bir soru," diye işaret Maya.

"Sen aptalsın! İshal ya da açık bir kapı ... *her zaman* . Tuvalete nereye gidersen git. *Hayatının* sonuna kadar!"

Maya kıkırdıyor. "Şimdi bir dersim var."

Ana ürperir. "Sen kuralları anlamadan nasıl olur da hayatımız boyunca bu oyunu oynamış olabiliriz! Cevap vermek zorundasın! Bütün *mesele* bu!"

Maya alaycı bir şekilde başını sallıyor, Ana onu itiyor, Maya gülüyor ve geri itiyor, ama Ana o kadar çevik bir şekilde yoldan atlıyor ki Maya düşüyor. Ana onun üzerine oturuyor, ellerini tutuyor ve "Makyajını bozmadan cevap ver!" diye bağırıyor.

"İshal! *İshal!*" Maya yarı güler, yarı bağırır. Ana

kalkmasına yardım eder. Birbirlerine sarılırlar.

"Seni seviyorum, seni kaçık," diye fısıldar

Maya. "Biz dünyaya karşı," fısıldıyor Ana.

Sonra başka bir gün için hazırlanırlar.

Karnınızla göğüs kafesiniz arasında bir yerde bir Autter var, fırtınadaki bir Aag Aapping gibi, birine aşık olduğunuz o ilk anlar. Biri size baktığında, ilk öpücükten sonraki o günlerde, hala anlaşılmaz küçük sırrınız olduğunda. Beni istediğini. Bu bir savunmasızlıktır; bundan daha tehlikeli bir şey yoktur.

Okul başladığında, birisi Benji'nin dolabına kırmızı kalemle üç kelime yazmıştır: "Kaç Benji, kaç!" Çünkü dün gece yaptığı şeyin bu olduğunu biliyorlar. Bu kasabada o kadar uzun süredir dokunulmazdı ki zırhındaki en ufak bir çatlak düşmanları tarafından acımasızca kullanılacaktı. Bir dövüşten kaçtı. O Aed. Herkesin sandığı gibi biri değil. O bir korkak.

Geldiğinde onu izliyorlar, kelimeleri okuduğunda bir tepki vermesini bekliyorlar, ama sanki onları görmüyor bile. Belki de bu yüzden anlaşılıp anlaşılmadığı endişelenmeye başlarlar. Bütün bir okul günü Benji'nin en ufak bir pişmanlık ya da utanç belirtisi göstermeden geçtiğinde, birisi ", KOŞ BENJİ!" diye bağırır. KOŞ!" diye bağırır. William Lyt ve arkadaşları uzak köşedeki bir masada oturmaktadır. Kimin bağırdığını anlamak imkânsızdır ama Benji arkasını döner ve onların yapar.

Koşuyor. Doğruca onlara doğru. Son hızla, 1. yumruklarını sıkarak. Diğer öğrenciler kendilerini yolun dışına atıyor; masalar devriliyor, sandalyeler Aying'e gidiyor. Benji, William Lyt'e bir adım kala durduğunda, Lyt'in biri masanın altına sıçramış, ikisi neredeyse birbirlerinin kucağına oturmuş, biri de kafasını duvara çarpacak kadar sert bir şekilde geriye doğru hareket etmiştir.

Ama William Lyt kılını bile kıpırdatmadı. Kıpırdamadan oturuyor, gözleri açık, Benji'nin bakışlarıyla buluşuyor. Ve Benji onda kendini görüyor. O da bir sınırı aşmıştır. Kafeterya sessiz ama on sekiz yaşındaki iki genç birbirlerinin kalp atışlarını duyabiliyor. Sakin, dikkatli.

"Ayakların mı ağrıyor Ovich? Ormandan buraya kadar koşarak geldiğini duyduk," diye hırlıyor Lyt.

Benji önce düşünceli görünüyor. Sonra ayakkabılarını, sonra da iki çorabını çıkarıp Lyt'in kucağına bırakıyor. " bakalım, William. Tek şansın

üçlü bir yol."

Lyt'in çenesi geriliyor ve cevabı istediğinden daha sıkışık oluyor. "Terli. Bir korkağınki gibi."

Gözlerinin Benji'nin saatine takılmasına izin vermemeye çalışıyor ama başaramıyor. Benji'nin saati aldığını biliyor ve Benji de onun bildiğini biliyor, bu yüzden Benji sırıttığında kıskançlık William'ı yiyip bitiriyor. "Aslında ormanda *seni* arıyordum William. Ama sayılar eşitken bir dövüşe katılmaya hiç cesaret , değil mi? Sen sadece videoda güçlüsün. Bu yüzden takımın sana asla güvenmiyor."

William'ın yanaklarında küçük utanç noktaları beliriyor. "Bir gece olacağını bilmiyordum, , formayı yakan *ben* değildim," diye .

"Hayır, bunu yapacak kadar erkek değilsin," diye yanıtlıyor Benji.

Dönüp kafeteryadan çıkar ve ancak o zaman William Lyt bir şeyler bağırır. Benji ne olduğunu duymaz, duyduğu tek kelime "TANRININ BELASI HOMO!" dur.

Benji, önünde açılan uçuruma kimse görmesin diye durur. Kimse titrediklerini görmesin diye ellerini ceplerine sokuyor. Lyt'in "Ne dedin sen?" diye sorarken neler olduğunu görmemesi için arkasını dönmüyor.

Lyt, beklenmedik avantajdan cesaret alarak söylediklerini tekrarlıyor. "Koçunuzun iğrenç bir homo olduğunu söyledim! Bununla gurur duyuyor musun? Saçma sapan bir gökkuşağı takımında oynamaktan?"

Benji ceketini bağlar, böylece nabzı gömleğinden görünmez. Lyt başka bir şey bağırır ve tüm adamları güler. Benji koridora doğru yürür ve kalabalığın arasından bir polo tişört görür. Bugün yeşil. Öğretmenin gözleri yalvarıyor, sanki "Üzgünüm" demek istiyor ama kelimenin çok küçük olduğunu biliyor.

O zaman Benji'nin içinde bir Autter var. Fırtınada serbest kalan bir Aag. Kimsenin onu bu kadar zayıf düşürmesine izin veremez, bu sezon olmaz. Okuldan ayrılır, bilerek yavaş yürür ama gözden kaybolur kaybolmaz koşmaya başlar. Ormana doğru. Geçtiği her ağaca çarparak.

Daha genç bir çocuk aynı okulda başka bir dolabın önünde duruyor. On iki yaşında. Her tarafı yara bere içinde. Dün bir dalı kapmış ve Benjamin Ovich'e zarar vermeye çalışan birinin bacaklarını kırmak için hiç tereddüt etmeden kendini bir çatışmanın içine atmış. Bu tür şeyler bu kasabada gözden kaçmaz.

Bugün dolabında asılı bir şey var. İlk başta bunun bir çöp torbası olduğunu düşünüyor. Daha fazla yanılamazdı. Siyah bir ceket. Üzerinde logo, amblem ya da sembol yok, sadece sıradan siyah bir ceket. Hiçbir şey ifade etmiyor. Her şey demek. Leo için çok büyük, çünkü çok daha büyüyene kadar onlardan biri olamayacağını bilmesini istiyorlar. Ama okuldaki herkes mesajı alsın diye dolabına asmışlar.

Artık kardeşleri var. Ona bir daha dokunmayacaksın.

Birinin yanında savaşmak büyük bir güven gerektirir. Bu yüzden şiddet yanlısı insanlar sadakate bu kadar değer verir ve en ufak bir ihanet belirtisine karşı bu kadar hassastırlar: Eğer geri çekilir ve kaçarsan beni tehlikeye atmış ve zayıf göstermiş olursun. Yani Benji Teemu'yu ve sürüyü hayal kırıklığına uğrattığını biliyor. Ve bu tolere edilemez.

Yine ormanda geçirdiği birkaç saatin ardından kendini toplar ve kasabaya geri döner. Yanaklarındaki gözyaşlarını ve parmak eklemlerindeki kanı siler. Kimsenin onda bir sorun olduğunu düşünmesine izin veremez; her şey normal seyrinde devam etmelidir. Mavi polo tişörtleri onu parçalamış olsa bile, ormandaki 1. Gece'den kaçtığı için Sürü'nün onu cezalandırmak isteyebileceğini bilse bile. Çünkü Ayı Kasabası olmasaydı nereye giderdi?

Böylece işe gider, Bearskin'de barın arkasında durur, bira doldurur. Bar kalabalıklaştıkça, diğer insanlarla göz temasından daha fazla kaçınıyor. Ormandaki adamlardan birkaçı : Ramona'nın zekası hakkında genellikle "Patates püresi kadar zeki," dediği Spider. Ama sadıktır; Benji ormanda onun Teemu'nun hemen arkasında kaldığını gördü, korktuğu için değil, liderinin Aank'ını koruduğu için. Örümcek

Sırık gibi ve deli olduğu için çocukluğu boyunca zorbalığa maruz kaldı ama Sürü'de kendine bir yer buldu. Böyle bir bağlılığı satın alamazsınız.

Örümcek'in yanında fiziksel olarak tam zıttı, kısa boylu, boyunsuz, bir tuğla yığını kadar geniş, su samuru postu kadar kalın sakallı bir adam oturuyor. Ona Woody deniyor çünkü marangoz olarak çalışıyor, çünkü babasının yaptığı iş buydu. Bir keresinde birisi Woody'daha yaratıcı bir lakap takmak isteyip istemediğini sormuş, ama Woody homurdanarak "Eşcinsel falan mısın?" diye sormuş. Örümcek'ten daha zeki olsa bile bunu çok iyi saklıyor ama okulda Benji'nin kız kardeşi Gaby ile aynı sınıftaydı ve Gaby, "Dahi değil ama kötü bir adam da değil" diyor. Woody'nin ilk aşkı eğlenmek: bira, hokey, arkadaşlar, kızlar. İçmek, dans etmek ve dövüşmek. Herhangi bir sorun çıkarsa, sonuçlarını düşünmeden orada olur ve ormanda bir kavga çıkarsa asla tereddüt etmez.

Ama o ve Spider'ın başka arkadaşları da var, pek sert savaşçılar değiller, neredeyse dövüşmeyi ortak bir hobi olarak görüyorlar. Golf gibi. Woody ile birlikte çalışanlardan biri o kadar tatlı ki, sizi Salı günü görürse, Cuma gününden önce bir daha görmeme ihtimaline karşı iyi bir hafta sonu diliyor. Bir diğerinin dört kedisi var. Dört kedisi olan biri nasıl tehlikeli olabilir? Ama öyle.

Sürü'yü oluşturan adamlar aşırılık yanlısı değil; onları tehlikeli kılan tek şey birbirlerine bağlı olmaları. Her şeye rağmen, her şeye rağmen, birbirleri için. Benji, spor ve şiddet konusunda "kendinizin ait olmadığı her büyük grup bir tehdittir" diyen bir gazetecinin okuduğu bir kitabı hatırlıyor.

Beartown'da Teemu ile birlikte büyümüş ama şimdi ofislerde çalışan adamlar var; siyah ceket yerine beyaz gömlek giyiyorlar ama Teemu onları çağırdığında yine de geliyorlar. Biri baba oldu ve çocuğuna daha iyi bir hayat sunmak için üniversiteye başladı ve öğrenci kredisi yetmeyince Bearskin'deki kumbaradan aylık burs aldı. Bir diğerinin büyük şehirde erkek arkadaşı tarafından dövülen ve polisin bir şey yapamayacağını söylediği bir kız kardeşi var. Bir üçüncüsünün ise matbaacılık işi koruma çetesi tarafından tehdit bir amcası var. Kız kardeşi şimdi daha iyi bir adamla mutlu bir evlilik sürdürüyor ve amcası da çeteden bir daha hiç ziyaret almadı. Teemu o adamları çağırırsa geliyorlar. Bu yüzden sadakate değer veriyorlar ve ihanete karşı çok hassaslar.

Şu anda ne Spider ne de Woody ona bakıyor, ama Benji bu akşam ona zarar vermek istiyorlarsa, önce onu uyarmayacaklarını çok iyi biliyor.

Maya ve Ana okuldan sonra ayrı yollara giderler. Ana yalan söyler ve köpekleri kontrol gerektiğini söyler, aslında kontrol edeceği babası olmasına rağmen. Kendini utanmış hisseder. Maya yalan söylüyor ve koşuya çıkacağını söylüyor, oysa eve gidip yorganın altına kıvrılmayı planlıyor. Farklı nedenlerden dolayı utanıyor. Onlar kardeş gibidir, hiç sır saklamamışlardır. Ama Kevin aralarında bir şeyi de kırmıştır.

Bearskin'de kapanış saati yaklaşırken barın bir ucundaki kalabalık dikkat çekmeden dağılır. Bar biraz daha sessizleşir, yabancılar tarafından fark edilecek kadar değil ama Benji'nin fark edeceği kadar.

Teemu gözlerinin içine sertçe bakarak, "İki bira," diyor.

Benji başını sallar ve onları doldurur. Teemu ellerine bakıyor; titremiyorlar. Benji içinde bulunduğu duruma saygı duyuyor ve korkmuyor. Teemu biralardan birini alır ve diğerini tezgahın üzerine bırakır. Benji'nin bunun ne anlama geldiğini anlaması uzun zaman alır. Sonra yavaşça kaldırır ve Teemu tezgahın üzerinden eğilerek kadehini onunkine dokundurur. Böylece herkes görür.

"Sen bizden birisin, Ovich. Ama artık seni ormana götüremeyiz. Dün yanlış yaptım. Yaralanabilirdin ve sana buzda ihtiyacımız var."

"Ormanda küçük bir çocuk ortaya çıktı .. . Leo. ."

Teemu sırıtıyor. "Biliyoruz. Sert çocuk. Eğer onu yakalamamış olsaydınız, öldürülene kadar savaşmaya devam edecekti."

"O sadece bir çocuk," diyor Benji.

Teemu boynunu uzatıyor ve içinde bir şey . "Çocuklar erkek olur. Polisler Leo'ya sorular sormaya başlarsa-"

"-hiçbir şey söylemeyecek!" Benji söz veriyor. "Buna güveniyoruz," diyor Teemu.

Benji, Teemu'nun genel müdürün oğlunun siyah bir ceketle ormanda koşturmayı hayal etmesini eğlenceli bulduğunu görebiliyor. Peter'ın

Yıllarca Sürü'nün kulüp üzerindeki nüfuzunu engellemeye çalıştı ama şimdi kendi çocuğu üzerindeki nüfuzlarını bile engelleyemiyor. Tezgâhın üzerine eğilir ve bardağını tekrar Benji'ninkine dokundurur.

"Küçük kardeşimin eve geldiğini duydun mu? Ve koçun onun oynamasına izin verecek! Sen ve küçük kardeşim! Ve şu Amat, acı biber lavmanından sonra bir gelincik kadar hızlı olan. Ve Bobo, koca et kafa! Siz eski oyuncular gibi değilsiniz, o açgözlü paralı askerler, çoğu Beartown'da yaşamak bile istemiyor! Sadece buradan gitmek istiyorlar. Ama siz, siz Beartown' oluşan bir Beartown takımısınız!"

Gece sona ermeden Spider, Woody ve bir düzine diğer siyah ceketli Benji ile kadeh kaldırır. O da artık onlardan biri. Sırları ortaya çıktığında bunun işleri kolaylaştıracağını düşünebilirsiniz ama tam tersi olur.

OceanofPDF.com

29

Onu Orada Öldürüyor

Anksiyete gerçekten olağanüstü bir şeydir.

Maya eve tek başına yürüyor, dışı demirden ama içi iskambilden bir ev gibi. En ufak bir esinti her şeyi alır. Bugün kafeteryada sıra vardı. Kalabalık. Biri yanlışlıkla ona çarptı; çocuğun adını bilmiyordu ve adam fark etmemişti bile. Birbirlerine neredeyse hiç dokunmamışlar. Bu onun hatası değildi. Ama Maya bir anda yeniden cehenneme sürüklendi.

O ve Ana daha küçükken bütün yaz tereyağı sayarlardı. Şimdi durum farklı, Maya onları farklı bir şekilde sayıyor. Yapraklar öldüklerini biliyor.

Endişe. Çok tuhaf bir şeydir. Neredeyse herkes nasıl bir his olduğunu bilir, ancak hiçbirimiz bunu tarif edemeyiz. Maya aynada kendine bakar, neden dışarıdan görülemediğini merak eder. Röntgende bile. Bu nasıl ? İçimizde bizi böylesine korkunç bir şekilde vuran bir şey nasıl olur da fotoğraflarda iskeletimizi kavuran siyah yaralar olarak görünmez? Hissettiği acı nasıl olur da aynada görünmez? Rol yapmakta çok başarılı oldu. Okula gidiyor, sınıfta oturuyor, ödevlerini yapıyor. Gitar çalıyor, belki bunun yardımı dokunuyordur, tabii hayal görmüyorsa. Belki de beyinlerinin meşgul gerekiyordur. Babasının "zihinsel koçluk" hakkında okuduğu kitapları inceledi ve beynin vücudu yönlendirmesi gerektiğinden ama bazen bunun tersinin hayatta kalmanın tek yolu olduğundan bahsediyorlardı. Depresyondaki yetişkinlerin de aynı şeyi yaptığını görmüş: hareket etmeye devam etmek, egzersiz yapmak, yazlık evlerini temizlemek ve yenilemek, 1nding

Onları sabah kalkmaya zorlayan şeyler: sulanması gereken bitkiler, yapılması gereken ayak işleri, nasıl hissettiklerini düşünecek zamanları olmaması için her şey. Sanki fiziksel aktivitenin, küçük günlük ritüellerin kaygıyı uyutacağını umuyormuşuz gibi.

Maya, içinde yanan 1re ile izin vermeyerek kendi derisine hakim olmayı öğrenmiştir. Herkesi kandırabilirse, sonunda kendini de kandırabileceğini hayal etmektedir. Ancak en ufak bir şey onu geri döndürebilir: Kevin'in yatak odasının köşesinde duran lambaya benzeyen bir lamba ya da bir ömür boyu çığlık attıktan sonra ailesinin evindeki merdivenlerden nihayet çıkan biri gibi ses çıkaran bir tahtanın kısa süreli gıcırtısı. Her şeyin yolunda gittiği haftalar geçirebilir, sonra aniden bir ses ya da bir koku gelir ve tekrar oraya döner. Onun yatağında. Adamın eli boynundayken ve adamın ezici gücü ağzına baskı yaparken.

Kafeterya sırasındaki çocuk ona sürtündü; onun için hiçbir şey ifade etmiyordu ama onun için bir şey ifade ediyordu. Panik atağı bir bomba gibi içinde tutuyordu.

İnsanlar tecavüzden bahsederken bunu hep geçmiş zamanda yaparlar. O "oldu." "Dava edildi." "Başından geçti."

Ama o yaşamadı, hala yaşıyor. Tecavüze uğramadı, hala tecavüze uğruyor. Kevin için birkaç dakika sürmüştü ama onun için hiç bitmedi. Sanki hayatı boyunca her gece rüyasında o koşu pistini görecekmiş gibi hissediyor. Ve her onu orada öldürüyor. Ve tırnaklarını ellerine geçirmiş ve ağzında bir çığlıkla uyanıyor.

Endişe. Görünmez bir cetvel.

Hed'deki polis karakolu, diğer tüm küçük kasaba polis gibi aşırı yüklü ve yetersiz. Geciken müdahale süreleri ve bitmek bilmeyen soruşturmalarla dalga geçmek kolaydır, sanki personel bunu bilerek yapıyormuş gibi. Ancak polis

Memurlar buradaki diğer meslek gruplarından pek de farklı değil: Onlara işlerini yapmaları için zaman ve fırsat verirseniz, bunu yaparlar. Onlara hastaneye hırpalanmış ve morarmış halde gelen kırmızı giysili bir grup hokey taraftarı verin, doğru soruları soracaklardır. Onlara bildikleri bir orman verin, eninde sonunda bir şey bulacaklardır.

"Buraya!" diye sesleniyor içlerinden biri, bir saatten fazla bir süre boyunca olayın gerçekleştiğini düşündükleri açıklığı taradıktan sonra.

İş arkadaşlarından birine bir şey fırlatır.

Bir ayakkabı. Tam 12 yaşındaki birine göre.

Leo evin önündeki merdivenlerde oturmaktadır. Maya şaşırmış görünüyor. "Neden burada oturuyorsun?"

"Anahtarlarımı kaybettim," diye mırıldanıyor.

Maya ona şüpheyle bakar. Eski bir çift ayakkabı giydiğini fark eder. "Yeni ayakkabıların nerede?"

"Onlara gittim," diye yalan söylüyor kardeşi.

"*Aylarca* annemin başının etini yedin, sana alsın diye!"

Maya ağabeyinin elinden gelenin en iyisini yapmasını bekliyor ama o öylece oturup yere bakıyor. Yüzü şişmiş, gözü morarmış, herkese beden eğitimi dersinde yüzüne top çarptığını söylüyor ama kimse görmemiş. Ve Maya bugün okulda dolabında asılı duran siyah bir ceket hakkında fısıltılar duymuş.

"İyi misin? . . iyi misin?" diye ihtiyatla sorar.

Başını sallıyor. "Anneme anahtarlarımı kaybettiğimi söyleme," diye yalvarıyor. "Sana söylemeyeceğim," diye fısıldıyor.

Birbirlerine pek çok kötü şey yapmışlar ama asla ele vermemişler. Bunu ona öğreten oydu, bir gece on iki yaşındayken ilk büyük partisine gitmiş ve söylediğinden daha geç gelmişti ama Leo'nun penceresine vurduğu ve o şekilde eve girdiği için ailesi tarafından fark edilmemişti. "Biz birbirimizi ispiyonlamayız,"

zamanlar uykulu küçük kardeşine söylemişti ve bir gün bu anlaşmadan yararlanacağını anlayacak kadar akıllıydı.

O akşam geç saatlerde kapıda bir polis durmaktadır. Peter onu tanıyor, oğlu eskiden Leo ile aynı grupta hokey oynuyordu. Belki de bu yüzden polisin sözleri üzüntüyle karışıktır: "Bu saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm Peter, ama Hed'in dışındaki ormanda bir sorun yaşadık, bir çatışma. Birkaç kişi ciddi şekilde yaralandı. Sürü de olaya karıştı."

Peter yanlış bir sonuca varıyor. "Kulübün Sürü ile hiçbir ilgisi olmadığını çok iyi , eğer"

Polis bir ayakkabı uzatarak onu durdurur. "Bunu çatışmanın olduğu yerde bulduk."

Peter oğlunun ayakkabısını alır ve titreyen eliyle tutar. Oğlunun kaybettiği ayakkabıyı en son ne zaman tutmuştu? Leo iki mi? Ya da üç? Ayakları nasıl bu kadar büyümüştü?

Polis memuru üzüntüyle şöyle der: "Oğlum haftalardır bana tam da bir çift istediğini söyleyip başımın etini yemeseydi bunların kime ait olduğunu bilemezdim. Ona on iki yaşındaki bir çocuk için çok pahalı olduklarını söyledim ve bana bağırıp aptal olduğumu söyledi çünkü görünüşe göre '*herkeste* var! Ondan bir kişi söylemesini istedim ve o da Leo dedi."

Peter sesini sabit tutmaya çalışıyor. Gerçekten de on iki yaşındaki bir çocuk için çok pahalıydılar. Kira ve Peter onları yazın Leo'ya almışlardı çünkü her şey hakkında suçluluk hissediyorlardı.

"Ben ... onlar sadece sıradan ayakkabılar ... on iki yaşında bir sürü çocuk olmalı-"

Polis başka bir şey uzatıyor. Küçük bir anahtarlık. "Bunları da bulduk. Eğer kapıyı yüzüme kapatırsanız, tekrar açabileceğime dair bir his var içimde."

Peter başka itirazda bulunmaz. Anahtarları alır. Sessizce başını sallar.

"Leo'nun sorgulama için karakola gelmesi gerekecek," diyor polis memuru.

"O sadece on iki yaşında..." Peter söylemeyi başarır.

Polis onun için üzülür ama geri atmaz. "Peter, bu ciddi bir durum. Hed'den gelenler daha önce Sürü'yle dövüşmüştü ama bu farklıydı. Üçü hâlâ ciddi yaralarla hastanede. Onlar intikam alacak, sonra da Sürü intikam alacak. Bu bir oyun değil. Er ya da geç birileri öldürülecek."

Peter ayakkabıyı ve anahtarları bilinçsizce göğsüne bastırır. "I . . . Leo'nun tek ... en azından onu karakola kendim götürebilir miyim?"

Polis başını sallar. "Karınız bir avukat, değil mi?"

Peter onun ne demek istediğini anlıyor. Bu onu çok korkutur. Devriye arabası gittikten sonra Peter oğlunun odasının kapısını açmaz. Tekmeleyerek açar.

Bir an sonra baba ve oğul yüz yüze durmuş birbirlerine bağırıyorlar, ama hiç bu kadar olmamışlardı.

Maya kendini banyoya kilitler. Babasının Leo'ya bağırdığını duyuyor, sonra annesi babasına bağırmayı kesmesi için bağırıyor, sonra kimin daha fazla bağırmaya hakkı olduğu konusunda birbirlerine bağırıyorlar. Korkmuşlar, kızgınlar, güçsüzler. Ebeveynler her zaman öyledir.

Maya onların çocuk sahibi olmadan önceki fotoğraflarını gördü. O zamanlar genç ve mutluydular; artık fotoğraflarda bile böyle gülmüyorlar. Eskiden birbirlerine o kadar aşıklarmış ki, babasının parmak uçları annesinin perçemlerini okşar, annesi tek bir bakışıyla babasının kollarındaki tüyleri kaldırabilirmiş. Çocuklar, ebeveynlerinin birbirlerine duydukları sevgiye karşı tamamen biyolojik bir tepki gösterirler, ancak bu sevgi yok olduğunda kendilerinden nefret ederler.

Maya banyo sahanlığında oturmuş, kurutma makinesinin kapağını açıp kapatıyor, *tık, tık, tık*. Ses neredeyse meditatif geliyor, ki içindeki tişörtü görene kadar. Leo'nun tişörtü. Sadece o pamuklu bir tişörtü kurutacak kadar aptal olabilir, çünkü hiç çamaşır yıkamıyor, nasıl yapılacağını bilmiyor. Maya gömleği çıkarır; kan lekeleri hâlâ görülebilir durumdadır. Onun ne yaptığını biliyor; o

Kevin'in evindeki o geceden sonra kendi kıyafetlerini yaktı çünkü evdeki kimse bunu anlamayacaktı. Leo dövüşüyordu ve Maya kimin için dövüştüğünü biliyordu.

Babasının daha yüksek sesle bağırdığını duyuyor, "Ormanda *holiganlarla* gangstercilik mi oynamak istiyorsun? *Aklını* mı kaçırdın sen?" Leo bağırır, "En azından onlar bir şeyler *yapıyor*! *Sen* ne halt *ediyorsun*? Hed'deki *tüm* lanet olası *ibnelerin kasabamızı çiğnemesine* izin veriyorsun!" Sonra annesi en yüksek sesle bağırıyor, "BENİM EVİMDE BU TÜR DİL KULLANAMAZSIN!"

Tık, tık, tık. Maya çamaşır kurutma makinesini açıp kapatıyor. Ailesinin sözcükler, savaş ya da herhangi bir kasaba hakkında tartışmadığını biliyor. Onun hakkında tartışıyorlar. Herkes öyle.

Eskiden Ana'yla birlikte kelebekleri sayar, "kelebek etkisi "nden, bir kelebeğin kanat çırpışının evren üzerinde öyle yıkıcı bir etkisi olabileceğinden, yarattığı küçük hava akımının dünyanın öbür ucunda bir kasırgaya neden olabileceğinden bahsederdi. Maya şimdi verdiği kararın ardından bütün bir kasabanın çöküşünü görüyor. Sebep o, tüm bu kavga ve şiddet ise sonuç. Eğer burada olmasaydı, Kevin'le hiç tanışmasaydı, partide onun odasına hiç girmeseydi, sarhoş olmasaydı, aşık olmasaydı, sadece evet deseydi ve koymasaydı. Böyle düşünüyor, suçluluk duygusu böyle işliyor. Keşke var olmasaydı, bunların hiçbiri . Babası bağırıyor, "Seni bir *savaşçı* olarak yetiştirmedik!" Leo da "BU AİLEDE BİRİLERİ SAVAŞMALI VE SEN ÇOK KORKAKSIN!" diye bağırıyor.

Maya bir kapı çarpması duyar. Dışarı fırlayanın babası olduğunu fark eder. Kederden gözleri kör olur.

O gece Maya asla seslendiremeyeceği bir şarkı yazar. Adı "Duy Beni."

Tanıdığım her erkek, her baba, kardeş ve oğul,
Hep bu sıkılı eller. Bu fikre kapıldınız? Her zaman bu şiddet, her
zaman yuvarlak delikler ve kare bir blok, Size satılan saçma fikir,
bizim için savaşmanızı istediğimiz.

Eğer bizim için bir şey yapmak
istiyorsan, benim için bir silah bırak,
Cehennemin ağzını benim için
kapat, bana dost ol,
Benim için iyi bir adam olmaya çalış.

Benim için yapacağın her şeyle övünüyorsun.
Benim için her şeyi mahvetmeyi ne zaman bırakacaksın?
Benim için ne yapabileceğini bilmek ister misin?
Beni dinleyerek başlayın.

Annesi banyo kapısının dışında durmuş, Maya'ya fısıltıyla iyi olup olmadığını soruyor. Maya yalan söylüyor: "Evet." Annesi, "Hed'e gitmeliyiz. Bir şeyleri halletmek için." Sanki Maya anlamıyormuş gibi. Maya da "Merak etme, ders çalışmam lazım, sonra görüşürüz" diye yalan söylüyor.

Leo'nun annesi onu ters bir şekilde odasından aldığında, Leo itiraz etmez. Paltosunu giymiş ve yeni ayakkabılarını giymiştir bile. Polis merkezine doğru yola çıkarlar, kapı arkalarından kapanır ve Maya nefes alamadan banyonun demirine oturur. Umutsuzca, panik içinde hava alma ihtiyacı hissederek ayağa kalkar. Birdenbire evden çıkmak, kasabadan uzaklaşmak zorunda kalır. Bunun için bildiği tek bir yer ve tek bir arkadaşı vardır. Ana'ya tek bir kelime mesaj atar: "Ada mı?"

Sırt çantasını hazırlamaya başlar ve telefonunu arka cebine koyar. Bir cevap beklemiyor, Ana'nın geleceğini biliyor. Ana onu asla hayal kırıklığına uğratmazdı.

OceanofPDF.com

30

Onlar Mutlu Sonla Biten İnsanlardan Değil

Tabii ki Ana orada olacak. Onlarınki gibi bir arkadaşlığı büyütmek için yola çıkamazsınız. Ama büyütemeyeceğiniz başka şeyler de var: Ebeveynler, kökleri derinlere inen ve sadece bir bağımlı çocuğunun anlayabileceği şekilde ayaklarınızı yakalayan, seçemeyeceğiniz bir tür bitkidir.

Telefonu Ana çoktan ormana doğru yola çıkmıştır. Arayan Ramona'dır. Yaşlı kadın serttir ama asla zalim değildir; yıllar boyunca bu tür birçok telefon görüşmesi yapmıştır ve her zaman aynı şekilde konuşur: sempatik ama patronluk taslamadan. Ana'nın babasının "sarhoş bir şekilde kapıdan çıktığını" söylüyor, bu da birinin onu Bearskin'den atmak zorunda kaldığı ve eve kendi başına dönecek durumda olmadığı anlamına geliyor. Ramona, "Hava soğumaya başladı," der, çünkü babasının hasta olduğunu ve temiz giysilere ihtiyacı olduğunu söyleyerek Ana'yı utandırmak istemez. Kızın anlayış göstereceğini biliyor. Ramona yarım asırdır insanların içki batağına saplanmalarını izledi ve bazı çocukların alkolün en kötü yanlarını görmeleri gerektiğini, böylece onu bırakabileceklerini öğrendi.

"Babanın eve dönerken arkadaşa ihtiyacı var Ana," der ve Ana ormanda durur, başını sallar ve fısıldayarak "Yoldayım," der. Her zaman gider. Onu asla terk etmez.

Anksiyete. Bize sahip olur ama iz bırakmaz.

Ana Maya'yı aramaz, çünkü Maya'nın mükemmel bir ailesi vardır. Ailesini asla terk etmeyen bir anne ve sarhoşken asla kendini hasta etmeyen bir baba. O ve Maya kardeş gibiler, ama tek ortak noktaları bu utanç. Ana, Maya'nın babasını o şekilde görmesi düşüncesine katlanamıyor.

Maya bütün gece adada tek başına oturur. Telefonuna bakar. Sonunda bir mesaj alır, ama Ana'dan değildir. Yine başka bir isimsiz numaradan. Hala mesajlar alıyor ama Ana'ya onlardan bahsetmeyi bıraktı, arkadaşını üzmeye devam etmek istemiyor. Bu artık Maya'nın sırrı: "300 kron için sakso çeker misin?" diye soruyor biri. Bunları yazan kişilerin artık bunu neden yaptıklarını bilip bilmediklerini bile bilmiyor. Hed'de onu kırmak isteyen biri olabileceği gibi, okulda ondan nefret eden bir kız ya da birbirlerine "Kevin Erdahl tarafından tecavüze uğrayan kıza mesaj at" diye meydan okuyan bir çocuk çetesi de olabilir. Maya bu insanlar için hep böyle olacak. Kurban, fahişe, yalancı, prenses.

Yazın Ana pahalı bir şişe şarabı buraya gömmüştü; Heights'taki yaşlı bir komşusu avdan sonra ona biraz et verdiği için babasına vermişti. Ana'nın onu atmaya yüreği elvermemişti ama mutfakta babasının kalbinin parçalarının arasında bırakmaya da cesaret edememişti. Bu yüzden onu buraya sakladı. Maya kazıp çıkarıyor ve içiyor. Kendini beğenmiş olup olmadığını umursamıyor; sarhoş olmak rahatlama ya da huzur getirmiyor, sadece acı veriyor. "Her zaman senin geleceğine güveniyorum," diye düşünüyor en iyi arkadaşı hakkında. "Kevin beni yatağa ittiğinde de sana güveniyordum. En iyi arkadaşım gelecek, diye düşündüm, çünkü en iyi arkadaşım beni asla terk etmez!" Boş şarap şişesini bir ağaca fırlatır. Şişe parçalanıyor ve parçalardan biri geri fırlayıp kolunu kesiyor. Yaradan kan damlar. Bunu hissetmez.

Ana son zamanlarda her gece rüyasında bir tabutun içinde uyutulduğunu, birinin kapağın üzerinde oturduğunu, bu yüzden tabutu açamadığını ve ne kadar sert vurursa vursun kimsenin onu duymadığını görüyor. En iyi arkadaşına söylemedi çünkü Maya biraz daha iyiye gidiyor gibi görünüyor ve Ana onu üzmek istemiyor. Söylemiyor

mesajlar hakkında da hiçbir şey söylemiyor, çünkü Maya artık onları almıyor gibi görünüyor ve Ana ona mesajların ne kadar korkunç olduğunu hatırlatmak istemiyor. *Ping, ping.* Erkeklerin aletlerinin resimleri. Bazen daha kötüsü. Bunu yapmaktan ne tür bir hastalıklı tatmin duyduklarını ya da onu insan olarak düşünüp düşünmediklerini hayal bile edemiyor. Belki de o sadece bir hayvandır. Tüketilecek bir ürün.

Ana'nın ergenlik hayatının olacağını düşündüğü şey bu değildi. Yetişkinler on altı yaşından zevk almanız gerektiğini, bunun hayatınızın en güzel zamanı olduğunu söyler. Ana için öyle değildi. En iyi arkadaşının mutlu olduğu ve babasının tapabileceği dokunulmaz bir kahraman olduğu çocukluğunu seviyordu. Ana küçükken, dört ya da on beş yaşındayken, kar motosikletli iki adam kasabanın kuzeyinde bir kış fırtınasında kayboldu. Acil servisler en iyi yerel avcıları, araziyi bilen insanları çağırdı ve Ana'nın babası eşyalarını toplayıp gece yarısı yola çıktı. Ana kapıda durmuş, kalması için ona yalvarıyordu. Fırtınayı radyodan duymuştu ve babaların böyle şeylerden sonra her zaman eve gelmediğini bilecek yaştaydı. Ama babası çömeldi, başını ellerinin arasına aldı ve fısıldadı, "Biz başkalarını hayal kırıklığına uğratan tiplerden değiliz, sen ve ben."

Kayıp adamlardan biri donarak ölmüş ama diğeri hayatta kalmış. Onu bulan Ana'nın babasıydı. Birkaç kış sonra, Ana altı yaşına yeni bastığında, akşam karanlığından hemen sonra göl kenarında oynarken bir çığlık duydu. Kendisiyle aynı yaşta bir çocuk suyun içindeydi ve üşümüştü. Ayı Kasabası'ndaki tüm çocuklar suya düşen birine yardım etmek için buzun üzerinde nasıl hareket edeceklerini bilirler ama bu, tüm çocukların karanlıkta bunu tek başlarına yapmaya cesaret edecekleri anlamına gelmez. Ana bir an bile tereddüt etmedi.

Babası zamanında çok aptalca şeyler yapmış ama başkasının kızının hayatını kurtaran bir kız yetiştirmiş. Eve döndüğünde sırılsıklamdı, üşüyordu ve dudakları mosmordu ama annesi dehşet içinde "Ne oldu böyle?" diye bağırdığında küçük kız sadece gülümsedi ve "En iyi arkadaşımı buldum!" dedi.

Annesi birkaç yıl sonra onları terk etmiş. Ormana, karanlığa ve sessizliğe dayanamadı. Ana kaldı. Babasıyla kâğıt oynar, birbirlerine şakalar yaparlardı ve bazen babasının keyfi yerinde olduğunda onu . Bu konuda çok başarılıydı; karanlık bir yerde bir kapının arkasında durup

sırf bir bağırışla dışarı fırlayıp Ana'nın çığlık atmasına ve nefesi kesilene kadar gülmesine neden olabilmek için saklanıyordu.

Onu her zaman sevmişti, üzgün olduğunda bile. Belki de içten içe hep öyleydi. Ana, annesi gittiğinde mi üzüldü yoksa annesi zaten üzgün olduğu için mi gitti bilmiyor. Bazı insanların özünde üzüntü vardır. Mutfakta tek başına oturup içiyor ve ağlıyordu ve Ana onun için üzülüyordu çünkü bu korkunç bir şey olmalıydı: sadece sarhoşken ağlayabilmek.

Biri iyi diğeri kötü iki babası olduğunu düşünme eğilimindedir ve kötü babası akşam dışarı çıktığında vücuduna iyi babasının ertesi sabah kullanamayacağı kadar zarar vermemesini sağlamanın kendi görevi olduğuna karar vermiştir.

Onu şimdi Ayı Derisi'nin arka tarafında bulur; bir duvara yaslanmış, uyumaktadır. Birkaç korkunç an boyunca Ana onun nabzını bulamaz ve paniğe kapılır. Adam aniden sıçrayıp gözlerini açana kadar avucunun içiyle yanaklarına vurur. Onu gördüğünde, "Ana?" diye mırıldanır.

"Evet," diye fısıldıyor.

"Di . . . . . seni korkuttum mu?"

Gülümsemeye çalışır. Tekrar uykuya dalıyor. On altı yaşındaki kızının, kaplı gömleğini çıkarıp temiz bir gömlek giyebilmesi için üst kısmını kaldırması tüm gücünü gerektirir. Çoğu insan muhtemelen zahmet etmezdi ama Ana iyi babasının orada bir yerde olduğunu biliyor. Annesi onları terk ettikten sonra hikâyelerini okuyan ve viskiden başka ninniler de olduğunu bilen babasının. O babanın yarın sabah temiz bir gömlekle uyanmasını istiyor. Kolunu babasının omzuna doluyor ve ayağa kalkması için yalvarıyor.

"Şimdi eve gidiyoruz baba."

"Ana . . . ?" diye .

"Evet. yok baba. Sadece kötü bir akşam geçiriyorsun. Yarın her şey daha iyi olacak."

SniPs. "Özür dilerim."

En kötüsü de bu. Kızların bu kelimeye karşı savunması yoktur. Adam tökezler, kız tökezler.

Ama biri onu yakalıyor.

Kira'nın sesi tüm karakolda yankılanıyor. Çocuk on iki yaşındayken avukat ve anne arasında nasıl bir ayrım çizgisi çizebilirsiniz? Buraya gelirken arabada Leo'ya bağırmadı, çünkü Peter zaten ikisine de yeterince bağırdı. Herkes için. Onun yerine şimdi bağırıyor, tüm öfkesini ve güçsüzlüğünü polis memurlarından çıkarıyor.

Peter, Leo'nun yanındaki odada çökmüş bir şekilde oturmaktadır. Oğlu sırtını dikleştirmiş, mücadeleci bir şekilde otururken, babası büzülmüş, yaşamı ve enerjisi tükenmiş. Leo'ya en son ne zaman bağırdı? Birkaç yıl önce mi? Peter'ın babası eskiden sigara içerdi ve Bearskin'deki Ramona bir keresinde Peter'a "babalar ve şiddet, babalar ve içki gibidir; ya oğullar sigara içer ve daha da kötü içer ya da hiç içmezsin" demişti. Bir keresinde Peter da Leo'ya benzer bir şey anlatmaya çalışmıştı: "Ben şiddete inanmıyorum Leo, çünkü babam birazcık süt döktüğümde bana vururdu. Bu bana süt dökmemeyi öğretmedi, sadece sütten korkmama neden oldu." Leo'nun anlayıp anlamadığını bilmiyor. Artık ne diyeceğini bilemiyordu. Bu akşam oğluna çok kötü şeyler söyledi ama Leo bundan hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Anne babasının azarlamalarını gözünü kırpmadan yutmuş ve polis çocuğa sorularını sorduğunda babası sanki pencereler açıkmış gibi titreyerek ürperiyor. İşte o an on iki yaşındaki oğlunu kaybetmekte olduğunu anlar.

Leo hokey oynardı çünkü babası severdi. Hokeye hiç aşık olmamış ama aidiyet duygusunu ve dayanışmayı sevdiği için takıma katılmış. Peter onun da aynı şeyleri şimdi korkunç bir yerde bulduğunu görebiliyor. Polis Leo'ya gece boyunca ormanda neler olduğunu sorduğunda Leo "Neden bilmiyorum" diye cevap verir. Polis ayakkabısının ve anahtarlarının oraya nasıl gittiğini sorduğunda, çocuk "Ağaçlara tırmanıyordum, düşürmüş olabilirim" diye cevap verir. Polis, dövüşen sürüden birini görüp görmediğini sorar. Çocuk "Ne sürüsü?" diye sorar. Polis ona Teemu Rinnius'un bir resmini gösterir. Leo, "Onun kim olduğunu bilmiyorum. Adı ne demiştiniz?" diye sorar.

Çocuk kayboldu, Peter bunu biliyor. Çünkü Peter sütten korkuyor ve Leo hiçbir şeyden korkmuyor.

Benji çöplerle birlikte Bearskin'in arka kapısından çıkar ve Ana'yı elleriyle yakalar. Hem onu hem de babasını kucağına aldığında Ana ağlamaya başlar. Aynı anda her yöne doğru kırılır. Benji ona sarılır, Ana yüzünü Benji'nin göğsüne gömer ve Benji onun saçlarını okşar.

Babasını taşımaya ne kadar alışkın olduğu hakkında hiçbir şey söylemiyor. Benji de onunkini taşıma şansına hiç sahip olmadığı hakkında hiçbir şey söylemiyor.

"Neden herkes bu kadar çok içiyor?" Ana bunun yerine
hıçkırır. Benji dürüstçe, "Çünkü her şeyi sessizleştiriyor," diye
yanıtlıyor. "Ne?"
"Düşünmeden duramadığınız tüm saçmalıklar."

Ana yavaşça Benji'yi bırakıyor ve horlamasıyla birlikte başı sallanan babasının saçlarında parmaklarını gezdiriyor. O kadar sessiz söylüyor ki neredeyse bir şarkı gibi, "Sadece sarhoşken bir şeyler hissetmeye katlanabilmek korkunç olmalı."

Benji tıknaz avcıyı yerden kaldırıyor, kollarından birini kendi boynuna doluyor. "Hiç yoktan iyidir, sanırım..."

Sonra Ana'nın babasını yarı taşır, yarı sürükleyerek eve götürür, o da yanında yürür ve sonunda cesaretini toplayıp "Maya'dan nefret ediyor musun?" diye sorar.

"Hayır," diye yanıtlıyor Benji.

Aptal rolü yapmıyor, soruyu anlıyor ve Ana bu yüzden ona aşık oluyor. Clari1es: "Tecavüze uğradığı için ondan nefret ediyor musun demek istemedim. Demek istediğim ... ondan var olduğu için mi nefret ediyorsun? Eğer o gece orada olmasaydı ... hala her şeye sahip olurdun, en iyi arkadaşına, takımına ... hayatın mükemmeldi. Her şeye sahiptin. Ve şimdi-"

Benji nötr bir ses tonuyla, "Birinden nefret edecek olsaydım Kevin'den nefret ederdim," diye cevap verir.

"Peki ya
sen?"
"Hayır."
"O zaman kimden nefret ediyorsun?" Ana soruyor ama o biliyor.

Benji kendi tepkisinden nefret ediyor. Ana da öyle. Çünkü orada olmaları gerekirdi. Bunu durdurmalıydılar. Arkadaşları için işler tamamen cehenneme . Her zaman Ana ve Benji olmalıydı. Çünkü onlar mutlu sonla biten insanlar değiller.

Tam da bu nedenle Ana'yı suçlamak zor. Herkesin teninin bir başkasının dokunuşuna duyduğu özlemin dayanılmaz hale geldiği anlar vardır.

Onun evindeler. Benji az önce babasını yatağına yatırmış ve mutfaktaki şişeleri boşaltmasına yardım etmiştir ve on altı yaşındaki bir kıza, duyguları beyninin başa çıkamayacağı kadar ağırlaştığı için kızmak imkânsızdır.

Benji onun omzuna hafifçe dokunuyor ve neredeyse duyulmayacak bir sesle, "Sonumuz babalarımız gibi olmamalı," diyor.

Kapıya doğru yürüyor ve Ana arkasından koşuyor, kollarını tutuyor ve vücudunu onunkine bastırıyor. Dili dudaklarına değiyor, elini tutuyor ve gömleğinin altına götürüyor. Daha sonra ondan en çok ne için nefret bilmiyor: onu istemediği için mi yoksa ona bunu söylerken çok nazik olduğu için mi?

Benji onu itmiyor; yetişkin bir adamı mutfağa fırlatabilirdi, ama uzaklaşırken ona zar zor dokunuyor. Gözlerindeki bakış kızgın değil, sempatik ve ah, bunun için ondan nasıl da nefret edecek. Reddedildiğini hissetmesine bile izin vermemiştir, sadece onun için üzülmüştür.

"Özür dilerim. Ama istediğin bu değil Ana. . . " diye fısıldar Benji.

Çıkarken ön kapıyı sessizce arkasından kapatır. Ana gözyaşları içinde Aoor'da oturmaktadır. Maya'yı arar. Arkadaşı onuncu zil sesinde cevap verir.

"Aaaaana? Ne be? Cehenneme git, aptal şarabın bitti, haberin olsun! Sen *gelmedin*! Adaya geleceğini söyledin ama *gelmedin*!"

Ana, Maya'nın sarhoş olduğunu fark ettiğinde her şeyi bırakır. Telefon görüşmesini sonlandırır ve aceleyle evden çıkar.

Olacaklar için onu suçlamak inanılmaz derecede zor. Ama aynı zamanda çok, çok kolay.

Politikayı anlamak zordur. Belki de hiç kimse tam olarak anlayamaz. Bir toplumun bürokrasisinin neden bu şekilde nadiren biliriz, çünkü her şey kolayca beceriksizliğe bağlanabilecekken herhangi birini yolsuzlukla suçlamak imkansızdır. Bir polis karakoluna telefon edilir, bir polis memuru ve resmi bir kurumdan bir kadın başka bir odaya girer. Kira öfkelidir ve kavga etmeye hazırdır, ancak polis memuru geri döndüğünde Leo'nun eve gitmekte özgür olduğu bilgisini alır. "Çocuğun yaşı göz önüne alındığında." Kira bir saatten fazladır tam da bunu haykırdığını söyler ama sonra tam da istediklerinin bu olduğunu fark eder. Onları ikna edenin avukat olan kendisi olduğunu söyleyecekler. Ama bunun doğru olmadığını duyabiliyor. Birisi bir telefon görüşmesi yapmış.

Kira, Peter ve Leo karakoldan çıktıklarında Peter tanıdığı bir araba görür. Kira'ya Leo ile birlikte önden gitmesini söyler. Kira bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışır ama aptalı oynar. Peter, siyah arabaya doğru yürümeden önce karısı ve oğlu gözden kaybolana kadar bekler. Cama vurur ve siyah takım elbiseli adam kapıyı açar.

"Merhaba Peter. karşılaşmak ne güzel bir sürpriz," diyor politikacı.

Peter birinin bu kadar doğal bir şekilde yalan söyleyebilmesine şaşırır. "Oğlum polis tarafından bir grup holiganın kavgası hakkında sorgulandıama aniden soruları tükendi. Bu konuda bir şey biliyor olamazsınız sanırım?" Peter tersledi.

Duygularını saklayamıyor, ne öfkesini ne endişesini ne de bir ebeveyn olarak eksikliklerini. Richard Theo bu yüzden onu sessizce küçümsüyor. "Tabii ki hayır," diyor dostça.

"Dur tahmin edeyim: Çok arkadaşın var mı?" Peter öfkeyle sorar.

Richard Theo ceketinin kolundaki tükürüğünü siler. "Senin de arkadaşların var Peter. Yakında fabrikanın yeni sahibinin tanıtılacağı basın toplantısının yeri ve zamanı sana bildirilecek. Orada politikacılar, yerel iş dünyasının temsilcileri, bölgenin dört bir yanından önemli insanlar olacak. Arkadaşın olarak sen de orada olursan çok memnun olurum."

"Sürüye karşı konuşmam gereken yer burası mı?"

Richard Theo dehşete düşmüş davranıyor. "Aleyhinde konuşacaksın *Şiddet*, Peter. Kendi *oğlunun* da içine sürüklendiği şiddet!" Peter kendini dava açıyormuş gibi hissediyor. "Neden bu kadar heveslisin Toplanmak mı?"

Theo şöyle cevap verir: "Çünkü şiddet kullanarak yönetiyorlar. Bir demokrasi buna izin veremez. Fiziksel olarak savaşarak zirveye ulaştığı için güçlenen herkese karşı çıkılması gerekir. Güç söz konusu olduğunda bir şeyden her zaman kesinlikle emin olabilirsin Peter: gücü eline geçiren hiç kimse onu kendi isteğiyle bırakmaz."

Petrus, "Peki bundan benim kazancım ne olacak?" diye sorarken kendi sesinden nefret eder.

"Sen mi? Kulübün kontrolü sende. Sponsorun parasını istediğin gibi harcayabilirsin. Yönetim kurulu üyelerini bile senin seçmene izin verecekler!"

"Bir yönetim kurulu üyesi mi?" "Kimi ."

Peter ayakkabılarına bakar. Bir süre sonra fısıldar, "Tamam."

Yakında o basın toplantısında olacak. Söylenmesi gereken her şeyi söyleyecek. Geri dönüşü yok. Artık sürüye karşı o.

Richard Theo kötü hissetmeden, sadece pragmatik bir şekilde uzaklaşır. Teemu Rinnius gibi bir adam insanların seçimlerde oy verme şeklini etkileyebilir. Theo'nun karşılığında ona bir şey vermesi gerekiyor. Teemu'nun önemsediği tek şey pistteki yeri. Richard Theo, önce elinden alınmadığı sürece ona geri veremez.

Ana kimseye zarar vermek niyetiyle kapıdan çıkmıyor, sadece evde kalmaya dayanamıyor. Ormanda Benji'yi takip etmek niyetinde bile değildir, sadece ağaçların Benji'nin beyaz üstünü görür; Benji yavaş yürümektedir, sanki ayakları vücudunun geri kalanıyla tam olarak uyum sağlamamıştır. Ana hayvanları takip etmekte iyidir, bu bir içgüdüdür, bu yüzden onu takip eder. Belki de sadece Benji'nin nereye gittiğini, bir kız arkadaşını görmeye mi gittiğini bilmek istiyordur. Kendi kendine, onu kendisinden on kat daha çekici biriyle görürse o zaman daha kolay hissedebileceğini söylemeyi başarıyor. Orman kısa sürede karanlığa gömülüyor ama Benji'nin sigarasının kırmızı ışıltısını ve arkasında bıraktığı tatlı dumanı takip ediyor.

Beartown ile Hed arasındaki yolun yarısından sonra yönünü değiştirir ve kamp alanına giden bir patikayı takip eder. Kulübelerden birinde durur ve kapıyı çalar. Ana kapıyı açan adamı tanır. Adam okulda bir öğretmendir. Daha sonra Ana, Benji'nin adamın vücuduna sarılıp onu öpmesini izlerken ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini hatırlamaz.

Şu anda yaptığı her şey için Ana'yı suçlamak kolay. Acı çekiyor ama belki de herkes . Kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti ve yalnızlık herkesi kötü kararlar almaya iter, ama belki de hiçbirini on altı yaşındakiler kadar. Telefonunu çıkarır ve Benji ile öğretmenin fotoğraflarını çeker. Sonra fotoğrafları internette yayınlar.

Ve kıyamet .

OceanofPDF.com

31

Karanlık

BANG*!*

Sırlardan hep kişisel eşyalarımızmış gibi . "Benim" sırrım. Ancak, başkalarının erişiminden uzak kaldıkları sürece bu böyledir. Onları *neredeyse hiç* kaybedemeyiz - sadece tamamen ya da hiç. Dünyaya anda bir deprem, bir çığ, bir tsunami haline gelirler. Sadece tek bir düşüncesiz yorum, Aeeting düşüncesi ya da yaralı bir kalbe sahip birinin internette paylaştığı birkaç fotoğraf yeterli olabilir, ancak bu taşların yuvarlanmasına neden olur ve kar tutuşunu kaybeder ve su duvarı biz nasıl olduğunu anlamadan önce aşılmaz hale gelir ve o andan itibaren her şeyi geri tutmak imkansızdır. Temmuz kokusunu yakalamak ve onu tutmaya çalışmak gibi. Artık herkes biliyor. Kimsenin bilmemesi gerekeni herkes biliyor.

Benji onun tarafından uyandırılır.

BANG! Tek bir patlama, ama o kadar sert ki kabinin duvarları sarsılıyor. Sonra sessizlik. Öğretmen uykulu bir şekilde yatağında yuvarlanır ama Benji çoktan yatak odasından çıkmış, çömelerek kapıya doğru yönelmiştir. Nedenini bilmiyor ama daha sonra zaten korkuyla dolmuş olduğunu hatırlayacak. İlk geldiğinde, kapı aralığında öpüştüklerinde bunun aptalca olduğunu biliyordu.

Bir gün bunun aşık olduğu için olduğunu anlayacak. Bu yüzden daha temkinli davranmamıştı. Kulübenin kapısını açar, dışarı bakar ama karanlıkta bekleyen her kimse kendini belli etmez. Tam geri dönüp içeri girecekken sesin geldiğini görür.

Bang.

Duvara çarpan bir diskin sesi ya da göğüs kafesine çarpan bir kalbin gümbürtüsü ya da kamp alanındaki bir kulübenin kapısının tahtasına gömülen bir bıçak gibi. Düz bir kağıt parçası; üç harf; ortadaki "A" ve harfin üstündeki üçgen bıçağın tahtaya saplandığı yer.

FAG

Ana ormanda sanki ateşler içindeymiş gibi dolaşıyor. Kar bu yıl ülkenin bu bölgesi için bile hızlı, erken ve derin yağıyor: bir sonbahar fırtınası geliyor. Soğuğun gücünü, sizi ne kadar çabuk öldürebileceğini hafife almak çok kolay. Yumuşak dilli bir katil, yorulduysanız bir süre oturup dinlenebileceğinizi fısıldıyor. Terlediğinizi düşündürerek sizi kandırır, kıyafetlerinizi için sizi cesaretlendirir. Kar ve dondurucu soğuklar, çölde yakıcı güneşle aynı halüsinasyonları çağrıştırabilir.

Ana tüm bunları biliyor çünkü ormanda kasabadan çok daha fazla evi var. Maya'nın genellikle onunla dalga geçtiği gibi, insandan çok sincap. Ana ağaçların arasındayken gerçekliği geride bırakır, zaman durur ve burada olanlar kasabadaki hayatı asla etkileyemez. Her zaman hayal etmeyi sevdiği şey buydu ve bu yüzden az önce yaptığı şeyin tam etkisi, neredeyse eve gelene kadar ona çarpmıyor. Ancak babasının evinin kapısına ulaştığında panik onu sert ve acımasız bir şekilde vuruyor ve göğsü kadar çok ağrıyor ki nefes nefese kalıyor. İnternette paylaştıklarımızın oturma odasında sesimizi yükseltmek gibi olduğunu düşünmek o kadar kolay ki, aslında bu daha çok çatılardan bağırmak gibi bir şey. Fantezi dünyalarımızın her zaman diğer insanların gerçeklikleri üzerinde sonuçları vardır.

Ana telefonunu çıkarır ve Benji ile öğretmenin fotoğraflarını siler ama artık çok geçtir. Sırlarını çoktan denize kül gibi yaymıştır ve asla geri alınamaz.

Spontane tepkilerimiz nadiren en gurur duyduğumuz anlardır. Bir insanın ilk düşüncesinin en dürüst olanı olduğu söylenir, ancak bu genellikle doğru değildir. Çoğu zaman sadece en aptalcasıdır. Yoksa neden sonradan düşünelim ki?

Peter sabahın erken saatlerinde Bearskin'in kapısına vurur. Ramona bir sabahlık ve büyük bir öfkeyle üst kattaki dairenin penceresini açar.

"Barın 1re'de olduğunu umsan iyi olur, delikanlı! Günün bu saatinde düzgün insanları uyandırmak!"

Ama Peter da bir bir çocuk olduğu için buna razı olur. Sarhoş babasını eve götürmesi için onu o kadar çok çağırmıştır ki Peter o zamandan beri bir damlaya bile dokunmamıştır. Tüm hayatı her şeyi düzeltmeye çalışmasıyla şekillenmiştir. Herkesi mutlu etmeye. Başkalarının hatalarını gizlemek. Sorumluluk almak. İtiraf ediyor, "Bir basın toplantısı olacak, Ramona. Fabrikanın yeni sahipleri var, yabancılar, herkesin bahsettiği kulübün 'gizemli sponsoru' onlar. Ve ben de orada durup gazetecilere tribünlerden ve ... holiganlardan kurtulacağımı söylemek zorunda kalacağım."

Ramona'nın şok olmuş olması muhtemeldir ama şok olduysa bile bunu etmez. Bir sigara yakar. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

Peter boğazını temizliyor. "Bir yönetim kurulu üyesini benim seçmeme izin verecekler. Sevdiğim herhangi biri."

"Eminim Tails mükemmel olacaktır," diye Ramona.

"Tails senin olmanı tercih ederdi. Ben de öyle," diye yanıtlıyor Peter.

Ramona'nın burun deliklerinden birinden çıkan küçük bir duman, şaşırdığının tek göstergesi.

"Kafana darbe mi aldın, delikanlı? Teemu ve çocuklara ne yapmak istediğini biliyor musun? Onlar *benim* ! O ayakta durma alanı da *onların* lanet kulübü!"

Peter, sesi pes etse de dimdik ayakta duruyor. "Kulübün iyiliği için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ama bana hiç kimsenin gücünü gönüllü olarak teslim etmediği söylendi. Bu yüzden eğer gerçekten kendimi bunu kötü niyetle yapmadığıma ikna etmeye çalışacaksam, yönetim kuruluna her zaman benimle aynı fikirde olmayacak birini koymalıyım. Bana karşı çıkacak birini."

Ramona sessizce sigara içmeye devam ediyor. "Eğer ikimiz de şey için savaşırsak, bunun sonunda birimiz işsiz kalırız."

Peter başını sallar. "Ama ikimiz de kulübün iyiliği için mücadele edersek, kulüp kazanacaktır."

Ramona sabahlığını daha sıkı bağlar. Uzun bir süre düşünür. Sonra kaşlarını çatar. "Kahvaltı yapacak mısın?"

"Ne tür?" Peter sorar.

Ramona homurdanıyor. "Muhtemelen bir yerlerde biraz coPee'm vardır. Ya da siz içki içmeyen tipler ne içiyorsanız ondan."

Ramona bu şekilde Beartown Buz Hokeyi'nin yönetim kurulunda yer alır, ancak ikili tartışmayı bitirmeye vakit bulamadan yarıda kesilir. İlk olarak Peter'ın telefonu çalar. Arayan Tails, "Benjamin'den haberin var mı?" diye soruyor. Ramona böyle öğrenir. Verdiği tepkinin utancını hayatı boyunca taşıyacaktır, Peter da öyle, çünkü ilk düşünceleri "Bu da mı!" olur.

Spontane tepkilerimiz genellikle en aptalca tepkilerimizdir.

İnsanlar hakkındaki gerçeği öğrenmek bir ateş gibidir, yıkıcı ve ayrım gözetmez. Benji hakkındaki gerçek Beartown ve Hed'i yakıp kavuruyor ve onu kıskanmak ya da ondan hoşlanmamak için en ufak bir nedeni olan herkes artık zırhında bir çatlak görebiliyor. Bıçaklarını olabildiğince sert saplıyorlar, her biri.

Çok az insan Benji'ye yüz yüze bir şey söylemeye cesaret edebilirdi, bu yüzden insanların her zaman yaptığı şeyi yaparlar: onunla değil, onun hakkında konuşurlar. İnsanlıktan çıkarılması, bir nesneye dönüştürülmesi gerekiyor. Bunu yapmanın binlerce yolu var ama hiçbiri neredeyse her zaman kullandığımızdan daha basit değil: adını ondan almak.

Yani "gerçek" yayıldığında insanlar telefonlarına ya da bilgisayarlarına "Benjamin" ya da "Benji" yazmıyor. "Hokey oyuncusu" yazıyorlar. Ya da "okul öğrencisi." Ya da "genç adam." Ya da "ibne."

Bazıları daha sonra eşcinsellerden nefret etmediklerini, sadece Benji'den nefret ettiklerini iddia edeceklerdir. Birçoğu "O kadar insan arasından onun böyle bir şey yapmasına şaşırdık..." diyecek. Bazıları ise, "Eğer herhangi bir ... işareti olsaydı ... daha iyi ele alınabilirdi" .

Bazıları, spor dünyasının ve özellikle de hokey dünyasının çok derinlere işlemiş eril idealleri sembolize ettiğini ve şokun burada daha büyük olduğunu öne süren karmaşık kültürel analizler yapacaktır. Diğerleri ise tepkilerin "medyanın" düşünmek istediği kadar güçlü olmadığını iddia edecektir. Her şey abartılıyor.

Bir ses, "Açıkçası, kimsenin onlara karşı bir şeyi yok" diyebilir; bir diğeri, "Sadece kasabanın onlarla dolu olmasını istemezsiniz" diye ekleyebilir. Birkaç kişi daha mırıldanacak, "Belki de kendi için taşınması en iyisi olur, çünkü burada onun için fazla bir şey yok, değil mi? Büyük bir şehre gitmesi onun için daha iyi olur. Onun iyiliği için tabii ki. Onlara karşı olduğumdan değil. Hem de hiç. Ama bilirsiniz işte."

İnternetteki bazı şakalar muhtemelen sadece şakadır - bahane bu olacaktır. "Hep biliyordum, annem ben ilkokuldayken bana kremalı doğum günü pastası yapmıştı ve Benji sadece muzları yemişti!" Diğerleri daha imalı: "Acaba diğerleri eve gittiğinde Kevin'la soyunma odasında ne yapıyorlardı?"

Ondan sonra gelen her şey de aynı minvalde. Ödemeli cep telefonlarından gelen kısa mesajlar ve internetteki anonim yorumlar: "İbne." "Queer." "Homo." "Poof." "İğrenç!" "Bu doğal değil, sen hastasın!" "Hep biliyorduk!" "Beartown'da homo yok!" "Seni bulacağız ve dövmeni keseceğiz! Ayı bir eşcinsel sembolü değil!" "Tecavüzcüler ya da ibneler

Beartown!" "Sen de Kevin gibi hastasın!" "Umarım AIDS olursun!" "Umarım ölürsün!" "Yaşamak istiyorsan buradan uzaklaş!" "Bir dahaki sefere bıçak sana saplanacak, kapıya değil!"

Maya evde bilgisayarının başında oturmaktadır. Piçlerin Benji hakkında yazdıkları her şeyi okuyor ve kendisi hakkında yazdıkları her şeyi hatırlıyor. Hiçbir şey değişmiyor, her şey yeniden başlıyor. Maya'nın babası, bir adamın her şeyin çatlaklar olduğunu, çünkü ışığın bu şekilde içeri girdiğini söylediği eski bir plağı dinlerdi. Maya, Benji ve öğretmenin fotoğraflarına tekrar tekrar bakar ama Benji ve öğretmen değildir. Yazın Ana'yla adadayken Maya Ana'nın telefonunda gitarlı ve hüzünlü şarkılar çalan bir müzik çalmış, Ana "Adama keş müziği giremez!" diye bağırmış, Maya da kıkırdayarak telefonu ulaşamayacağı bir yerde tutmuş ve "Ormanda bip-bip müziği olmaz, çevre kirliliği!" diye bağırmış. Ana telefonunu geri almaya çalıştı. Maya önünden atladı ama sonunda düşürdü ve bir kayaya çarptı. Kamera lensinin camı çatladı, çok değil ama Ana'nın o andan itibaren çektiği tüm fotoğrafların bir köşesinde küçük bir çizgi oluşmasına yetecek kadar.

Maya Ana'nın kızmasını bekliyordu ama Ana sadece güldü ve "Artık çektiğim her fotoğrafta o çatlağı göreceğim, yani bundan sonra tüm fotoğraflarımda sen olacaksın, seni aptal!" dedi.

Maya en iyi arkadaşını bunun için seviyordu ama şimdi bilgisayarının başında tek başına oturmuş, Benji ve öğretmeninin resimlerine tekrar tekrar bakıyor ve tek görebildiği üst köşedeki o küçük çizgi. Her resimde aynı çizgi.

Küçük, neredeyse görünmez bir çatlak. Tüm karanlığın dışarı çıktığı yer.

Uzun bir süre sonra hiçbirimiz kimin ne söylediğini ya da internete düşen farklı fotoğrafların gerçekte geldiğini tam olarak kanıtlayamayacağız. Fakat

Benji'nin öğretmeni öptüğü fotoğrafları herkesin görme şansı var. Pek çok insan umursamıyor, ama sessizler, bu yüzden sadece diğerleri duyuluyor. Ve bu onların bahanesi olacak: *umursuyorlar*, hepsi bu. Kasabayı, hokey takımını, Benjamin'in kendisini. Okulu önemsiyorlar. *Çocukları* önemsiyorlar.

Bir grup veli okul müdürünü arayarak toplantı talep eder. William'ın annesi Maggan Lyt de onlardan biri. Okul aile birliğinde görevli, sadece işini yapıyor, "kişisel bir şey değil". Toplantıda da belirttiği gibi, "Kimseye karşı kötü niyet beslemiyoruz, sadece endişeli ebeveynleriz." Ama öğretmenin kesinlikle görevden alınmasını talep ediyor. Farklı olduğu için tabii ki! Ama bir öğrencisiyle cinsel ilişkiye girmiş kabul edemeyiz! Olan onca şeyden sonra olmaz! Önce tecavüz, şimdi de bu mu? Kız ya da erkek olması fark etmez, herkese eşit davranılmalı değil mi?

İşimize geldiği zaman her şey birbirine bağlıdır.

Bir veli, "Artık gündeminden haberdar olduğumuz bu öğretmenin çocuklarımızı eğitmesi konusunda kendimizi nasıl güvende hissedebileceğiz?" diye .

Okul müdürü velinin "gündem" derken tam olarak neyi kastettiğini sorduğunda Maggan Lyt, "Ne demek istediğimizi çok iyi biliyorsunuz!" diye çıkışır.

" ya *bu*?" diye bağıran bir başka veli, müdürün masasına bir kâğıt fırlatıyor.

"Koridordaki ilan panosundaydı! Yani o öğretmen, Jeanette, öğrencilere nasıl *dövüşüleceğini* mi öğretecek?" Maggan Lyt ekliyor.

"Bu ... dövüş sanatları ... öğrencilere eğitim veriyor-" diyor müdür ama tahmin edilebileceği gibi sözü kesiliyor: "Şiddet! *Şiddet* eğitimi! Yani bir öğretmen öğrencileriyle cinsel ilişkiye giriyor ve bir diğeri onlarla dövüşmek istiyor! Burada tam olarak ne tür bir okul işletiyorsunuz?"

Sonra Maggan Lyt, "Konseyi arayacağım!" dedi.

Öyle de yapıyor. Cevap veren ilk meclis üyesi Richard Theo.

Maya Ana'nın evinin kapısına öyle bir vurur ki köpekler havlamaya başlar, sanki binayı parçalamak istiyormuş gibi. Ana kapıyı açar, solgun ve cansızdır, ezilmiş ve kendinden nefret etmektedir. Ama Maya öfkesini durduramayacak kadar kızgındır, sadece bağırır, "O RESİMLERİ SEN ÇEKTİN! BUNU NASIL YAPABİLİRSİN?"

Ana histerik bir şekilde nefes nefese, hıçkıra hıçkıra ve burnunu çeke çeke . "Ben ... değildim. Onu öptüm, Maya! Onu *öptüm*! Öyle olduğunu söyleyebilirdi, bir şey *söyleyebilirdi*, çünkü ben sadece ... Sadece bir kız arkadaşı olduğunu düşünmüştüm, ama o ... Onu öptüm! Ben ... ... keşke olduğunu söyleseydi ..."

Maya onun sözünü bitirmesine izin vermiyor; sadece başını sallıyor ve en iyi arkadaşıyla arasına tükürüyor ve sonra artık o değil. "Sen de bu kasabadaki diğer herkes gibisin Ana. İstediğini elde edemediğin anda, diğer insanları incitmeye hakkın olduğunu düşünüyorsun."

Ana o kadar çok ağlıyor ki duramıyor. Kapı aralığına yığılır. Maya onu yakalayamaz; o çoktan uzaklaşmıştır.

Belki de herkesin söylediği doğrudur; belki de kişisel değildir. Belki de uzun zamandır sırtlarını duvara dayayarak yaşadıklarını hisseden birkaç kişi için bardağı taşıran son damladır. İşler yok oluyor, politikacılar yolsuzluk yapıyor, hastane kapatılacak ve fabrika sahip değiştiriyor. Muhabirler buraya sadece olumsuz bir şey olduğunda geliyorlar ve tek istedikleri bölge sakinlerini geri kalmış ve önyargılı olarak gösterebilmek. Ama belki de buradaki bazı insanlar aynı anda çok fazla politika olduğunu düşünüyor. Zaten yeterince şey yaşamış olan çalışkan insanlara çok fazla değişiklik dayatılıyor. Belki de bunun Benji ya da öğretmenle, Elisabeth Zackell ya da başka biriyle bir ilgisi yoktur. Belki de internette paylaşım yapan insanlar sadece "münferit hoşnutsuzlardır." Belki de kimse zarar vermek istememiştir. "Olayların sıcaklığıyla insanlar aşırı tepki verme eğilimindedir, hepsi bu." Belki de bunu, aynı anda çok fazla şeyin yaşandığını, karmaşık bir mesele olduğunu ve insanların duygusal tepkiler vermesine izin verilmesi gerektiğini söyleyerek açıklayacağız.

Savunmamız gereken her zaman saldırganların duygularıdır. Sanki anlayışımıza ihtiyacı olanlar onlarmış gibi.

Okuldaki bir öğretmenin "bir öğrenciyle uzun süreli ilişki yaşadığı" ve "konu soruşturulurken açığa alındığı" haberi yerel gazeteye hızla ulaşır. İlk başta yorumlar bölümü temkinlidir, ancak kısa süre sonra sorular başlar: "Sizce bu bir tesadüf mü? Önce o koç, şimdi de bir öğretmen?" Kimse "kadın" demiyor, kimse "homoseksüel" demiyor. Herkes "insanlar, "onlar gibi" diyor. Birisi şöyle yazıyor: "Ve şikayet etmenize de izin verilmiyor, çünkü o zaman kötü adam olarak gösteriliyorsunuz! Ama *çocukların* iyiliği için tepki göstermemize izin verilmeli değil mi? Nasıl bir yaşamak istiyorsunuz? Neden her şey için bir tür deney olmak zorundayız?"

Çoğu Benji'den bahsetmiyor bile. Bu işleri kolaylaştırıyor. Ama bir resim ortaya çıkıyor. İlk kez anonim bir çevrimiçi hesaptan yayınlanıyor, kimse nerede olduğunu hatırlamıyor ve yayılmaya başlar başlamaz hesap siliniyor. Kimse resmin geldiğini sormaz; söylentiler her yöne yayılır ama bunun bir önemi yoktur. Önemli olan tek şey resmin ne gösterdiğidir.

Bu bir hokey kaskı. Soyunma odasındaki bir bankın üzerinde fotoğraflanmış gibi görünüyor ve yan tarafında Beartown Hockey'in logosu olan bir ayı resmi var. bir gökkuşağı çizilmiş. Birisi isimsiz olarak şöyle yazmış: "Bence harika görünüyor! Hokeyi sevmem bile, ama bence desteğimizi göstermek için tüm kulüple birlikte sembolik bir şey yapma fırsatını değerlendirmeliyiz! Hokey ile el ele politik bir jest gibi!"

Daha sonra resim Beartown'ın ötesine yayılır ve büyük bir şehirdeki bir gazete web sitesinde "Hokey oyuncusu eşcinsel olduğunu açıkladı - işte kulübünün takdire şayan tepkisi!" başlığıyla yayınlar.

Tepkiler ortaya çıkmaya başladığında Richard Theo dizüstü bilgisayarını çoktan kapatmıştır. Son Aie'leri de dışarı çıkardıktan sonra pencereyi kapattı; dışarısı soğuk ve yakında donarak ölecekler. Ama yazı geçirdiler, amaçlarına hizmet ettiler.

Richard Theo ofisinden ayrılırken, birileri internette "Beartown saçma sapan bir gökkuşağı kasabası olmayacak ve Beartown Buz Hokeyi de saçma sapan bir gökkuşağı takımı olmayacak! Sürü bunun olmasına asla izin vermeyecek!"

Görüntünün yaygın bir bilgisayar programı kullanılarak manipüle edilmiş sahte bir görüntü olduğu ortaya çıkınca, ülkenin dört bir yanından gazeteciler Beartown Ice Hockey'in genel müdürünü arayarak "Neden eşcinsel oyunculara destek vermek istemiyorsunuz? Neden üzerinde gökkuşağı Aag kasklardan uzak duruyorsunuz?"

Peter Andersson gerçekten ne söylemek istediğini bilmeden açıklamaya çalışıyor. Her şey çok hızlı gelişiyor. Sonunda artık telefonuna cevap vermeye cesaret edemez.

Ancak yerel gazeteden bir muhabir Richard Theo'yu arayıp Beartown Buz Hokeyini çevreleyen tüm bu "çalkantılar" hakkında ne düşündüğünü sorduğunda, doğal olarak Theo'nun çok basit bir cevabı vardır: "Bence hokey ve politikayı birbirine karıştırmamalıyız. Bırakalım çocuklar oynasın."

Önümüzdeki günlerde bunu daha sık duyacağız. "Bırakın çocuklar oynasın!" Farklı insanlar için farklı şeyler ifade edecek.

Maya eve döndüğünde tek sesin bilgisayar faresi ve klavyesinin hafif tıkırtıları olduğu bir evle karşılaşır. Leo odasında oturmaktadır, ekrana o kadar yakındır ki her zamanki gibi dünya yok olur. Maya onun kaçış yolunu kıskanmaktadır.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor gülünç bir

şekilde. "Oyun oynuyorum," diye yanıtlıyor.

Birkaç dakika kapı aralığında durur, bir şey soracakmış gibi ağzını açar ama ağzından bir şey . Sonra kapıyı kapattı ve

Mutfak. Belki de onun ayak seslerinden bir şeylerin ters gittiğini anlamıştır, tabii küçük kardeşler diğer insanların gözden kaçırdığı şeyleri biliyorlarsa o başka, çünkü gözlerini bilgisayardan ayırmadan "Oynamak ister misin?" diye seslenir.

OceanofPDF.com

32

Sonra Av Tüfeğini Alıyor ve Ormana Gidiyor

Hokey, eğer tribünde oturuyorsanız, dünyanın en basit sporudur. Gerçekte işe yaramadığını bildiğiniz halde herkesin ne yapması gerektiğini söylemek her zaman çok kolaydır.

Peter tünel görüşüyle piste gidiyor. Telefonu hâlâ çalmaktadır ama cevap vermeyi bırakmıştır. Benji'yi aramaya çalışır ama Benji cevap vermez. E-postasını açar. Çığ düşmüştür.

Öne doğru yığılır, migreni gözlerini kör eder, nefes alamaz. Birkaç dakika boyunca felç geçirdiğinden endişelenir. Maya'nın Kevin'i polise ihbar etmesinden sonra ortaya çıkan korkunç e-postaları ve kısa mesajları hâlâ hatırlayabiliyor. Her şey yeniden başlıyor. Her şey yeniden oluyor.

Çoğu kelimenin kendisini kullanmıyor, onun yerine "dikkat dağıtma" ve "politika" gibi kelimeler kullanıyorlar. "Hed'le oynayacağımız maça bu kadar az bir süre kala kulüpte dikkat dağıtacak bir şey ya da politika istemiyoruz Peter!" Belli ki herkes iyi niyetli. Kimse Benji'ye karşı değil elbette. "Ama çocuğun kendi iyiliği için, belki de biraz ara vermesi en iyisi olur? Bazı insanların ne kadar hassas olduğunu biliyorsun, ***biz*** değil ama olumsuz tepki verebilecek ***başkaları*** da var Peter! Biz sadece ***çocuğun iyiliğini*** düşünüyoruz!" Doğal olarak. Birkaç muhabir "Bırakın çocuklar oynasın!" diye ısrar ediyor.

Sadece bütün erkekler değil.

Ama e-postalardan biri farklı. Küçükler ligi oyuncularının ailelerinden birinden geliyor ve ekinde A takımının soyunma odasında çekilmiş bir fotoğraf var ama Benji'ye ait değil. Fotoğrafta Elisabeth Zackell öne doğru eğilmiş ve Bobo'nun cinsel organını inceliyor gibi görünüyor. Bu olay yaşandığında zararsız bir şaka olabilir ama A takımından biri fotoğrafını çekmiş. Fotoğrafın nasıl yayıldığını kimse bilmiyor ama aynı içeren başka bir e-posta daha var. Sonra bir tane daha ortaya çıkıyor. "Önce öğrencileriyle yatan öğretmenler, sonra öğrencilerini dövüşmeye alıştıran öğretmenler ve şimdi de bu mu?!!!"

Takip eden e-postalar her zamanki gibi ilerliyor: Önce endişeli e-postalar. Sonra nefret dolu e-postalar. Sonra tehdit e-postaları. Son olarak da isimsiz bir e-posta: "Eğer o kaltak ve o ibne bir kez daha Beartown eğitim seansına katılırlarsa, başınız ciddi belaya girecek!!!"

Geriye dönüp bakınca bilge olmak çok kolay; hokey tribünden çok basit. Eğer Peter'ın ilkbaharda tüm hokey kulübünün düşmanı olarak tasvir edilen bir kızı olmasaydı, şimdi daha iyi tepki verebilirdi. Ya da belki daha kötü. Ama içgüdüleri bambaşka yönlere gidiyor, sonunda Zackell ve Bobo'nun resmini bastırıyor, koçu buza indiriyor ve bağırıyor, "Zackell! *Bu* da ne?"

Zackell kendi başına ayakta duruyor, disk atıyor ve sakince kayarak
ve resme bakar. "Bu benim. Ve bu da Bobo. Ve şu küçük şey de bir penis."

Ama sen . ... bu ... ne ... ... ?"

Zackell sopasını buza vuruyor. Omuz silkiyor. "Nasıl olduğunu bilirsiniz. Hokey takımları yeni bir koç aldıklarında sınırları test ederler. Bu onlarla benim aramda."

Peter kafasını sanki kırılmış da tekrar yapıştırmış ve kurumasını bekliyormuş gibi tutuyor. "Ama Zackell... bu artık seninle onlar arasında değil. Birisi resmi internete koymuş! Bütün kasaba-"

Zackell sopasındaki bandı inceliyor. "Ben bir hokey koçuyum. Belediye başkanı değilim. Kasabanın sorunları kasabanın sorunlarıdır. Burada sadece hokey oynuyoruz."

Peter homurdanıyor. "Toplum çalışmaz, Zackell. İnsanlar bunu ... ... alışık olmadıkları bir şey olarak yorumlayacaklar. Önce Benji'yle olan bu iş, şimdi de sen ve bu ..."

"Penis?" Zackell yardımsever bir şekilde öneriyor.

Peter ona ters ters bakar. "Bir tehdit aldık! Bugünkü antrenmanı iptal etmek zorundayız!"

Zackell onu duymuyor gibi görünüyor ve onun yerine soruyor, "Vidar' ne oluyor? Yeni kalecimiz mi? Oynamasına izin verecek misin?"

"Ne dediğimi duydunuz mu? Bir tehdit aldık! Vidar'ı boş ver!
Antrenmanı iptal etmek zorundayız!"

Zackell yine omuz silkiyor. "Duydum. Sağır değilim."

Sanki işi bitmiş gibi buza geri dönüyor. Sonra sakin bir şekilde diskleri sıralamaya devam ediyor. Peter ofise fırlar ve A takımı oyuncularını arar. Benji dışında hepsi cevap verir. Peter e-postadaki tehdidi açıklar. Tüm oyuncular anlar. Hiçbiri evde kalmıyor.

Antrenman başladığında, takım buzun üzerinde Zackell'in önünde toplanır. Sopasını buza vurur ve "Kulübün bir tehdit aldığını duydunuz mu?" der.

Başlarını sallıyorlar. "Eğer size koçluk yaparsam ve Benjamin bizimle oynarsa, görünüşe göre 'başımız ciddi belaya girecek'. O yüzden bugün antrenman yapmak istemezseniz, bunu size karşı kullanmayacağım."

Kimse hareket etmiyor. Bu takım hakkında çok şey söylendi ama kolay kolay korkmazlar. Zackell başını sallar. "Peki o zaman. Şu anda çok fazla duygu yaşadığınızı anlıyorum. Ama biz bir hokey takımıyız. Hokey oynuyoruz."

Daha yaşlı oyuncular, Bobo'yla çektirdikleri fotoğrafı internete kimin koyduğunu sormak için onu beklerler. O bundan bahsetmiyor bile. Belki de bu ona biraz saygı kazandırıyor, çünkü sonunda içlerinden biri "Biz daha çok bira için geldik!" diye sesleniyor.

Ardından gelen kahkahalar özgürleştiricidir. Bobo bile biraz daha az utanmış görünüyor.

Sadece kelimeler. Harf kombinasyonları. Birine nasıl zarar verebilirler ki?

Benji, Adri'nin kulübesinde duruyor; köpekler ayaklarının etrafındaki karda oynuyorlar. Onların umurunda değil ve o da kimsenin umurunda olmamasını diliyor. Dünyayı değiştirmek istemiyor, kimsenin kendisini ona adapte etmek zorunda kalmasını istemiyor, sadece hokey oynamak istiyor. Soyunma odasına sessizlik olmadan girebilmek çünkü artık kimse ortalığı karıştırmaya cesaret edemiyor. O sadece her zamanki şeyleri istiyor: sopalar ve buz, bir disk ve iki ağ, kazanma arzusu, mücadele etmek. Siz bize karşı, her şeyle. Ama bu artık bitti. Benji artık onlardan biri değil.

Belki bir gün bu farklı olma hissi için başka kelimeler bulacaktır. Ne kadar fiziksel olduğunu. Dışlanma, iskeletinizi yiyip bitiren bir yorgunluk biçimidir. Herkes gibi olan, normlara, çoğunluğa ait olan insanlar bunu anlayamazlar. Nasıl ki?

Benji tüm tartışmaları , tribünlerde ve turnuvalara giderken otobüslerde yetişkinlerin yanında oturdu, "Buz hokeyinde homoseksüel yoktur" diyen insanlar. Şakalar, her zamanki şeyler vardı ama bunlar Benji'yi hiç etkilememişti. "İbne" kelimesinin bir hakaret olarak kullanıldığında, en derinden etkileyen şey, herkesin bariz olduğunu düşündüğü küçük kelime seçimleriydi. "İbne gibi oynuyorsunuz!" "İbne hakem!" "Kahrolası ibne tuvalet makinesi çalışmıyor!" Zayıflığı, aptallığı, düzgün çalışmayan her şeyi tanımlamak için kullanılan üç küçük harf. Kusurlu olan her şeyi.

Doğal olarak bu kelimeyi hiç söylemeyen yetişkinler de vardı. Bazıları bunun yerine başka şeyler söyledi. Bunu düşünmediler bile, ama Benji yıllarca konuşmaların küçük parçalarını sakladı. "Hokeyle uğraşmıyorlar. O nasıl olacak ki? Soyunma odası ? Her ihtimale karşı üç farklı soyunma odamız mı ?" Bunları söyleyen insanlar sıradan ebeveynlerdi, çocuklarının hokey takımı için ellerinden geleni yapan nazik ve cömert insanlardı. Radikal partilere oy vermediler, kimsenin ölmesini istemediler, şiddete başvurmayı asla hayal etmediler. Sadece "Böyle insanlar muhtemelen hokeyde kendilerini evlerinde hissetmiyorlar, muhtemelen başka şeyleri seviyorlar" gibi bariz, kendini belli eden şeyler söylediler. Hokeyin zor bir spor olduğunu unutmamalısınız.

Spor!" Bazen bunu söylediler: "Hokey erkekler için bir spordur!" "Erkekler" derlerdi, ama Benji küçük bir çocukken bile, aslında kastettikleri şeyin "gerçek " olduğunu bilerek sessizce yanında dururdu.

Sadece kelimeler. Sadece harfler. Sadece bir .

Benji bugün takımıyla antrenman çünkü artık onlardan biri olmadığını biliyor. Onun yerine kim olması gerektiğini bilmiyor. Ve bunu isteyip istemediğini de bilmiyor.

Antrenman başladığında Sune tribünde oturmaktadır. Peter onun yanına çöker.

"Tehdidi polise bildirdiniz mi?" Sune soruyor.

"Ciddi olup olmadığını bilmiyorlar. Sadece bir çocuk olabilir."

"Endişelenmemeye çalışın."

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyor Peter .

Sune hiç rahat vermiyor, hiç . İnsanlardan sorumluluk almalarını talep eder. "*Ne* yapacağınızı ya da ne *gerektiğini* bilmiyor musunuz?"

Peter iç geçirir. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Başa çıkmaya çalışmak çok zor bir durum. Zackell ve ekibi ..."

Sune buza doğru başını sallıyor. "Gelmeyi onlar seçti. Bırakın çocuklar oynasın." " ya Benjamin? Ona nasıl yardım edeceğim?"

Sune tişörtünün kıvrımlarını karnının üzerinde düzeltiyor. "Yardıma ihtiyacı olduğu fikrinden vazgeçerek başlayabilirsin. Yardıma ihtiyacı olan diğer herkes."

Peter incinmiş bir şekilde geri çekilir: "Buraya gelip prej-" Sune homurdanıyor.

"Neden hâlâ bu sporla uğraşıyorsun, Peter?"

Peter derin bir nefes alır. "Nasıl duracağımı bilmiyorum."

Sune başını sallar.

"Kendime hala burada olduğumu söylüyorum çünkü buz, herkesin eşit olduğu bildiğim tek yer. Dışarıda kim olduğunuzun bir önemi yok. Önemli olan tek şey

oynayabilirsin."

"Buz üzerinde eşitlik olabilir. Ama aynı şey sporun geneli için geçerli değil Peter."

"Hayır. Ve bu bizim hatamız. Senin, benim ve diğer herkesin." Peter kollarını iki yana açtı. "Ama ne yapmamız gerekiyor?"

Sune bir kaşını kaldırıyor. "Bir şekilde farklı olduğunu söyleyen bir sonraki çocuğun omuz silkme ile karşılandığını görüyoruz. Şöyle demeliyiz: 'Ne olmuş yani? Bunun bir önemi yok, değil mi? Ve bir gün belki de homoseksüel hokey oyuncuları ve kadın antrenörler olmayacak. Sadece hokey oyuncuları ve antrenörler olacak."

Peter, "Toplum o kadar basit değil," diyor.

"Toplum mu? Toplum biziz!" Sune cevap veriyor.

Peter gözlerini ovuşturur. "Lütfen, Sune. . . Saatlerdir muhabirler beni arıyor. Belki de haklıdırlar. Belki de Benjamin için sembolik bir şey yapmalıyız. Kasklarımızı boyasak bunun bir faydası olur mu?"

Sune koltuğunda geriye yaslanır. "Benjamin'in istediği şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Kimseye söylememeyi seçti. Bazı serseriler onu ele verdi. Eminim bir sürü gazeteci şimdi onu bir tür 1gurehead yapmak isteyecektir ve diğer taraftaki bir sürü kaçık tüm nefretlerini ona boşaltmak isteyecektir. Ve iki taraf da hokey hakkında hiçbir şey bilmiyor. Oynadığı her maçı birbiriyle çelişen gündemleri arasında bir savaşa, siyasi bir sirke dönüştürecekler ve belki de en çok şey de bu: takıma yük olmak. Dikkat dağıtmak."

Peter hayal kırıklığıyla karşılık verir, "Peki Benjamin'in bizden ne yapmamızı istediğini düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Bir şeyler yapmalıyız!"

"Onun cinselliğini önemsiyor musun? Bu ona bakış açını değiştiriyor mu?"

"Tabii ki değiştirmiyor!"

Sune Peter'ın omzuna vurur. "Ben aptal bir ihtiyarım, Peter. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu her zaman bilemem. Ama Benjamin yıllar boyunca bu buz pistinin dışında bir sürü saçmalığa neden oldu, kavga etti, uyuşturucu içti ve Tanrı bilir başka neler yaptı. Ama o çok iyi bir oyuncu, bu yüzden siz ve diğer herkes her seferinde 'Bunun hokeyle bir ilgisi yok' dediniz. Peki *bunun* neden hokeyle bir ilgisi olsun? Bırakın çocuk kendi hayatını yaşasın. Onu hokeyci olmaya zorlamayın.

1gurehead. Eğer onun cinselliğinden rahatsız , o zaman sorunlu olan o değil, biziz!"

Peter susar ve yutkunur. "I . . . Ben ... demek istemedim."

Sune kalan saçlarını kaşır. "Sırlar insana ağırlık . Hayatınız boyunca kendinizle ilgili bu sırrı taşımanın nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor ? Hokey onun sığınağıydı. Buz de kendini herkesle aynı hissettiği tek yerdi. Bunu ondan almayın."

"Peki ben ne yapacağım?"

"Bırakın takımdaki yerini herkes gibi sadece hokeyinin gücüyle kazansın. Artık başka her yerde farklı muamele görecek. Bunun burada başına gelmesine izin vermeyin."

Peter uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor. Sonra şöyle der: "Her zaman 'bir hokey kulübünden daha fazlası' olmamız gerektiğini söylerdin Sune. Şu anda olmamız gereken de tam olarak bu değil mi?"

Sune bunu düşünür. Sonunda üzgün bir şekilde fısıldar, "Belki. Dediğim gibi Peter, ben yaşlı bir adamım. Çoğu zaman ne söylediğimi bile bilmiyorum."

Benji onun babası değil. Alain Ovich'in yaptığını yapmıyor. Hiçbir hediye bırakmıyor, hiçbir işaret ya da sembol vermiyor.

Annesi ve kız kardeşleri onu arar; internette herkesle aynı şeyleri okumuşlardır ve endişelidirler. O da her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Bu konuda iyi. Adri'nin kulübesine gidiyor, çünkü köpeklerden biri dün gece hastaymış; Adri veterinerden geç dönmüş ve hâlâ uyuyormuş.

Benji alt kattaki kapıyı kız kardeşini uykusundan uyandıracak kadar sert kapatıyor ve Adri hemen yeniden uykuya dalıyor. Adri sadece küçük kardeşinin evde olduğunu bildiğinde gerçekten derin uyuyor, aksi takdirde sadece endişeli bir uyuklama oluyor. Benji çöpü dışarı çıkarıyor, çarşaflarını katlıyor ve Adri'nin her zaman başının yediği gibi düzenli bir şekilde dolaba yerleştiriyor. Sonra köpekleri görmek dışarı çıkıyor. Dünyanın en yavaş seksek oyununa katılan bir çocuk gibi hangi tahtaların gıcırdayıp hangilerinin gıcırdamadığını bilerek sessizce yukarı çıktığında onlar da .

Elini çok dikkatli bir şekilde Adri'nin yastığının altına sokar ve anahtarı alır. Kız kardeşinin alnından son kez öpüyor.

Sonra tüfeği alır ve ormana gider.

Antrenmandan sonra Zackell park yerinde durmuş puro içmektedir. Peter dışarı çıkar, onun yanında durur ve "Vidar'ı gerçekten takımda istiyor musun?" diye sorar.

Dumanı burnundan çıkarıyor. Evet."

Peter inliyor. "O zaman açık bir seçme düzenleyin. Başka bir kulüple sözleşmesi olmayan herkesin katılabileceğini söyleyin. Vidar yeterince iyiyse oynayabilir. Ama o da herkes gibi hokeyi yeterince iyiyse yerini alır!"

Peter içeri dönmek için kapıyı açar ama Zackell sorar: "Vidar'a neden bu kadar kızgınsın? Biri masana sıçtığında bu kadar kızgın olman normal mi?"

Peter, Vidar'ın ziyaretçi kartını düşününce öğürme tepkisini bastırır. Bilgisayar klavyesinin tuşları arasında bir bok bulmuştu ve bu, ne klavyeden ne de hafızanızdan kolayca silebileceğiniz türden bir şey değildi. Ama başını sallar.

"Vidar güvenilmez biri. Bir takım kalecisine güvenebilmeli ama Vidar'ın ne yapacağı hiç belli . Egoist. Egoistlerden oluşan bir takım kuramazsınız."

"Peki neden fikrini değiştirdin?" Zackell soruyor.

Peter ne bilemez. Bu yüzden dürüstçe cevap verir: "Bunun insanları daha iyi hale getirdiğimiz bir kulüp olmasını istiyorum. Belki Vidar'ı daha iyi bir insan yapabiliriz. Belki kendimizi de."

Kar taneleri rüzgârda takla atar ve Peter bunu çok geç fark ettiği için dehşete düşer. Benji asla geri gelmeyebilir. Benjamin Ovich hakkında pek çok şey söyleyebilirsiniz ama o asla egoist biri olmadı.

Bunun bir kişinin başına geldiği iddia edilecektir. Bu bir yalan olacak. "Böyle şeyler kimsenin suçu değil" diyeceğiz ama elbette . Derinlerde bir yerde

gerçeği biliyorum. Bir sürü insanın hatası. Bizim suçumuz.

OceanofPDF.com

33

Uyanmamak

Benji nihayet durduğunda ormanın her zamankinden daha derinlerindedir. Kar hala yağıyor, Aakes vücut ısısıyla erimeden ve kollarının alt kısmındaki tüylerin arasından öfkeyle süzülmeden önce geçici olarak tenini okşuyor. Dondurucu sıcaklık yanaklarını renklendiriyor, parmakları isyanın etrafında kenetleniyor, ağzından çıkan nefes giderek daha küçük bulutlar oluşturuyor. Sonunda hiç nefes almıyor.

Uzun bir sessizlik olur. Sonra tek bir el silah sesi ağaçların arasında yankılanıyor.

Beartown'da sevdiklerimizi en güzel ağaçlarımızın altına gömeriz. Cesedi bulan bir çocuk ama bu çocuk, yıllar önce babası Alain Ovich'i bulduğunda Adri'nin yaptığı gibi Beartown'da sakince yürümüyor. Bu çocuk koşuyor.

Amat ve Bobo soyunma odasında oturuyorlar. Bunu, birinin öldüğünü öğrenmeden önceki son konuşmaları, son şamatalı kahkahaları olarak hatırlayacaklar. Sanki bir daha asla kadar yüksek sesle gülemeyeceklermiş gibi hissedecekler.

"Kızlar neyi seksi bulur?" Bobo soruyor.

Her şeyi söylediği gibi söylüyor: Sanki beyni, birinin altına bir coPeeppot koymayı unuttuğu bir coPee makinesiymiş gibi, bu yüzden düşünceleri doğrudan altındaki sıcak plakaya damlıyor ve her yere püskürtüyor.

"Nereden bilebilirim ki?" Amat çaresizce söylüyor.

Bobo'nun kontak lenslerin jöle1sh'den yapıldığının doğru olup olmadığını sormasının üzerinden çok geçmedi. Bir başka sefer de, "Anahtarlarınızı masanın üzerinde bırakmanın uğursuzluk getirdiğini biliyor musunuz? Tamam, ama ya biri anahtarlarımı ödünç alır ve ben orada yokken masanın üzerine bırakırsa, yine de uğursuzluk getirir mi?" İlkbaharda bilmek istedi: "Aletinin güzel olmadığını nasıl ?" Geçen gün okulda Amat'a "Şortlar ne kadar uzun olmalı?" diye sordu ve hemen ardından "Biliyor musun, boşlukta, uzayda olduğu gibi, orada ağlarsan . . . gözyaşlarına ne olur?"

"Okulda bazı kızların bir aktörün 'belirgin bir çenesi ve yüksek elmacık kemikleri' olduğu için seksi olduğunu söylediklerini duydum. Bunlara sahip olup olmadığını nasıl ?"

"Eminim öyledir," diyor Amat. "Öyle

mi düşünüyorsun?" Bobo umutla

soruyor.

Yüzü fazla haşlanmış bir patates kadar şekilsiz ama Amat yine de nazikçe başını sallıyor. "Eminim seksisindir, Bobo."

"Teşekkürler," diyor Bobo, sanki şeyler listesinden bunu çıkarabilecekmiş gibi rahatlamış bir ifadeyle. Sonra da "Hiç birinin en iyi arkadaşı oldun mu?" diye soruyor.

Amat inliyor. "Lütfen, Bobo. ... evet ... tabii bir en iyi arkadaşım oldu."

Bobo koca kafasını sallar. "Hayır, demek istediğim birinin en iyi arkadaşı *oldun* mu? Pek çok en iyi arkadaşım oldu ama hiç kimsenin en iyi arkadaşı olduğumu sanmıyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Amat kulağını kaşır. "Dürüst olabilir miyim? Neden bahsettiğini neredeyse hiç anlamıyorum."

Bobo gülmeye başlar. Amat da öyle. Uzun zamandır duyduğum en gürültülü, en şamatalı kahkaha.

"Ormanda asla yalnız değilsin." Buradaki bütün çocuklar bunu öğrenir. Benji, otuz adım ötede hayvanın belirdiğini görünce durur. Benji hayvanın gözlerinin içine bakar. Hayatı boyunca bu ormanlarda avlanmıştı ama bu kadar büyük bir ayıyı ilk kez görüyordu.

Benji rüzgâra doğru yürüyordu, kokusunu alamadı. Ayı kendini tehdit altında hissedecek kadar yakındır ve Benji'nin kaçma şansı yoktur. Bütün

Buralarda çocuklar küçükken aynı şeyleri öğrenirler: "Kaçma, çığlık atma, ayı sana doğru koşarsa yere kıvrılıp ölü taklidi yap ve sırt çantanla başını ört! Başka bir seçeneğin olmadığından emin olana kadar savaşma!"

Ria Benji'nin ellerinde titriyor; yapmamalı. Hayvanın kalbi ve ciğerleri güçlü omuzları tarafından korunuyor; sadece çok yetenekli avcıların bir ayıyı vurma ve sonrasında konuşacak kadar uzun süre hayatta kalma şansı var. Benji daha iyi bilmeliydi. Ama kalbi çarpıyor, derinliklerden gelen kendi sesinin kükremesini duyuyor ve sonra havaya fırlıyor. Ya da doğrudan ayıya, hatırlamıyor. Ve ayı ortadan kayboluyor. , ormanın içine doğru kaymıyor, sadece ... yok oluyor. Benji karda durur ve orman, rüzgârdan başka bir şey kalmayana kadar atışın yankısını yutar ve rüya görüp görmediğinden hiç emin değildir. Gerçekten bir ayı var mıydı, yoksa onu hayal mi etti, gerçek bir tehdit mi yoksa hayali bir tehdit mi? Ayının durmuş olması gereken yere gider ama karda hiç iz yoktur. Yine de ayının bakışlarını hissedebiliyor, tıpkı sabah erken uyandığınızda yanınızdaki kişinin size baktığını anlamak için gözlerinizi açmanız gerekmediği gibi.

Benji zor nefes alıyor. Ölmeye karar verip sonra da bunu gerçekleştirmemenin verdiği bir yenilmezlik hissi var. Kendi üzerinde bir güç hissi. Bedeninin kendisine ait olmadığı hissiyle, artık kimin yaşayacağını bilmeden eve yürüyor.

Ama en azından eve gidiyor.

Amat ve Bobo hâlâ gülmektedir. Ancak Bobo, Amat'ın ne anlamasına fırsat vermeden aniden durur. Bobo'ya her zaman biraz yavaş anladığı, tüm esprileri ezbere bildiği söylenir: "Bu çocuk, parmaklarında delikler ve topuğunun altında talimatlar olan bir bottan su dökemez" ve "Bobo o kadar aptal ki kendi adını kara işeyemez." Ama bu

Yani beyni meşgul değil; annesi her zaman beyninin diğer insanlarınkinden farklı bir şekilde çalıştığını söyler.

Yani Bobo bunu bekliyordu. Dışarıdan odaklanmamış gibi görünebilir ama annesi onu ormana götürüp hasta olduğunu söylediğinden beri içinde bu ana hazırlanıyordu.

Çocuk Ayı Kasabası' doğru koşar, buz pateni pistinin kapısından içeri girer, nereye gittiğini soran insanlara çılgınca el kol hareketleri yapar. Bazıları onu tanır, Bobo'nun küçük kız kardeşidir. Hatta içlerinden biri fark etmiş ve "Olamaz..." diye fısıldamış olabilir.

Küçük kız kardeşi soyunma odasının kapısında durup hıçkıra hıçkıra ağlarken, "Bobo! Babam araba almaya gitti ve annem ona bağırmama rağmen uyanmıyor!" Bobo kendi kederiyle çoktan başa çıkmıştır. Gözyaşları küçük kız kardeşinin saçlarına damlıyor, ama daha çok onun hatırı için. Tüm kasabayı koşarak geçecek kadar cesurdu ama şimdi paramparça ve ağabeyi kadar güvendiği kimse yok.

Ancak o zaman kız kendini onun kollarında milyarlarca parçaya ayrılmaya cesaret edecek kadar güvende hisseder. Kız hayatı boyunca üzüldüğünde hep Bobo'ya koşacak ve Bobo da kollarını kızın boynuna dolayacak ve artık bu sorumluluğu taşıyabilecek kadar güçlü olması gerektiğini bilecek.

Amat ikisine de sarılır ama Bobo bunu hissetmez. Annesinin altında uyuyabileceği kadar güzel bir ağacı nasıl bulacağını düşünmeye başlamıştır bile. İşte o zaman bir yetişkin olur.

Adri Ovich korkunç bir rüyadan uyanır. Sersemlemiş bir halde yastığının altını karıştırıyor ve parmakları nihayet anahtarın etrafını sardığında nabzının şakaklarında hissediyor. O kadar zor nefes alıyor ki canı . Aşağı iner ve küçük kardeşini kanepede uyurken bulur. Ria, sanki hiçbir şey olmamış gibi silah dolabında durmaktadır.

Onu alnından öpüyor. Aoor'da saatlerce onun yanında oturuyor. ötesine geçemiyor.

OceanofPDF.com

34

Resmi Hizmette Bir Ata Karşı Şiddet

Yıllar sonra bu hikayeye ne ad vereceğimizi bilemeyebiliriz. Bunun şiddetle ilgili bir hikaye olduğunu söyleyeceğiz. Nefret hakkında. Çatışma, farklılık ve kendilerini parçalayan topluluklar hakkında. Ama bu doğru olmayacak, en azından tamamen değil.

Bu aynı zamanda farklı bir hikaye.

Vidar Rinnius ergenliğinin son yılında. Psikoloğunun raporuna göre "dürtülerini kontrol edemiyor", ama çoğu insan bunu "tamamen kontrol " şeklinde genişletiyor. Her zaman kavgalara karıştı; bazen o ve ağabeyi Teemu annelerini savunmaya çalıştı, bazen de birbirlerini savundular. Savunacak kimse olmadığında da birbirleriyle kavga ederlerdi. Dürtü kontrolü ile ilgili kısım doğru, Vidar hiçbir zaman kendini durduramadı. Diğer insanların aklına "Acaba şöyle olsaydı ne olurdu?" gibi bir fikir geldiği zamanVidar bunu çoktan yapmış olurdu. Vidar küçük bir çocukken koçu bir keresinde onu bu kadar iyi bir kaleci yapan şeyin bu olduğunu söylemişti. "O diskleri nasıl durdurmayacağını bilmiyorsun!" Herkes Vidar'ın sorununun "düşünmemesi" olduğunu söylüyor ama aslında durum tam tersi. Düşünmeden duramıyor.

Yalnız olduğunu fark ettiğinde on iki yaşındaydı. Kardeşi ve kardeşinin arkadaşlarıyla başka bir kasabaya gittiğinde Beartown A

takım orada bir deplasman maçı oynuyordu. Maçtan sonra Teemu Vidar'a McDonald's'a gitmesini ve orada beklemesini söyledi, çünkü bir sorun çıkacağını hissediyordu. Vidar orada oturmuş yemek yerken bir grup rakip taraftar kapıdan içeri daldı. Teemu ve Sürü polis tarafından durdurulmuştu ve Vidar yanlış renklerde giyinmiş bir köşede tek başına oturuyordu ve rakip taraftarlar onun kim olduğunu biliyordu. Maç sırasında on iki yaşındaki çocuğun kulüpleri hakkında hakaretler yağdırdığını ve onları azarladığını görmüşlerdi. Ona saldırırken "Kardeşin olmadan o kadar da sert , değil mi?" diye bağırdılar.

Vidar o zaman tek başına olduğunu anladı. Herkes öyle. Yalnız doğarız, yalnız ölürüz ve yalnız savaşırız. Bu yüzden Vidar savaştı. Öleceğini düşündü, yetişkinlerin fast-food restoranından ayrılışını izledi, çocuk olabilirdi ama kimse ona yardım etmeye çalışmadı. StaP mutfağa koştu, kaç düşman olduğunu bilmiyordu, tek bildiği hiç şansı olmadığıydı. Yine de saldırdı. Sonra Örümcek bir anda ortaya çıktı, Vidar'ın hafızası onu bir pencereden atlarken görüyordu ama kim bilir? Spider onu ailesiymiş gibi savundu ve ondan sonra da öyle oldular. İşte o zaman Vidar yalnız olmak zorunda olmadığını anladı. Her zaman değil. Eğer bir sürün varsa.

Vidar on altı yaşındayken yine bir deplasman maçına gitmişlerdi. Spider birkaç küçük suçtan suçlu bulunmuştu ve şartlı tahliye edilmişti. Sürünün geri kalanı yoluna devam ederken o ve Vidar bir parkta beklediler, çünkü Spider'ın da hiç susmayan bir kafası vardı ve tıpkı Vidar gibi o da doğru uyuşturucuyu alırsanız bazen her şeyin yavaşladığını fark etmişti. Polis at sırtında köşeyi döndü, şüpheli iki holiganı gördü ve Örümcek paniğe kapılıp kaçtı. Vidar gibi da üzerinde uyuşturucu vardı. Vidar, Örümcek'ten daha hızlı koşabilirdi ama Örümcek şartlı tahliyedeydi ve Vidar'ın dürtü kontrolü yoktu. Sevdiği birini korumaktan kendini alamadı.

Örümcek bir yöne kaçarken Vidar diğer yöne, yani polise doğru kaçtı. Daha sonra kendisine yöneltilen suçlamalar çok sayıda ve çeşitliydi, Vidar hepsini hatırlayamıyor bile. Uyuşturucu bulundurmak bunlardan biriydi, o kadarını biliyor. Bir kamu görevlisine şiddetle direnmek de bir diğeriydi, diye düşünüyor. Bir de polis atına çarpmasıyla ilgili bir şey vardı. Vidar atları hiç sevmemişti.

Resmi bir ata karşı şiddet mi? Bunun için seni ne kadar hapsederler?

Kliniğe bu şekilde geldi ve Baloo ile orada tanıştı. Orada çalışıyordu ve *Orman Kitabı*'ndaki ayıyla aynı boyda olduğu ve aynı duruşa sahip olduğu için ona bu isim verilmişti. Arkadaş olduklarında, sinirli, siyah saçlı Vidar'a Mowgli lakabının verilmesi oldukça doğaldı. Belki de farklı bir isim almak ona yardımcı olmuştur. Belki de o zaman farklı bir insanmış gibi davranabiliyordu.

Baloo pek bir şey söylemedi ama Vidar'ın olumsuz bir şekilde patlamaması için olumlu bir çıkışa ihtiyaç duyan çok fazla enerjisi fark etti. Çocuğun hokey oynadığını öğrendiğinde, birkaç kaleci kıyafeti ödünç aldı ve Vidar'ın kafasındaki sigortalar ne zaman herhangi bir konuda fevri öfke patlamalarıyla patlamakla tehdit etse, Baloo sakince, "Tamam Mowgli, hadi bodruma inelim," diye öneriyordu. Bodrumda, Baloo'nun bir duvarın yanında durup diğer uçtaki Vidar'a doğru elinden geldiğince sert tenis topları fırlatabileceği kadar büyük bir depo vardı. Bir ay kadar sonra Baloo, gerçek hokey disklerini atabilmesi için buz hissi verecek kadar pürüzsüz yeni bir Aoor döşedi.

Mümkün olduğunca sık oynuyorlardı; hatta bazen Baloo kuralları çiğneyip geceleri Vidar'la oynuyordu. Bunu yapıyordu çünkü Vidar'ın diğer tüm kuralları çiğnememeyi öğrenmesine yardımcı olacağını umuyordu. "İlgi" ve "ceza" tanımları her zaman değişiyordu ve Baloo onlara tanımlanmış bir şekil vermek için elinden geleni yapıyordu. Nadiren fazla konuşurdu ama Vidar serbest bırakıldığında en yüksek sesle protesto eden oydu. "O hazır değil!" Baloo ilan etti. Kimsenin umurunda değildi. Vidar'ın bir yerlerde güçlü bir dostu vardı, gerekli tüm belgelerin bir anda ortaya çıkmasını sağlayan biri. Vidar birimden ayrıldığında Baloo ona üzgün bir şekilde fısıldadı, "Buzda kal, Mowgli. Hokeye konsantre ol."

Maya ve Leo bilgisayarın başında oturuyorlar ve Maya'nın hafızasında sanki birkaç gün boyunca oyun oynamışlar gibi canlanıyor. Kelimeleri içinde tutabildiği kadar uzun süre tutar ama sonunda şöyle demekten kendini alamaz: "Benim için bir daha kavga etme. Beni sevdiğini biliyorum ama benim için savaşma. Gerekirse başka şeyler için savaş. Ama benim için değil."

"Tamam," diye söz veriyor küçük kardeşi.

Ondan sonra pek konuşmazlar. Ama bazen Leo bir şeyi yanlış anlıyor ve o kadar sinirleniyor ki kendi kalçasına vurup "*Aptal!*" diye bağırıyor ve sonra Maya o kadar yüksek sesle gülüyor ki boğazı ağrımaya başlıyor. Kısa bir süreliğine eski günlerdeki gibi. Çok basit.

Ama sonra Maya oyunda bir şeyi doğru yapar ve Leo bile etkilenir, bu yüzden ona yüksek bir 1ve vermek için döner. Maya zamanında tepki vermez ve Leo'nun eli onun omzuna çarpar.

Maya o kadar sert sıçrıyor ki sanki adam onu yakmış gibi sandalyesini deviriyor. Soluk soluğa, gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde orada durur ve kendine küfrederek hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışır. Ama Leo çoktan anlamıştır. Bazen küçük kardeşler yapar. Tecavüzden beri Maya'ya neredeyse hiç kimse dokunmamıştır. Leo'nun kardeşi olması önemli değildir; korku mantıklı değildir, vücut beyinden bağımsız olarak tepki verir.

Leo bilgisayarı kapatır. "Ceketini al," diyor sertçe. "Neden?" Maya mahcup bir şekilde merak eder.

"Sana bir şey göstereceğim."

Vidar birimden çıktığında Teemu, Woody ve Spider dışarıda bir arabanın içinde beklemektedir. Teemu, Vidar'a sarılmayı bırakması için Spider'ı itmek zorunda kalır. Ancak belediyenin konut birliği tarafından kendisine verilen daireye asla adım atmayacaktır.

"Evde yaşamak zorundayım. Saymana yardım etmeliyim," der kardeşine. Teemu onu başından öper.

Vidar'ın konuşmak istediği ilk şey? Beartown Buz Hokeyi! Takım ? Bu yıl hangi oyuncularımız var? Hed'i yenecek miyiz? Takımın en ateşli taraftarı ve mutfağından sonra- en çok özlediği yer pistteki ayakta durma alanı. Teemu küçük kardeşinin omzunu okşamaktan kendini alamıyor ve Vidar'a bu yıl tribündeki yerine ihtiyacı olmayacağını, onun yerine oynama şansı bulacağını bile söylemiyor. Teemu hiçbir şey söylemiyor çünkü kardeşini sinirlendirmek istemiyor ve

Birkaç kısa dakika için kendi mutluluğu saf ve karmaşık değildir. Bunu bozmak istemez.

Sonra Vidar Benji Ovich'i sorar. Çocuklar Vidar'la en son konuştuklarında ona yeni koçun Ovich'i takım kaptanı yaptığını söylemişler ve o zaman çok sevinmişler çünkü Benji'yi kendilerinden biri olarak görüyorlarmış. Dik duran, bir vuruş alıp üç vuruşla karşılık veren bir Beartown çocuğu. Ama Vidar onun adını andığında hem Spider hem de Woody sustu. Gözleri sertleşti, sözleri daha da kötüleşti.

"Onun hakkında bir şey bulduk..."

Vidar dinliyor. Adamlar Benji'nin adını kullanmaya cesaret edemiyor; sanki o ölmüş gibi konuşuyorlar. Belki de en azından kısmen, olduğunu düşündükleri kişidir. Artık onlardan biri değil.

Vidar Sürü üyelerinin çoğundan farklı olabilir çünkü kimsenin yattığı umurunda değil, hiç de olmadı. Ama siyah ceketli adamlar cinsellikten bahsetmiyor, Vidar bunu biliyor, güven ve sadakatten bahsediyorlar. Benji olmadığı bir şeymiş gibi davranıyor. O bir sahtekar, ona güvenilemez ve Spider ile Woody onun sürüyü utandırdığını düşünüyor.

"Onun arkasını kolladık ve o her zaman bizi kıçımızdan becermek istedi!" Örümcek tersledi.

Vidar hiçbir şey söylemiyor. On iki ya da on üç yaşındayken, Örümcek McDonald's'ta onun için dövüştükten hemen sonra Vidar, "Biz holigan mıyız?" diye sormuş. Spider ciddi bir şekilde başını salladı ve cevap verdi: "Hayır, biz askeriz. Ben senin için savaşıyorum, sen de benim için. Birbirimize yüzde bin güvenemezsek elimizde hiçbir şey kalmaz. mı?" Vidar anladı. Sürü üyeleri hayatları bir arada kalmışlardı ve karmaşık fedakârlıklar yapmadan böyle bir dostluk kuramazsınız.

Benji'den nefret etmek için farklı sebepleri var. Bazıları iğreniyor, bazıları ihanete uğramış hissediyor; bazıları ise rakip taraftarların şimdi onlar hakkında ne söyleyecekleri konusunda endişeli. Bazılarının boyunlarında ayı dövmesi var ve bunu yapmak için bir şeyi ne kadar sevmeniz gerekir? Vidar hiçbir şey söylemiyor. Sadece eve gideceği ve her şeyin normale döneceği için mutlu.

Ve Teemu öne doğru eğilip fısıldadığında, "Yeni koç senin için açık bir A takımı seçmesi düzenliyor. Eğer yeterince , oynamana izin verilecek!"

Vidar'ın neşesi kafasının içinde o kadar yüksek sesle şarkı söylüyor ki başka bir şey düşünmesine yer kalmıyor.

Bu sadece spor.

Kardeşler yaklaşırken kulübelerdeki köpekler uzaktan havlamaya başlar, ancak Adri dışarı çıkar ve onları . Leo ve Maya telaşla durur.

"Jeanette burada mı? Okuldaki öğretmenimiz... dövüş sanatları kulübü olması gerekiyordu... burada mı?" Leo sorar.

" 'Kulüp' biraz iyimser olabilir. Ama o ahırda." Adri kıkırdıyor ve tel yün saçlarını kaşırken esniyor.

Leo başını sallıyor ama kıpırdamıyor, elleri cebinde ama köpeklere ilgiyle bakıyor. "ne?"

Adri kaşlarını çatar, Leo'dan Maya'ya bakar, burada ne yaptıklarını anlamaya çalışır. Belki de fark etmiştir, çünkü onun da kız kardeşleri vardır. "Köpekleri sever misin?" diye sorar.

Leo başını sallar. "Evet. Ama annemle babam bir tane almama izin vermiyor." "Onları beslememe yardım etmek ister misin?" Adri soruyor.

"*Evet!*" Leo haykırıyor, iki kuyruklu bir köpek yavrusundan daha mutlu görünüyor.

Adri, Maya'ya sıcak bir şekilde bakar. "Jeanette ahırda, onu orada bulacaksın."

Maya ahıra tek başına girer. Jeanette kum torbasıyla alıştırma yapmaktadır ve şaşırmış görünmemeye çalışarak hareketin ortasında durur. Maya, gelme kararından şimdiden pişman olmuş gibi görünüyor. Jeanette alnındaki teri siler ve "Demek dövüş sanatlarını denemek istiyorsun?" diye sorar.

Maya avuçlarını birbirine sürtüyor. "İşin içinde ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Kardeşim beni buraya sürükledi."

"Neden?" Jeanette merak eder.

"Çünkü birine zarar verebileceğimden endişeleniyor." "Kime?"

Maya "Ben" diye itiraf ederken çatlıyor.

Peki nereden başlıyorsun? Jeanette kıza bakar ve sonunda en kolay seçeneği seçer: mindere oturur. Sonsuzluktan sonra Maya onun karşısına, bir adım uzağına oturur. Jeanette biraz daha yaklaşır, kız biraz daha yaklaşınca durur. Nazikçe açıklar, "İnsanların dövüş sanatlarının şiddet içerdiğini söylediğini duyacaksınız. Ama benim için bu sevgiyle ilgili. Güvenle ilgili. Çünkü sen ve ben birlikte çalışacaksak, güvenmek zorundayız. Çünkü birbirimizin bedenlerini ödünç alıyoruz."

Jeanette elini uzatıp ona dokunduğunda, Kevin'den bu yana Maya'ya ilk kez Ana dışında biri Ainching olmadan dokunmuştur. Jeanette ona nasıl güreşeceğini, nasıl tutacağını ve nasıl bırakacağını gösterdiğinde, Maya paniklemeden tutulmayı öğrenmek zorunda kalır. Bir keresinde paniğe kapılır, başını geriye atar ve Jeanette'in yüzüne vurur.

Jeanette dudağındaki ve çenesindeki kandan rahatsız olmayarak, " yok," diyor.

Maya duvardaki saate bakıyor. Bir saattir düşünmeden güreşiyorlar ve Maya o kadar çok terliyor ki, gözleri yaşarıyorsa bile bunun farkında değil.

"Ben sadece ... ... Bazen o kadar dehşete kapılıyorum ki hiçbir zaman düzelmeyecek," diyerek pantolonunu indirdi.

Jeanette ne bir öğretmen ne de bir insan olarak nasıl cevap vereceğini bilemez, bu yüzden bir koç olarak söyleyebileceği tek şeyi söyler: "Yorgun musun?"

"Hayır."

"O zaman tekrar gidelim!"

Maya o ahırın içinde iyileşmiyor. Bir zaman makinesi yapmıyor, geçmişi değiştirmiyor, hafıza kaybıyla kutsanmıyor. Ama her gün buraya geri dönecek ve dövüş sanatlarını öğrenecek ve yakında bir gün süpermarkette sırada beklerken bir yabancı yanlışlıkla geçecek. Ve o kaçmayacak. Bu tüm küçük olayların en büyüğüdür ve kimse anlamaz. Ama o gün sanki bir yere gidiyormuş gibi marketten eve yürüyecektir. O akşam biraz daha antrenman yapmak için geri gelecek. Ve ertesi gün.

Bu sadece spor.

Ana, kulübelerden çok uzakta olmayan bir ağacın tepesinde oturmaktadır. Maya ve Leo'nun ormanda eve doğru yürüdüklerini görüyor. Onları takip ediyor, nedenini bilmiyor, sadece bir şekilde Maya'ya yakın olmak istiyor. Onsuz her şey çok soğuk geliyor.

Maya onun altından geçip yere düştüğünde aralarında sadece birkaç metre vardır. Ana arayabilir, aşağı inebilir ve en iyi arkadaşına kendisini affetmesi için yakarabilirdi. Ama bu öyle bir hikâye değil. Bu yüzden Ana olduğu yerde, oturur ve arkadaşının izler.

Ertesi gün Vidar okula gitmek için otobüse biner. Pek çok kişi onun kim olduğunu bildiği için kimse yanına oturmaya cesaret edemez. Ta ki kendisinden birkaç yaş küçük bir kız Heights'ın kenar mahallelerindeki bir duraktan binene kadar. ScruPy saçları ve üzgün gözleri vardır ve adı Ana'dır.

Vidar'ın ilk fark ettiği şey, ayak bileklerinin ne kadar güzel , sanki Aoors için değil de ormanlarda ve kayaların üzerinde koşmak için yaratılmışlardır. Ana'nın ilk fark ettiği şey Vidar'ın siyah saçlarıdır, o kadar incedir ki yüzünün derisi üzerinde pencere camındaki yağmur damlaları gibi sarkar.

Uzun yıllar sonra bunun bir şiddet hikayesi olduğunu söyleyebiliriz. Ama bu doğru olmayacak, en azından tamamen değil.

Aynı zamanda bir aşk hikayesi.

OceanofPDF.com

35

Ama Sadece En İyisiyseniz

Beartown'da bir basın toplantısı olacak. Bazı insanlar için olabilecek en kötü zamanlama, tüm kasaba yüzlerce farklı anlaşmazlıktan dolayı patlamaya doğru gidiyormuş gibi hissederken, ama elbette diğer insanlar için olabilecek en iyi zamanlama. Örneğin Richard Theo.

Fabrikanın yeni sahiplerinin temsilcileri Londra'dan geliyor; yerel gazete onları fabrikanın önünde İspanyol ev sahibi politikacıyla neşeyle el sıkışırken fotoğraflıyor. Peter Andersson yanında saygılı bir şekilde duruyor; sesi titrek ve gözleri asfalta kaymış durumda ama "holiganizmle başa çıkacağına" söz veriyor.

İspanyol ev sahibi politikacı o kadar gururlu ki gömleği neredeyse patlayacak. Basın toplantısına saygıdeğer ve mütevazı meslektaşı Richard Theo'dan bahsederek başlıyor: "Bölgeye verdiği büyük hizmet için teşekkürlerimizi hak ediyor. Richard'ın birkaç ay boyunca kurduğu bağlantılar ve sıkı çalışması olmasaydı bu anlaşma !" İspanyol ev sahibi politikacı, daha az mütevazı bir şekilde, anlaşmadaki kendi katılımını anlatmaya devam ediyor. Vergi mükellefleri bundan büyük fayda sağlayacak, diye açıklıyor ve en önemlisi: "Beartown'daki işler kurtarıldı!"

Yanındaki kadın politikacı aniden ağzını açtığında, İspanyol ev sahibi politikacı o kadar şaşırır ki ilk anda tepki verecek zamanı olmaz. Diyor ki, "Sadece Beartown'da değil elbette. Fabrikanın yeni sahipleriyle yaptığımız işbirliği sonucunda, fabrikanın

Hed'deki işgücüne de öncelik verilecek! Koşullardan biri de bu: Konsey fabrikayı finansal olarak destekleyecekse, *tüm* konsey bölgesinin bundan faydalanması gerekiyor!"

Gazeteciler notlar ve fotoğraflar alıyor, basın toplantısını izliyorlar. İspanyol ev sahibi politikacı kadına bakıyor ve kadın da onun bakışlarına karşılık veriyor. Adam güçsüz, çünkü ne diyebilir ki? Hed'e iş vermeyi düşünmediğini mi? Yakında seçimlere girecek. Öfkeden titriyor ve kameralara gülümsemesi gergin, ancak kendisine işlerle ilgili soru sorulduğunda, "Herhangi bir sorumlu politika açıkça ... tüm bölgeyi içermelidir" demek zorunda kalıyor. Bunu söylerken hafif kambur duruyor, kadın politikacı ise boyunun birkaç santim uzadığını hissediyor.

Birkaç ay sonra bir sabah erkenden, ön kapısının önündeki basamakta bir zarf duracak ve içindeki belgeler İspanyol ev sahibi politikacının İspanya'da beyan edilmemiş emlak spekülasyonlarına nasıl karıştığını gösterecektir. Kuşkusuz, İspanyol ev sahibi politikacının tamamen masum olduğu ortaya çıkacaktır, ancak Richard Theo'nun kanıta ihtiyacı yoktur, sadece şüpheye ihtiyacı vardır. "Tehlikeli anlaşmalar" ile ilgili manşetler büyük olacak; masumiyetinin ilanı ise yerel gazetelerin arka sayfalarında birkaç mütevazı satırla sınırlı kalacak. İspanyol ev sahibi politikacının siyasi kariyeri, partideki meslektaşlarının oybirliğiyle "partinin herhangi bir skandalı kaldıramayacağı" kararına varmasının ardından sona ermiş olacak. Yerine, Beartown'da çok sayıda düşmanı ama Hed'de daha da fazla dostu olduğu anlaşılan bir kadın meslektaşı geçecek.

Benji takımla antrenmanlara gelmiyor. Aramıyor, biri onu aradığında cevap vermiyor. Ancak bir akşam geç saatlerde, pistteki ışıkların çoğu sönmüş ve soyunma odaları boşalmışken, kot pantolonu ve patenleriyle, elinde bir sopayla buzun üzerinde tek başına durmaktadır. Buraya daha önce milyonlarca kez yaptığı gibi birkaç disk atmaya ve hala aynı hissi verip vermediğini görmeye gelmiştir. Eğer eskiden olduğu gibi olabilirse. Ama bakışları bir görüntü tarafından yakalandı.

Ortadaki çemberdeki ayının. Birisi buzun üzerinde süzülüyor ve onun yanında duruyor. Elisabeth Zackell.

"Hed'e karşı maçta oynayacak mısın?" diye soruyor tamamen duygusuz bir şekilde.

Benji tereddütle yutkunuyor, hâlâ ayıya bakıyor. "Sorun olmak istemiyorum. Takım için. Bunu hissetmelerini istemiyorum-"

"Sorduğum bu değildi. Oynuyor musun, musun?" Zackell soruyor.

Benji gözlerini hızla kapatıp yavaşça açıyor. "Kulübe yük olmak istemiyorum."

"Soyunma odasında biriyle seks yapmayı mı planlıyorsun?" "Bu da ne? ? Ne?"

Zackell omuz silkiyor. "İnsanlar böyle düşünüyor, değil mi? Eşcinsellerin disiplinle ilgili bir sorunu olduğunu? Herkes soyunma odasında birbiriyle seks yapmaya başlarsa?"

Benji kaşlarını çatar. "Bunu nereden duydun?"

"Soyunma odasında biriyle seks yapmayı planlıyor musun, musun?"

"Cehennem gibi!"

Zackell yine omuz silkiyor. "Yani bir yük değilsin. Hokey hokeydir. İnsanlar pistin dışında senin hakkında ne isterlerse söyleyebilirler ama burada bunun bir önemi yok. Eğer iyiysen, iyisindir. Gol atarsan, atarsın."

Benji ikna olmuş görünmüyor. "İnsanlar benden nefret ediyor. Senden de. Belki de senin ve aynı takımda olmamız onlar için çok fazla. Belki *biriyle* yaşayabilirler ama aynı takımda iki kişi, bu insanlar için çok fazla."

Zackell şaşırmış görünüyor. "Ne demek istiyorsun?"

Benji'nin kaşları seğiriyor. "Eşcinsel olduğunu..."

"Ben gey değilim," diye yanıtlıyor Zackell.

Benji ona bakar. "Herkes senin öyle olduğunu düşünüyor."

"İnsanlar çok fazla şey düşünüyor. Duygularına çok fazla takıntılılar."

Benji uzun bir süre aval aval ona bakar. Sonra gülmeye başlar. Elinde değil. "Cidden, Zackell, herkese öyle olmadığını söyleseydin bu kasabada senin için her şeyin çok daha kolay olacağını görmelisin-"

"Senin gibi mi?"

"Evet."

Zackell homurdanıyor. "seks yapmak istediğini herkese söylemek gibi bir zorunluluğun olduğunu sanmıyorum Benjamin. Benim de olduğunu sanmıyorum."

Benji pateninin kenarını buza sürtüyor. "Hiç erkek olmayı diledin mi?" diye sormadan önce bir süre düşünüyor.

"Neden ki?" Zackell merak ediyor.

Benji buzun üzerindeki ayıya bakar. Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor. "Yani bir kadın hokey koçu olmak zorunda değildin."

Zackell başını yavaşça sallıyor ama ilk kez tamamen etkilenmemiş görünmüyor. "Babam bazen keşke erkek olsaydım diyordur."

"Neden?"

"Çünkü kabul edilmek için her zaman erkeklerden iki kat daha iyi olmam gerektiğini biliyordu. Aynı şey şimdi sizin için de geçerli. Farklı şekilde değerlendirileceksiniz. Benden nefret eden insanlar bir takıma koçluk yapmama izin verebilir, ama sadece kazanırsak. Ve oynamanıza da izin verirler, ama sadece en iyisi olursanız. Sadece iyi olmak artık senin için yeterli değil."

"Bu hiç adil değil," diye fısıldıyor Benji.

Zackell, "Adaletsizlik, dünyada adaletten çok daha doğal bir durumdur" diyor.

"Bunu sana baban mı söyledi?"

"Annem."

Benji sertçe yutkunur. "Kaptan olabilir miyim bilmiyorum."

"Tamam," diye yanıtlar Zackell.

Sonra döner ve başka bir şey söylemeden onu terk eder. Sanki daha fazlasına ihtiyaç varmış gibi.

Benji orta çemberde tek başına kaldı. Sonunda bir yığın disk alır ve muhtemelen son kez olmak üzere birbiri ardına buzun üzerine bırakır. Bu spor asla sadece bir parçanız olmaktan mutlu değil, çok fazla fedakarlık yapmanız gerekiyor, sadece tüm hayatınızı burada geçirdiyseniz bildiğiniz çok fazla şey var. İlk kez paten kayarken ayaklarınızın ne kadar acıdığını

Yazdan sonraki zaman. Sezon sonunda eldivenlerinizin ne kadar kötü koktuğunu. Tahtalara çarptığınızda ya da pakı cama vurduğunuzda çıkan ses. Her pistin kendine özgü yankısı. Tribünler boşken her adımın nasıl şarkı söylediğini. Sadece oynamanın nasıl hissettirdiğini. Kalbinizin nasıl attığını.

Bang bang bang .

İlk sabah Ana, Vidar'ın yanına oturur, ikisi de bir şey söylemez. Ana suçluluk ve kayıp duygusuyla konuşamayacak kadar ağırlaşmıştır. Çocukluğu boyunca okula hep Maya ile birlikte gitmiştir ve bu yalnızlık onu şoke eder. Çok uyuyor, çünkü uyanıp hayatının hatasının bir rüya olduğunu fark edebileceğini umuyor. Bu asla gerçekleşmez.

Ancak ikinci sabah yine Vidar'ın yanına oturur ve otobüs okula yaklaşırken ona bakar. Vidar telefonuyla meşgulmüş gibi davranıyor ama kız onun görüyor. olmayan bir tiptir.

"Ne oynuyorsun?" diye soruyor.

"Ne?" mırıldanıyor, sanki onu yeni fark etmiş gibi. O

kadar kolay kandırılamaz. "Duydun."

Gülmeye başlar; gergin olduğunda bunu yapar. Çok geçmeden Ana'nın gerginleştiğinde onun yerine iğneleyici şakalar yaptığını keşfedecektir. Tüm hayatlarını birlikte geçirirlerse, bir cenazede karşılaşılabilecek en uygunsuz çift haline gelebilirler: biri şaka yapmayı, diğeri de kıkırdamayı bırakamaz.

"*Minecraft*. *Minecraft* oynuyorum," diyor.

"Yedi yaşında mısın?" Ana merak ediyor.

Gülüyor. "Bu bana yardımcı oluyor. Dürtü kontrolümle ilgili sorunlarım var. Psikoloğum *Minecraft*'ın iyi olduğunu söylüyor. Sadece oynadığımda daha iyi konsantre olabiliyorum."

Otobüs durur. Öğrenciler dışarı dökülür. Ana gözlerini ondan ayırmıyor. "Teemu Rinnius'un küçük kardeşisin, değil mi? Hapiste olan sen miydin?"

Vidar omuz silkiyor. "Daha çok bir tatil kampı gibiydi."

"Konsantre olamamakla ne demek istiyorsun? Bir çeşit sendromun mı var?"

"Bilmiyorum."

Ana gülümsüyor. "Sıradan bir kaçıksın o zaman?"

Vidar gülüyor. "Bazı insanlar benim psikopat olduğumu söylüyor! Benimle konuşmamalısın!"

Ana ona dikkatle yukarıdan aşağıya bakar. Siyah saçları gözlerinin etrafına dökülmüş. "Bir psikopat olamayacak kadar kibar görünüyorsun," diyor.

Kaşlarını çatıyor. " et! Bıçağım olabilir!"

Kıkırdıyor. "Eğer bir bıçağın olsaydı, bir somun ekmek bile olsam senden korkmazdım."

Vidar ona sırılsıklam aşık , çünkü kendini nasıl durduracağını bilmeyen bir tiptir.

OceanofPDF.com

36

"O zaman psikopatlar yürüyüşe çıkmaz mı?"

Elisabeth Zackell bir sabah erkenden açık seçmelerini düzenler. Beartown bu yıl onlar için bir takım oluşturmayı başaramadığı için oynayacak başka bir yeri olmayan birkaç genç ve başka kulüpler tarafından gönderilmiş ve sözleşmesi bitmiş bazı yaşlı oyuncular olmak üzere bir avuç oyuncu gelir. Hiçbiri Zackell'in takımına girebilecek kadar iyi değil ama bu önemli değil; sadece kulübün açık oturum olduğunu söyleyebilmesi için figüran olarak oradalar. İlgilenilen tek oyuncu Vidar'dır, ancak Zackell buzda görünmeyince gidip onu aramak zorunda kalır. Onu ekipman bulur.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor.

"Testeren var mı?" Vidar soruyor.

"Ne için?" Zackell merak eder.

Vidar kaleci kaldırıyor. "Bu çok uzun!"

Vidar'ın birimde kilitli kaldığı ve Baloo ile oynadığı tüm o geceler boyunca, Baloo'nun şutlarını kurtardıktan sonra topları ve diskleri bodrumun diğer tarafına geri gönderebilmesi gerekiyordu. Bodrumda paten giyemezdi, bu yüzden doğru uzunlukta olması için sopasının üst kısmını testereyle kesti. Yanlışlıkla çok fazla kesti ve kısa kaldı, ama bunun daha sert ve daha isabetli paslar atabileceği anlamına geldiğini keşfetti. Kilit altında olduğunuzda fazla olan tek şey zamandır, bu yüzden Vidar sopasında farklı uzunluklarda ve türde bantlar denemeye başladı. Sonunda, çoğu kalecinin yaptığı gibi ucunda bir yumru bırakmadan bantladı ve bu da tutuşunu daha iyi hale getirdi.

Zackell ne yaptığını anlamadan ona bir testere uzatır. Ancak Vidar sopasından memnun olup buza çıktığında bir pakı durdurur ve herhangi bir ePort kullanmadan buzun bir ucundan diğerine gönderir.

"Bunu tekrar yapabilir misin?" Zackell sorar.

Vidar başını sallar. Zackell onu bir ağın önüne koyuyor ve gidip yanında duruyor. "Bana pas ver!" diye .

Öyle de yapıyor. Tüm pist boyunca, sopasının ucuna kadar. Hokeyle ilgilenmiyorsanız bu size büyük bir şeymiş gibi gelmeyebilir ama Zackell, Beartown'ın ligindeki çoğu kalecinin bir tekneden düşseler bile diskin suya çarpmasını sağlayamayacağını biliyor. "Bu adam pak bizde değilken kalecimiz, de ekstra oyuncumuz olacak" diye düşünüyor. Ve bu şekilde kazanabilir.

"Kaleye geç," diye emrediyor.

O da itaat ediyor. Pak üstüne pak atmaya başlar ve iyi bir şutördür, ama o her şeyi kurtarır. Açık seanstaki diğer oyuncuların da denemesine izin verir ama hiçbiri sayı yapmayı başaramaz. İkisine aynı anda şut attırıyor, sonra üçüne birden, farklı açılardan. Vidar neredeyse hiçbir şeyin geçmesine izin vermiyor. ReAeksleri dikkat çekici.

Zackell tribünlere bakıyor. En üstte, bir köşede Peter Andersson oturuyor. Diğer tarafta, ayakta durulan alanda, mümkün olduğunca uzakta Teemu Rinnius. Spider ve Woody onun yanında duruyor. Teemu ne kadar gururlu olduğunu saklamaya çalışıyor ama . Örümcek ve William denemiyorlar bile.

Zackell Vidar'a dönerek "Biraz mola ver ve bir şeyler iç!" diye seslenir.

Diğer oyuncular ateş etmeyi bırakır. Vidar kaskını çıkarır; terli siyah saçları yüzüne yapışmıştır. Zackell'a sırtını döner ve su şişesini kaldırır. Zackell nişan alır ve Vidar'ın tam sırtına sert bir şut atar. Vidar sıçrayıp arkasını dönüyor ve Zackell hemen bir atış daha yapıyor, o da Vidar'ın korumasız kafasını bir adım öteden ıslık çalarak geçiyor.

Teemu tribünlerden "*Hayır!*" diye bağırır ama Vidar tereddüt etmez, çoktan son sürat Zackell'e doğru yola koyulmuştur. Buzdaki hiç kimse ne olduğunu anlayacak zaman bulamaz, eğer Teemu kardeşini bu kadar iyi tanımasaydı, Zackell pistten sağ çıkamayabilirdi. Vidar eldivenli elleriyle çılgınca vuruşlar yaparak kendini ona doğru atar ve Teemu tribünlerden

kapıdan yedek kulübesine atlıyor ve tahtaların üzerinden atlıyor. Botları buzda kayar ama kardeşini tutmayı başarır ve tüm gücünü kullanarak onu buzda güreştirip yere yapıştırır. Spider ve Woody birkaç adım geridedir ve Vidar'ın ayağa kalkıp Zackell'i öldüresiye dövmesini engellemek için üçünün de yardım etmesi gerekir.

"SEN DELİ MİSİN???!!!" Teemu ona bağırıyor ama kadın koç hiç korkmuyor ve kulaktan kulağa sırıtıyor.

"Antrenmanlara zamanında geleceğine ve her oynayacağına söz verebilir misiniz?"

Vidar hâlâ arkadaşlarının demir pençesinden kurtulmak için çılgınca çabalıyor. Teemu Zackell'a ters ters bakıyor. "Onu öldürebilirdin! O . . . Ölebilirdin! *Seni öldürebilirdi*."

Zackell sevinçle başını sallar. "Kesinlikle! Vidar kadın olmamı umursamıyor, zaten beni öldürecekti, değil mi? Ona göre ben sadece bir hokey koçuyum. Her antrenmana zamanında geleceğine söz verebilir misin?"

Teemu ona bakıyor. Belli ki kız delirmiş. "Yani takımda bir yeri mi var?"

Zackell homurdanıyor. "Takımda bir yer mi? Bütün takımı onun etrafında kuruyorum! Onu bir profesyonel yapacağım!"

Teemu sertçe yutkunur ve "Tamam. Söz veriyorum antrenmana zamanında gelecek" diye cevap verir.

Zackell başını sallar ve hemen buzu terk eder. Burada işi bitti. Açık oturumdaki diğer oyunculara sadece onun takımı için yeterince iyi olmadıklarını söyleyen kısa bir mesaj gönderecek. Dürüst, adil ve . Tıpkı spor gibi.

Buzun üzerinde Vidar sonunda . Sırt üstü yatıyor, terli ve bitkin. Teemu yanına oturur. Vidar şüpheyle ona döner ve "Ne oluyor kardeşim, ağlıyor musun?" mırıldanır.

"Ağlamıyorum lan," diye hırlıyor Teemu ve yüzünü başka yöne

çeviriyor. "Ağlıyor gibi ."

"GERİ ÇEKİL!" Teemu bağırır ve Vidar'ın koluna öyle sert vurur ki, Teemu ayağa kalkıp pistten çıkküçük kardeşi buzun üzerinde sızlanarak kıvrılır.

Elisabeth Zackell, Peter Andersson'un ofisine zıplayarak girer. "Seçmeleri gördün mü?" diye sorar.

"Evet," diyor Peter.

"Oynayabilir mi?" Zackell soruyor.

"Onu kontrol edebilir misin?" Peter sorar.

"Hayır! Bütün mesele bu!" Zackell sevinçle söylüyor.

Mutlu görünüyor. Bu Peter'ın başını ağrıtıyor.

Dışarıda, park yerinde eski bir Saab var. Teemu pistten çıkıyor, bir sigara yakıyor, tek başına arabaya doğru yürüyor, yolcu koltuğuna oturuyor ve kapıyı kapatıyor. Kimsenin izlemediğinden emin olunca başını ön panele yaslar ve gözlerini kapatır.

Ağlamıyor.

Geri çekil.

Ertesi sabah Ana otobüste yine Vidar'ın yanına oturur. *Minecraft* oynuyor, çünkü ona sormaya cesaret edemeyecek kadar gergin olmamak için konsantre olmak zorunda, "Beartown A takımında oynayacağım. Gelip izlemek ister misin?"

Ana'nın sesi şüpheli geliyor. "Hokey oynadığını bilmiyordum. Senin de sürüdeki diğerleri gibi bir holigan olduğunu sanıyordum."

Korkmadan "Sürü" diyor. Bu kasabada başka kimse söylemiyor. Vidar'ın karşı sorusu utangaç, neredeyse incinmiş: "Holiganları sevmez misin?"

Homurdanıyor. "Hokey oyuncularını sevmem."

Gülüyor. Onu güldürmekte oldukça iyidir. Ama otobüs okulda durmadan önce ciddi bir şekilde "Sürü holigan değil" diyor.

"Bunlar ne o zaman?" Ana sorar.

"Kardeşler. Her biri benim kardeşim. Onlar benim için ayağa kalkar, ben de onlar için ayağa kalkarım."

Bunun için onu yargılamıyor. Kim kardeşleri olsun istemez ki?

Maya okula annesi tarafından götürülüyor. Kira, Ana'nın neden artık onunla gitmediğini sormuyor, Maya'nın utanmadan onu okula kadar götürmesine izin verdiği için çok mutlu. Sadece altı ay önce kızı her zaman birkaç yüz metre ötede bırakılmasını isterdi, böylece son kısmı kendisi yürüyebilirdi. Ama şimdi Kira'nın onu otobüs durağına kadar götürmesine izin veriliyor ve kızı koltuğun üzerinden eğilip onu yanağından öpüyor ve şöyle diyor: "Teşekkürler! Sonra görüşürüz!"

Bu sözler yetişkin bir kadını devirmek için çok önemsizdir, ama birinin annesiyseniz dünyalara bedeldir. Kira bir bulutun üzerinde uzaklaşır.

Öte yandan Maya okula tek başına gidiyor. Kitaplarını tek başına alıyor, sınıfta tek başına oturuyor, öğle yemeğini tek başına yiyor. Bu onun seçimi, çünkü en iyi arkadaşına güvenemezse kime güvenebilir?

Ana, Maya'nın hemen arkasından okula girer. En iyi arkadaşını her gün görmek ve onun artık olmadığını bilmek çok özel bir ürpertiye neden olur. Çocukken buldukları gizli bir tokalaşmayla ayrılırlardı: 1 yukarı, 1 aşağı, avuç içi, avuç içi, tereyağı, bükülmüş 1ngers, tabanca, caz elleri, minirocket, patlama, kıç kıça, "outbitches." Ana açıklamaları buldu. Sonunda, kıçlarını birbirine vurduktan sonra, her zaman ellerini havaya kaldırır ve "Ve Ana *dışarıda*, sürtükler!" diye bağırırdı.

Şimdi Maya, Ana'nın arkasında olduğunu bile fark etmeden okula giriyor. Ana, belki de Benji'ye yaptıklarından çok Maya'ya yaptıklarından dolayı kendinden nefret etmektedir, bu yüzden bu onun son aşk eylemidir. Kendini görünmez kılmak için.

Maya koridorda kaybolur. Ana hareketsiz, yıkılmış bir halde durmaktadır. Ama Vidar elini uzatır. "İyi misin?"

Ana ona bakar. Onda dürüstçe cevap vermesini sağlayan bir şey var, bu yüzden "Hayır" diye cevaplıyor.

Parmaklarını manik bir şekilde saçlarında gezdiriyor ve "Buradan çıkmak istiyor musun?" diye mırıldanıyor.

Ana hüzünle gülümsüyor.

"Nereye?" Vidar omuz

silkiyor. "Bilmiyorum."

Ana koridorda etrafına bakınır. Nefret ediyor. Kendinden nefret ediyor. "Yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye sorar.

"Yürüyüş mü?" Vidar sanki yabancı bir kelimeymiş gibi

tekrarlıyor. "O zaman psikopatlar yürüyüşe çıkmaz mı?"

Ana merak ediyor.

O gülüyor. Okuldan ayrılırlar ve saatlerce ormanda yan yana yürürler ve Ana ona burada aşık olur. Tüm beceriksiz, sarsak, gergin hareketlerine rağmen. aşık olur çünkü Ana aynı hem yenilmez hem de kırılgandır, sanki hem yumurta kabuğundan hem de demirden yapılmış gibidir. Onu öpmeye çalışıyor, çünkü kendini durduramıyor ve da onu öpüyor.

Tüm yaşamlarını birlikte geçirmiş olsalardı, birlikte olağanüstü bir şey olurlardı.

Basın toplantısının ardından yerel gazetenin manşeti şöyle: "Yeni İşler - Ama Yarısı Hed'den Gelen İşçilere Ayrıldı!"

Makale siyasetçilerden çok sayıda alıntı içeriyor. Muhabir yanıt istediğinde çoğu şaşırıyor ve iki tarafı da kışkırtmamak için tarafsız yanıtlar vermeye çalışıyor. Bu çizgiden sapan tek kişi elbette Richard Theo. Açıklamasını en ince ayrıntısına kadar hazırlamış rağmen spontane bir açıklama gibi göstermeyi başarıyor. "Fabrikanın kotaları hakkında ne düşünüyorum? Kotanın hiçbir şeklini sevmiyorum. Bence Beartown'daki işler Beartown'daki işçilere verilmeli." Çok etkileyici bir hitabet değil ama hızlı ilerliyor.

Birkaç saat içinde "Beartown işçileri için Beartown işleri!" sloganı sadece internette değil, barlarda ve yemek masalarında da tekrarlanmaya başlar. Ertesi sabah İspanyol ev sahibi politikacının arabasının kaputunda bir not vardır.

Notanın uçup gitmesini engellemek için, notayı teslim eden kişi onu bir balta ile sabitlemiştir. Aksi takdirde, rüzgar yön değiştirdiğinde notalar çok kolay uçup gidebilir.

Basın toplantısından hemen sonra Peter inşaatçıları aramaya başlar. Hepsi cevap verir, hepsi iş için müsaittir, ta ki onlara işin ne olduğunu söyleyene kadar: arenadaki ayakta durma alanını yıkmak. Birdenbire bazılarının vakti kalmaz, bazıları ise "bunu yapacak yeterlilikte olmadıklarını" söyler. Bazıları kapatır. Bazıları bunu açık bir dille ifade ediyor: "Ailelerimiz var, Tanrı aşkına, Peter!" Peter'ın aradığı telefonlardan birinde, telefon kendisini Woody olarak tanıtan bir ses tarafından açılır. Peter neden aradığını açıkladığında, Woody yüksek sesle güler. Ve alaycı bir şekilde.

O günün ilerleyen saatlerinde Kira, Andersson ailesinin evinin önünde bir karton taşıma kutusu bulur. Kutuyu açan çoğu insan boş olduğunu düşünebilirdi ama o daha iyi biliyordu. Yavaşça yan yatırır ve küçük metal silindirin alttan yuvarlandığını duyar. Çocuklarının yatak odası pencerelerinden yansıyan ışıkta parladığını görür.

Bir riAe kartuşu.

OceanofPDF.com

37

Neler Yapabiliyoruz

Çoğumuz ne kadar korkunç şeyler bilmiyoruz. Biri bizi yeterince zorlayana kadar nasıl bilebiliriz ki? Biri ailemizi tehdit edene kadar ne kadar tehlikeli kim bilebilir?

Kira gölgelerin arasında gizlenmiş duruyor. Teemu'yu süpermarketten beri takip ediyor; Teemu'nun her iki elinde de birer poşet yiyecek, bir elinde de çoğunlukla sigara var. Bearskin'e giriyor. Tekrar dışarı çıktığında yalnızdır ve sokak boştur. Kira onu ne tür şeytanların ele bilmiyor, ama aniden ilerlemeye cesaret ediyor.

"Teemu Rinnius!" diye hırlıyor, sesi hissettiğinden daha tehditkâr çıkıyor.

Adam arkasını döner. "Evet?"

Kira ona o kadar yaklaşıyor ki nefesini hissedebiliyor. Elinde katlanmış bir taşıma kutusu var. Ayı Derisi'nin üzerinde bir pencere açılıyor ve yaşlı bir kadın dışarı bakıyor ama Kira bunu fark edemeyecek kadar telaşlı.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Kira sorar.

Teemu başını sallıyor, yüzü onunkinden on beş santim uzakta. "Sen Peter Andersson'un karısısın." Başı çok az geriye gidiyor ama sesi daha da yükseliyor. "Ben Leo

Andersson ve Maya Andersson'ın annesi! Ve ben bir avukatım! Belki herkes gibi ben de sizden korkuyorum ama bir şeyi çok iyi gerekiyor. Eğer bir daha ailemin peşine düşersen, ben de *senin* peşine düşerim!"

Kutuyu yere atıyor. Teemu bir kaşını kaldırıyor. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Kira başını sallar. " emin olabilirsin, Teemu Rinnius! Ve küçük 'sürünüzdeki' tüm korkak küçük serserilere, bir dahaki sefere bir riAe bıraktıklarında

kartuş benim sürücümde, onu kafana koyacağım!"

Teemu cevap vermiyor ve gözleri hiçbir şey ele vermiyor. Belki de Kira'nın bununla yetinmesi gerekirdi, ama bunun mümkün olduğu noktayı bile geçti. Bu yüzden çantasından bir şeyler çıkarıyor. Boş hap şişeleri. Alaycı bir şekilde onun önünde tutuyor.

"Siz benim ailemin evine geldiniz, ben de sizinkine gittim Teemu. Bu annenin çöp kutusundaydı. Sınıflandırılmış ilaç. Annenin ilaçlar için reçetesi var mı? Eğer , yasaları çiğniyor demektir. Ve hepsinden önemlisi, tedarikçisi yasaları çiğniyor. Ve , değil mi Teemu? Senin peşine düştüğümde ne olacağını sanıyorsun?"

Teemu yavaşça göz kırpıyor, belli ki büyülenmiş. Ama Kira'ya doğru bir adım attığında, Kira geri . Çünkü herkes öyle yapar. Sözleri bir emirdir: "Git buradan. Şimdi."

Kira istemsizce başını eğiyor. Bunu yaptığı için kendine defalarca lanet okuyacak ama biri bizi yeterince zorlayana kadar neler yapabileceğimizi bilemeyiz. Sokaktan ayrılır, arabasına dönerken koşmaya başlamamaya çalışır ve neredeyse başarır.

Kulübede Adri köpeklerini besliyor. Bugün bagajları içki dolu arabalar gelmeyecek. CoPee için arayan avcılar da olmayacak. İstemedikleri için mi yoksa cesaret edemedikleri için mi böyle olduğunu bilmiyor. Buralarda insanların bir şey söylemek isteyip de söylemediklerini ya da ne söyleyeceklerini bilmedikleri için mi bir şey anlamak hiç kolay değil.

Bunun üzerine Adri, hâlâ okulda notlarını yetiştirmeye çalışan arkadaşı Jeanette'i arar. Çocuklukları boyunca Adri'yi arayıp oynamak isteyip istemediğini soran hep Jeanette olmuştu, asla tersi olmamıştı. Ama şimdi Adri "Gelip antrenman yapmak ister misin?" diye soruyor.

Jeanette hemen gider. Ağırlık kaldırırlar ve kollarını kaldıramayacak hale gelene kadar kum torbasına vururlar. Jeanette, Adri'ye her şeyin yolunda gideceğini söylemez.

Çünkü küçük bir kardeşi yoktur ve her şeyin yoluna girip girmeyeceğini de bilmemektedir. Ama Adri devam etmek istediği sürece antrenman yapıyor ve yol boş kaldığında, arabalardan ya da avcılardan eser kalmadığında, Jeanette bunun da iyi olabileceğini düşünmeden edemiyor - Adri'nin gözlerinde, eğer biri buraya gelir ve kardeşi hakkında yanlış bir şey söylerse, o kişinin dışarı çıkarılması gerekeceğini görebiliyor.

Teemu hâlâ Bearskin'in dışında durmaktadır ve 1. kattaki pencere hâlâ açıktır. Ramona'nın sesi ona doğru geliyor. "Söylentilere göre Leo Andersson için okulda siyah bir ceket bırakmışsın Teemu. Ama Leo'nun babasına bir riAe kartuşu vermişsin. Bunun neresi mantıklı?"

Teemu kendinden emin görünüyor, çünkü sadece aynı anneyi paylaştığı küçük bir kardeşi var. "Belki de erkeklerin babalarının olduğu gibi piç olmak zorunda olmadıklarının farkındayız."

Bu bir bahane, Ramona sigarasını pencere söndürürken bunun gayet farkında. "Eğer o kartuşu bırakan sendiysen, aslında senin hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Teemu, başka hiç kimseye karşı kullanmadığı bir tonda, özür dileyerek ve utanarak sözünü kesiyor: "Ben yapmadım. Ama her şeyi kontrol edemem-"

Ramona da onun sözünü keser ve sesi hiç de sevecen değildir. "Bunu benim üzerimde deneme! Oğullarının yaptığı her şeyi kontrol edemiyor olabilirsin ama sen açıkça yasaklasan *hiçbirinin* bir şey yapmayacağını çok iyi biliyorsun!"

"I-" Teemu başlar ama Ramona sözünü keser. "Sen ve ben birbirimizi yargılamıyoruz, Teemu. Hiçbir zaman da yargılamadık. Ama çocuklar kendileri dışında kimsenin sorumluluğunu almak zorunda olmayan tek insanlardır. Geri kalanımız, olmasına neden olduğumuz şeylerin sorumluluğunu üstlenmek zorundayız. Sen bir lidersin. İnsanlar sizi takip eder. Açıkçası, takipçilerinizin eylemlerinin sorumluluğunu alamıyorsanız, bu sizi bir canavardan başka bir şey yapmaz."

Kira ne Peter'a ne çocuklara ne de başka birine riAe kartuşundan . Ama eve geri döndüğünde iki komşu, yaşlı bir kadın ve daha da yaşlı bir adam, yeşil tişörtleriyle evlerinin önündeki yırtık pırtık katlanır sandalyelerde oturmaktadır. Ön kapıları açık, salonun ışığı yanıyor, Kira içeride yaşlı adamın duvara yaslanmış av tüfeğini görebiliyor. Yaşlı ve yavaş, belki de tüfek dolu bile değil ama önemli değil. Yaşlı kadın Kira'ya başını sallayıp, "İçeri gir ve biraz uyu, Kira. Burada oturup biraz arabaların geçişini izleriz diye düşündük."

Yaşlı adam bir termos Aask açıyor ve mırıldanıyor, "Son zamanlarda birkaç nakliye şirketine yanlış bilgi verildiği ve yanlış adreslere gittikleri yönünde söylentiler var. Buralarda bir daha böyle bir şey olmayacak."

Küçük kelimeler. Küçük bir jest. Ama bizim de burada yaşadığımızı söylemek için gereken tek şey bu. Ve kimse bizimle uğraşamaz.

Teemu buz pateni pistinin dışında düşünceli bir şekilde duruyor. Beartown karanlık ve hâlâ aydınlık olan tek pencere Peter'ın ofisi. Bir insan kulübü için ne yapar? Kasabası için? Kime ? kimin yaşamasına izin verirsiniz? Sonunda Teemu Örümcek'i arar ve "Peter'ın evinin önüne taşıma kutusunu kim bıraktı?" diye sorar.

Örümcek şaşkınlıkla boğazını temizler. "Genelde kimin ne yaptığını bilmek istemezsin. Genelde ... her zaman ne dersin? 'Çok ileri gittiğinde sana haber veririm' mi?"

Bu doğru. Sürünün Teemu'yu koruma yöntemi bu. Hiç kimse onu bilmediği bir şey için sorumlu tutamaz. Diyor ki, "Çok ileri gittin. Bir daha yapma."

Örümcek'in kirli sakalı telefona sürtünüyor. "Biz değildik. Bazı gençlerdi, ayakta duran çocuklar. Kahretsin Teemu, herkesin nasıl hissettiğini biliyorsun! Çocuklar babalarının Hed'e giden tüm işlerden bahsettiğini duyuyor, sonra da bizim Peter'ın tribünleri söküp atmasından bahsettiğimizi duyuyorlar. Sadece seni etkilemeye çalışıyorlar! Memnun olacağını düşündüler!"

Teemu eliyle gözlerini kapatır ve derin bir iç çeker. "Onlara karşı çok sert olma. Sadece bunun tekrarlanmayacağından emin olun."

Örümcek tekrar boğazını temizler. "Taşıma kutusuyla ilgili iş ya da ... aileyi hedef alan herhangi bir şey ... ?"

Teemu'nun sesi daha da keskinleşiyor: "Biz insanlara saldırmayız. O piçler gittiğinde dimdik duracağız ve şu anda da dimdik duruyoruz ama kulüpteki insanlara saldırmıyoruz."

" ya ayakta durma alanı?"

Teemu ilk kez itiraf ediyor: "Bir politikacıyla görüştüm. Bir arkadaşla. Bize ayakta durma alanımızı geri verecek. Ve Peter Andersson bu kasabayı terk ettikten çok sonra bile ayakta kalmaya devam edeceğiz."

Karanlık çöktüğünde, Benji kulübelerin dışındaki çatıda oturmaktadır. Sigarasını söndürür ve sonunda bir karar verir. Sonra Beartown'a doğru tek başına yürür. Gölgelerde saklanmıyor, sokak lambalarının ışıltısının ortasında yürüyor. Okula gitmiyordu, eşcinsel olduğunu öğrendiklerinden beri neredeyse hiç kimse onu görmemişti. Ama şimdi burada, açık havada yürüyor.

Belki de aptalcadır. Ama er ya da geç herkesle yüzleşmek zorunda kalacak. Burası çok fazla saklanma yeri olamayacak kadar küçük bir kasaba ve o nereye gidebilir ki? Her şeyin normal olmasını istediğinizde ne yaparsınız? İşe gidersiniz. En iyisini umarsınız.

Bearskin'e girdiğinde bar sessizliğe gömülür. Yabancı biri bunu fark etmeyebilir, sohbetin, tartışmaların ve bardak şıngırtılarının her zamanki gibi olduğunu düşünebilirdi. Ama Benji'nin vücudundaki her hücre odadaki oksijenin çekildiğini duyar. Kıpırdamadan duruyor. Buraya gelmiş olması ona çılgınca gelebilir ama o hiçbir zaman yatakta hayaletlerden ve canavarlardan korkarak yatan bir çocuk olmadı. Tüm kapıları açmayı, tüm yatakları ters çevirmeyi, zaten yapacaklarsa hemen gelip onu almalarını söylemeyi tercih ederdi.

Beklemekten daha çabuk.

Bearskin'in arka tarafındaki bir masada oturan bir grup adam ayağa kalkar. Önce biri, sonra . Siyah ceketliler. Hiçbiri birasını bitirmiyor, bardakları gösterişli bir şekilde yarı dolu bırakılıyor. Onlar kapıya doğru yürürken herkes yoldan çekilir ama hiçbiri Benji'ye dokunmaz. Sadece sinsice geçip giderler. İki dakika içinde yaşlısı genci, kimi siyah ceketli, kimi ceketsiz, kimi avcı ceketli, kimi beyaz gömlekli bir düzine adam daha aynı şeyi yaptı.

Duygular karmaşıktır. Eylemler basittir.

Vidar barın arka tarafındaki masada oturan insanlardan biri. Gençken Spider'a eşcinsellerden neden bu nefret ettiğini sormuş. Spider hiç tereddüt etmeden cevap vermiş: "Çünkü bu iğrenç! Erkekler erkektir ve kadınlar kadındır ve bu sadece aradaki saçma sapan uydurma seks! Araştırmalar var, biliyor musun? Beyinlerinde bir şey eksik, madde ve başka kimlerde yok biliyor musunuz? Pedofiller, hayvanları beceren insanlar ve bu tür şeyler. Bu bir hastalık Vidar, onlar bizim gibi değil!"

Vidar o zaman buna inanmamıştı. Şimdi de inanmıyor. Ama Spider, Teemu ve diğerleri ayağa kalkıp dışarı çıktıklarında Vidar da aynısını yapıyor. Çünkü küçüklüğünden beri askerlerin birlikte hareket ettiğini öğrenmiştir. Benji'den nefret etmesi gerekmiyor, sadece kardeşlerini sevmesi gerekiyor. Bu hem karmaşık hem de hiç karmaşık değil.

Kapanış saatinden çok sonra, Ramona ve Benji hâlâ barda oturmaktadır.
Sadece ikisi.

"Bu ... insanların kafasında o kadar çok saçmalık var ki ... seninle ilgili bile olmayabilir," diyor Ramona çekingen bir şekilde, ama çocuğun yalan söylediğini bildiğini biliyor.

"Biralarını bırakmışlar. Benim gibi insanlarla içmek istemiyorlar," diye fısıldıyor Benji.

Sözleri kuru dallar gibi, en ufak bir ağırlıkta kırılıyor. Ramona iç geçiriyor. "Hepsini aynı anda kabul etmek çok zor Benjamin. Bir kadın koç, şu lanet politikacılar, sponsorların kulübün nasıl yönetildiğine karışması... insanları tedirgin ediyor. Her şey değişiyor. *Senden* nefret etmiyorlar. Sadece insanların bazı şeyleri sindirmek için biraz zamana ihtiyacı var."

"Benden nefret ediyorlar," diye düzeltiyor Benji.

Ramona viski bardağıyla çenesini kaşıyor. "Teemu ve çocuklar seni onlardan biri olarak gördüler, Benjamin. Durumu daha da kötüleştiren de bu. düşünmüş olabilir. Bilmiyorum. Böyle şeylerin sadece televizyonda olduğunu düşünmüş olabilirler. Böyle erkeklerin sadece büyük şehirlerde yaşadığını ve belirli bir şekilde giyindiğini düşünmüş olabilirler. Hayatları boyunca bunun bir insan hakkında ilk bakışta anlaşılabilecek bir şey olduğunu varsayarak yaşadılar. Ama siz . . . onlar gibiydiniz. Seninle içtiler, birlikte dövüştünüz, pistte adını bağırdılar. Sen bir semboldün, içlerinden birinin bu takıma, bu kasabaya liderlik edebileceğini kanıtladın... diğer tüm piçlerin onları yakalamak için dışarıda olduğunu hissettiklerinde. Sen onların dünyaya kafa tuttukları orta 1nger'dın. Uyum sağlamak zorunda olmadıklarını, her halükarda kazanabileceklerini, burada ormanda yaşayan bizlerin bize saldırmak isteyen herkesi alt edebileceğini kanıtlayan hayduttun."

"İstemiyorum. Kimseden umursamasını istemedim. Sadece her şeyin normalde olduğu gibi olmasını istiyorum."

Ramona iki eliyle Benji'nin kafasını sertçe kavrar. Ta ki kulakları düşecekmiş gibi hissedene kadar. Sonra bağırıyor, "Özür dileyecek bir şeyin yok, evlat. Beni duyuyor musun? *Hiçbir şey için!* Bu gece o kapıdan çıkan adamların hiçbirini savunmuyorum, sadece diyorum ki ... dünya çabuk dönüyor. Bizi çok sert yargılamayın. Her şey o kadar hızlı değişiyor ki bazılarımız her zaman ayak uyduramıyor. Burada oturup her türlü şey için 'kotalar' duyuyoruz ve sıranın bize ne zaman geleceğini merak etmek çok kolay. Bize ne zaman sıra gelecek? Kimseyi savunmuyorum evlat, sadece buradaki bazı insanların her saldırıya uğradıklarını hissettiklerini söylüyorum. Herkes onlara yaşam tarzlarının yanlış olduğunu söylüyor. Kimse kendisine zorla değişim dayatılmasından hoşlanmaz."

"Kimseyi hiçbir şey yapmaya zorlamıyorum. Sadece her şeyin normal olmasını istiyorum!"

Ramona onu bırakır. İç çeker. Biraz daha viski doldurur. "Biliyorum evlat. Olan oldu. Sadece yeni bir normale geçmemiz gerekecek, hepsi bu. Artık iki tür insan var. Bazılarının daha fazla zamana, bazılarının da daha fazla akla ihtiyacı var. İkinci grup için umut yok ama kafalarına vurmaya başlamadan önce birinci grupta kaç kişi olduğunu görmek için beklememiz gerekebilir."

Benji göz temasından kaçınıyor. "Sen de mi hayal kırıklığına uğradın?"

Ramona gülmeye başlar, öksürerek duman çıkarır. "Ben mi? Erkeklerle yatmak istediğin için mi? Seni tatlı çocuk, seni her zaman çok sevdim. Sana mutlu bir hayat diliyorum. Bu yüzden erkeklerle yatmak istediğin gerçeğine sadece üzülebilirim, çünkü sana burada ve şimdi söyleyebileceğim tek şey, erkeklerle mutlu olmanın imkansız olduğu. Onlar bir sürü lanet beladan başka bir şey değildir!"

OceanofPDF.com

38

Oyun

Bir buz hokeyi maçı olacak. Beartown Buz Hokeyi, Hed Hokey'e karşı. Ülkenin geri kalanı bunun gerçekleştiğinin farkında bile değil; burası dışında kimsenin umurunda değil. Ama burada herkesin umurunda.

Bazı insanlar kendi başlarına deneyimlemedikleri şeyleri anlayamazlar. Dünya nüfusunun ezici çoğunluğu tüm hayatları boyunca bir hokey oyununun sadece bir hokey olduğu inancıyla yaşayacak. Sadece aptalca bir oyun. Hiçbir şey ifade etmediği inancıyla.

Şanslı bir konumdalar. Bütün bunları yaşamak zorunda değiller.

Aileniz için ne yapardınız? Sen ne yapmazdın?

Hog'un hiç kartviziti olmadı ama üzerinde dört şey : "Hokey oyuncusu. Araba tamircisi. Üç çocuk babası. Ann-Katrin'in kocası." Hâlâ kafasının içinde şarkı söylüyor, hâlâ ayaklarının üzerinde dans ediyor, onun durmasına asla izin vermeyecek. Garajdaki işini normal bir günde olduğu gibi bitirir, her şey bir daha asla normal olmayacak olsa da. Eve girdiğinde, en büyük oğlu Bobo bulaşıkları yıkamaktadır. Cenaze levazımatçısına gidip cenazeyi ve yakma işlemini organize eden Bobo'ydu. Sonra diğer her şeyle o ilgilenmeye başladı. Masada yemek var, küçük çocuklar yemek yiyor ve Bobo çamaşırları yıkıyor. Annesinin eskiden yaptığı her şeyi. Hog masaya oturduğunda sertçe yutkunuyor.

Böylece küçük çocuklar onun parçalandığını görmezler. Sonra Bobo'ya "Sen de gidip oyunda oynamalısın" der.

Bobo fısıldıyor, "Burada bana ihtiyaç var. . . Hala yıkanmam gerekiyor ve-" "Harry Potter!" diyor küçük kardeşi, kız kardeşi onu sustursa da.

"Evet, bu gece biraz Harry Potter okuyacağım. Her zaman yaptığım gibi," diye söz veriyor Bobo, bulaşık kâsesine bakarken gözlerini kırpıştırıyor.

Hog çiğniyor, kendi göz kırpmalarını tabağına yönlendiriyor. "Bu çok güzel. Gerçekten güzel."

"Teşekkürler," diye fısıldıyor Bobo.

Küçük çocuklar dişlerini fırçalamaya gidene kadar başka bir şey konuşmazlar. Sonra Hog ayağa kalkar, tabağını yıkar ve Bobo'nun kulağına bir emir fısıldarken ona sarılır: "Bu gece o lanet Barry Trotter'ı okuyabilirim. Nasıl yapıldığını öğrenmenin zamanı gelmişti. Ne duyuyor musun?"

Bobo sessizce başını sallar. Hog yanaklarını tutar ve "Sen ve ben bunu atlatacağız, çünkü annem başka türlü bizi asla affetmeyecek. Şimdi git ve oyununu , çünkü annem her yerden bizi izliyor olacak. Tanrı, melekler ya da her ne varsa, en büyük oğlunun Beartown A takımındaki ilk maçını izlemesini engelleyemez!"

Bobo çantasını hazırlar. Kapıdan çıktığında, Hog diğer çocukların gitmelerine izin verilmesi için yalvarıp yakarmalarını bekler. Ama yapmazlar. Bunun yerine ellerinde hokey sopaları ve tenis toplarıyla merdivenlerde durup "Oynamak ister misin baba?" diye sorarlar.

Hog büyük oğlunun ilk A takım maçına gidişini izler ve ardından iki küçük çocuğuyla garajda hokey oynar. Saatlerce mücadele ediyor, terliyor ve topu kovalıyorlar. Sanki önemli olan tek şey buymuş gibi. Çünkü o anda öyledir. Ve bütün mesele de bu.

Siz aileniz için ne yapardınız?

Peter Andersson evden yola çıkmadan önce evin içinde oda oda dolaşıyor. Kira mutfakta dizüstü bilgisayarı ve bir kadeh şarabıyla oturmaktadır.

"Maça gelmek ister misin?" diye sorar pek de umutlu olmadan.

"Çalışmam gerek," diye yanıtlıyor tahmin edilebileceği gibi.

Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlar. En azından bunu yapıyorlar. İlerliyor ve Maya'nın odasının kapısını çalıyor. "Sen . . . I . . . Ben şimdi maça gidiyorum," diye fısıldar.

"Çalışmam lazım baba. İyi şanslar!" diye kapının diğer tarafından.

Anne ve kızı bunu söylüyor çünkü bu onun için işleri kolaylaştırıyor. Ona her şey yolundaymış gibi davranması için bir şans veriyorlar. Leo'nun kapısını da çalıyor ama Leo evde değil. Çoktan Hed'e gitmiştir. Maçı ayakta izlemeyi planlıyor.

Peter onu durdurması gerektiğini biliyor. Oğlunu cezalandırması gerektiğini. Ama tek yaptığınız oğlunuzun sizinle hokey maçlarına gelmesi için dırdır etmekken bunu nasıl yaparsınız?

Ana aynanın önünde durmuş kıyafetini seçmeye çalışmaktadır. Nasıl görünmesi gerektiğine dair hiçbir fikri yok. Binlerce hokey maçına gitmiştir ama Vidar'ın oynadığı bir maça hiç gitmemiştir. Aptalca bir fantezi ama Vidar'ın tribünlere doğru dönmesini ve kendisini görmesini istiyor. Ve onun iyiliği için orada olduğunu fark etmesini. Babası alt kattaki mutfakta tökezliyordu. Bir şeyi deviriyor, sonra başka bir şeyi. Onun küfür ettiğini duyuyor. Babasının içki içmesi içini sızlatıyor. Planladığı kadar dikkatli seçmeden birkaç kıyafet giyiyor, çünkü babası yardıma ihtiyaç duyacak kadar sarhoş olmadan önce evden çıkmak istiyor. Onun kötü versiyonunun bu oyunu çalmasına izin vermek istemiyor. ondan. Bugün değil.

Kapıya ulaştığında ona sesleniyor ve ilk düşüncesi onu duymamış gibi davranmak oluyor, ama sesindeki bir şey onu kısa kesiyor. Çok net, çok kararlı, alışılmadık bir şey. Arkasını döner. Babası duş almış, saçlarını taramış ve temiz bir gömlek giymiş. Arkasındaki mutfak

toparlamış. Geri dönüşüm kutusunda şişeler var ve lavaboya dökmüş.

"Maçta iyi eğlenceler. Paraya ihtiyacın var mı?" diye soruyor kararsızca.

Uzun bir süre iyi babasına bakar. Kötü olan şu anda çok uzakta görünüyor. "Nasıl hissediyorsun?" diye fısıldıyor.

"Tekrar denemek istiyorum," diye fısıldıyor.

Bunu daha önce de söylemişti. Bu ona inanmasını engellemiyor. Bir an tereddüt ediyor, sonra "Yürüyüşe çıkmak ister misin?" diyor.

"Maça gitmiyor musun?"

"Seninle yürüyüşe çıkmayı tercih ederim baba."

Onlar da öyle yapıyor. İki kasaba birden hokey maçına giderken, bir baba ve kızı her zaman kendilerine ait olan ormanda yürüyüşe çıkarlar. O, kız ve ağaçlar. Bir aile.

Bobo görünmez bir taş sırt çantası taşıyarak Beartown'dan geçer. Buluşma noktasına geç varır ama kimsenin umurunda değildir ve Zackell onun fark etmemiş gibidir. Amat, Hed'e giden takım otobüsünde Bobo'nun yanına oturur ama ne bilemez. Bu yüzden hiçbir şey söylemezler.

Hed'in buz pistinin önündeki park alanı insanlarla dolu ve maçın başlamasına daha uzun bir süre olmasına rağmen kuyruklar var. Pist dolacak, kasabalar kargaşa içinde, nefretin büyümesi için bolca zaman var. Bu bir savaş olacak. Otobüs sessiz. Tüm oyuncular kendi şeytanlarıyla boğuşuyor.

A takımı üyeleri otobüsten inip koridora, koridor boyunca ilerleyip soyunma odasına girdikten ve hepsi oturduktan sonra yaşlı oyunculardan biri ayağa kalkar. Elinde bir rulo bantla Bobo'ya doğru yürür.

"Annenin adı neydi?" diye soruyor yaşlı oyuncu.

Bobo şaşkınlıkla bakar. Sertçe yutkunur. "Annem mi? Ann . . . Ann-Katrin. Adı ... adı ... idi. Ann-Katrin."

"'K' ile mi yoksa 'C' ile mi?" diye sorar yaşlı
oyuncu. "'K," diye fısıldar Bobo.

Yaşlı oyuncu bir bant şeridine "Ann-Katrin" yazar. Bobo'nun formasının koluna yapıştırır. Sonra işlemi tekrarlar ve bandı kendi koluna yapıştırır. Bant rulosu soyunma odasında sessizce dolaşır. Bobo'nun annesinin adı her kolda.

Amat buzun üzerinde kayıyor. Çocukluğu boyunca yaptığı gibi, ısınmak için etrafta, etrafta, etrafta kaymaya başlar. Normalde hiçbir şey duymaz, pistte kaç kişi olursa olsun bu konuda iyidir. Her şey arka plandaki gürültüye dönüşür ve o da pistin diğer ucundaki kişiyi önemsiz kılan bir konsantrasyon alanına girer. Ama bugün farklı. Gürültüyü ve bağırışları bir şey bozuyor: onun adı. Bir yerlerde birkaç kişi bunu haykırıyor. Daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle. Tekrar ve tekrar. Ta ki Amat yukarı bakana kadar. Sonra tezahürat daha da yükseliyor.

Bir köşede, tam tepede, koltuklarında zıplayan bir grup aptal duruyor. İki takıma da tezahürat yapmak için değil, tek bir oyuncu için oradalar. Çünkü o Hollow'dan. En basit, en güzel, en önemli şeyi söylüyorlar: "AMAT! İÇİMİZDEN BİRİ! AMAT! İÇİMİZDEN BİRİ! AAAMAT! BİZDEN BİRİ!"

Fatima Hed'deki piste tek başına gelir ama elinde iki bilet vardır. Maçı yanındaki boş koltukta, Ann-Katrin'in koltuğunda izliyor. Amat buza çıktığında ayağa kalkıp tezahürat yapıyor, Bobo çıktığında ise iki kat daha yüksek sesle tezahürat yapıyor. Bobo'nun oynadığı her maçta ve küçük kardeşlerinin oynadığı her maçta bunu yapar. Hayatları onları nereye götürürse götürsün, tribünlerde her zaman iki kişiye yetecek kadar yüksek sesle tezahürat yapan çılgın bir kadın olacak.

Neden herkes takım sporlarını sever? Bir grubun parçası olmak istediğimiz için mi? Bazı insanlar için cevap basitçe bir takımın bir aile olduğudur. İhtiyacı olan herkes için

fazladan bir tane ya da ilk hiç yoktu.

Vidar Rinnius çocukken her çocuk gibi hokey oynamayı çok severdi. Ancak diğer tüm çocukların aksine, tribünleri daha da çok seviyordu. Bir seçim yapmak zorunda kalırsa asla buzu tercih etmeyeceğine dair kendine hep söz verirdi. Küçükken bunu Teemu'ya söylediğinde Teemu gülümsedi ve "Bu bizim kulübümüz, bunu unutma" dedi. Tüm oyuncular kulüp değiştirdiğinde, genel menajerler ve koçlar daha fazla para veren kulüplere geçtiğinde, sponsorlar bizi yüzüstü bıraktığında ve politikacılar satıldığında, biz hala burada olacağız. Ve daha da yüksek sesle şarkı söyleyeceğiz. Çünkü burası hiçbir zaman onların kulübü olmadı. Her zaman bizim kulübümüzdü."

Vidar bugün takım otobüsünde oturuyordu, eşyaları soyunma odasındaydı ama o orada değildi. Onun yerine siyah bir ceket giyip tribüne çıkıyor, kardeşinin yanında yerini alıyor ve bağırıyor: "BİZ ! BİZ AYILARIZ! BİZ ! BEARTOWN'DAN AYILAR!"

Teemu ona bakıyor. Belki de küçük kardeşine soyunma odasına geri dönmesini, onu buzda daha iyi bir hayatın beklediğini söylemek istiyor. Ama Sürü onların ailesi ve kulüp de onlara ait. Bu yüzden kardeşinin saçını öpüyor. Woody ve Spider, Vidar'ı kucaklıyor, 1. ellerini onun kenetliyorlar. Ve şarkı söylüyorlar, daha yüksek sesle, daha ısrarla:

"Biz ayılarız! Biz ayılarız!"

Aşk ve nefret. Sevinç ve keder. Öfke ve bağışlama. Spor, bu gece her şeye sahip olabileceğimiz vaadini taşır. Bunu sadece spor yapabilir.

Pistin bir ucunda, Hed taraftarlarının ayakta durduğu alanda, ses duvarı hiçbir şey geçemeyene kadar yükseliyor. Tezahüratlarına *şımarıklık* karışıyor. Bundan birkaç yıl sonra tribündeki çoğu kişiye sorarsanız, sadece mahcup bir şekilde öksürüp mırıldanacaklardır: "Bu sadece hokey ... zarar verme amacı yok ... sadece savaşın sıcağında söylediğiniz bir şey. Ne olduğunu biliyorsunuz.

işte! Bu sadece hokey!" Tabii ki öyle. Biz kendi takımımızı destekleriz, siz de kendi takımınızı ve elimizden her küçük zayıflıktan faydalanırız. Eğer belden aşağı vurma şansımız olursa, sizi incitecek, dengenizi bozacak her şeyi yaparız. Çünkü biz de aynı şeyi istiyoruz: Kazanmak. Böylece Hed'in tribünlerindeki taraftarlar gelen en basit, en acımasız ve en kötü şeyleri söylüyorlar.

Beartown Buz Hokeyi'nin en iyi oyuncusu eskiden Kevin Erdahl'dı. Kulübün genel müdürünün kızı Maya Andersson'a tecavüz etti. Kevin'in en iyi arkadaşı Benjamin Ovich homoseksüel. Ne bekliyorduk ki? Tüm bunlar hakkında tezahürat yapmayacaklarını mı? Bizden nefret eden o insanlar?

Sesleri binleri bulmuyor ama alçak çatılı küçük bir arenada birçok kişinin sessizliği, bazılarının tezahüratlarının sanki herkes aynı şeyi haykırıyormuş gibi duyulmasına neden olabiliyor. Kırmızı taraftarlar tribünün Beartown bölümüne, Pack'e doğru dönüyor ve kükrüyor: "İbneler! Fahişeler! Tecavüzcüler!"

Görmezden gerektiğini söylemek kolay. Sizi etkilemesine izin vermeyin. Bu sadece hokey. Sadece kelimeler. Hiçbir anlamı yok. Ama yeterince tekrarlayın, yeterince yüksek sesle bağırın, tekrarlayın, tekrarlayın, . Ta ki içine işleyene kadar. Yüz kırmızı kol buzun üzerinde, doğrudan yeşil taraftarları işaret ediyor. Sözleri çatıda gürlüyor ve duvarlarda yankılanıyor. Tekrar. Tekrar. Tekrar. Tekrar.

QUEERS!

SÜRTÜKLER!

TECAVÜZCÜLER!

OceanofPDF.com

39

Şiddet

Pistin oturulan kısmında Peter Andersson tezahüratları duymaktan kendini alamıyor. Görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor ama bu mümkün değil. Bir sonraki sıraya doğru eğilir, Sune'nin omzuna dokunur ve "Benji nerede?" diye sorar.

"Ortaya çıkmadı," diye yanıtlıyor Sune.

Peter arkasına yaslanır. Hed hayranlarının sözleri tavana çarpıp geri sekiyor ve ona yanan yağ gibi çarpıyor. O da ayağa kalkıp bağırmak istiyor, ne olursa olsun bağırmak. Bu sadece lanet olası bir hokey maçı ve şimdi ne değeri var? Peter bunun için ne kadarını feda etti? Ailesine ne kadar acı çektirdi? Kızını? Karısı evde kaldığında ve oğlu babasından ziyade holiganlarla birlikte olmayı tercih ettiğinde bir adam kaç tane kötü karar almış olmalı? Peter'ın yaptığı onca şeyden sonra Beartown Hockey bu maçı kazanamazsa, bu onun değerini ne yapar? İdeallerini sattı, sevdiği her şeyle kumar oynadı. Eğer kulüp Hed'e karşı kaybederse, her şeyini . Buna başka türlü bakamayız.

"İbneler! Fahişeler! Tecavüzcüler!"

Peter sessizce Hed'in tribününde çığlık atan insanlara bakıyor ve her kötü olmasını diliyor. Eğer Beartown bu gece liderliği ele geçirirse, eğer takım bu insanları ezme ve her bir arzularını yok etme şansını yakalarsa

Peter yarın yataktan kalkarken, takımının onları rahat umuyor. Onları suPer görmek istiyor.

Bir noktada neredeyse herkes bir seçim yapar. Bazılarımız bunun farkına bile varmaz, çoğumuz bunu önceden planlayamayız, ancak her zaman hayatımızın geri kalanı için sonuçları olan bir yol yerine başka bir yolu seçtiğimiz bir an vardır. Kendi gözümüzde olduğu kadar başkalarının gözünde de nasıl insanlar olacağımızı belirler. Elisabeth Zackell, sorumluluk hisseden hiç kimsenin özgür olmadığını söylerken haklı olabilir. Çünkü sorumluluk bir yüktür. Özgürlük ise bir zevktir.

Benji, kulübelerdeki müştemilatlardan birinin çatısında oturmuş, kar keklerinin yere inişini izliyor. Oyunun başlamak üzere olduğunu biliyor ama orada değil. Nedenini açıklayamıyor; eylemlerini haklı çıkarma ya da rasyonalize etme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştır. Bazen içgüdüsel olarak aptalca şeyler yapıyor, bazen de aynı nedenle yapmıyor. Bazen bir şeyleri çok az , bazen de çok fazla.

Çatıda onun yanında üç kız kardeşi, Adri, Katia ve Gaby oturuyor. Yerde, karın içine itilmiş sallantılı bir masanın yanındaki sandalyede ise anneleri oturuyor. Çocukları için neredeyse her şeyi yapar ve yapmıştır da ama buzlu bir müştemilatın çatısına oturmak için merdivene tırmanmak ve arkasını ıslatmak onun sınırlarını aşan bir şeydir.

Ovich ailesi, üyeleri her zaman aynı şeyleri sevmemiş olsa da hokeyi her zaman sevmiştir. Adri oynamayı ve maçları izlemeyi severdi, Katia oynamayı severdi ama izlemeyi sevmezdi, Gaby hiç oynamadı ama Benji oynadığında izlerdi. Anneleri her zaman sinirli bir şekilde soruyor, "Neden üç periyot olmak zorunda? İki ders yeterli değil mi? Bu insanların hiçbiri doğru düzgün yemek yemiyor mu?" Ama ona bir tarih ve on yıl önceki bir maçı verirseniz, size oğlunun gol atıp atmadığını söyleyebilir. Çok mücadele edip etmediğini. Gururlu mu yoksa kızgın mı olduğunu. Çoğu zaman ikisini de. Kız kardeşler erkek kardeşlerinin yanında rahatsız bir şekilde sallanırlar. Hava soğuk, sadece dondurucu sıcaklık yüzünden değil.

"Maça gitmemizi istemiyorsan gitmeyiz," diyor Gaby sessizce. "Eğer gerçekten, gerçekten, gerçekten gitmemizi istemiyorsan . . . ." diyor Katia.

Benji ne diyeceğini bilemez. En önemlisi, olanlardan sonra, ailesini bu duruma soktuğu için kendinden nefret ediyor. Onlara yük olmak istemiyor, onun adına mücadele etmek zorunda kalmalarını istemiyor. Bir keresinde başka bir çocuğun annesi ona şöyle demişti: "Sen bir melek olmayabilirsin Benjamin. Ama sevgili Tanrım, bir erkek rol modelinin eksikliğini hiç çekmedin. Tüm iyi özelliklerin kadınlarla dolu bir evde yetişmiş olmandan kaynaklanıyor." Benji her zaman onun yanıldığını söyleyecektir, çünkü onları tamamen sıradan kadınlarmış gibi göstermiştir. Onun için öyle değillerdi. Kız kardeşleri babalarının yerini almak için ellerinden geleni yaptılar, küçük kardeşlerine avlanmayı, içmeyi ve dövüşmeyi öğrettiler. Ama aynı zamanda ona dostluğu asla zayıflıkla ya da sevgiyi utançla karıştırmamasını da öğrettiler. Ve onların hatırı için şimdi kendinden nefret ediyor. Çünkü o olmasaydı, Hed'e gitmemeyi düşünmezlerdi bile.

Sonunda Adri saatine bakar ve "Seni seviyorum küçük kardeşim ama ben maça gidiyorum" der.

"Ben de gidiyorum!" diye bağırıyor anneleri aşağıdan.

Çünkü o ve Adri, Ayı Kasabası'ndan önceki hayatı hatırlayacak kadar büyükler. Diğer çocuklar çok küçüktü ama Adri ailenin nelerden kaçtığını ve burada ne bulduklarını hatırlıyor. Bir yuva kurmak için güvenli bir yer. Burası onların kasabası. Benji Adri'nin elini nazikçe okşuyor ve fısıldıyor, "Biliyorum."

Adri onu yanağından öper ve iki farklı dilde onu sevdiğini fısıldar. Aşağı indiğinde Katia ve Gaby tereddüt eder ama sonunda onu takip . Maça gitmelerinin nedeni evde kalmalarıyla aynıdır: kardeşlerinin ve kasabalarının iyiliği için. Benji'nin de oynamasını isterler ama söyledikleri hiçbir şeyin onun fikrini değiştirmeyeceğini bilirler. Çünkü sonuçta o da bu ailenin bir üyesi ve muhtemelen diğer katırları "bir Ovich kadar inatçı" olmakla suçlayan katırlar da vardır.

Benji, annesi ve kız kardeşleri arabaya binene kadar çatıda kalıyor. Tek başına sigara içiyor. Sonra aşağı iner, bisikletini alır ve ormana doğru yola koyulur. Ama Hed'e doğru değil.

Çocuklar hokey oynamaya ilk başladıklarında, onlara tek yapmaları gerekenin ellerinden gelenin en iyisini yapmak olduğu söylenir. Bu yeterlidir. Herkes bunun bir yalan olduğunu bilir. Herkes sporun eğlenmekle ilgili olmadığını bilir; ePort açısından değil, sadece sonuçlarla ölçülür.

Beartown Buz Hokeyi oyuncuları piste kollarında bir annenin ismiyle giriyor deplasman maçı olmasına rağmen arenanın büyük bir kısmı BEARTOWN AGAINST THE REST yazan yeşil tişörtlerle dolu. Siyah ceketli adamlar ayakta durma alanlarından birinin üzerinde, kendi sahalarında yıkılacak olana benzer bir pankart açıyor ve sözler Hed'in taraftarları kadar Peter Andersson'a da yönelik: "Yeterince sert olduğunuzu düşünüyorsanız gelin ve bir deneyin!"

Oyun üzerinde başlar. Ses dayanılmazdır, insanların kulakları patlamaya başlar ve Beartown Buz Hokeyi'nin oyuncuları ellerinden geleni yaparlar. Hayatları için savaşırlar. Ellerindeki her şeyi verirler. Ellerinden gelenin en iyisini yaparlar. Ama Vidar tribünlerde ve kimse Benji'nin nerede olduğunu bilmiyor. Kaleci ve kaptan. Belki Beartown kazanmayı hak ediyor, belki peri masalı gibi bir son onlar için adil olurdu ama hokey ölçülmez. Hokeyde sadece goller sayılır.

Hed sayı yaptı. Sonra tekrar. Sonra tekrar ve tekrar.

Kırmızı tribünden gelen şarkılar kulakları sağır ediyor. Peter Andersson duymuyor ama. Kulaklarındaki çınlama, kalbinin kırılma sesidir.

Kamp alanında öğretmen çoktan eşyalarını toplamıştır. Çantaları arabada. Yine de küçük kulübenin mutfağındaki masada oturmuş, ağaçların arasından hüzünlü gözleri ve vahşi bir kalbi olan birinin çıkmasını umarak pencereden dışarı bakmaktadır. Sonunda beklediği Benji'yi görür.

O kadar uzun ki ilk başta hayal sanıyor. Öğretmen ayağa kalkar ve içindeki tüm kelimeleri toparlamaya çalışırken kapının açılma sesiyle kalbi yerinden fırlar ve kendini Benji'nin dudaklarına bakarken bulur.

"Ben ... bir şeyler yazmaya çalışıyordum ... . ." diyor özür dileyerek, beceriksizce masanın üzerindeki kalemi ve boş kâğıdı işaret ederek.

Benji hiçbir şey söylemiyor. Kulübe soğuk ama öğretmenin üzerinde ince beyaz keten bir gömlek var. Pantolonunun dışına sarkmış, pazar sabahı saçları gibi buruşmuş; sıcak bir ten ve taze çiş kokuyor. Benji ağzını açıyor ama ağzından bir şey . Kulübenin etrafına bakar; tüm giysiler gitmiş, tüm kişisel eşyalar kaldırılmıştır. Belki de öğretmen Benji'nin bakışlarında bir eleştiri sezmiştir, çünkü Benji utanarak mırıldanır: "Ben senin kadar cesur değilim Benjamin. Ben burada kalıp savaşacak türden bir insan değilim."

Ön kapıda hâlâ bıçağın açtığı derin bir iz var. Benji elini uzatıp son bir kez tenine dokunuyor. Fısıldar, "Biliyorum."

Öğretmen elini yanağına götürür, çok gözlerini kapatır ve şöyle der: "Eğer başka bir yerde olmak istersen ara. Belki bir yerde bizim için her şey daha farklı olabilirdi."

Benji başını sallar. Belki de başka bir yerde olabilirlerdi. Daha fazla bir şey.

Öğretmen arabasına bindiğinde aklına filozofun sözü gelir: "İnsan, olduğu şey olmayı reddeden tek yaratıktır." Kimin yazdığını hatırlamaya çalışır. Albert Camus, belki? Beartown'dan geçerken, yol boyunca ve ormandan çıkarken zihnini bununla meşgul eder, çünkü bu kelimelere yeterince konsantre olursa, diğer tüm duygular alt edemez ve önündeki yolu görmesini engelleyemez.

Arabanın çok gerisinde Benjamin Ovich bisikletine biner ve farklı bir yöne doğru yola koyulur. Belki bir gün özgür olacaktır. Ama bugün değil.

Hed Hockey ikinci periyodun sonlarına doğru durumu 4-0'a getirdiğinde, Hed'den dört çocuk gizlice tribünün karşısına geçer. Onlar sadece okul çocukları, bu yüzden bu iş onlara verildi, çünkü kimse onlardan şüphelenmeyecekti. Dikkat çekmemek için kırmızı forma bile giymiyorlar. Dün akşam geç saatlerde erkek takımının antrenmanı sırasında özel olarak kaçırılmış çöp torbaları taşıyorlar. Torbaların içindekileri düşmana atacaklar. Doğru zaman geldiğinde, Beartown taraftarlarının ruhları kırılma noktasına geldiğinde, onları uçurumun kenarına itmek için.

Pistin kırmızı kısmındaki pek çok insan bunun sadece oyunun parçası, tamamen sembolik, sadece hokey olduğunu söyleyecektir. Hatta belki de "sadece bir şaka." Rakiplerinizin canını yakmak ve onları kızdırmak için yaptığınız türden bir şey. Fethetmek. Yok edin. Yok edin.

Çocuklar, biri onları nihayet fark etmeden önce, Beartown taraftarlarının ayakta durduğu alana çok yakın olan pistin kenarından gizlice geçmeyi başardılar. Ama çok geçtir. Çocuklar çantalardan birbiri ardına yüzlerce dildo ve diğer seks oyuncaklarını çıkarır. Vibratörler siyah ceketli adamların üzerine yağıyor, kamburlaşmış formlarına füze gibi çarpıyor. Ve pistin diğer ucundaki kırmızı standdan daha nefret dolu, daha tehditkâr sloganlar :

"QUEERS! SÜRTÜKLER! RAPİSTLER! QUEERS! SÜRTÜKLER! RAPİSTLER!"

Teemu Rinnius hakkında istediğimizi söyleyebiliriz, çünkü o bizim hakkımızda istediğini söylüyor. Onun deneyimine göre şiddetle ilgili her tartışma neredeyse herkesin ne kadar ikiyüzlü olduğunu ortaya koyuyor. Ona soracak , çoğu kadın ve erkeğin şiddet uygulamadığını ve bunun sebebinin de "ahlaklarının" onları durdurması olduğuna inandıklarını söyleyecektir. Teemu'nun onlar için tek bir kelimesi var: "Yalancılar." Ellerinden gelse gerçekten şiddet uygulamayacaklar mı? Diğer sürücüler onlara sataştığında? İnsanlar iş yerinde onlarla uğraştığında? İnsanlar barda eşleriyle, okulda çocuklarıyla ya da huzurevinde ebeveynleriyle uğraştıklarında? Ortalama bir ipotek ödeyen Labrador sahibi kaç bin kez gerçekten bir insan olmayı hayal eder? Teemu, sıradan insanların

İnsanların şiddete başvurmamasının ahlaki değerlerle hiçbir ilgisi yoktur ve eğer bundan kurtulabileceklerini düşünselerdi insanlara zarar vermekten çok mutlu olurlardı. Şiddete başvurmamalarının tek nedeni şiddetin için bir seçenek olmamasıdır.

Savaşamazlar, o güce, sayıların ağırlığına ya da nüfuza sahip kimseyi tanımıyorlar. , arabalarından inip korna çalan salağın üzerine atlarlar, veli toplantısında ailelerine hakaret eden babayı döverler, kendini beğenmiş garsonu duvara dayayıp hesabı yemeye zorlarlardı. Teemu bundan emin.

O ve Vidar gençken, kardeşler bir ifadeden diğerlerinden daha fazla nefret etmeyi öğrenmişlerdi. Onlara pek çok şey deniyordu: "Cimri piçler!" "Hırsızlar!" Ama onları en çok etkileyen "Orospu çocukları" oldu. Okuldaki tüm çocuklar bunu diğerlerinden daha fazla kullanıyordu. Teemu ve Vidar'ın anneleri aynı ama babaları farklıydı ve kardeşlerden biri sarışın diğeri esmer olunca, bu her okul bahçesinde açık bir davetiye anlamına geliyordu. Herkes susana kadar kavga ettiler ama bazı kelimeler içlerinde yankılanmayı asla bırakmadı. Fahişenin çocukları. Fahişenin çocukları. Fahişenin çocukları. Fahişe. Fahişe. Fahişe.

Şimdi Teemu ve Vidar pistte Spider ve Woody'nin yanında duruyorlar. Spider, küçükken duşta ıslak havlularla kırbaçlanmış ve "ibne" olarak adlandırılmıştı. Woody, Teemu onu eve geri sürüklemeden önce, kuzeninin tecavüze uğradığı ülkede bulabildiği herkesle dövüşmek için gençken bir uçağa binmeye hazırdı.

Onlar aziz değiller, altın gibi kalpleri yok ve haklarında söylenen en kötü şeylerin çoğu doğru. Ama Woody ilkbaharda Teemu'ya gidip Pack'in, çok sevdikleri kulüplerinin gördüğü en iyi oyuncu olan Kevin Erdahl'a karşı durması gerektiğini söylediğinde Teemu da ona katılmıştı çünkü okulda insanların Maya Andersson'a ne dediklerini biliyordu.

Ve şimdi pistin diğer ucundaki kırmızı taraftarlar "QUEERS! SÜRTÜKLER! RAPİSTLER!"

Hed taraftarları bunların hiçbirini bilmiyor. Sadece akıllarına gelen en kötü hakaretleri, can yakacağını düşündükleri, göğsünde ayı olan herkesin derisinin altına herhangi bir şeyi bağırmaya çalışıyorlar. Başarıyorlar da. Dildo yağmuru siyah ceketli adamlara çarpmaya başlar başlamaz, sekiz tanesi tribünlerden aşağı iniyor. Ceketlerini çıkarıyorlar ve beyaz gömlekli diğer sekiz adam ceketlerini giyip yerlerini alıyorlar. Güvenlik görevlileri Teemu, Vidar, Spider, Woody ve diğer dört kişinin bir koridora girip bir kapıdan geçerek bodruma indiklerini fark etmezler.

Şiddet çoğu insan için bir seçenek değildir. Ama Sürü çoğu insan değil.

Leo Andersson on iki yaşındaydı ve Teemu Rinnius'un Spider'a dönüp "Adamları topla" dediğini asla unutmayacaktı. Sadece sert çekirdekli olanları." Teemu' kısa bir baş hareketiyle neredeyse görünmez bir işaret verdiğini ve yedi adamın hemen arkasına yerleştiğini. Sert çekirdek, Sürü'nün merkez birimi, içlerinde en tehlikeli olanları.

Leo, diğer adamların siyah ceketlerini giyip korumaların görüşünü engellediğini ve sert grubun tribünü terk edip hademenin deposunun yanındaki karanlık koridordaki bir kapıya doğru koştuğunu gördü. Hed'deki pistin altında bir bodrum var, çoğu insan varlığından bile haberdar değil, ancak birkaç hafta önce ışıklarda sorun çıktı ve bir grup elektrikçi . İçlerinden biri bodruma inmek zorunda kaldı çünkü orada bir devre kesici olduğunu söyledi. Kapıcı bir an bile bunda şüpheli bir şey olduğunu düşünmemiş. Elektrikçi ayı dövmesini göstermemeye dikkat ediyordu.

Leo Andersson onlarla birlikte o bodruma girebilmeyi ne kadar çok istediğini asla unutmayacak. Bazı çocuklar profesyonel hokey oyuncusu olmayı hayal eder. Durup izlerler ve buza çıkabilmeyi dilerler. Ama bazı çocukların başka hayalleri vardır. Başka idolleri.

Arenanın bodrumundaki koridora doğru ilerliyorlar. Sekiz kişi. En . Hiçbir şey onları durduramamalı ama bir adam durduruyor. Yollarının ortasında tek başına duruyor. Yanında arkadaşı yok, silahı yok ve diğer taraftan kapıların açılmasını engellemek için arkasındaki kapıların kollarına bir süpürge sıkıştırmış. Benji kendi iradesiyle kendini onlarla birlikte bir koridora kilitlemiştir.

Buraya gelmek istemedi. Olmayı tercih edeceği başka bir yer yoktu.

Kamp alanından Hed'deki piste kadar karda, gözleri rüzgârda bisiklet sürdü. İçeri girdiğinde maç ikinci periyodun son dakikalarına gelmişti ve tüm gözler buzun üzerindeydi. Benji skor tabelasına baktı. Hed 4-0 öndeydi. Tezahüratları duydu, bir taraftaki kırmızı nefret denizini ve diğer taraftaki siyah ceketleri gördü. Dildo yağmurunu gördü. Diğer herkes şok içinde bakarken, Benji tribünlerden aşağı inmenin bir yolunu aradı. Teemu, Vidar ve diğer altı kişi ceketlerini çıkarır çıkarmaz, Benji nereye gittiklerini zaten biliyordu.

O bodrumda daha önce de bulunmuştu. Büyürken Hed Arena'da yüzlerce deplasman maçı ve turnuva oynamıştı ve kimse pistlerde huzur içinde biraz uyuşturucu içebileceğiniz sessiz köşeler bulma konusunda Benji'den daha iyi olamazdı.

Böylece bodrum katını kullanarak bir durma alanından diğerine geçebileceğinizi biliyor. Düşmanın ortasında görünmek için. Bomba gibi.

Teemu bodrumun yarısında durur. Etrafındaki adamlar da durur. Woody ve Spider diğerlerinin önünde Teemu'nun bir yanında, küçük kardeşi Vidar ise diğer yanındadır. Teemu dar koridoru kapatan on sekiz yaşındaki çocuğa bakıyor ve ona tek bir şans veriyor. "Yoldan çekil, Benji."

Benji yavaşça başını sallar. Yıpranmış ayakkabılar, gri eşofman altı ve beyaz bir tişört giyiyor. Küçük görünüyor. "Hayır."

Teemu'nun sesi amansız: "Sana bir daha söylemeyeceğim ..."

Benji'nin sesi titriyor; bunu daha önce hiç duymamışlardı. "Canına okumak istediğin kişi benim. Başka kimse değil. O yüzden gidin. İşte . Bazılarınız beni geçecek, bunu biliyorum. Ama bazılarınız geçemeyecek."

Ardından gelen sessizliğin keskin pençeleri var. Teemu'nun sesi bir an durgunlaşıyor, sonra hırlıyor: "Sana bizden biri gibi davrandık Benji. Sen lanet bir ... yalancısın . ."

Benji nemli gözlerle cevap verir, "Ben lanet bir *ibneyim*! Olduğu gibi söyle! Eğer birini istiyorsan, işte ! Eğer Hed tribünlerine gidersen, hakem maçı iptal eder ve Hed kazanır. İstediklerinin bu olduğunu görmüyor musun? Eğer bir ibneyi dövmek istiyorsan, işte ! Vur *bana*!"

Teemu'nun parmak eklemleri bembeyaz, "Çekil önümden. Beni zorlama-"

Benji'nin sesi kesilir. "Ne? istiyorsanız dövüşün! Sekiz kişisiniz, yani şansınız hemen hemen eşit! Ama Hed tribününe oyun biter ve bu piçleri yenemeyiz. musunuz? *Ama ben onları yenebilirim!*"

Benji artık Teemu'ya bakmıyor. Vidar'a bakıyor. Birkaç yıl önce birlikte oynamışlardı ama o zamanlar Kevin Benji'nin en iyi arkadaşıydı ve Kevin Vidar'ı hiç sevmemişti çünkü Vidar güvenilmez biriydi. Kevin emirlere itaat eden bir kaleci istiyordu ve Vidar bunu asla yapmadı ve Benji muhtemelen takımdaki herkesten çok Vidar'a benzese bile, ilk sadakati her zaman Kevin'a oldu. Vidar da her zaman kardeşine ve sürüye sadıktı. Bu konuda hiç konuşmadılar, hiç arkadaş olmadılar ama belki de birbirlerine saygı duyuyorlardı. Şimdi Benji diyor ki, "Beni duyuyor musun Vidar? Eğer ikimiz üçüncü periyotta oynarsak, bu piçleri yenebiliriz. çık tribünde dövüş, ama çıkıp oynarsak bu piçleri yenebiliriz. Daha iyi hissettirecekse dişlerimi sök, lanet dişlerim olmadan da oynayabilirim. Ama ben istiyorum. Gerçekten istiyorum. Sadece kazanmak istiyorum! Canınız cehenneme, hepinizin canı cehenneme, eğer istediğiniz buysa yarın şehri terk edeceğim. Eğer istersen kulübü şimdi terk ederim. ."

Benji kuyruk sallıyor. Ama diğer adamlar cevap vermiyor. Hiçbiri kıpırdamıyor bile. Bunun üzerine Benji 1. eliyle göğsüne vuruyor ve çaresizlik içinde bağırıyor, "Tam burada duruyorum! Kapılar kilitli, o yüzden bir şey yapmak istiyorsanız hemen halledin ki ben de dışarı çıkıp oynayabileyim! Çünkü bu piçleri yenebilirim!"

İnsanlar iğne düşse duyulacak sessizliklerden bahseder. O koridorda bir saman çöpünün pamuğun üzerine düştüğünü duyabilirdiniz. Bu hikaye ne Beartown'da ne de Hed'de hiç kimse tarafından anlatılmayacak. Ama orada bulunanlar her zaman sekiz kişi olduklarını, Benji'nin yalnız olduğunu ve kapıları kilitleyenin o olduğunu bilecekler.

Bir dakika geçti. Belki de on dakikadır. Tanrı bilir.

"Tamam," diyor Teemu yavaşça.

Ama bunu Benji'ye söylemiyor. Kardeşine söylüyor.

"Tamam mı?" Vidar fısıldıyor.

Teemu kükrer, "Ne burada? Üçüncü periyot başlamak , koş ve üstünü değiştir, seni aptal!"

Vidar'ın yüzünde bir gülümseme belirir. Benji'ye son bir kez bakıp başını sallıyor, Benji de ona başıyla karşılık veriyor. Sonra Vidar koridor boyunca Beartown soyunma odasına doğru yürür. Birkaç saniye sonra Sürü'nün iki üyesi dönüp yavaşça arkasından yürür. Sonra iki kişi daha.

Teemu'nun yanında sadece Spider ve Woody kaldı. Benji . Teemu burun deliklerinden uzun, öfkeli bir nefes alır ve fısıldar, "Tanrı aşkına. Benimle içmeye gittin. Benimle birlikte savaştın ..."

Benji gözyaşlarını silmeye çalışmaz. "Cehenneme git, Teemu."

Ve sürünün lideri başını eğiyor. Sadece bir saniyeliğine. "Sen sert bir piçsin Benji, bunu kimse inkar edemez. Ama bu kasabanın ... bilirsin ... gökkuşağı Aag'lerine ve boktan şeylere dönüşmesine izin vermeyeceğiz ..."

Benji sniPs. "Bunu hiç istemedim."

Teemu ellerini ceplerine sokuyor. Başını sallar. Bu Spider ve Woody'nin dönüp gitmeleri için yeterli. Benji hâlâ ondan nefret edip etmediklerini bilmiyor ama en azından onu Teemu'yla yalnız bırakıyorlar.

Teemu'nun 1. parmakları sıkılı. Benji'ninkiler de öyle.

Bu sadece bir hokey maçı. İnsanlarla dolu bir buz pisti, oyuncularla dolu iki soyunma odası, karşı karşıya gelen iki takım. Bir bodrumda iki adam. Neden bu tür şeyleri önemsiyoruz?

Belki de en zor sorularımıza yanıt verdiği içindir. Bizi sevinçle haykırmaya iten nedir? Bizi ağlatan nedir? En mutlu anılarımız, en kötü günlerimiz, en derin hayal kırıklıklarımız nelerdir? Kimin yanında durduk? Aile nedir? Takım nedir?

Hayatta kaç kez tamamen mutlu oluruz?

Neredeyse anlamsız olan bir şeyi tamamen koşulsuz sevmek için kaç şansımız var?

Koridor ıssızdır, ancak iki adam hâlâ sırtları duvara dönük duruyormuş gibi hissetmektedir. Teemu hâlâ öfkeden titriyor, Benji ise binlerce farklı nedenden ötürü sadece titriyor. Teemu Aoor'a bakıyor, zor nefes alıyor ve şöyle diyor: "Gazeteler senin hakkında yazıyor. Muhabirler kasabadaki insanları arayıp seni soruyor. Aptal politikalarıyla lanet olası medya pislikleri, ne istediklerini , değil mi? Bizden birine bir şey söyletmek istiyorlar.

Böylece bizim sadece aptal, bağnaz cahiller olduğumuzu gösterebilecekler. Böylece büyük şehre geri dönüp kendilerini ahlaki açıdan çok üstün hissedebilecekler-"

Benji'içi ısırdığı yerlerden kanıyor. Fısıldıyor, "Özür dilerim. . ."

Teemu'nun parmak kan geri akarken yavaşça yeniden kırmızıya döner. "Burası bizim kulübümüz"

diye cevap verir.

"Biliyorum," diye

yanıtlar Benji.

Teemu'nun 1'leri yavaşça açılıyor. Avuç yanaklarını ovuşturuyor. "Bu piçleri yenebileceğini söylüyorsun ... şu anda 4-0 gerideyiz. Eğer bu maçı kazanırsan, maçtan sonra sana bir bira ısmarlayacağım."

Benji'nin yüzü ıslak ama gözleri parlayarak, "Benim gibi insanlarla içki içtiğini düşünmemiştim," diye cevap veriyor.

Teemu'nun ciğerlerinden çıkan iç çekiş tüm koridoru kaplıyor, kilitli kapılardan sekiyor ve alçak tavanda yankılanıyor. "Tanrı aşkına, Benji. Şimdi de *bütün* ibnelerle içmek zorunda mıyım? Sadece bir tanesiyle başlayamaz mıyım?"

OceanofPDF.com

40

Daima Adil. Daima Adaletsiz.

Başkalarının önünde konuşmak kolay değildir. En iyi hokey koçları her zaman bu konuda yetenekli olmayabilir. Topluluk önünde konuşmak dışa dönük bir faaliyettir, ancak taktiksel anlayış ve geceler boyunca eski maçların video kayıtlarını izlemeye istekli olmak içe dönük bir kişilik gerektiriyor gibi görünebilir. Elbette duygularınızı göstererek bunu telafi etmek mümkündür. Ama duygular konusunda da iyi değilseniz, ne diyeceksiniz?

Üçüncü periyot başlamadan hemen önce Peter ayağa kalkar. Tribünde hareketsiz oturamaz, nereye ve neden gittiğini bilmez ama gerçekten anladığı tek yere doğru ilerler: soyunma odası. Doğal olarak koridorda durur; o genel menajerdir, oyuncuları görmek için içeri dalmak ona düşmez. Bu koçun işi. Zackell'in şu anda içeride, oyunculara bunu nasıl tersine çevirebilecekleri hakkında ateşli bir konuşma yaptığından emin. İçlerinde bir şeyler olduğunu, kendilerine hala 0-0 olduğunu ve maçı tekrar kazanmak için hızlı bir gole ihtiyaçları olduğunu söylemeleri gerektiğini!

Ama Peter köşeyi döndüğünde, Zackell'in kapısında durduğunu görür. Tek başına puro içiyor. Tüm takım soyunma odasında oturmuş beklemektedir.

"Ne sanıyorsun sen?" diye tersliyor.

"Ne demek istiyorsun? İçeride sigara içmeme izin yok!" Zackell savunmaya geçer.

"4-0 geridesiniz! Takıma bir şey söylemeyecek misin?" Peter talep ediyor.

"Sence 4-0 geride olduklarını bilmiyorlar mı?" Zackell merak ediyor.

"Tanrı aşkına ... ihtiyaçları var ... sen bir koçsun! İçeri gir ve ilham verici bir şeyler söyle!" Peter emrediyor.

Zackell purosunu bitirir. Omuzlarını silkiyor. İsteksizce mırıldanır, "Tamam. Tamam. Tamam."

Tam soyunma odasına ulaştığı sırada, genç bir adam diğer yönden ona doğru koşar. Vidar Rinnius.

"Oynayabilir miyim?" diye sordu.

Zackell omuz silkiyor. "Elbette. Neden olmasın? Daha kötüsü olamaz."

Vidar kaleci kıyafetlerini giymek için mutlu bir şekilde soyunma odasına girdikten bir dakika kadar sonra koridorda başka bir genç adam beliriyor. Sakince yürüyor, koşmuyor ve Zackell'in önünde duruyor. Kız kardeşleriniz olduğunda yaptığınız gibi kibarca soruyor: "Başka bir oyuncuya ihtiyacınız var mı?"

Zackell kaşlarını çatıyor. "Soyunma odasında biriyle seks yapmayı mı düşünüyorsun?"

Benji onun şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışır. Bunu anlamak imkânsızdır. "Hayır," diyor. "Tamam," der.

Normal bir koç, Benji ilk periyoda gelmediğinde onu kadrodan çıkarırdı. Ama Zackell normal biri değil. Benji burada olmasa bile onun diğerlerinden daha iyi olduğuna karar verdi. Bazı insanlar bunu anlar, çoğu . Kadın kenara çekildi, adam soyunma odasına girdi. O gelmeden önce sessizdi, şimdi daha da sessiz.

Takım arkadaşları orada oturuyor, iki düzine çift göz Aoor'a bakıyor ve Benji ilk kez orada ne yapacağını bilmiyor - nereye oturması gerektiğini, nasıl üstünü değiştirmeye başlaması gerektiğini, rahatsız için değil ama başka birinin olabileceğinden endişelendiği için. O artık farklı.

Ayakkabılarını çıkarıyor, ama ancak o kadarını yapabiliyor. Aceleyle tuvalete giriyor ve kapıyı çarparak kapatıyor, ancak herkes hala hasta olduğunu duyabiliyor. Gözlerinden yaşlar akıyor ve tuvaletin kenarına öyle sıkı tutunuyor ki, tuvaletin

gıcırdamaya başladı. O anda bir kaçış yolu olsaydı, onu kullanabilirdi ama oradan çıkmanın tek bir yolu var. Peki kim olmak istiyor? Herkesin buna karar verdiği anlar vardır. Seçtiğimizde.

Yüzünü siliyor, kapının kilidini açıyor ve soyunma odasına geri dönüyor. Bu çok küçük bir harekettir ve o çıktığında tüm takım arkadaşları hala sessizdir, ancak yerine geri döndüğünde ayakkabıları tıraş kremiyle doludur. Sadece onun değil. Herkesin. Her bankın altındaki her çift ayakkabı. Çünkü etrafındaki adamlar diğerlerinden farklı olmadığını bilmesini istiyor. Burada değil.

Benji banka oturur. Tereddütle tişörtünü çıkarır. Birden sessizliğin içinden, Benji'nin karşısında beklenmedik bir yönden bir ses yükselir: "Seksi olduğunu nereden ?" Amat sorar.

Benji göğsü çıplak, başı bir tarafa eğik oturuyor. "Ne?"

Amat'ın yüzü kıpkırmızıdır. Herkes ona bakıyor, hiç bu kadar utanmamıştı ama ısrar ediyor, "Yani ... kızların erkekler hakkında neyi seksi bulduğunu nereden biliyorsun? Ya da erkeklerin ... hakkında neyi seksi bulduğunu?"

Benji'nin kaşları çatılır. "Aslında ne soruyorsun Amat?"

Amat boğazını temizler. "Benimle duş aldığına göre bu konuda uzman olmalısın. Seksi miyim?"

Benji'nin cevap vermesine fırsat kalmadan Amat sırıtıyor. "Kendim için sormuyorum. En iyi arkadaşım için istiyorum."

Yanı başındaki Bobo sanki biri ona elektrik şoku vermiş gibi sarsılıyor. Genç bir adamın bir başkası için yaptığı küçük bir şey ama en iyi arkadaşınız varsa hayatta pek çok şeyin üstesinden gelebilirsiniz. Hatta başkasının en iyi arkadaşı olmanıza izin verilirse daha da fazlasını. Bobo öksürür ve şöyle demeyi başarır: "Ben, ee . . . Benji. . . Sadece nasıl olduğunu merak ediyordum. Seksi olup olmadığını nasıl ?"

Benji önce Bobo'ya, sonra Amat'a, sonra tekrar Bobo'ya bakar. Sonra başını sallar. "Duşta *ikinize* de bir kez bile bakmadım!"

Soyunma odası kahkahalara boğulur ama yaşlı oyunculardan biri ciddiyetini korur ve kaba bir şekilde sorar: " ya geri kalanımız? Cidden duşta hiçbirimizi kontrol etmediğini mi söylüyorsun?"

Benji kaşlarını çatar. "Tanrım, sizin kızlara bakmayı tercih ederim."

Yaşlı oyuncunun omuzları hafifçe çöktü. "Bu yüzden biraz incinmiş hissetmekten kendimi alamıyorum."

"Ben olmuştur yapıyor benim en iyi için kal içinde şekil," başka bir bir hayal kırıklığıyla mırıldanıyor.

Bobo ve Amat sırıtıyor. Neredeyse her zamanki gibi. Ama Benji daha ciddi ve Bobo'nun kolunu işaret ediyor. "Ben de bunlardan bir tane istiyorum. Eğer olmazsa."

Bobo bir şerit bant üzerine "Ann-Katrin" yazar ve Benji'nin koluna bağlar. Bobo'nun eli titrediği için harfler düzensizdir.

Elisabeth Zackell soyunma odasının dışında Peter'la birlikte durmaktadır. Mutsuz bir şekilde homurdanıyor ama Peter takıma bir şey söylemesi gerektiğini işaret ediyor. O da homurdanarak içeri girer ve erkeklerin sessiz olması için yüksek sesle ıslık çalar.

"Tamam. Koçların bu gibi durumlarda ilham verici konuşmalar yapmaları gerektiği konusunda bilgilendirildim. Yani 4-0 geridesiniz."

Adamlar ona bakar, o da onlara bakar. Sonra devam ediyor, "Sadece bildiğinizi kontrol ediyorum. Dört fermuar! Dahası, sadece geride değilsiniz, aynı zamanda gerçekten kötü oynuyorsunuz. Yani sadece bir avuç aptal bu oyunu kazanma şansınız olduğunu düşünebilir!"

Adamlar sessiz kalır. Zackell boğazını temizler. Sonra ekler, "Her neyse. Hayatım boyunca hokeyle uğraştığımı söylemek istiyorum. Ve sizin gibi bir grup hiç karşılaşmadım."

Sonra onları terk eder. Peter koridorda durur ve buza doğru yürürken onu izler. Daha önce hiç bu kadar iyi bir soyunma odası konuşması duymamıştı.

Soyunma odasının içinde hepsi hareketsiz oturuyor. Benji duvardaki saate bakıyor; şimdiye kadar buza çıkmış olmaları gerekiyor ama kimse . Sonunda Amat Benji'nin patenine tekme atıyor ve "Bekliyorlar" diyor.

"Ne için?" Benji soruyor.

"Senin için."

Benji ayağa kalkar. Diğerleri de aynısını yapar.

Sonra Beartown hokey takımının üyeleri kaptanlarını kapıya kadar takip eder. Benjamin Ovich buzun üzerine çıkmıyor. Fırtına gibi esiyor.

Üç Ovich kardeş anneleriyle birlikte Hed Arena'ya gelirler. Daha soğuk yerlerde çok daha kötü şeyler görmüş kadınların vücut diliyle içeri girerler. Korkmuyorlar.

Salon dolu, her koltuk dolu, herkes kim olduklarını biliyor ama çoğu insan gibi davranıyor. İnsanlar fısıldaşıyor ve işaret ediyor ama kimse gözlerinin içine bakmıyor. Belki de bazıları utanıyor, diğerleri ise ne söyleyeceklerini bilemiyor. Belki bir kısmı söylemek istiyor ama ayağa kalkan ilk insanlar olmak zor.

Ama o zaman on beş kişi yapar.

Amcalar. Üzerlerinde yeşil BEARTOWN AGAINST THE REST tişörtleri ve merdivenlerden çıkarken ne kadar yaşlandıkları konusunda birbirlerine takılıyorlar. İçlerinden biri Benjamin Ovich'in annesini kolundan tutup kendi koltuğuna götürüyor. Diğer amcalar yerlerini kız kardeşlere bırakır. Adri onlardan birinin yanından geçerken yaşlı adam onun elini sıkar ve şöyle der: "Kardeşine söyle, en çok bağıran insanlar en dikkat çekici olanlar olabilir. Ama çoğunluk onlar değil. Biz ."

On iki amcanın eşleri koltuklarda oturuyor. İçlerinden birinin ayağının dibinde bir soğutucu var. Tabii ki bir hokey maçına böyle şeyler götürmek yasak ama kapıdaki güvenlik görevlisi içinde ne olduğunu sorduğunda, kadın ölümcül bir ciddiyetle "Kedim" dedi. Güvenlik görevlisi itiraz etmeye başlayınca, diğer kadınlardan biri öne doğru eğildi ve fısıldadı, "Kedi öldü, ama ona söyleme, zavallı yaşlı şey." Bekçi ağzını açtı ama üçüncü kadın kolundan tutup sordu: "Taze domatesiniz var mı? Her zamanki Belçika domateslerinden değil, düzgün istiyorum! Kuponum var!" Dördüncü kadın

neşeyle haykırdı, "Bu gece ne kadar çok insan var! Hangi filmi gösteriyordunuz? Sean Connery oynuyor mu?" Beşincisinin "Bu gece kar yağacak, dizlerimde hissedebiliyorum!" rutinine başlamasına fırsat kalmadan, güvenlik görevlisi iç çekip pes etti ve onları içeri aldı, soğutucu ve hepsi. Şimdi kadınlar soğutucudan birkaç bira alıp Benji'nin annesi ve kız paylaşıyor ve ardından üç kuşaktan dokuz kadın birlikte kadeh kaldırıyor. Beş amca da bir şeref kıtası gibi merdivenlerin yanında duruyor.

Bir bardak coPee büyük bir şey değil. Pek sayılmaz.

Hed taraftarlarının tribünlerinden yükselen tezahüratları herkes hatırlayacaktır: "Eşcinseller! Fahişeler! Tecavüzcüler!" Pek çok insan tribünün tamamının tezahürat yaptığına inanacak, çünkü öyle hissediliyordu ve uzaktan bakıldığında insanlar arasında ayrım yapmak zordur. Dolayısıyla, hiçbir şekilde hepsi slogan atmasa bile, stand alanındaki herkes eleştirilecek, çünkü günah keçileri isteyeceğiz ve ahlak dersi vermek isteyen herkes için "kültür sadece teşvik ettiğimiz değil, olmasına izin verdiğimiz şeydir" demek kolay olacak.

Ancak herkes bağırırken, muhalefeti duymak zor olabilir ve bir kez nefret çığı yuvarlanmaya başladığında, bunu durdurmaktan kimin sorumlu olduğunu söylemek zor olabilir.

Bu yüzden önünde boğa resmi olan kırmızı tişörtlü genç bir kadın ayakta durma alanındaki yerini terk ettiğinde ilk başta kimse fark etmiyor. Ama kadın Hed Hockey'i en az bağıran insanlar kadar seviyor, hayatı boyunca takımı desteklemiş, pistin bu kısmı ona ait. Oturan taraftarların, her zaman alay ettiği sosisli sandviç tugayının arasına girmesi onun sessiz protestosudur.

Az ötede oturan yeşil gömlekli bir adam onu görür ve ayağa kalkar. Kafeteryaya gider, iki kâğıt bardak coPee alır, sonra aşağı iner ve birini kadına verir. Biri kırmızı, diğeri yeşil olmak üzere yan yana dururlar ve sessizce içerler. Bir bardak coPee büyük bir şey değildir. Ama bazen gerçekten .

Birkaç dakika içinde daha fazla kırmızı gömlekli ayakta durulan alandan çıktı. Çok geçmeden pistin oturulan kısmının basamakları doldu. "Eşcinseller! Sürtükler!

Tecavüzcüler!" sloganı hala yüksek sesle yankılanıyor, ancak slogan atan insanlar artık teşhir ediliyor. Böylece herkes onların sandığımız kadar çok olmadığını görebiliyor. Hiçbir zaman .

Hed Hockey'in oyuncularından birinin adı Filip. Takımdaki en genç oyuncu ama en iyi olma yolunda ilerliyor. Bu hikâye onun hakkında değil; aslında, onun katılımı o kadar kısa ki, ondan kolayca unutabilirdik.

Üçüncü periyodun başlamasından hemen önce buzu terk etti. William Lyt ve diğer birkaç oyuncu ona kalması için bağırır, ancak Filip oyuncu tünelinden geçer, tribünlere çıkan merdivenlerden yukarı çıkar ve ayakta durma alanına kadar yürür. Hâlâ patenlerini giyiyor ve tutuyor. Bulabildiği en büyük, en güçlü, en dövmeli Hed taraftarına ilerliyor, "QU-"nun ortasında sözünü kesiyor, üstünden tutuyor ve "Bunu bir kez daha bağırırsan oynamayacağım" diyor.

Filip henüz on yedi yaşında ama hokeyden anlayan herkes onun ne kadar iyi olacağını görebilir. Hed taraftarı ona çılgınca bakıyor ama Filip adım atmıyor. Oturma alanının basamaklarında duran kırmızı giysili taraftarları işaret ederek, "Eğer bir kez daha böyle bağırırsan, maçın geri kalanında orada duracağım" der.

---

ağır bir sessizlik bırakarak buza doğru yürür. Filip saf değil, dünya değişmedi, diğer maçlarda da aynı şeyleri söyleyeceklerini biliyor. Ama bugün değil. Yedek kulübesine ulaştığında biri bağırır, "Hed! Hed! Hed!"

"KAZAN! KAZAN! KAZAN!" diye bağırıyor tribünün geri kalanı.

Maçın geri kalanı boyunca tek söyledikleri bu. Maçın sonunda tribünler yine doluyor ve tavanı ayağa kaldıracak kadar yüksek sesle şarkı söylüyorlar.

Hokey basittir. Dünyanın hem en adil hem de en adaletsiz sporudur.

Beartown bir gol atıyor. Sonra bir tane daha. Farkı 4-3'e indirdiklerinde ve yirmi saniye kala sadece bir gol geride olduklarında, herkes ne olacağını zaten biliyor. Bunu havada hissedebiliyorlar. Bu sadece bir şekilde bitebilir. Bir peri masalı gibi.

Benji pakı alır, Hed bölgesine koşar, şut taklidi yapar ve onun yerine Amat'a pas verir. Hed'in tüm oyuncuları Benji'nin şutu kendisinin atacağını düşünüyor, sadece kırmızılı adamlardan biri Benji'nin o kadar da bencil olmadığını biliyor.

William Lyt Benji'yi tanıyor.

Amat, Hed'in kalesine doğru fırtına gibi koşuyor; bilekleri esnek, vuruşunu yaparken dengesi mükemmel. Çok basit görünüyor, kahraman o olmalıydı, bu mükemmel bir son olurdu. Ama William durumu çoktan okumuştur. Kendini buzun üzerine atıyor; pak önce kaskına, sonra direğe çarpıyor, sonra da panolara doğru sekiyor. Filip pakı alır ve alanın dışına doğru kaldırır; Beartown oyuncularının uzanmış sopalarının yanından alaycı bir şekilde süzülür ve sonra her şey biter.

Son düdük acımasızca çalıyor. Kırmızı taraftarlar sevinç çığlıkları atıyor ve William Lyt mutlu takım arkadaşlarından oluşan bir yığının altında kalıyor. Yeşil giysili oyuncular içinde yere yığılır ve tribünlerde göğsünde ayıcıklar taşıyan insanlar anlamsızca oturur.

Hed kazanır. Beartown kaybeder.

Hokey basittir. Her zaman adil. Her zaman adaletsiz.

OceanofPDF.com

41

Eğer Dik Durursan

Beartown Buz Hokeyi soyunma odası sessizdir. Kaybeden takımların üstlerini değiştirmeleri için sadece iki yol vardır: bir kerede ya da hiç. Pisti terk etmeleri ya on beş dakika sürer ya da birkaç saat. Bu kez kimse duş almak için bile enerji toplayamıyor.

Peter Andersson içeri girer. Onlara bakar ve nasıl hissettiklerini çok iyi bilir. Umutsuzca söyleyecek ilham verici bir şeyleri olmasını diliyor ve mırıldanıyor: "Evet çocuklar, zor bir maçtı. Ama kaybettiniz ve ben sizden-"

Yaşlı oyunculardan biri homurdanarak onun sözünü keser: "Kusura bakma ama Peter, bize 'unut gitsin' ya da başka bir klişe söylemeye kalkma. Eğer söyleyecek işe yarar bir şeyin yoksa, her zaman yaptığın şeyi yapsan daha iyi olur: sessiz ol ve gidip ofisinde saklan!"

Bu doğrudan bir meydan okuma. Ona saygı duymuyorlar. Peter elleri cebinde kapıda durur. Hayatının çoğu döneminde kendisine söyleneni yapardı: gider ve ofisine saklanırdı. genel menajer olduğunu, koç olmadığını ve oyuncular tarafından saygı görmenin onun işi olmadığını söylerdi. Ama bugün diğer günler gibi değil. yüzden 1'inci parmağını cebinde sıktı ve şu döküldü: "Unutmak mı? *Unutmak* mı? Bunu *unutmanı* istediğimi mi sanıyorsun? *Bunu hatırlamanı* istiyorum*!*"

Bununla onların şaşkın dikkatini çeker. Genelde hiçbir zaman
Sesini yükseltir, ama şimdi en yaşlısından Benji, Bobo, Vidar ve Amat'a kadar tüm oyuncuları işaret eder ve kükrer, "Bugün kaybedenlersiniz.

Bugün *neredeyse* . Bunun nasıl bir his olduğunu hatırla. Böylece sen ve ben bir daha asla böyle hissetmek zorunda kalmayacağız! *Asla!*"

Belki de daha fazlasını söylemeye devam edecekti, ancak monoton bir vuruş sesi arenanın duvarlarında yankılanıyor ve soyunma odasındaki herkes yukarı bakıyor. Önce davul sesi gibi, sonra birinin kapıyı tekmelemesi gibi, ama kısa süre sonra bir kükreme haline geliyor ve sadece Peter nereden geldiğini biliyor. Bunu daha önce de duymuştu ama bu yirmi yıl önceydi, bütün bir kasabanın bir hokey takımının galibiyetleri ve mağlubiyetleriyle yaşayıp öldüğü büyülü bir sezonda. O zamanlar Peter bu sesi her pistte duyardı.

Ekibe "Buza geri dönün" dedi.

İtaat ederler. Petrus onlarla gitmez; hoş karşılanmadığını bilir.

Beartown Buz Hokeyi oyuncuları buza geri dönüyor. Tribünlerin neredeyse tamamı boşalmış ve ışıklar kapatılmıştır. Ancak pistin bir ucunda siyah ceketli grup adam hâlâ ayakta duruyor ve sessiz olmayı reddediyor. Bir aşağı bir yukarı zıplıyorlar, ayakları tahtaya vuruyor. Yüz kişi bile değiller ama on bin kişi gibi şarkı söylüyorlar. "Sen dik durursan biz de dik dururuz! Sen dik durursan biz de dik dururuz! Sen dik durursan biz de dururuz!" diye tekrar tekrar bağırıyorlar.

Herkesin hala orada olduklarını bilmelerini sağlamak için. Onlara kulübün ne anlama geldiğini hatırlatmak için. Bunun bir ayrıcalık olduğunu, bir hak olmadığını.

Sonunda Beartown A takımının tamamı buzun üzerinde durarak katılıyor. "DİK DURURSANIZ BİZ DE DİK DURURUZ! DIMDIK DURACAĞIZ EĞER DIK DURURSAN!" Pistin geri kalanı ıssız ve karanlık, ama zaten başka kimse hoş karşılanmazdı. Bu, takım ve en yakın destekçileri olan aile arasındadır.

Peter soyunma odasında elleri cebinde tek başına durur. Sonra pistten ayrılır ve ormanın içinden geçerek Beartown'a doğru eve kadar yürür, gelmekte olan kışın derin nefeslerini alır ve kendini daha da ezik hisseder

her zamankinden daha fazla. Her şey elinden kayıp gitmektedir: çocukları, evliliği, kulübü.

Buna değer miydi? Bunu önceden nasıl bilebiliriz ki?

Beartown ve Hed takımlarının koçları maçtan sonra hakem odasında buluşurlar. Koçların yaptığı gibi konuşurlar; kibarca ama arkadaşça değil.

"İyi oyundu," diyor kırmızılar giymiş David.

"Sen kazandın. Yani sadece sen iyi bir oyun çıkardın," diye yanıtlıyor yeşiller giymiş Zackell. David gülümser. İkisi de aynı tip, erkek ve kadın.

"Sizinkiler nasıl gidiyor?" diye soruyor.

"Genel olarak benim adamlarım mı yoksa özel olarak biri mi?" diye karşı çıkıyor.

David elleriyle bir şeyler yapmaya çalışır. "Benjamin. Benjamin' nasıl olduğunu merak ediyordum."

"Aralık ayında sizinle tekrar oynayacağız. O zaman bütün maçı oynayacak," diye yanıtlıyor.

David sırıtıyor. Bu onun sorusuna bir cevap değil, ama bir dahaki karşılaşmalarında kaybetmeyi planlamadığını söylemenin bir yolu. Her şeyden önce o bir hokey koçu, tıpkı David gibi.

"İyi oyun!" David tekrarlıyor.

Adam elini uzatıyor ama kadın elini sıkmayı düşündüğüne dair hiçbir işaret vermiyor.

Onun yerine, "Şu sizin Filip, defans oyuncunuz, gerçekten çok iyi olabilir," diyor.

David gururla ayakta durduğunu hissediyor. Filip çocukluğu boyunca en küçük, en kötü oyuncuydu, ama David ona fırsatlar vermeye devam etti ve şimdi bir yıldız haline geldi.

"Evet. Sadece ihtiyacı var-" diye söze başladı David ama Zackell araya girdi, "Bir daha tribünlere çıkmasına izin vermeyin. Politikanın içine çekilmesine izin vermeyin."

David başıyla onaylıyor. O ve Zackell gerçekten aynı türdendir. Filip'in en iyisi olma potansiyeline sahip olduğunu biliyorlar ama aynı zamanda

taraftarlarla kavga ederek kazanamazsınız. Elit sporlar bu tür dikkat dağıtıcı şeylere müsamaha göstermez. Oyuncular sadece oynamalı. Hokey sadece hokey olmalı.

David, "Bu gece normalden biraz daha yavaştı ama muhtemelen sezon öncesi antrenmanlarından sonra biraz durgunlaştı," diyor.

Zackell hiç şüphe duymadan, "Kalçasında bir ağrı var," diyor.

"Pardon?"

"Sağ kalçası. Aşırı telafi ediyor; ayaktayken sırtına bakın, düz olmadığını göreceksiniz. Size bundan bahsetmedi çünkü sizi hayal uğratmaktan korkuyor."

"Bunu nereden biliyorsun?" David merak ediyor. "Ben de onun yaşındayken aynı şeyi yapmıştım."

David "Koçun kimdi?" diye sormadan önce uzun bir süre tereddüt eder.

"Babam."

Bunu söylerken Zackell'in yüz ifadesi hiç değişmez. Şaşıran David boynunu kaşır. "Teşekkürler. Filip'le konuşacağım."

Zackell cebinden bir kağıt parçası çıkarır ve bir telefon numarası karalar.

"Bu fizyoterapistin numarası. Bu tür sakatlıklar söz konusu olduğunda en iyisidir. Filip'i ona götürün, benden selam söyleyin."

Sonra odadan çıkıp gider. David arkasından seslenir, "Elit takımlardan birinde iş bulduğumda seni arayacağım! Benim yardımcı koçum olabilirsin!"

Kadının koridordan verdiği yanıt ikna edici olduğu kadar açıktır da: "*Benim* yardımcı koçum olabilirsin!"

Ertesi sabah David Filip'i fizyoterapiste götürür. Oraya gidip gelmek bütün gün sürüyor ve birkaç yıl sonra Filip röportajlarında David'in onu sezonun geri kalanında haftada bir kez oraya götürdüğünden bahsedecek. "Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi koç! Kariyerimi kurtardı!" Fizyoterapist ülkenin en büyük hokey takımlarından birinde çalışmaktadır ve ertesi yıl Filip'i işe alır. David aynı zamanda orada bir koçluk işi de alır.

Elisabeth Zackell aynı iş için başvuracak ama alamayacak.

Her zaman adil. Her zaman adaletsiz.

David'in kapı zili saat geçtir. Hamile kız arkadaşı cevap verir. Benji dışarıda durmaktadır.

David merdivenlerden indiğinde, bir an için nefesini kaybeder ve çocuğun tüm çocukluğu Aickers'ın geçmişine döner: Benji ve Kevin, en iyi arkadaşlar, vahşi çocuk ve dahi. Tanrım, David bu ikisini nasıl da severdi. Bir daha onların koçu olarak hissettiği gibi hissedebilecek mi?

"İçeri gelin!" David sevinçle "Girin" der ama Benji başını sallar.

Artık 18 yaşında. Bir erkek. O ve Kevin çocukken David onları motive etmek için yüzlerce farklı yöntem kullanırdı ve belki de hiçbiri saatini ödünç almalarına izin vermesi kadar sıra dışı değildi. Saat ona babası tarafından verilmişti ve çocuklar ona hayrandı, yüzden içlerinden biri özellikle iyi bir oyun çıkardığında saati ödünç almasına izin verilirdi. Benji şimdi saati ona uzatıyor.

"Onu çocuğuna ver. Bana pek yakışmıyor."

İlkbaharda, David Beartown Buz Hokeyi'nden ayrıldıktan hemen sonra, Benji'nin başka bir çocuğu öptüğünü gördü. Koçun o anda söylemek istediği çok şey vardı ama bir türlü söyleyemiyordu. Bu yüzden babasının saatini, üzerine "Hala tanıdığım en cesur piç" yazdığı bir diskle birlikte Benji'nin babasının mezarına bıraktı.

"I-" David fısıldar ama başka bir şey .

Benji saati David'in eline tutuşturur ve David'in parmakları metalin etrafında sıkıca kapanır. Kız arkadaşı onun için sessizce ağlamaktadır.

"Disk bende kalacak, bu kadar yeter," diyor Benji.

David ona sarılmak istiyor. İnsanın bunu nasıl yapacağını unutması çok tuhaf. "Yaşamak zorunda kaldığın her şey için üzgünüm," diye fısıldıyor dürüstçe.

Benji yanağını ısırıyor. "Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi koçsun," diye aynı dürüstlükle yanıtlıyor.

"Koç." "Kişi" ya da "arkadaş" demiyor. Sadece "koç" diyor. Bu David'i incitmeyi asla bırakmayacak.

David, "Tüm takımlarımda her zaman üzerinde altı numara olan bir forma olacak," diye söz veriyor.

Benjinin cevabının ne olacağını o söylemeden önce biliyor: "Benim için sadece bir takım var."

Sonra çocuk karanlığın içinde kaybolur. Her zamanki gibi.

Birkaç gün sonra, Beartown bir sonraki maçını oynar. Yine bir deplasman maçı ama yeşil formalar ve siyah ceketlerle gidiliyor ve maç boyunca aynı inatçı tezahürat çınlıyor: "Siz dik durursanız biz de dik dururuz! Siz dik durursanız biz de dururuz! Siz dik durursanız biz de dururuz!"

Beartown maçı 5-0 kazandı. Amat tam bir kasırga, Bobo sanki hayatının son maçıymış gibi oynuyor, Benji ise buzdaki en iyi oyuncu. Maçın sonlarına doğru bir noktada Vidar rakiplerinden birine yumruk atmaya çok yaklaşır, ancak Benji buzun üzerinden olabildiğince hızlı kayarak kaleciyi tutar ve yumruk atmasını engeller.

"Eğer dövüşürsen, uzaklaştırılacaksın! Sana ihtiyacımız var!"

Benji bağırıyor. "Saçmalıyor!" Vidar diğer oyuncuyu işaret ederek

bağırıyor. "Ne bu?" Benji sorar.

"İbne olduğunu!"

Benji ona uzun uzun bakar. "Ben bir ibneyim, Vidar."

Vidar ayının göğsüne vurur. "Ama sen *bizim* !"

Benji buza bakar ve uzun bir iç çeker. Bu şimdiye kadar aldığı en işlevsiz iltifattı. "Artık sadece hokey oynayabilir miyiz?" diye yalvarır.

"Tamam," diye mırıldandı Vidar.

Böylece oynarlar. Benji iki gol attı. Vidar tek bir bile izin vermez. Benji o akşam Bearskin'e gittiğinde barda onu bekleyen bir bira vardır. O da

Vidar ve Teemu yanında dururken içiyor. Neredeyse normalmiş gibi hissettirmeyi başarıyorlar. Belki bir gün öyle olur.

OceanofPDF.com

42

Fırtınaya Kapıldılar

Beartown'da ölülerimizi en güzel ağaçlarımızın altına gömeriz. Sessizce yas tutarız, sessizce konuşuruz ve çoğu zaman bir şey söylemektense bir yapmayı daha kolay buluruz. Belki de burada hem iyi hem de kötü insanlar yaşadığı ve bu bizi karmaşık hale getirdiği içindir, çünkü aradaki farkı görmek her zaman o kadar da kolay değildir. Bazen her ikisini de aynı yaşıyoruz.

Bobo kravatını düğümlemeye çalışıyor; nasıl hiçbir zaman öğrenemedi, her zaman ya çok uzun ya da çok kısa oluyor gibi görünüyor. Bir denemesinde o kadar başarısız oluyor ki küçük kardeşi ve kız kardeşi gülmeye başlıyor. Bugün, onca günün arasında, onları güldürmeyi başarır. Ann-Katrin bunun için onunla gurur duyardı.

Üç çocuğu da birbirinden çok farklı. Bobo üç kardeşin nasıl bu hale gelebildiğini hiç düşünmemişti. Aynı genler, aynı yetiştirilme tarzı, aynı ev. Ama yine de tamamen farklı insanlar. Annesinin de aynı şeyi düşünüp düşünmediğini ya da her çocukta eşit miktarda kendini görüp görmediğini merak ediyor. Bobo'nun ona sorması gereken o kadar çok şey vardır ki. Ölüm bize bunu yapar, bir telefon görüşmesi gibidir, telefonu anda tam olarak ne söylemeniz gerektiğini her zaman hatırlarsınız. Şimdi diğer uçta sadece anılarla dolu bir telesekreter var, gittikçe bir sesin parçaları.

Hog odaya gelir ve Bobo'nun kravatını çözmesine yardım etmeye çalışır, ama pek de iyi sonuçlanmaz. Ailenin ne zaman bir cenazeye gitmesi gerekse, hem kocasının hem de oğlunun kravatlarını düğümleyen hep Ann-Katrin olurdu. Bu yüzden Bobo kravatını bir saç bandı gibi kafasına bağlar ve ağabeyi ile kız kardeşi patlar.

gülüyor. Sırf onları güldürdüğü için cenazeye kadar o şekilde takıyor.

Rahip konuşuyor; aileden hiç kimse, en önde, birbirlerine yakın oturmalarına rağmen, söylenenleri gerçekten duymuyor. Ann- Katrin bunu hep sevmiştir, ailesinin birbirlerinden sıcaklık isteyen küçük bir Aock olması gerçeğini. Eskiden şöyle derdi: "Daha büyük bir ev mi? Neden daha büyük bir ev isteyelim ki? Zaten hep aynı odadayız!"

İnsanlar daha sonra Hog'un yanına gelip onu çalıştılar. Bu imkansız, o çok fazla şeydi: hastanede yetenekli bir hemşire, her zaman yardım etmeye istekli, çok sevilen bir meslektaş, sadık ve aziz bir arkadaş. Bir adamın hayatının büyük aşkı ve birbirinden çok farklı üç çocuğun sahip olabileceği tek anneydi.

Sadece bir kişi gömülüyor ama o geride kalanlar için bundan çok daha fazla kadındı.

Kilisedeki herkes ona daha fazla soru sormuş olmayı dilerdi. Ölüm bize bunu yapıyor.

Sanki Peter ve Kira artık birlikte değil de paralel yaşıyorlarmış gibi. Cenazeden sonra kiliseden yan yana çıkarlar ama aralarında, ellerinin kazara birbirine değmesini önleyecek kadar bir mesafe vardır. Ayrı arabalara binerler ama ikisi de anahtarı kontağa sokmaz. İkisi de park iki ucunda ayrı düşüyorlar.

Başka insanlara bağımlı olmak korkunç bir şey, ikisi de bunu her zaman biliyordu. Birkaç yıl önce bir yaz gecesi, evin önündeki merdivenlerde oturuyorlardı; iki küçük çocuğun öldüğü bir trafik kazası haberi vardı ve bu, kendi kederlerini yeniden hatırlamalarına neden olmuştu. Bir çocuğu kaybetmenin acısı asla dinmez. Kira Peter'a fısıldadı, "Tanrım... çok acı vericiydi, sevgilim... Isak öldüğünde, o kadar acıyla tek başıma uğraşmak zorunda kalsaydım... kendimi öldürürdüm." Belki de o ve Peter her şeye rağmen birlikte kalmayı başardılar çünkü başa çıkabileceklerine güvenmiyorlardı. Bu yüzden sürekli olarak uğruna yaşayacakları başka şeyler arıyorlardı: birbirleri, çocuklar, bir amacı olan bir iş, bir hokey kulübü, bir kasaba.

Peter ön camdan bakar ve Kira'nın arabasında oturduğunu görür. Arabadan inip ona doğru yürür, yolcu kapısını açar ve çekingen bir tavırla şöyle der: "Onların evine dönmeliyiz hayatım. Hog'a ve çocuklara."

Kira yavaşça başını sallıyor ve gözlerinin etrafındaki küçük çizgilerden göz kalemini siliyor. Isak öldüğünde, Hog ve Peter'ın diğer çocukluk arkadaşı Tails mümkün olan en kısa sürede Kanada'ya gittiler. Peter ve Kira'nın şok geçireceğini biliyorlardı, bu yüzden Tails pratik düzenlemeler, evraklar, belgeler ve sigorta konusunda yardımcı oldu. Hog çoğunlukla evin önündeki basamaklarda oturdu ve ne yapacağını bilemedi. Daha önce hiç yurtdışına çıkmamıştı bile. Ama oturma odalarının merdivenlerinin tırabzanının kırık olduğunu fark etti ve Kanada'daki tırabzanlar Beartown'dakilerle hemen hemen aynıdır, bu yüzden Hog bazı aletler getirdi ve onu tamir etti. Sonraki birkaç gün boyunca da bir şeyleri onarmaya devam etti.

"Senin araban mı benimki mi?" Peter şimdi fısıldıyor.

"Benim," diyor Kira, çantasını yolcu kaldırırken.

Arabayla Hog ve çocukların evine gidiyor. Yolun yarısında temkinli bir şekilde karşıya uzanır. Peter onun elini tutar ve sıkıca kavrar.

Fatima, Amat'ın annesi, zaten . Mutfakta durmuş yemek yapıyor ve Kira da ona yardım ediyor. Amat da orada, Bobo'yu ve kardeşlerini almaya gidiyor ve bir gencin annesini yeni kaybetmiş bir arkadaşına söyleyebileceği tek şeyi söylüyor: "Hokey oynamak ister misin?"

Sopaları ve bir disk getirirler. Bobo kravatını tekrar başına sarar, küçük çocukların ellerinden tutar ve göle doğru yola koyulur. donmuş, dünya bembeyaz ve onlar sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi oynuyorlar.

Peter Hog'garajda bulur, çoktan işinin başına dönmüştür. Kalbinin daha da kırılmasını önlemek için ellerinin meşgul olması gerekiyor.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Peter sorar.

"Fırtınada çatı hasar gördü, bir bakabilir misin?" sorduğunda Hog ter içinde ve dikkati dağılmış durumdadır.

Keder insana bunu yaptırabilir - arkadaşının eli ayağı tutmadığını ve Kanada'da kendi tırabzanını bile tamir edemediğini unutmuştur. Ama Peter, çocukların en iyi arkadaşlarını sevdiği Hog'u sever, yüzden bir merdiven getirir ve çatıya tırmanır.

Nereden başlayacağına dair en ufak bir fikri olmadan orada otururken, ormanın içinden yaklaşan bir araba konvoyu görür. Peter ilk başta bunların Hog'un ailesi olduğunu düşünür, ancak arabalar durduğunda bir grup genç adam arabadan iner.

Teemu ve Vidar ilk sırada, onları Spider ve Woody takip ediyor, sonra da siyah ceketli bir düzine adam daha. Aileleri gibi onlar da genellikle arabalarını ve kar motosikletlerini burada 1 kez tamir ettirirler. bir kar küreme makinesi ya da ormancılık makinesi, hatta bir su ısıtıcısı bile bozulursa, insanlar onları Hog'a getiriyor. Yani şimdi buradalar, şimdi o kırıldı. Teemu garaja giriyor, tamircinin yağ bulaşmış elini sıkıyor ve "Kaybın için üzgünüz, Hog. Ne konuda yardıma ihtiyacın var?"

Hog yüzündeki teri ve kiri siler. " ne var?"

Teemu, "Bir marangoz, bir elektrikçi, sadece güçlü olan birkaç adam ve bazıları da pek işe yaramayanlar" diyor.

Hog ona zayıf bir gülümseme verir.

Woody ve Örümcek yukarı tırmandığında Peter hâlâ çatıda oturmaktadır. Birbirlerine bakarlar ve Peter derin bir nefes alıp itiraf eder, "Çatılar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum..."

Woody hiçbir şey söylemiyor. Sadece Peter'a ne yapacağını gösteriyor. Sonra üçü birlikte çalışarak birkaç saat geçirirler. Sonunda aşağı indiklerinde, yine düşman olabilirler ama çatıda biraz soluklanmışlardır. Ölüm bize de bunu yapabilir.

Teemu mutfağa gidiyor. Kira'yı gördüğünde aniden durur. Çene kasları o kadar hızlı geriliyor ve 1. kasları o kadar hızlı sıkılıyor ki, Fatima kimin daha büyük bir tehlike altında olduğunu bilmeden içgüdüsel olarak aralarında duruyor. Ama Teemu

bir adım geri atıyor, omuzları çöküyor ve başını eğerek kendini olabildiğince küçültüyor. "Sadece yardım etmek istiyorum," diyor.

Çünkü bazen bir şey söylemektense bir şey yapmak daha kolaydır. Fatima ve Kira birbirlerine bakarlar. Kira başıyla onaylıyor ve Fatima soruyor: "Yemek yapabilir misin?"

Teemu başını sallar. Fatima annesinin kim olduğunu biliyor, çocuğun yemek hazırlamayı erken yaşta öğrenmesi gerektiğini anlıyor. Ondan sebzeleri doğramasını istiyor ve o da itiraz etmeden yapıyor. Kira daha sonra bulaşıkları yıkar. Teemu kurular. Barışmazlar ama ara verirler. İyi ve kötü insanlarla ilgili karmaşık olan şey, çoğumuzun aynı her ikisi de olabilmesidir.

Umudunuzu insanlara bağlamak çok kolay. Dünyanın bir gecede değişebileceğini düşünmek. Bir saldırıdan sonra gösteri yapıyoruz, bir felaketten sonra para bağışlıyoruz, kalbimizi internette ortaya koyuyoruz. Ancak ileriye doğru attığımız her adım için neredeyse eşit büyüklükte bir geri adım atıyoruz. Zaman içinde bakıldığında, her değişim o kadar yavaş gerçekleşiyor ki, gerçekleşirken bile zar zor görülebiliyor.

Beartown Okulu'nda zil çalıyor. Dersler başlar. Ama Benji girişten yüz metre uzakta, ayakları çimentodan yapılmış bir şekilde duruyor. Artık herkesin gözünde kim olduğunu biliyor, bir hokey maçı bunu değiştirmeyecek. En iyisi olduğu sürece onu buzda kabul edebilirler ama onlara her zaman herkesten çok daha fazlasını vermek zorunda kalacak. Sadece katılmasına izin verildiği için her zaman minnettar olmak zorunda kalacak. Çünkü o onlardan biri değil. Ve bir daha asla olamayacak.

İnsanların hala onun hakkında saçma sapan şeyler yazdığını, söylediğini, şakalar yaptığını biliyor. Kim olduğu, belirli bir spor dalında ne kadar iyi olduğu, ne kadar çok çalıştığı, ne kadar sıkı oynadığı önemli değil. Onların gözünde o hala tek bir şey olacak. Belli bir insan tipi, başardığı her şeyi alıp aynı üç harfe indirgeyecektir. Kamp yerindeki kulübenin kapısında "A" harfinin bir hedef gibi çizildiği, "F" ve "G" harfleriyle sıralandığı ve ortasına bir bıçak saplandığı notta olduğu gibi. Artık sadece bu olmasına izin var.

Diğer yöne doğru yürümek için arkasını döner. Hayatında ilk kez okuldan korkuyor. Ama az ötede genç bir kadın durmuş onu bekliyor. Ona dokunmuyor ama sesi de onu durduruyor.

"O piçlerin seni ağlarken görmesine izin verme, Benji."

Benji durur, gözleri fal taşı gibi açılır. "Dayanamıyorum... bunu nasıl yapıyorsun?"

Maya'nın sesi kelimelerinden daha zayıf. "Sadece içeri gir. Başın dik, sırtın dik ve gözlerini kadar her bir piçin gözlerinin içine bak. Bir sorunu olan biz değiliz Benji."

Benji, "Buna nasıl katlandın?" diye sorarken çatladığını duyuyor. İlkbaharda, her şeyden sonra... nasıl başa çıktın?"

Gözlerindeki bakış sert, sesi kırılgan. "Kurban olmayı reddediyorum. Ben hayatta kalan biriyim."

Okula doğru yürür. Benji onu takip etmeden önce sonsuza kadar tereddüt eder. Onu bekler. Onun yanında yürür. Adımları yavaş; belki de yavaş hareket ediyor gibi görünüyorlar ama o koridora sessizce girmiyorlar. Fırtınaya kapılırlar.

OceanofPDF.com

43

Biz Her Yerdeyiz

Bu yıl Beartown'da günler birbirine karışıyor; belki de ne zamanı ne de duygularımızı takip etmeye dayanamıyoruz. Bir noktada sonbahar sona eriyor ve kış geliyor, ama biz bunun farkına bile varmıyoruz. Zaman sadece geçiyor, çoğumuz her sabah yataktan kalkmaya çalışmakla meşgulüz.

Kira işe gitmeye devam ediyor, ama hiç hissetmiyor. Gittikçe daha geç geliyor, gittikçe daha erken çıkıyor ve bir dahaki sefere terfiden bahsedildiğinde adının geçmeyeceğini biliyor. Katılmak için davet edildiği konferansa gitmez. Geleceği düşünecek enerjisi yok, sadece günü atlatmaya çalışıyor, sürekli hayatta kalma modunda.

Her zamanki gibi ona bazı gerçekleri söyleyen iş arkadaşıdır. Bir öğleden sonra Kira bir konferans görüşmesi için yanlış odaya gitmeyi başarır ve meslektaşının önemli bir müşteriye stratejik bir plan sunduğu bir planlama toplantısına girer. Kira kapıda durur ve iş arkadaşının tahtadaki notlarına bakar. Her zamanki gibi harikadırlar ama Kira da işin içinde olsaydı daha da iyi olacaklardır. Toplantıdan sonra dışarıda bekler ve meslektaşı dışarı çıktığında Kira der: "Bu benim uzmanlık alanım, biliyorsun! Sunumda sana yardımcı olabilirdim! Neden benden yardım istemedin?"

Meslektaşı kızgın görünmüyor. Kira'yı incitmeye çalışmıyor. Sadece dürüstçe cevap veriyor, "Çünkü sen pes ettin, Kira."

İçten içe çoğumuz tüm hikayelerin basit olmasını isteriz, çünkü gerçek hayatın da böyle olmasını isteriz. Ancak toplumlar buz gibidir, su değil. Siz istediniz diye aniden yeni yönlere doğru akmazlar, buzullar gibi santim santim değişirler. Bazen hiç hareket etmezler.

Okulda kimse Benji'yle yüzleşmiyor. Kim cesaret edebilir ki? Ama her gün telefonu tanımlanamayan numaralardan gelen kısa mesajlarla doluyor ve dolabını her açtığında, insanlar kapının etrafındaki boşluğa notlar yapıştırıyor. Her zamanki sözler, aynı eski tehditler, kısa sürede buna alışır. Hiçbir şey olmuyormuş gibi davranmakta çok başarılı olur ve onun kötülüğünü isteyenler bunu çok kolay olduğu anlamına alırlar. Yeterince sert cezalandırılmıyor, yeterince acı çekmiyor, bu yüzden başka bir şey düşünmeleri gerekiyor.

William Lyt bir gün okula önünde hedef olan bir tişört giyerek gelir. O kadar küçük ve gizlidir ki sadece Benji fark eder. Herkesin gerçeği yeni öğrendiği o sabah kulübenin kapısına notta da aynı hedef vardı ve "İBNE" kelimesindeki "A" harfi olarak çizilmişti. Benji notu hemen yırttı ve yok etti, internette hiçbir yerde görünmedi, bu yüzden notu oraya bırakan kişinin neye benzediğini bilen tek kişi olduğunu biliyor.

William Lyt onun kim olduğunu bilmesini istiyor. Benji'nin bıçağı hatırlamasını istiyor. Bir hokey maçını kazanmak yeterli değil.

Benji onun gözlerinin içine bakar. Uzun bir kış döneminin sıradan bir gününde koridorda birbirlerinden birkaç metre uzakta durmaktadırlar ve diğer tüm öğrenciler ders aralarında kafeteryaya gitmek üzere umursamazca yanlarından geçip gitmektedir. Bu sadece iki çocuk için var olan bir andır: biri kırmızı takımdan, biri yeşil takımdan, bir boğa ve bir ayı. Er ya da geç biri diğerini ezip geçecektir.

Ligdeki takımlar birbirleriyle sezonda iki kez oynarlar, biri kendi sahalarında, diğeri . Beartown Buz Hokeyi o zamana geri kalan maçlarını kazanacak, Hed Hokey ise tüm maçlarını kazanacak. Program, bu kez Beartown'ın buz pistinde oynanacak rövanş karşılaşması için amansız bir şekilde geri sayıyor.

Tüm sporlar peri masalıdır, bu yüzden kendimizi onlara kaptırırız. Bu yüzden elbette bunun bitmesi için tek bir yol var.

Maya okulu asıyor, ancak neredeyse hiç dersi olmadığı bir günü dikkatle seçti. Kuralları çiğnediğinde bile bunu sorumlu bir şekilde yapıyor. Otobüse biniyor ve uzun bir süre, makul bir ulaşım mesafesinin ötesindeki bir kasabaya gidiyor. Sonra elinde bir mektupla büyük bir tuğla binaya girer ve resepsiyonda bir avukat ister. Annesinin ofisine girdiğinde, annesi şaşkınlıkla pipisini devirir.

"Sevgilim! Burada ne yapıyorsun?"

Maya küçüklüğünden beri Kira'nın ofisine gitmemişti ama oraya gitmeyi çok severdi. Diğer çocuklar ebeveynlerinin iş yerlerinden sıkılırlardı ama Maya annesinin bir şeye konsantre olduğunu görmekten hoşlanıyordu. Onun tutkusunu görmek. Bu, kızına bazı yetişkinlerin gerçekten önemsedikleri ve sadece para için yapmadıkları işleri olduğunu öğretti. Bu iş bir lütuf olabilir.

Mektubu annesinin masasına bırakırken endişeli görünüyor, ebeveynine terk edilmiş hissettirmekten endişe ediyor. "Bir müzik okulundan. Sadece başvurdum. Sadece yeterince iyi olup olmadığımı bilmek istedim. Onlara kendi şarkılarımı çaldığım bir video gönderdim ve ..."

Anne kızının mektubuna bakar. Sadece antetli kağıdı görmek bile içini sızlatmaya yeter. Kira büyürken yüksek akademik bir okula kabul edilmek için çok çalışmıştı; ailesinde hiç kimse üniversiteye gitmemiş olmasına rağmen hukuk okumayı hayal ediyordu. Kurallar ve çerçeveler, güvenlik ve kariyer istiyordu. Çocukları için de aynı şeyi istiyordu: ne bekleyeceğinizi bildiğiniz, hayal kırıklıklarından uzak bir hayat. Ancak kız çocukları asla anneleri gibi değildir, bu yüzden Maya gelebilecek en özgür, en az kurallı konuya aşık oldu: müzik.

"İçeri girdin. Tabii ki girdin." Kira o kadar gururlu ki ayağa bile kalkamıyor.

Maya hıçkırarak, "Ocak ayında başlayabilirim. uzun bir yol olduğunu biliyorum ve borç para almam gerekecek, istemezsen anlarım-"

Kira sadece ona bakıyor. "İstemiyor musun? Elbette istiyorum sevgilim. Senin için hiç bu kadar mutlu olmamıştım!"

Kucaklaşırlar ve Maya şöyle der: "Bunu sadece kendim için yapmak istiyorum anne. Sadece benim için bir şey. Anlıyor musun?"

Kira anlıyor. Herkesten daha iyi.

Ertesi gün ofise erken gelir. İş arkadaşı işe geldiğinde Kira'yı sandalyesinde otururken görür. İş arkadaşı kaşlarını kaldırır, Kira da kendi kaşlarını indirir. "Sakın bana bir daha pes ettiğimi söyleme! Tek yaptığım pes *etmemek*!"

İş arkadaşı sırıtıyor ve fısıldıyor, "Kapa çeneni ve fatura gönder!" de o sabah bildirgelerini teslim eder. Öğleden sonra da hayalini kurdukları bina için sözleşme imzalayıp kendi şirketlerini kurarlar.

Beartown'daki insanlar hiçbir zaman sokaklarda gösteri yapacak türden insanlar olmadılar. Yürüyüş yapmazlar, fikirlerini başka yollarla iletirler. Dışarıdan bakanlar için bunu anlamak zor ama bu toplumda çok az şey tesadüfen olur. Bir şey tesadüf gibi görünse bile, genellikle tesadüf değildir.

Beartown Buz Hokeyi sezon başında birkaç iç saha maçını pistin ayakta durulan bölümüne dokunmadan oynar ve Peter, muhtemelen safça, burayı yıkmaya hazır kimsenin olmadığı yönündeki bahanesinin kabul edilmesini ummaktan kendini alamaz. Ancak fabrikanın yeni sahibi sonunda net bir e-posta gönderir: "Eğer kulüp 'Sürü' olarak bilinen holiganlardan kurtulmak için bir an önce harekete geçmezse, sponsorluk sözleşmemizi iptal etmekten başka seçeneğimiz kalmayacak."

Kış başında bir iç saha maçı için kalabalık geldiğinde, ayakta durma alanını kordon altına alan çift kat bandın önünde duran güvenlik görevlileri var.

Bu yıl herkes zor seçimler yapmak zorunda. Peter kulübün hayatta kalması için bir yol seçti. Sürü de kendi hayatta kalması için cevabını seçiyor.

Peter tribünlerin arka tarafında oturmuş, kendisine bağırmaya başlamalarını bekliyor. Birinin ona doğru koşup yumruk atmasını bekliyor. Ama kimse ona bakmıyor bile. Pistin biletleri tükenmiş ama ne bir pankart ne de bir işaret var. Herkes gayet normal bir oyunmuş gibi davranıyor.

Bu kasaba bir taraf seçtiğinde meydana gelen olaylar o kadar küçüktür ki, tam karşılarında dursanız bile fark edemezsiniz. Buradaki hokey kalabalığının çoğunluğu şiddete asla göz yummayacak sıradan, düzgün insanlardır; birçoğu kendi evlerinin mahremiyetinde Pack'ten, "haydutların" kulübün adını nasıl kötüye çıkardığından ve hem oyuncuları hem de yatırımcıları nasıl korkuttuğundan yakınır. Ancak bir çatışmada taraf seçmek nadiren kimin yanında durduğunuzla ve neredeyse her zaman kime karşı durduğunuzla ilgilidir. Bu camianın kendi içinde tartışmaları olabilir ama dışarıdan gelenlere karşı her zaman birlik içinde durur.

Eğer zengin bir şirket fabrikayı satın almak ve işlerimiz üzerinde güç sahibi olmak istiyorsa, bunu durduramayız, ancak kulübümüzü satın alabileceklerini ve yaşam tarzımızı kontrol edebileceklerini düşünüyorlarsa, için yanlış kasabayı seçmişler demektir. Sürü birçok insan için şiddeti sembolize ediyor olabilir, ancak bahçelerindeki devrilmiş ağaçları temizlemek için yardım alan ve daha sonra Bearskin'de bir bardak bira ikram edilen komşular için başka şeyleri sembolize ediyorlar. Onlara göre Sürü, hiçbir saçmalığı kabul etmeyen, güç, para ve siyasetin taleplerine göre değişmeyen küçük bir grup insan. Eksikleri var, hatalar yapıyorlar ama Ayı Kasabası'ndaki herhangi birinin onlara sempati duymaması zor, özellikle de böyle zamanlarda.

Tamamen doğru değil. Ama tamamen yanlış değil. Sadece öyle.

Peter'ın siyah ceketlileri fark etmesi uzun zaman alır; salonun çeşitli yerlerine dağılmış bir şekilde oturmaktadırlar. Belli ki o da bunu bekliyordu ama sayıları her zamankinden çok daha fazlaydı. Birkaç yüz kişi. Peter ancak onlara dikkatle baktığında nedenini anlar: sadece Sürü değildir. Emekliler, fabrika işçileri, süpermarketteki kasiyerler, konut derneği çalışanları var. bir yürüyüş değil, gürültülü bir gösteri değil ve Peter sorsaydı, anlamamış gibi davranacaklardı. "Ne demek istiyorsunuz? Hayır, hayır, bu sadece bir tesadüf!" Peter'ın elinde herhangi bir kanıt yok elbette, çünkü ceketler farklı marka ve farklı kumaşlardan. Ama hepsi aynı renk. Ve Beartown'da çok az tesadüf vardır.

Bugün standı kordon altına aldığında kimse şaşırmadı, çünkü birileri haberin doğru kişilere önceden ulaşmasını sağladı. Kim olduğunu biliyor. Peter'ın önceden söylemek zorunda olduğu tek kişi kulübün yönetim kurulu üyeleriydi. Ekstra güvenlik getirmek için onların onayına ihtiyacı vardı. Peter seçimini yaptı ve Ramona da cevap verdi. Peter ona yönetim kurulunda bir yer verdi, böylece kulübün çıkarlarına en uygun olduğuna inandığı kararları alabilecekti. Şimdi sonuçlarına katlanmak zorunda.

Birinci ve ikinci periyotlar arasındaki arada, uzak taraftaki koltukların arasında genç bir adam ayağa kalkar. İyi giyimli, temiz giyimli, şiddet birine benzemiyor. Yakınlardaki herhangi birine sorulsa, doğal olarak "O mu? Hayır, onu tanımıyorum. Adı ne demiştiniz? Teemu Rinnius mu? Onu hiç duymadım!"

Sakin ve ağırbaşlı bir şekilde tribünün önüne kadar yürür, panoların arkasına geçer, ardından kordonla çevrili ayakta durma alanına doğru döner. Orada iki güvenlik görevlisi vardır ama onu durdurmak için hiçbir girişimde bulunmazlar. Teemu kordondan tırmanıyor ve tribün boyunca rahatça yürüyor, hatta ayakkabısını bağlamak için ortasında duruyor. Buzun üzerinden bakıyor, insan denizinin içinde Peter Andersson'u arıyor. Sonra ayakta durduğu alanı geçip

diğer tarafa geçer ve hiçbir şey olmamış gibi kahve almaya gider, herkes bilse de: Teemu Peter'a buranın onun standı olduğunu ve istediği zaman geri alabileceğini söylemiştir.

Birkaç dakika sonra, ilk başta sadece pistin uzak tarafındaki oturma alanında tezahürat başlar; sonra, sanki emir verilmiş gibi, Peter'ın birkaç sıra altındaki bazı adamlar da bağırmaya başlar. Sonra ve solundan da sesler gelmeye başlar. Kimse Peter'ın gözlerinin içine bakmıyor ama siyah ceketli adamlar sadece onun için bağırıyor: "Biz her yerdeyiz! Her yerdeyiz! Her yerdeyiz! Yeterince sert olduğunuzu düşünüyorsanız gelin ve bir deneyin! Çünkü biz her yerdeyiz, her yerdeyiz, her yerdeyiz, !"

On kez söylüyorlar. Sonra ayağa kalkarlar ve "Sen dik durursan biz de dururuz!"a geçerler. Sonra pistin ne kadar sessiz olduğunu göstermek için tamamen sessiz, disiplinli ve odaklanmış bir şekilde duruyorlar. Ve eğer ortadan kaybolursa herkesin Sürü'nün desteğini ne kadar özleyeceğini.

Sonra, sanki duyulmayan bir işaretle tekrar slogan atmaya başlıyorlar ve bu kez tüm pist . Yaşlılar, gençler, siyah ceketliler, beyaz gömlekliler, yeşil tişörtlüler: "Biz ayılarız, biz ayılarız, biz ayılarız, BEARTOWN'DAN AYILAR!"

Beartown Buz Hokeyi maçı 7-1 kazandı. Tribünlerden yükselen tezahüratlar kulakları sağır ediyor, kalabalık buzun her iki tarafında yeşil bir duvar oluşturuyor. O anda salonda kükreyen bir birlik duygusu var. Herkese karşı biz. Beartown diğerlerine karşı.

Peter hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Ertesi sabah gazetede yerel politikacı Richard Theo ile yapılan bir röportaj vardır. Muhabir ona Beartown Buz Hokeyi'nin ayakta durma alanından kurtulma kararı hakkında ne düşündüğünü sorar ve Theo şöyle cevap verir: "Beartown Buz Hokeyi halkın kulübüdür. Burası elit bir , müesses nizama ait değil, bu şehrin sıradan, düzgün, çalışkan insanlarına ait. Genel müdürü, ayakta durma yerinin bir halk kulübü olduğuna ikna etmek için elimden geleni yapacağım.

alan muhafaza edilmelidir. Taraftarlarımız maçlardaki atmosfere büyük katkı sağlıyor. Burası halkın kulübü!"

Birkaç saat sonra Peter fabrikanın sahiplerinden bir e-posta daha alır. Fikirlerini değiştirmişlerdir. Birdenbire, "dikili alanın yerel toplum için taşıdığı büyük değer konusunda ikna olmuşlardır." Peter başından beri kandırıldığını bu şekilde .

O akşam evinin mutfağında tek başına oturmuş, kilidin içinde anahtarın sesini beklemektedir. Hiç gelmiyor. Kira gece geç saatlere kadar işte kalır. Eve döndüğünde, adam kanepede uyuyakalmıştır. Onu bir battaniyeyle örtüyor. Masanın üzerinde bir şişe şarap ve iki bardak durmaktadır.

OceanofPDF.com

44

Fırtına ve Özlem

Pistin ışıklarının yanması için akşamın çok geç bir saatidir ama Bobo geldiğinde Elisabeth Zackell hâlâ disk atmaktadır. Evden çıktığında onun orada olacağını bilmiyordu ama umuyordu. Harry Potter okudu, kardeşlerini uyuttu, çamaşır yıkadı ve temizlik yaptı. Sonra eşyalarını topladı ve buraya geldi. Bu içgüdüseldi. Uyuyamıyor, beyni düşünmeyi bırakmıyor ve her şeyin sessizliğe gömüldüğü tek bir yer biliyor.

"Bana paten kaymayı öğretebilir misin?" diye sesleniyor Zackell'a.

Ona doğru döner. Gerçeklikten kaçmaya bu kadar ihtiyacı olan genç adam daha önce hiç görmemişti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar.

"İlk tanıştığımızda, neden kimsenin bana paten kaymayı öğretmediğini sormuştun!" Bu bir ifadeden çok bir yakarış. Zackell düşünceli bir şekilde sopasına yaslanıyor.

"Hokeyi neden seviyorsun?"

Bobo alt dudağını çiğniyor. "Eğlenceli olduğu mi?"

"Bu yeterince iyi bir cevap değil," diyor.

Ağır ağır nefes alıyor. Tekrar deniyor. "I . . . Hokey oynarken kim biliyorum. Benden ne beklendiğini biliyorum. Diğer her şey çok zor. Ama hokey... sadece... Burada kim *olduğumu* biliyorum. ."

Zackell sopasını buza vuruyor, belli ki pek de memnun değil. "Tamam. Sanırım sana paten kaymayı iyi olacak."

Bobo buzun üzerine çıkıp ona doğru kayıyor, sonra duruyor ve soruyor: "Hokeyi neden seviyorsun?"

Omuz silkiyor. "Babam hokeyi severdi. Ben de babamı
severdim." Bobo kaşlarını çattı. "Peki neden hokeyi
severdi?"

"Hokeyin bir senfoni orkestrası olduğunu söylerdi. Klasik müziği severdi. *Sturm und Drang*."

"Bu bir grup mu?" Bobo sorar ve Zackell ilk kez yüksek sesle güler.

"Fırtına ve özlem' anlamına geliyor. Babam bana aynı müzik parçalarını tekrar tekrar çalar ve şöyle derdi: 'Bu her duygu, hepsi aynı anda, Elisabeth, duyabiliyor musun? *"Sturm und Drang!*" Hokey için de aynı şeyi hissederdi. *Sturm und Drang*. Her zaman."

Bobo bunu bir süre düşünür. Sonra sorar, "Peki neden geceleri burada durup diskleri karıştırıyorsun?"

Gülümsüyor. "Çünkü eğlenceli."

Sonra ona nasıl paten kayılacağını öğretir. Birkaç saat sonra Bobo ona bir gün iyi bir hokey oyuncusu olup olamayacağını sorar. Kadın başını sallar ve "Hayır ama takıma nasıl faydalı olacağını öğrenebilirsen iyi bir koç olabilirsin" diye cevap verir.

Bobo gecenin geri kalanında bunu düşünerek uyanık kalır. Ertesi gün antrenmanda soyunma odasından çıkar, buzda olabildiğince hızlı kayar ve Benjamin Ovich'e olabildiğince sert bir vücut darbesi indirir. Kafası karışan Benji ayağa kalkar ve ona bakar. "Ne oluyor? ?"

Bobo cevap vermez, sadece Benji'nin bacaklarına vurur. Takımın geri kalanı nasıl tepki vereceklerini bilemeyerek şaşkınlıkla izliyor. Bobo annesini kaybetmiştir, bu herkesi biraz çıldırtabilir, ama hepsi Benji'nin bir daha vurulmaya tahammül edemeyeceğini bilir.

Amat nazikçe, "Bobo, kes ," diyor ama Bobo Benji'ye tekrar vuruyor.

Kimsenin Benji'yi durduracak zamanı yok. Bobo takımdaki en ağır oyunculardan biri, ancak Benji onu panolara gönderiyor, eldivenlerini yere atıyor ve 1. yumruklarını sıkarak ona saldırıyor.

"DIĞERLERININ NE YAPACAĞINI DÜŞÜNÜYORSUN?"
Bobo bağırıyor.

Benji şaşkınlıkla durur. "Ne?"

"Diğerlerinin ne yapacağını sanıyorsun? Karşılaştığımız her takım seni kışkırtmaya çalışacak, mücadele etmeni *isteyecekler*! Penaltı atmanı istiyorlar!"

Benji, ekibin geri kalanıyla birlikte Bobo'ya bakar. Amat mırıldanır, "Benji. İnsanlar işe yarayan bir şey bulana kadar daha da kötü şeyler bağıracaklarTepki vermemelisin. Ne sen ne de Vidar. İkiniz de takım için çok önemlisiniz."

Benji burnundan öfkeyle nefes alıyor. Ama sonunda sakinleşiyor ve Bobo'nun kalkmasına yardım ediyor. "Tamam. Denemeye devam et o zaman."

O itibaren her antrenmanda Bobo, hem Benji'yi hem de Vidar'ı kışkırtmak için giderek daha yaratıcı yollar bulmaya çalışır. Bazen başarılı olur ve eve gözleri morarmış bir şekilde döner, her ikisi de tam olarak onlara bunu yaptırmaya çalıştığını bilmelerine rağmen. Bobo'nun hayattaki eşsiz yeteneğinin bu olduğu ortaya çıkar: insanları tahammüllerinin ötesinde kızdırmak.

Benji bir sabah dolabını açtığında, her zamanki gibi en altta notlar vardır. Ama içlerinden biri farklıdır. Sadece tek bir kelime: "Teşekkürler." Ertesi gün farklı bir el yazısıyla "Dün kız kardeşime biseksüel olduğumu söyledim" yazan bir not daha vardır. Birkaç gün sonra yine farklı bir el yazısıyla üçüncü bir not geliyor: "Henüz kimseye söylemedim ama söylediğimde eşcinsel olduğumu söylemeyeceğim, senin gibi olduğumu söyleyeceğim!" Sonra biri ona isimsiz bir mesaj gönderiyor: "Herkes senin hakkında konuşuyor, seni bir sembol olarak görüyorlar, umarım bir şey söylemeye cesaret edemeyen bizler için ne kadar önemli olduğunu biliyorsundur!!!!"

Sadece birkaç küçük not ve mesaj. Sadece kelimeler. Artık ne anlama geldiğini bilmesini isteyen isimsiz sesler.

Benji onları da diğer notlar gibi çöp kutusuna atıyor. Çünkü hangisinin daha kötü hissettirdiğini bilmiyor, tehditler mi yoksa aşk mı? Nefret mi, beklentiler mi? Nefret ya da sorumluluk.

Başka bir tür mesaj da alır. Hep aynı şekilde başlıyorlar: "Merhaba! Doğru numarayı aldım mı bilmiyorum, siz homoseksüel hokey oyuncusu musunuz? Ben bir , röportaj yapmak istiyorum..." Bir sabah Benji ve kız kardeşleri göle giderler, buzda bir delik açarlar ve telefonunu içine . Sonra daha uzakta birkaç delik daha açarlar ve günün geri kalanında bira içip sessiz kalırlar.

Beartown Buz Hokeyi bir sonraki maçını deplasmanda oynadığında, Benji hakkındaki söylentiler o kasabaya da ulaşmıştır. sonra oynadığı her kasabada, onun dengesini bozmak için akıllarına gelen en iğrenç şeyleri bağıran insanlar olacaktır. Ama Benji pes etmez, onun yerine gol atar. Onlar bağırdıkça o daha da iyi oluyor. Maçtan sonra Bobo ona sarılır ve mutlulukla haykırır: "Senden nefret ediyorlarsa, bir şeyleri doğru yapıyorsun demektir! Sen en iyisisin! En iyi olmasaydın senden bu kadar nefret etmezlerdi!"

Benji gülümsemeye çalışır. Bir şey yokmuş gibi davranmaya. Ama daha ne kadar en iyi olmak zorunda kalacağını merak etmekten kendini alamıyor. Birinin onun oynamasına izin vermesi ne kadar zaman alacak?

Ana ve Vidar, ikisinin de nasıl davranacağını bilmediği türden bir aşk hikâyesidir. Bu yüzden her gün ormanda yürüyüşe çıkarlar. Kar, aşklarına paralel olarak daha da derinleşir.

Bir öğleden sonra ona dokunur ve kız histerik bir şekilde ağlamaya başlar. Adam nedenini anlamayınca ona Benji'yi anlatır. Herkesin bunu nasıl öğrendiğini, fotoğrafı ve Maya'nın öfkeli tepkisini.

"Seni hak etmiyorum, ben korkunç bir insanım! Bir psikopat olmalıyım!" diye ağlıyor.

Vidar onun önünde durur ve "Ben de" diye cevap verirken çıplak da olabilir.

O zaman kim ona daha da çok aşık olmaktan kendini alıkoyabilir ki? Belki birileri biliyordur. Ana onlardan biri değil.

Ertesi sabah okula geldiklerinde Ana, Benji'yi görene kadar bekler. Dolabını açtığında içinden küçük kâğıt notlar çıkar ve Ana bunların üzerinde ne yazdığını fark eder, Benji'nin artık başkalarının nefretinin ne kadarını içinde taşımak zorunda kaldığını bilir.

"Yapmak zorundayım. ." diye fısıldıyor Vidar'a.

Vidar onu durdurmaya çalışır ama bu imkansızdır. Aniden koridor boyunca ilerlemeye başlar. Benji şaşkınlıkla bakar ve notları saklamaya çalışır.

"Benden nefret ettiğini biliyorum ama-" Ana başlıyor ama gözyaşları dökülmeye başlamadan ve sesi kesilmeden önce daha fazlasını söylemeyi başaramıyor.

"Senden neden nefret edeyim ki?" Benji merak eder ve Ana ancak o zaman Maya'nın kimseye, hatta kendisine bile söylemediğini fark eder.

"O bendim ... o bendim ... senin resmini çektim ve ... o bendim! Yaşadığın her şey benim suçum... *bendim*!"

Yüzü hiçbir zaman tam olarak utanç kırışıklıklarına büzülüyor. Bütün vücudu titriyor. Sonra koşarak okuldan çıkıyor, uzaklaşıyor, uzaklaşıyor, uzaklaşıyor. Benji bir an orada durur ve gözleri Vidar'ınkilerle karşılaşır. Kaleci hiç yapmadığı bir şeyi yapar: tereddüt eder.

"" diye başlar Vidar ama Benji onun sözünü keser. "Sorun . git."

Vidar da öyle yapar. Onun peşinden koşar, yarım mil uzaklaşana kadar ona yetişemez; kız o kadar hızlı ve güçlüdür ki Vidar'ın onu yavaşlatmak gibi bir şansı yoktur. Bu yüzden onunla birlikte koşuyor. İkisi de artık nefes alamaz ya da düşünemez hale gelene kadar ormana doğru. Sonra karın içine çöküyorlar ve orada öylece yatıyorlar.

Vidar tek kelime etmiyor. Birinin Ana için yaptığı en iyi şeydi.

Maya her gün yaptığı gibi kafeteryada tek başına oturmaktadır. Ama birdenbire sanki davet edilmiş gibi biri karşısına oturuyor. Maya başını kaldırır. Benji onun tabağını işaret eder. "bitirecek misin, yoksa ben alabilir miyim?"

Maya gülümser. "Seninle oturmamalıyım. Kötü bir şöhretin var." Benji etkilenmiş görünüyor. "Ouch."

Gülüyor. "Özür dilerim."

Bazen saçmalıklara gülmeniz gerekir, bu şekilde katlanılabilir hale getirirsiniz. Benji sırıtıyor. Sonra da "Ana'yı affetmelisin." diyor.

"Neyi?"

"Bana benim ve ... ve ... benim ve ..resimlerimi yayınladığını söyledi."

Aynı anda hem yenilmez derecede güçlü hem de inanılmaz derecede kırılgan. Bazen Maya'ya Ana'yı hatırlatıyor.

"Onu neden affedeyim ki? Sana yaptığı şey korkunçtu!" diye çıkışır. "Ama siz kardeş gibisiniz. Ve kız kardeşler birbirlerini affeder," başarır Benji. Çünkü kız kardeşleri var. Maya başını öne eğer ve sorar: "Onu affettin mi? Ana?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü insanlar hata yapar Maya."

Maya başka bir şey söylemeden öğle yemeğini yer. Ama okuldan sonra Ayı Kasabası'na doğru yürür, bir kapıyı çalar ve Ana kapıyı açtığında hemen, "Koşu takımlarını giy," der.

Ana nedenini sormaz.

Bu onların arkadaşlığını kurtarır.

OceanofPDF.com

45

Kiraz Ağacı

Ne zaman bu kadar küçük bir kasabada, ormanın bu kadar içinde sporda gerçekten iyi birini bulsak, Beartown'daki insanlar genellikle bunun donmuş bir bahçenin ortasında çiçek açan bir kiraz ağacı görmek gibi olduğunu söylerler.

Peter Andersson bizim ilk oyuncumuzdu, bu yüzden NHL'ye kadar yükseldiğinde, kariyeri sakatlık nedeniyle kısa kesilmeden önce sadece birkaç maç oynamış olması bizim için önemli değildi. O oradaydı. İçimizden biri dünyanın en iyisi olmayı başarmıştı. Peter tüm kasabayı değiştirdi, bizi ömür boyu bitmeyen, imkansız hayallere mahkum etti.

Zacharias on altı . Onun gibi insanlar bu hikayelerde kolayca unutulur. Çoğu insan onu sadece "Amat'ın arkadaşı" olarak tanıyor. Amat'ın kim olduğunu biliyorlar çünkü hokeyde iyi ve burada önemli olan tek şey hokey. Zacharias'ın hayatı arka planda devam eden türden.

O ve Amat, Lifa ile birlikte büyümüşlerdi ve zaten buralarda hiçbir zaman bu kadar farklı üç çocuk en iyi arkadaş olmamıştı. Zacharias'ın ailesi Lifa'yı hiç sevmezdi, özellikle de Lifa, Zacharias'ın ailesinin Hollow'da bir işi olmayan herkese verdiği isimle, "haydutlarla" birlikte görülmeye başladığında. Ama Amat, sevgili Tanrım, Zacharias'ın ailesi ona tapıyordu. A takımda oynamaya başladığında, sanki kendi oğullarıymış gibi gurur duydular. Sanki öyle olmasını diliyorlardı. Ve Zacharias gibi bir çocuğun böyle şeyleri fark etmemesi imkânsızdı.

Zacharias bu bahara kadar hokey oynadı, her takımdaki en kötü oyuncu olmasına ve bundan pek zevk almamasına rağmen. Ailesinin hatırı için antrenmanlara gitti, Amat'ın için katlandı. Bu yıl genç takım olmayacağını duyduğunda rahatladı, çünkü bu ona bırakması için bir bahane vermişti. Zaten tek istediği evde bilgisayarının başında oturmaktı. Bir gün annesi ve babası Beartown Buz Hokeyi'ndeki "açık seçmeler" için heyecanla eve geldiklerinde endişeye kapıldı.

"Gitmek zorundasın!"

Zacharias çocukluğu boyunca ne kadar kötü zorbalığa maruz kaldığını ailesine hiçbir zaman açıklayamamıştır. Her şey için: kilosu, görünüşü, adresi. Onu hiç görmemişler. Peter Andersson'la aynı nesilden geliyorlar, imkânsız hayallerin neslinden. Zacharias mırıldandı, "Bu işler böyle yürümüyor anne, öylece ortaya çıkamazsın-"

Ama babası araya girdi, "Bu bir açık oturum! Herkes gelebilir! Ve fabrika artık Beartown Buz Hokeyi'ne sponsor oluyor! Koç'a bunu söyle-"

"Neyi, baba? Babam fabrikada çalıştığı için benim oynamama izin vermesi gerektiğini mi?" Zacharias tersledi ve hemen pişman oldu.

Beartown Buz Hokeyi fabrika işçileri tarafından kurulmuştur ve yaşlı işçiler burayı hala fabrikanın kulübü olarak görmektedir. Fabrikanın yeni sahipleri, işi olmayanlara daha fazla iş, olanlara da daha fazla iş vaat edip kulübe sponsor olunca, Zacharias'ın babası her şeyin eskisi gibi olacağını ummaya başlamış. Zengin bir kasaba, üst ligde bir kulüp, kalıcı işler, hatta belki de ailenin Hollow'daki apartman dairesinden taşınıp küçük bir sıra ev alma şansı. Büyük ya da gösterişli bir şey değil, sadece bir oda daha ve biraz daha büyük bir mutfak. Kışın daha güvenilir bir ısıtma sistemi.

"Üzgünüm, baba. . . Öyle demek istemedim. ." dedi Zacharias sessizce.

Babasının gözleri hâlâ mutlulukla parlıyordu. Zacharias'ın göğsündeki ayıyla tekrar oynadığını görmek her iki ebeveyn için de büyük bir anlam ifade edecekti. Böylece Zacharias açık seçmelere katıldı. Tabii ki katıldı.

Sahip olduğu her şeyi verdi. Hiçbir şey yeterli değildi. Daha sonra koç omzunu bile sıvazlamadı, sadece "Üzgünüm, ihtiyacımız olan herkesi aldık, ama geldiğiniz için teşekkürler" dedi, ikinci bir bakış bile atmadan.

Eve döndüğünde anne ve babası gözyaşlarını tutmakta zorlanıyor gibiydiler. Yıllar sonra geriye dönüp baktığında bunun ne kadar büyük bir bağlılık göstergesi olduğunu anlayacaktı: Hokeyde ne kadar kötü olduğunu göremeyecek kadar acizdiler ve gerçekten hayal kırıklığına uğramışlardı.

O akşam annesi bilgisayar oyunları oynaması konusunda ona bir kez daha çıkıştı. İnternet üzerinden oyun oynarken ne kadar iyi olduğunu, dünyanın en iyileriyle başa çıkabildiğini anlatmaya çalıştı. Hatta başka bir şehirdeki bir yarışmaya katılması için davet bile edilmiş.

"Bir yarışma mı? Onunla mı? O bilgisayar oyunu Zacharias, spor değil!" diye homurdandı annesi.

Zacharias bütün gece oturup oynadı ama kadının sözleri göğsünü yırttı.

Alicia henüz on beş yaşında bile değil ve o yaştaki çocuklar anaokulundan kaçma konusunda onun iyi olmamalı. "Bundan biz sorumlu tutulamayız! Burası bir hapishane değil!" diye itiraz etti Sune onu yirminci kez falan geri götürdüğünde. Sune, "Ona öyle geliyor," diye cevap verdi. Alicia ona , çünkü Sune onu anlıyordu.

Her gün onunla birlikte pistten anaokuluna geri dönmeye devam etti ve antrenmanları izlemek için tekrar kaçmaya devam etti. Herhangi bir antrenmanı. A takımı, küçükler ligi, 1. sınıf pateni, fark etmezdi. Buz bir dakika kadar boş kalır kalmaz patenlerini giyip oynamaya başlıyordu. Bunu nasıl durdurabilirsin?

Sune'nin Alicia'yı anaokuluna geri götürdüğü günlerden birinde, personel ona acıdı ve onu coPee için içeri davet etti. Sonunda herkes, Sune'nin Alicia'yı sabah anaokulundan alıp piste götürmesinin ve öğleden sonra okul öncesi eğitim kurumuna geri getirip orada kaka yapmasının daha kolay olduğunu kabul etti.

Kışın başlarında bir gün, personel anaokulunun küften delik deşik olduğunu, belediyeye defalarca şikayette bulunduklarını ancak kendilerine uygun bir alternatif bina olmadığının söylendiğini belirtti. Sune Alicia'ya baktı. Alicia'nın

dikkatlice inceledi. Sonra piste geri döndü, Peter Andersson'un ofisine gitti ve ona "Bu ofise gerçekten ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

"Pardon?" Peter söyledi.

Sune pistin üst katının geri kalanını işaret etti. "Bu ofislerin neredeyse tamamı boş! Burada sadece sen, ben ve Zackell varız! Başka kim var? Birkaç geçici ofis çalışanı mı? Hademe?"

"Başka kimse yok. Biz ..biz kulübüz ..." Peter söyledi.

Sune eline kâğıt kalem aldı ve çizmeye başladı. "Bu duvarları yıkacağız. Düzgün havalandırma yapın. Bu tamamen mümkün!"

"Pardon ama siz neden ?" Peter sordu.

"Bir kulüpten daha fazlası! Bir daha fazlasını inşa edebiliriz!" Sune gürledi.

Ertesi gün buz pistinin içine bir anaokulu inşa etme planıyla politikacılara gider. Çoğu şüpheyle yaklaşır, bazıları açıkça küçümser, ancak içlerinden biri potansiyeli hemen görür. Diğer meclis üyeleri hayır deyince, bu politikacı anaokulundaki bir veli toplantısına gider ve bir e-posta kampanyası başlatır. Sonunda bu diğer politikacıları bütçeyi yeniden yapılandırmaya ikna eder. Sune'ye ülkedeki ilk "buz pisti anaokulunu" inşa etmesi için para verilir. Çocuklar o kış ayakkabılarla oynadıkları kadar patenlerle de vakit geçirirler. Bundan birkaç yıl sonra Alicia, kendisini bu kadar hızlı ve teknik açıdan bilgili yapan şeyin bu fazladan çalışma saatleri olduğunu söyleyecektir.

Ebeveyn toplantısına katılan politikacının adının Richard Theo olduğunu unutmuş olacak. Ancak bir sonraki seçimde onu hatırlayan çok sayıda küçük çocuklu ebeveyn olacaktır.

"Bu sadece spor." Kendimize söylemeye çalıştığımız şey bu.

Amat bir akşam geç saatte Zacharias'ı arar.

"Ne yapıyorsun?" Amat soruyor.

Zacharias, "Oyun oynuyorum," diye

yanıtlıyor.

Amat bu kelimeyi kullandığı için onunla dalga geçerdi. "Oyun oynamak" yerine "oyun oynamak", sanki Zacharias bunu bir spor gibi göstermeye çalışıyormuş gibi.

"Bir süreliğine dışarı çıkmak ister misin?" diye sorar.

"Dışarı mı? Şimdi mi? Kutup ayısının kıçı kadar

soğuk!"

Amat gülüyor. "Bahse girerim kutup ayılarının kıçları hiç de soğuk değildir! Çık dışarı!" "Ne için?"

Amat yutkunuyor. "Çünkü Hed'le oynayacağımız maç için o kadar ki uyuyamıyorum. Sadece dışarı çık."

Zacharias dışarı çıkıyor. Tabii ki çıkıyor. Hollow'un etrafında yürüyorlar, donuyorlar ve konuşuyorlar, gençken ve gidecek başka yerleri yokken yaptıkları gibi.

"Oyun nasıl gidiyor?" Amat soruyor.

"Sadece yapma, tamam mı?" Zacharias

incinmiş bir halde, "Yapma, tamam mı?"

der.

"Hayır, cidden! Söyle bana. Bak, hokey dışında bir şey hakkında konuşmaya ihtiyacım var."

Zekeriya bir süre surat asar. Ama sonunda şöyle der: "İyi gidiyor. Aslında gerçekten iyi. Bir yarışmaya katılmam için davet edildim."

"Gelip izleyebilir miyim?" Amat hemen sorar.

Zekeriya kendisine sorulduğu için ne kadar gurur duyduğunu anlatamaz. O yüzden homurdanarak "Tabii." dedi. Sonra da kızgınlıkla ekliyor: "Ama ailemle aynı şeyleri söyleyeceksen olmaz! Sırf hokey olmadığı için gerçek bir spor !"

Amat suçlulukla mırıldandı, "Ailen böyle mi diyor?"

Zacharias karı tekmeliyor. "Senin gibi bir oğulları olmasını hayal ediyorlar, Amat. Bu şehirde önemli olan tek şey hokeydir."

Amat hiçbir şey söylemiyor. Söyleyebileceği bir şey yok.

Maya kulübelerin üstündeki ahıra varır. Jeanette kum torbasıyla içeride antrenman yapmaktadır ama Ana kapıda temkinli bir şekilde durur.

"O da sorun olur mu?" Maya sorar.

Jeanette nefessiz, şaşkın bir kahkaha atar. "Tabii ki! Eğer üç kişi olursak, yakında gerçek bir kulüp olacağız!"

Bundan sonra olacaklara hazırlıklı değildir, hiçbiri hazırlıklı değildir, Ana'nın kendisi bile. Ancak Jeanette ona Maya ile birlikte çalıştıkları bir tutuşu gösterdiğinde ve Maya tutuştan kurtulmak için uzuvlarını nasıl bükeceğini tam olarak hatırlamaya çalışıp başarısız olduğunda, Ana "Deneyebilir miyim?" diye sorar.

Jeanette tereddüt eder. "Bu biraz ileri seviye. Belki de daha hafif bir şeyle başlamalıyız?"

"Sadece deneyemez miyim?" Ana sorar.

Bu yüzden Jeanette denemesine izin verir, çünkü bazen bazı insanların öğrenmesi için başarısız olmalarına izin vermeniz gerekir. Bu teoriyle ilgili tek sorun Ana'nın başarısız olmamasıdır. Jeanette ona hareketi gösteriyor ve Ana ilk denemesinde hareketi tekrarlıyor. Jeanette ona daha zor bir hareket gösteriyor, sonra daha da zor başka bir hareket ve Ana ikinci ya da üçüncü denemesinde hepsini başarıyor.

Jeanette yirmi dakika sonra ellerini dizlerine koymuş nefes nefese kalmıştı ama Ana hiç nefes nefese kalmış gibi görünmüyordu. Jeanette'in eski antrenörü "fiziksel zekâ" hakkında konuşurdu ve bazı dövüş sanatları uygulayıcılarının nasıl bir müzisyenin mükemmel perdesine eşdeğer göründüğünü söylerdi: bir şey gördüklerinde, vücutları içgüdüsel olarak aynı şeyi nasıl yapacaklarını bilir. Ana gençken birkaç yıl hokey oynamış ama hiç dövüş sanatı yapmamış. Yine de fiziği buna son derece uygun görünüyor. Ormanda büyümüş, engebeli zeminlerde koşmuş, zıplamış ve tırmanmış. Babası bir avcı ve çoban, çocukluğundan beri onunla birlikte ağır hayvanları takip etmiş, vurmuş ve sürüklemiş, kar küremiş, hendek kazmış ve göldeki buzda delikler açmış. Güçlü, esnek, dayanıklı ve Bearskin'in domuz pirzolalarından daha serttir.

Jeanette ellerini kaldırıp, "Bana kadar sert vur." dedi. "Ciddi misin?"

Ana sorar.

Jeanette başını sallar. "Olabildiğince sert!"

Maya Aoor'da oturmaktadır ve bunun görmeyi asla unutmayacaktır. Ana o kadar hızlı ve sert vurur ki Jeanette geriye doğru sendeler. Ana patlar. Jeanette ve Maya gülmeye başlar. Ana az önce yaptığı şeyin ne kadar özel olduğunun farkında bile değildir ama Jeanette şimdiden kariyerini planlamaktadır.

Ahırın içindeki üç kadın terden sırılsıklam; dışarıdaki manzara derin dondurucuda, karla kaplı, karanlığa gömülmüş.

Ama bütün kasaba kiraz çiçeği kokuyor.

Bir sabah erkenden Zacharias'ın ailesinin kapısı çalar. Amat dışarıda durmaktadır. Zacharias'ın annesi hem mutlu hem de sinirli görünüyor. Önce mutluluk: "Amat, seni görmek ne güzel! A takımına girdiğin için tebrikler, seninle gurur duyuyoruz. Düşünsene, yıllardır burada koşturup duruyorsun, komşulara seninle ne kadar övündüğümüzü hayal bile edemezsin! Annen seninle çok gurur duyuyor olmalı!"

Amat cevap vermeye vakit bulamadan, doğrudan hayal kırıklığına geçiyor: "Korkarım Zacharias evde değil. Bazı arkadaşlarıyla bilgisayar oyunu oynamaya gitti. Birkaç saat uzakta! Düşünebiliyor musunuz? Bunun ne anlamı var ki?"

Amat derin bir nefes alıyor, çünkü Zacharias'ın ailesine çok düşkün, ama yavaşça şöyle diyor: "Zach 'bazı arkadaşlarıyla' oyun oynamıyor. Bu büyük bir yarışma. Binlerce diğer oyuncunun arasından sıyrıldı. Gelip onu benimle birlikte izlemelisiniz."

Zacharias'ın babası koridorda daha geride duruyor. Amat'ı aşağılamak istemiyor ama da edemiyor: "Onu savunman iyi bir şey Amat, ama bilgisayar oyunu oynamak gerçek bir spo-"

Amat gözlerini ona dikti. "Çocukluğumuz boyunca Zach ve ben kimin ilk önce profesyonel olacağını görmek için yarıştık. O kazanacak. Bunun gerçekleştiğini görmek için orada olmazsanız, hayatınızın geri kalanında pişmanlık duyarsınız."

Onlar cevap vermeye vakit bulamadan döner ve merdivenlerden iner.

Zacharias, Beartown'dan birkaç saat uzaklıkta, yarışmanın geniş salona girdiğinde Amat da izlemek için oradadır. Büyük bir ordu değil ama yine de bir ordu.

Bilgisayarların sıralandığı Aoor, izleyicilerle dolu uzun oturma sıralarıyla çevrilidir; çatıdan sarkan ekranlar ve hoparlörlerden gürleyen müzik vardır.

Zacharias'ın babası şaşkınlık içinde, "Neredeyse hokey gibi," diyor.

O ve Zacharias'ın annesi tren istasyonunda Amat'a yetiştiler. Onun yerine buraya birlikte geldiler. Ebeveynler isteksizce içeri girdiler, hiçbir şey anlamadılar ama yarışma bitmeden önce etraflarındaki insanlar Zacharias'ın yaptıklarını alkışlayacak ve tezahürat yapacaklardı. Kazandığında Amat yüksek sesle bağıracak ve ailesi de onu örnek alacak. Ön sıradaki bir yabancı dönüp Zacharias'ın annesine "Onu tanıyor musun?" diye soracak.

"O benim oğlum!" Zacharias'ın annesi haykıracak.

Yabancı başını sallayacak, etkilenmiş görünecek ve "Onunla inanılmaz derecede gurur duyuyor olmalısınız!" diyecektir.

O kadar da önemli değil. Bu sadece bir spor. Farklı bir spor.

Kira Andersson'un annesi bir keresinde ona şöyle demişti: "Bir aile sahibi olmanın en zor yanı hiçbir zaman işinizin bitmemiş olmasıdır." Kira, iş arkadaşıyla birlikte ofislerini döşerken, müşteri peşinde koşarken, personel almaya çalışırken, bankayla pazarlık yaparken ve para konusunda endişelenirken bunu bir türlü unutamıyor. Kira'nın telefonu çalıyor. Masasının üzerindeki çocuk fotoğrafına her zamanki gibi aynı sessiz sorularla bakıyor: Kimin uğruna kariyer yapıyorsun? Tüm bu fedakârlıklara değer mi? Bunu önceden nasıl bilebilirsin ki?

Peter Andersson eve geldiğinde bomboş bir evle karşılaşır. Kira işte dir, çocuklar arkadaşlarıyla dışarıdadır. Peter kendine bir yemek yapar ve televizyonda hokey maçı izleyerek yer. Telefonu sessiz. Genel müdürlük işini kabul ettiğinde

Yıllar önce, tatildeyken bile hiç susmadığı için zil sesinden nefret ederdi. Şimdi özlüyor.

Maya Andersson anahtarı kilide sokar ve salona doğru yürür. Babası koltuktan kalkıyor ve evde yalnız kalmayacağı için ne kadar mutlu olduğunu saklamaya çalışıyor. Maya dövüş sanatları eğitiminden sonra çok yorulmuştur ama babasının yüzündeki ifadeyi görünce gitarını almaya gider. Garajda birlikte üç şarkı çalarlar. Sonra kızı sorar, "Annem sana söyledi mi? Müzik okulu hakkında?"

Peter şaşırmış görünüyor. Sonra da utandı. "Biz ... annen ve ben ... son zamanlarda konuşmak için fazla zamanımız olmadı."

Maya mektubu getirir. "Ocak ayında başlayabilirim. Çok uzak, taşınmam gerekecek ve borç para almam gerekecek ama ... . Annem sorun olmadığını söyledi."

Peter dağılmamak için gösterdiği çabada başarılı olamıyor. "Sadece mutlu olmanı istiyorum, Balkabağım... sadece olmanı!" demeyi başarır.

"musun baba? Ben de senin için bunu istiyorum," fısıldıyor kızı.

Leo Andersson, Beartown'da tek başına yürümektedir. Belirli bir yere gitmiyor, bir planı yok, sadece yürüyor. Büyüdüğünde, bu kışı tutkuyla bağlanacağı bir şey aradığı kış olarak hatırlayacaktır. Diğer herkesin kayıtsız şartsız sevdiği bir şey var gibi görünüyor: babasının kulübü, annesinin yeni işi ve Maya'nın müziği. Leo kendine ait bir şey istiyor. Belki de bulacaktır. Belki de bu başka bir hikaye.

Ancak bu akşam eve geldiğinde annesi hâlâ işte dir ve ablası yatmıştır. Babası oturma odasında oturmuş televizyon seyretmektedir. Leo ceketini asar, ergenliğe yeni atmış herkes gibi doğruca odasına gitmeyi düşünür, ama bu akşam bunun yerine oturma odasına gider. Babasının yanına oturur. Birlikte bir hokey maçı izlerler.

"Sen . . . I . . . Umarım seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsundur," diyor babası molalardan birinde.

"Biliyorum baba. Biliyorum." Leo sırıtıyor ve sanki bunu gibi esniyor.

Peter her şeye rağmen bir ebeveyn olarak doğru bir şey yapmış olabileceğini ummaktan kendini alamaz. Kira eve geldiğinde ikisi de kanepede uyuyorlardır. İkisinin üzerini battaniyelerle örter.

Bir aile ile asla işiniz bitmez.

OceanofPDF.com

46

Trafik Kazası Olduğunu Söyleyeceğiz

Hiç düşen bir kasaba gördünüz mü? Bizimki düştü. Çünkü bazen insanları birbirinden nefret ettirmek o kadar kolay ki, başka bir şey yapmamız anlaşılmaz geliyor.

Bu, buz pistleri ve onların içinde ve çevresinde atan kalpler hakkında bir hikâye oldu. İnsanlar ve spor hakkında ve bazen sırayla birbirlerini nasıl taşıdıkları hakkında. Bizim hakkımızda, hayal kurmak ve savaşmak hakkında. Bazıları aşık oldu, bazıları yıkıldı; iyi günlerimiz de oldu, çok kötü de. Beartown neşelendi, ama aynı zamanda yanmaya da başladı. Her şey korkunç bir patlamaya doğru gidiyordu.

Birkaç kız bizi gururlandırdı, birkaç erkek bizi harika yaptı. Bir araba gece boyunca çok hızlı sürdü. Bunun bir trafik kazası olduğunu söyleyeceğiz, ancak kazalar kaderin bir cilvesidir ve bunu önleyebileceğimizi bileceğiz. Bu birinin hatası . Birçok kişinin hatası. Bizim .

Hokey hokeydir. Bir oyun. Hayal ürünü.

Beartown ve Hed'e kış geldiğinde, işe gitmek için yola çıktığınızda hava kararır ve eve döndüğünüzde karanlık olur. Hed'deki hastanenin acil servisindeki görevliler zamanlarını herkesin yaptığı gibi geçirirler: hokey konuşurlar.

Herkes bir sonraki maçı dört gözle bekliyor. Bazıları kırmızı takımı, bazıları yeşil takımı destekliyor: birbirleriyle zar zor konuşabilen doktorlar ve hemşireler var. Sezon ilerledikçe ve her iki takım da diğer tüm maçlarını kazandıkça, Beartown Buz Hokeyi ve Hed Hokey arasındaki bir sonraki karşılaşma daha da önemli hale geldi. Kazanan kulüp bir üst lige yükselme şansı yakalayabilir. Kaybeden ise gelecek sezon var olmayabilir bile. İşler bu kadar çabuk değişebilir.

Kendimize hokeyin sadece hokey olduğunu söylemeye çalışıyoruz ama tabii ki asla öyle değil. Bir doktor "para sporu mahvediyor" diye mırıldanıyor. Bir hemşire staProom'da "federasyondaki şişko kedilerin küçük kulüplerden imkansız mali taleplerde bulunmaya devam ettiğini, menajerlerin piyasayı kuruttuğunu, sponsorların sadece oyun oynadığını ve maçlara buzda değil yönetim kurulu odalarında karar verildiğini" anlatan uzun bir konuşma yapıyor! Birisi bir gazeteden, buradan çok uzakta bir spor yorumcusunun Beartown ve Hed gibi takımların birkaç yıl daha büyük takımlar için besleyici kulüpler haline geleceğini öngördüğü bir makale okuyor. "Besleyici kulüpler mi? Sanki büyük şehirlerin kölesi olacağız!" Bir başkası, "Keşke Beartown , tüm ePortlarımızı tek bir kulüpte *yoğunlaştırabilirdik*," diye homurdanıyor ve bu da "Neden kapanalım ki? *Siz* neden kapatmıyorsunuz?" Hastane çalışanları da tıpkı buradaki herkes gibi tartışmaya ve birbirlerine düşmeye başlar.

Ama sonra çalıştıkları yerde her zaman gibi bir şey olur: bir alarm , bir kaza olmuştur, yaralılar yoldadır. Hokey maçlarını ve kulüp bağlılıklarını unuturlar. Acil servisteki herkes birlikte çalışır, birlikte mücadele eder, bir ekip olarak bir araya gelir.

Bu gece ambulanslarla getirilen herkesin hayatını kurtarmak için ellerinden geleni yapacaklar. Bu yeterli olmayacak.

Ana ve Vidar sıradan bir aşk hikayesi olsaydı, belki de tüm hayatlarını birlikte yaşayabilirlerdi. Belki birbirlerinden bıkıp ayrılırlardı, belki de aynı kişiye aşık olmaya devam ederlerdi. Sıradan bir hayat, eğer onu bir başkasıyla birlikte yaşarsanız uzundur.

Ancak sıra dışı bir genç olmanın en önemli yanı, bazen sadece sıradan bir genç olmak istemenizdir. Ana yatakta yatıyor, Vidar yanında sessizce yatıyor, Ana için *Minecraft* gibi: Ana yanındayken konsantre olabiliyor.

"Benimle bir partiye gitmek ister misin?" diye fısıldıyor. "Ne?"

"Duydunuz."

"Ne tür bir parti?"

"Bu gece kamp alanındaki kulübelerden birinde bir parti var. Okulda duydum. Gelmek zorunda değilsin. Ama ben ... ... Sadece bir partiye gitmek ve kendimi normal hissetmek istiyorum. Sadece bir süreliğine."

"Tamam," diyor

Vidar. "Tamam mı?"

Ana tekrarlar.

Sırıtıyor. "Sağır mısın? *Tamam!*"

Kadın gülüyor. Öpüşüyorlar. Tamamen normal hissettiriyor. Mükemmel derecede normal ve mükemmel derecede harika.

Partiye giderler. En azından bir süreliğine normal hissettirir. Ama sonra Vidar tuvalete gider ve barda Ana'nın yanına gelen adam Hed'lidir, yani Ana'nın kim olduğunu bilmemektedir. Belki Vidar'ın kim olduğunu bile bilmiyordur.

Ana hoş görünmeye çalışır; adamın uzattığı içkiyi geri çevirir ve kalçasına koyduğu elini hareket ettirir. Hed'den gelen adam gururla kolundaki boğa dövmesini gösterir ve gelecek sezon A takımda oynayabileceğini söyler. Adam kulağına fısıldamaya başlayınca Ana onu iter. Ana uzaklaşmaya çalışır. Adam onun kolunu tutar ve güler. "ama! Bu kadar aptal olma! Biraz yaşa!"

Kollarını onun beline doluyor. Vidar'ın odanın içinde yürüdüğünü bile görmüyor, gözlerindeki siyah bakışı, alçalmış kaşlarını görmüyor.

kalabalığı itiyor. Vidar kimi kenara ya da masalara çarptırdığını fark etmez. Ama Ana görür. Bu durumdan kurtulmanın, Hed'deki adama yanlış kıza dokunduğunu, yanlış adamla tartıştığını söylemenin ne kadar basit olması gerektiğini biliyor. Bu çok kolay olurdu. Ama Ana hayatında hiçbir şeyi kolay yoldan yapmamıştır.

Bu yüzden adamın elinden , vücudunun üst kısmını geriye yaslar ve adama kafa atar. Alnı adamın burnuna çarptığında bir çıtırtı duyuyor. Adam çığlık atarak Aoor'a düşer. Ana yüzüne kan damladığını hisseder ama kanın kime ait olduğunu bilmez.

Adamın arkadaşları birkaç metre durmaktadır, onlar da herkes gibi şok olmuşlardır, bu yüzden Ana harekete geçmek için sadece birkaç saniyesi olduğunu bilir. Vidar'ın gözlerinde ölümcül bir bakışla kalabalığın arasından fırladığını görür ve Ana, kendisi olduğu ve onun gibi birini sevdiği için yapabileceği tek şeyi yapar: nişan alır ve Vidar'suratına yumruk atar.

Oda sessizliğe gömülür. Ana ona tekrar, daha sert vurur ve Vidar geriye doğru tökezler. Sonra onu kolundan yakalar ve kapıya doğru koşar. Onu da kendisiyle birlikte ormana sürükler ve partide kimse onları göremeyene kadar koşar.

"SENIN DERDIN NE?" Ana nihayet ağaçların arasında durduğunda Vidar bağırır.

Adamın yüzünün nasıl görünce neredeyse suçlu hissediyor. Ama tersliyor, "Benim *sorunum* ne biliyor musun? Erkekler! Lanet olası *erkekler*! Benim sorunum sizsiniz!"

" şimdi ne yaptım?"

Şimdi öfkeden hıçkıra hıçkıra ağlıyor. "Onu öldürecektin! Seni oradan çıkarmasaydım, onu öldüresiye dövecek ve hapse gönderecektin ve ben-"

Kızgın, bastırılmış gözyaşlarıyla soluk soluğa. Vidar, yarılmış bir dudak ve aldığı her nefeste biraz daha şişen gözle onun önünde duruyor.

"Sadece sana yardım etmeye çalışıyordum. ."

"Erkeklerin nesi var? Neden üzerimizde kavga etmenizi istediğimizi sanıyorsunuz? Neden her şeyi şiddetle yapmak zorunda olduğunuzu düşünüyorsunuz? Neyiniz var sizin böyle?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor.

Ana gülmeye başlar. "Seni
seviyorum." "Bu yüzden mi bana
vurdun?"
"Evet!"
Vidar kulağını kaşır. "Beni bu kadar sevmek zorunda mısın?" "Boktan
bir kaidenin üzerinde olmak istemiyorum!" diye .
"Bir ne?"
"Benim hatırım için savaşmanı istemiyorum! Benim için bir şeyler yapmanı istemiyorum! Sadece bana inanmanı istiyorum. Beni bir yerlere götürmeni istemiyorum, bana destek olmanı istiyorum ki oraya kendim gidebileyim!"
"Tamam."
"Ne demek 'tamam'?"
"Tamam. Ben . . . sadece tamam. Tamam. Ben . . . Ben
de seni seviyorum!" "Çok aptalsın!"
Eli o kadar çok acıyor ki, kıvrılıp uluyacak gibi hissediyor. Onu bir kar yığınının yanına götürüyor ve elini sokmasını sağlıyor. Kız çığlık atıyor. Adam açıklamaya çalışıyor. "Birine vurmamalısın, ihtiyacın var-" diye başlıyor, ama kız tersliyor "Bana nasıl yumruk atacağımı söylemeye cüret etme!"
"Tamam."
Daha normal aşk hikayeleri mümkün.

Ertesi gün Vidar Ana'nın dövüş sanatları eğitimine gelir. Hiçbir şey söylemiyor, sadece bahçeden altı tahta paleti sürüklüyor ve kaba basamaklar oluşturmak için üst üste yığıyor. Sonra gidip onların üzerinde durur.
"O da ne?" Ana sinirli bir şekilde merak
eder. "Bir kaide," diyor Vidar ona.
"Kimin için?" diye
sorar. "Benim için,"
diye yanıtlıyor.
Kadın gülmeye başlar ama adam
ciddidir. "Sen dik durursan ben de dik
dururum," diyor.
O zaman gülmeyi bırakır ve onu öper. Zaten normal aşk hikâyeleri onun için hiçbir zaman çekici olmamıştır.

Nasıl başladı? Bu konuda tartışmayı asla bırakmayacağız.

Belki de her şey Hed'den bir adamın partide Beartown'dan bir kızla birlikte olmaya çalışması ve sonunda burnunun kırılmasıyla başladı. Belki de kin besliyordu.

Ya da belki de çok daha önce, Hed taraftarlarının Benjamin Ovich hakkında korkunç şeyler söylediği sonbaharın ilk hokey maçında başladı. Belki de Beartown'daki bazı insanlar, özellikle de Hed maçı kazandıktan sonra bunu unutamadılar.

Ya da belki de her şey kışın başlarında bir sabah, birisinin Hed'deki arenanın kapısının önüne kanlı bir boğa boynuzu bırakmasıyla başladı. Gerçek kan bile değildi, muhtemelen birkaç sarhoş gencin aptalca bir şakasıydı, ama Hed'deki herkes bunu görmedi.

Bundan kısa bir süre sonra bir akşam, Beartown'dan bir adam Hed'deki bir pizzacıda sırada bekliyordu - kız arkadaşı Hed'dendi ve onu evde bekliyordu. Hed'den bazı adamlar sıranın daha gerisinde duruyordu ve aynı sözleri söylemeye başladılar. İçlerinden biri öne doğru eğildi ve doğrudan kulağına bağırdı. Bir diğeri ise "siktir git evine" ve Hed'li kadınları bırak!" diye bağırdı. Beartown'dan gelen adam arkasını döndü ve onlara cehenneme gitmelerini söyledi ve Hed'den gelen adamlar pizzaları elinden aldı. Görevliler ciddi bir sorun çıkmadan aralarına girmeyi başardılar, ama belki de her şey böyle başlamıştı.

Tabii her şey hastane ve fabrika söylentileriyle başlayıp iş kavgasına dönüşmediyse. Bir zamanlar insanlar, politikacıların Hed ve Beartown'ı birleştirerek tek ve daha büyük bir kasaba oluşturmaya çalışacaklarından endişe ederlerdi, ancak şimdi iki küçük kasaba için bile yeterli yer olmayabileceğinden endişe ediyorlar.

Arenanın dışındaki boğa boynuzu olayından ve pizzacıdaki kavgadan kısa bir süre sonra Hed Hockey ve Beartown Hockey'in dokuz yaşındaki çocukları bir

turnuvasına katıldılar. Oyun bir şekilde devam ediyordu, çocuklar gergindi ve Hed'den dokuz yaşındaki bir çocuk "Eşcinseller! Orospular! Tecavüzcüler!" diye bağırmaya başlayınca, çocuklar arasında öyle bir kavga çıktı ki, ebeveynleri hakemin onları ayırmasına yardım etmek için buzun üzerine atlamak zorunda kaldı. Hed'den bir baba ve Beartown'dan bir başka baba oğullarını ayırmaya çalıştı ve babalardan diğerinin oğlunu biraz fazla sert tuttuğunu düşündü. Babalar önce bağırmaya, sonra birbirlerini itip kakmaya başladılar ve çok geçmeden çocuklar yetişkinlerin kavga etmesini engellemeye çalıştı.

Aynı saatlerde Hed Hastanesi'nin bekleme salonunda iki yaşlı adam tartışmaya başladı, çünkü biri diğerinden daha uzun süre beklemek zorunda kaldığını düşünüyordu. İkinci adam şöyle mırıldandı: "Lanet olası Beartown piçleri, kendi hastanenizi inşa edin ve buraya gelip sağlık hizmetimizi tüketmeyi bırakın."

Tüm bunlar aynı sonbahar ve kış aylarında yaşanmasaydı belki de bunların hiçbir önemi olmazdı. Belki de tüm bu insanların yıl aynı buz pistinde tekrar buluşması için doğal bir fırsat olmasaydı, olaylar bu kadar büyümeyecekti. Ama tabii ki vardı: Hed ve Beartown arasında bir hokey maçı daha.

---

kısa bir süre önce bir sabah, iki adam iş başvurusunda bulunmak için Hed'den Beartown'daki fabrikaya gider. Uzun süredir işsizdirler, ikisinin de çocukları vardır ve fabrikanın yeni sahipleri onlara iş başvurusu teklif ettiğinde bu onlara tanrıların bir hediyesi gibi gelmiştir. Arabayı fabrikanın dışına park ederler. Görüşmelerden sonra geri döndüklerinde arabanın olduğunu görürler. Kapılar tekmelenmiş ve ön cama büyük bir ağaç dalı sokulmuştur. Siyah ceketli bazı adamlar yakınlarda dursa da, elbette hiç tanık yoktur. Sürücü koltuğundaki kırık camların arasında "Beartown insanları için Beartown işleri" yazan bir not var.

Belki de böyle başladı.

Tabii Hed'den küçük bir grup adamın kısa bir süre sonra nasıl intikam alacaklarını tartışmak için bir araya gelmesiyle başlamadıysa. Sürüye zarar vermek istiyorlar. Siyah ceketli adamların sevdiği bir şeyi onlardan almak istiyorlar. Hed'den bir adam o toplantıda "Lanet olası evlerini ateşe vermek istiyorum," diye mırıldanıyor. Belki de bunu gerçek anlamda söylememiştir. Ama arkadaşlarından biri "O zaman biz de öyle yapacağız" diye cevap verir.

OceanofPDF.com

47

Asla Unutamayacağımız Bir Aşk Hikayesi

Soyunma odasında sır saklamak zordur. Her türlü sırrı.

Hed'deki arenada uygulamalar giderek daha gergin bir hal alıyor. Oradaki herkes Ayı Kasabası sakinlerinden insan olarak bahsetmeyi bıraktı ve giderek "yeşiller" gibi terimler kullanmayı tercih ediyor. Ya da "yavru ayılar katledilecek." Ya da "sürtükler." Ya da "piç ibneler." William Lyt'in en yüksek seslerden biri olması , ancak nedense giderek daha da sessizleşiyor.

Takım arkadaşları neden bu kadar sessiz olduğunu sorduklarında, "sadece hokeye odaklanmaya çalıştığını" söylüyor. Daha iyi bir cevabı yok. Bu sonbahar ve kış ona garip bir şeyler oluyor: Herkes birbirinden nefret etmeye başladıkça o da kendinden daha çok bıkıyor. O kadar uzun süredir öfkeli ki, hokeye öfkeli, okula öfkeli, eve öfkeli, sonunda belki de bu kadar öfkeli olmaya devam edecek enerjisi kalmadı. Annesi başını şefkatle okşayarak, "Hokeyine odaklan," dedi. O da öyle yaptı. Kendini takımın geri kalanından giderek daha fazla uzaklaştırıyor, kendi başına daha sıkı antrenman yapıyor. Hed'den bir kızla tanışıyor ve akşamlarını onunla geçirmeye başlıyor. Bir gün David onu ofisine çağırır. Ona üzerinde telefon numarası yazılı bir not verir, bu not Hed'in birkaç üst ligindeki elit kulüplerden birinin gözlemcisine aittir. "Seninle ilgileniyorlar, onları aramanı istiyorlar." William nota bakarken David masanın etrafından dolanır ve ellerini William'ın omuzlarına koyar. "Son zamanlarda hokeyine daha fazla odaklandığını görüyorum William. Ve

Dışarıdaki diğer tüm saçmalıkları, kavgaları vb. bir kenara bıraktığınızı fark ettim. Bu iyi bir şey! Bu kulüp bu yüzden ilgileniyor. Bir şey olabilirsin, William, uzun bir yol kat edebilirsin! Ama benim için oynamaya devam etmen için mücadele edeceğimi biliyorsun. Bence gelecek sezon kaptan olmaya hazır olacaksın!"

Sonra David korkunç bir şey söyler. Duygularını göstermekten korkan genç bir adamı tamamen mahvedecek şey: "Seninle gurur duyuyorum, William." William doğruca ofisten çıkar ve annesini arar.

Soyunma odasında sır saklamak zordur, bu yüzden geri döndüğünde herkes William'ı tebrik eder. Belli ki gurur duyuyor ama o etraftayken konuşmayı kestiklerini de fark ediyor. Onun duymasını istemedikleri bir şey hakkında konuştuklarını fark eder.

Antrenmandan sonra buz pistinin dışına park edilmiş iki araba vardır, içlerinde boğa dövmeli ve kapüşonlu genç adamlar vardır. William'ın takım arkadaşlarından birkaçı, dövüşmek isteyecek kadar genç ve hokeyde kaybedecek bir şeyi olmayacak kadar iyi olmayanlar, doğruca arabalara doğru yürürler.

"Nereye gidiyorsun?" William soruyor.

İçlerinden biri arkasını döner. "Ne kadar az bilirsen o kadar iyi, William. Takım için bu işe karışamayacak kadar önemlisin. Sana buzda ihtiyacımız var!"

"Ne halt planlıyorsun?" William kafası karışmış bir şekilde sorar.

Boğa dövmeli adamlar cevap vermiyor ama ekipten biri kendini durduramayacak kadar heyecanlı. "Ayı derisinin ne kadar iyi yandığını göreceğiz!" diye bağırıyor.

Arabalar ve William orada tek başına kalır.

Polis daha sonra onları sorguladığında, Hed'deki adamların binlerce bahanesi olacaktır. Birisi tüm binayı ateşe vermek istemediğini, sadece kapının yanacağını ve çok geç olmadan söndürmek için zamanları olacağını söyleyecektir. Biri sadece "bir noktaya değinmek" istediklerini söyleyecek.

Bir diğeri de bunun sadece bir şaka olduğunu söyleyecektir. Hiçbiri Bearskin barının üstünde bir daire olduğunu bilmiyordu. Ya da Ramona'nın orada uyuduğunu.

Maggan Lyt her antrenmandan sonra yaptığı gibi oğlunu Hed buz pistinden alıyor. sandviçler ve protein smoothie'leri var; çantasını koyuyor, yol boyunca en sevdiği müziği çalıyor. Ama o tek kelime etmiyor.

"Ne oldu?" sorar annesi.

"Yok bir şey... yok bir şey. Sadece ... maç için gerginim," diye mırıldanıyor William.

O doğruymuş gibi davranır, Maggan da ona inanmış gibi yapar. Birbirlerinin duygularını incitmek istemezler. Akşam yemeği yerler ve William'ın babası işteki gününden bahsederken onu dinlerler, William'ın kız kardeşi gününden bahsederken gülerler: Öğretmenlerin yemek masasındaki tuzlukların kapaklarını , böylece öğretmenler yemeklerini baharatlamaya çalıştıklarında tuzluklar düşer! Bunu ona William öğretmiş. Maggan onu azarlamaya çalışır, ama kızın kahkahası o kadar bulaşıcıdır ki Maggan'ın yüreği dayanmaz.

William bugün her zamankinden daha fazla anne ve babasını yemek yerken ve sohbet ederken izliyor. Bu kasabadaki insanların ailesi hakkında neler söylediğinin, babasının "o kadar ucuz ki ağlıyor" ve annesinin "çılgın bir hokey annesi" olduğunun farkında. Bu doğru olabilir ama onlar hakkında söylenebilecek başka şeyler de var. Hiçbir şey onlara tabakta sunulmadı, her şey için mücadele etmek zorunda kaldılar ve çocuklarına kendilerinin asla sahip olmadıkları her şeyi vermek istiyorlar: her gün mücadele etmek zorunda kalmadan kendi hayatları üzerinde güç sahibi olmak. Belki bazen çok ileri giderler ama William onları affetmeye çok isteklidir. Bu dünya iyi insanlar için yaratılmamış. İyi insanlar sömürülür ve ezilir. William'ın bunu görmesi için Beartown'a bakması yeterli.

Akşam yemeğinden sonra kız kardeşinin odasında çizgi film izliyor. Doğduğunda, doktorlar onda bir sorun olduğunu söylediler. , o sadece özeldi. İnsanlar onu hastalığının adıyla tanımlamak istiyor ama William bunu reddediyor. O o. Tanıdığı en nazik insan. O uyuduğunda, kendi başına biraz ağırlık çalışmak için bodruma iniyor. Ama bu sözler kemiriyor: "Ne kadar iyi olduğunu göreceğiz.

"Ayı derisi yanıyor!" Onları bırakamıyor. Bu yüzden giyiyor ve annesine koşuya çıkacağını söylüyor. Maggan Lyt bunun oğlunun gergin olmasından kaynaklandığını umuyor.

Kapı arkasından kapandıktan sonra doğruca mutfağa gider. Çocukları için her zaman endişelenir; William evde olmadığında endişelerini yemek yapmaya yönlendirir. "Maggan Lyt hakkında ne derseniz deyin ama o iyi bir aşçı!" der insanlar. Cümleye "Ne derseniz " diye başlama ihtiyacı hissetmeleri onu rahatsız etmiyor. O kim olduğunu biliyor. Sahip olduğu her şey için çabalıyor. Önce makarna salatası, sonra patates salatası yapıyor. "Kimse senin kadar salata olmaması gereken şeylerden salata yapamaz anne, sen her sebzeyi sağlıksız hale getirebilirsin!" William genellikle sırıtarak söyler.

Adam eve gelene kadar uyanık kalıyor ve bu süre boyunca endişeleniyor.

William, Ayı Kasabası'nda koşmaktadır. Birden göğsünde boğa olan kırmızı eşofmanını giydiğini fark eder. O bile bunun şu anda buralarda ne kadar aptalca bir provokasyon olduğunu takdir ediyor. Eve koşup üstünü değiştirmek için döner ama kokuyu fark edince durur. Koku burun deliklerine doluyor.

Bir şeyler yanıyor.

Duman Ramona'yı uyandırmaz, Ramona birinin onu çekiştirmesiyle uyanır. Ramona bir ya da iki gece atıştırmalığı içmiş olabilir, bu yüzden biri onu uyandırdığında her zaman yaptığı gibi tepki verir: Kollarını sallar, küfürler yağdırır ve silah olarak kullanmak için sert bir nesne bulmaya çalışır.

Ancak Aames'in duvarları yaladığını gördüğünde ve sokaktan gelen bağırışları duyduğunda gözlerini açar ve kendini Elisabeth Zackell'in gözlerinin içine bakarken bulur.

Hokey koçunun duyguları kötü olabilir ama yine de sinirlenebilir. Bu gece uyuyamadı, maç hakkında çok fazla düşünüyordu.

Hed'e karşı oynanacak maç için koşuya çıkmıştı. Bearskin'den kaçan bazı adamlar gördü, 1re'nin yakalandığını gördü. Çoğu insan muhtemelen 1re departmanını arar ve sokakta beklerdi. Normalde kimse yanan binaya koşmazdı. Ama tabii ki Zackell normal biri değil.

Öksürerek ve soluk soluğa dışarıdaki sokağa yığıldığında, Ramona geceliğiyle yanında durup mırıldanıyor: "Birkaç tabak patates için bunu yapar mısın kızım? Sana biraz et verseydim ne halt etmeye hazır olurdun?"

Zackell öksürür ve güler. "Biranın tadını almaya başladığımı itiraf . Vitaminler önemlidir."

İnsanlar her yönden koşarak geliyor, kimse Teemu'dan daha hızlı değil. Kendini karın içine atıyor ve kollarını Ramona'ya doluyor.

"İşte, delikanlı, sakin . Herkes hâlâ hayatta. Sadece birkaç Aames," diye fısıldıyor Ramona ama onun titrediğini hissedebiliyor.

"Holger'in tüm resimleri!" Teemu ayağa kalkarak haykırır.

Ramona onu tutmak zorunda. Çocuğu o kadar çok seviyor ki, ölen kocasının fotoğraflarını kurtarmak için 1re'ye koşmasını engellemek için onu geride tutmaya hazır.

Ama Teemu'yu bundan sonra olacaklardan alıkoyacak kadar sıkı tutamaz. Kimse durduramaz.

Tüm Beartown 1re ile uyanır; çığlıklar kasabaya davullardan, sirenlerden daha hızlı yayılır. Herkesin telefonu çalıyor, herkesin kapısı açılıyor.

Benji ve kız kardeşleri sokaktan aşağı koşarak gelirler. Kız kardeşleri Bearskin'e doğru koşuyor. İnsanlar kovaları geçirmek için bir zincir oluşturmaya başladı, arabalar su tankları ve hortumlar getiriyor.

Ama Benji hareketsiz durur, çünkü bunun bir tesadüf olmadığını fark eder. Asla değil. Benji faili bulmaya çalışır ama tek görebildiği kırmızı eşofmandır. William Lyt herkesin biraz gerisinde, ormana yakın yerde, tek başına ve eli ağzında şok olmuş bir halde durmaktadır.

Benji doğruca ona doğru koşar. William bir an için onun kendisine saldıracağını düşünür, ama Benji bir şey fark etmiş gibi aniden durur. İnsanlar yol boyunca bir ileri bir geri koşuyor, uzaktan sesleri geliyor, ormanın içinden geçiyorlar. Benji William'a dönüyor ve hırlıyor, "Sen ve ben. Şimdi. Gerçekten. Arkadaş yok, silah yok. Sadece sen ve ben."

William itiraz edebilir, Benji'yi sakinleştirmeye çalışabilir ve 1re ile hiçbir ilgisi olmadığını açıklayabilirdi. Ama Benji artık buna inanamayacak kadar ve belki de William ondan hâlâ geri adım atamayacak kadar nefret etmektedir. Bu yüzden sadece "Nerede?" diye fısıldar.

Benji bir an düşünür. "Heights'taki koşu pisti. İnsan yok, hatta zemin, ışıklar."

William sertçe başını sallıyor. "Yani daha sonra herhangi bir bahanem olmayacak, öyle mi?"

Benji'nin eylemleri her zaman sözlerinden daha kötü olmuştur. Bu nedenle verdiği cevap özellikle yüklüdür. "Senin için bir 'sonrası' olmayacak, William."

Koşu parkuruna koşuyorlar. Tüm kasaba boyunca. Bunu daha önce binlerce kez yapmışlardı; aynı takımda hokey oynarlarken, her antrenmanda rekabet ederlerdi. Benji, William'ın hiçbir konuda en iyi olmasına izin vermezdi - William'ın istemediği şeyleri bile ondan alırdı. Şimdi, ayak bileklerine kadar karla koşarlarken, yine o aynı çocuklar. Hatta sanki Kevin hâlâ aralarında koşuyormuş gibi birkaç metre uzakta koşuyorlar.

Heights'taki koşu parkuruna ulaştıklarında durup birkaç saniye soluklanırlar; ağızlarından kalın bulutlar çıkar. Sonra, hâlâ kırmızı eşofmanını giyen William, yeşil tişörtünün içinde 1. elini sıkmış bekleyen Benji'ye doğru koşar. Arkadaşları yok, silahları yok, sadece var. Bir boğa bir ayıya karşı.

Örümcek ve Woody, Teemu'dan sonra Ayı Derisi'nin dışında. İlk içgüdüleri yangını söndürmeye yardım etmek, insanları korumaktır. Bu bar onların evi, evlerinin olduğundan çok daha fazla. Ama Spider Teemu'nun kulağına fısıldar, "Kim olduklarını biliyoruz, Hed'deki o piçler. Woody'nin kız arkadaşı onları mutfak penceresinden görmüş. Arabalarını süpermarketin orada bırakmışlar. Şimdi yola çıkarsak onlara yetişebiliriz!"

Siyah ceketli adamlar Bearskin'in dışındaki kalabalıktan ayrılıp Teemu'nun Saab'ına doğru koşarak ormanda düşmanı avlamaya başladıklarında neredeyse hiç kimse onları fark etmez. Onları izleyen tek kişi genç bir çocuktur. Leo Andersson. Onları takip eder.

William ve Benji yumruklarını çekmiyor. Darbeleri çılgıncadır, ikisi de o kadar güçlüdür ki sadece birkaç saniye sonra yüzleri kan içinde kalır. William her yumruk sallayışında, yorgunluk ve öfkenin karışımıyla bir çığlık atıyor. Benji'den daha uzun boylu, Benji'nin ondan asla alamadığı tek avantajı bu ve Benji yukarı doğru yumruk atmak zorundayken o aşağı doğru yumruk atabiliyor. Yukarı doğru yumruk atmak daha zor. Laktik asit her ikisini de geri zorlayana, nefese kalana ve kan akana kadar bir yaş gibi görünen bir süre boyunca birbirlerine çılgınca yumruk sallıyorlar. Benji bir dişini kaybetmiştir ve William sağ gözüyle zorlukla görebilmektedir.

"Ona aşık mıydın?" diye aniden hırladı. "NE?" Benji

karların üzerine kan tükürerek bağırır.

Birbirlerinden birkaç metre duruyorlar, ciğerleri kabarıyor. William ellerini dizlerinin üzerine koyuyor. Parmaklarından biri kırılmış ve burnu musluk gibi kanıyor. Acı ve yorgunluk ona çarptıkça sesini alçaltıyor. "Kevin'e aşık mıydın?" diye soruyor.

Benji birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor. Saçlarında ve ellerinde kan var; kanamanın nereden geldiğini ve nereyi sildiğini söylemek imkânsız. "Evet."

Benji hayatında ilk kez bunu itiraf ediyor. William gözlerini kapatır ve nefes almaya çalışırken burnunun hisseder. "Bunu bilseydim senden bu kadar nefret etmezdim," diye fısıldıyor.

"Biliyorum," diyor Benji.

William . Elleri iki yanında, eşofman üstü yırtık ve ter lekeli bir şekilde duruyor. "Küçükken bir ay boyunca hiç durmadan yağmur yağdığı o yazı hatırlıyor musun? Buz pistinin buz tuttuğu zamanı?"

Benji şaşırmış görünüyor ama yavaşça başını sallıyor. "Evet." William elinin tersiyle burnunu siler.

"Sen ve Kevin yazın hep ormandaydınız, ama yağmur yağdığında ikiniz de benim evime gelir ve bodrumda hokey oynayıp oynayamayacağımızı sorardınız. Neden Kevin'ın evine dönmediniz bilmiyorum ama-"

Benji ona, "Kev'in ailesi o yaz evlerini yeniletiyordu," diye hatırlatıyor.

William onaylarcasına başını sallar. "Ah, evet. Nedeni buydu. O ay her gün benim bodrumumda hokey oynadık. Ve o zaman arkadaştık. Sen iyiydin. bulaşmazdık."

Benji karın üzerine daha fazla kan tükürüyor. "Uyandığımız anda oynamaya başlayabilmek için Aoor'daki şiltelerin üzerinde uyuduk..."

William'ın gülümsemesinde kaçırılmış fırsatlar ve kaybedilmiş yıllar var. "Bizim yaşımızdaki diğer insanlar çocukluklarından bahsettiklerinde güneşin parladığını hatırlıyorlar. Benim tek hatırladığım ise sürekli yağmur yağmasını ummak."

Benji hareketsiz duruyor. Sonunda karın üzerine oturur. William ağlayıp ağlamadığını bilmiyor. gösterip göstermediğini de bilmiyor.

Sonra iki adam kendi yollarına giderler. Ne arkadaş olarak ne de düşman olarak. Sadece kendi giderler.

Maya ve Ana dövüş sanatları kulübündeki antrenmanlarını bitirdiğinde saat geç olmuştur. Maya'nın annesine göre çok geçtir, ama yine de itiraz etmeden kızını alır. Ana'ya onu bırakmasını teklif eder, ama Ana gizlice başını sallar ve Maya onunla alay eder: "Viiiiiidar'ı görmeye gidiyor. ."

Bu Maya'yı çok mutlu ediyor, çünkü on altı yaşındaki en iyi arkadaşlar böyle şeyler yapar. Birbirlerine erkekler hakkında takılırlar. Maya Volvo'ya biner, arka camdan Ana'ya el sallar.

Vidar ormanın kenarında bekliyor. O ve Ana gece boyunca el ele yürüyorlar. Vidar mırıldanıyor, ıslık çalıyor, parmaklarını bacağına vurmaktan kendini alamıyor ve eğer bütün bir hayatı birlikte yaşamış olsalardı belki de Ana onun dürtülerini kontrol edememesinden rahatsız olmaya başlardı. Ama şu anda Ana, onun tüm duygularının içinde aynı şekilde yaşamasını seviyor: anında.

Eğer tüm hayatlarını birlikte geçirmiş olsalardı, belki de başka yerlerde yürüyüşe çıkacaklardı. Belki de başka bir ülkede güneşin altında. Belki de buradan taşınır ve başka bir yerde yeniden başlarlardı, büyür ve birlikte bir yuva kurarlardı. Belki çocukları olur, yaşlanır ve birlikte yaşlanırlardı. Ana onu öpmek için parmak uçlarında durur. Telefonu çalar. Duman kokusunu fark eder.

Vidar'ın yüzündeki ani dehşet ifadesini ve koşmaya başladığını gördüğünde, onu durdurmaya çalışmaz. Onunla birlikte koşar.

Beyaz bir araba yolda çok hızlı bir şekilde ilerliyor. İçindeki Hed'li adamlar çocuktan biraz daha fazlası. Bunun için onları affedebilir miyiz? Sonuçları hayal ettiğimizden çok daha kötü olsa bile, eylemlerimizden sorumlu tutulmak için kaç yaşında olmamız gerekir?

Saab dikiz aynasında göründüğünde ve beyaz arabadaki adamlar takip edildiklerini anladıklarında paniğe kapılırlar. , arkalarındaki Saab da aynı şeyi yapar, beyaz arabanın sürücüsü gözlerini yoldan ayırır ve bir an sonra üçüncü bir arabanın farları ön camdan parlayarak gözlerini kamaştırır. Diğer yöne doğru giden büyük bir Volvo'dur bu.

Beyaz araba karda kayıyor; içindeki Hed'li adamlar çığlık atıyor. Lastikler yol tutuşunu kaybeder. Binlerce kilo ağırlığındaki metal bir anlığına karanlıkta sessizce asılı kalır. Sonra kadar korkunç bir çarpışma olur ki, sesini duymayı asla bırakamayız.

Kira ve Maya Volvo'da oturmaktadırlar; Kira'nın telefonu kulübeden yeni çıkmışlardır. Arayan Peter'dı. Çoktan şehre inmiştir.

"AYI DERİSİ YANIYOR! LEO NEREDE BİLMİYORUM!"

kükrer.

Köpek kulübesi ormanın epeyce içinde yer alıyor. Beartown'a geri dönmek için sadece iki yol var: tüm normal insanların kullandığı sıradan virajlı yol ve aynı zamanda avcılar tarafından ara sıra kullanılan, aydınlatması olmayan, ağaçların arasından geçen ve çok az bakım yapılan bir patika. Bu yol doğrudan Beartown ile Hed arasında uzanan ana yola çıkıyor.

Hiçbir anne ve kız kardeş bu pisti bu geceki kadar hızlı sürmemişti.

Birkaç dakika sonra Volvo, motoru kükreyerek ormandan çıkıp ana yola doğru kayar. Yolun biraz aşağısında yaşlı bir adam Hed'den onlara doğru geliyor ve öfkeyle kornasını çalıyor. Kira'nın umurunda bile değil. Ayağını indiriyor.

Sonra beyaz arabayı görüyor; onlara doğru çok hızlı geliyor. Kira tepki vermeye vakit bulamadan Maya bir çığlık atar. Beyaz arabanın sürücüsü

kontrolden çıkar ve araba yolun karşısına savrulur. Kira frene basar, Volvo'yu hendeğe doğru yönlendirir ve kızını korumak için kendini koltuğa atar. Beyaz araba yol tutuşunu kaybeder, savrulur ve bir ağaca çarpar.

Leo Andersson ormanda koşuyor, arabalardan önce varmak için ağaçların arasından hızla geçiyor. Yeterince hızlı değil. Tanrıya şükür.

Yeterince hızlı değil.

Bearskin'in müdavimlerinden yaşlı bir adam var; genellikle diğer dört yaşlı adamla birlikte oturup hokey hakkında tartışıyor. Gözleri iyi görmez, diğer yaşlı adamlar bazen gözlüklerini ucuz okuma gözlükleriyle değiştirir, böylece gözlüklerini taktığında kör olduğunu düşünür. Ramona'nın genellikle takıldığı gibi, "Peki kör olursa, bunu nereden bilecek?"

Yaşlı adam bu gece kendi gözlüklerini takıyor ama karanlıkta hala iyi göremiyor. Bunu hastanedeki görevlilere de söylemeye çalışmış. Karısı bu gece evde değil ve çocukları daha iyi işler, suşi barları ve gençlerin büyük şehirlerden istedikleri diğer her ne varsa onları bulmak için çoktan büyük şehirlere taşındı ve yaşlı adam göğsünde bir ağrıyla uyandı. Arabasına atlayıp Beartown'dan Hed'e gitmiş ve hastanede birkaç saat kaldıktan sonra kendisine bir şey olmadığı söylenmiş. Muhtemelen sadece hazımsızlıktı. "Hiç daha az alkol almayı düşündünüz mü?" diye doktor. "Hiç lobotomi yaptırmayı düşündünüz mü?" diye sordu yaşlı adam ve doktora kendisini bu beklettiği için kızdı. Karanlıkta iyi göremiyor! Karısına bu gece araba kullanmayacağına söz vermişti! "Anlıyoruz," dedi doktor. Yaşlı adam kendini mağdur hissederek uzaklaştı. "Bu nasıl berbat bir hastane böyle?"

Sonra, Hed'den Beartown'a dönerken, Volvolu çılgın bir kadın aniden ormanda belirir ve arabayı tam önüne çeker.

Belli ki kasabaya kestirmeden gitmeye karar vermişti ve yaşlı adam frene basıp kornasını çaldı ve farlarını yaktı ama tabii ki aptal kadının umurunda değildi. Bugünlerde insanlar böyle araba kullanıyor.

Volvo o kadar hızlı gidiyor ki, yaşlı adam arka farlarını ancak görebiliyor. Kar ön cama doğru sertçe savruluyor. Hava karanlıktır. Yaşlı adam küfür ediyor ve gözlüklerinin üzerinden gözlerini kısıyor. Daha sonra ne olduğunu bile tam olarak göremiyor, tepki verme şansı yok. Volvo'daki aptal kadın aniden fren yapıyor ve yolun kenarına doğru savruluyor. Diğer yönden iki araba yaklaşmaktadır: belki de yaşlı adamın ilkinin beyaz olduğunu görecek zamanı vardır. Yerden kalkar, takla atar ve korkunç bir güçle bir ağaca çarpar. Arkasındaki araba bir Saab'dır, yaşlı adamın bunu fark edecek zamanı olabilir. Belli ki beyaz arabayı takip etmektedir, çünkü sert bir fren yapar ve yolun tüm genişliği boyunca kayar ve Teemu, Spider ve Woody kapıları açıp dışarı fırlarlar. Yaşlı adam muhtemelen onları Ayı Derisi'nden tanımıştır.

Yaşlı adam fren yapar. Ama kar yağıyor. Karanlık. Frenler elinden geleni yapsa bile, belki de hiç kimse o mesafede duramazdı, bu havada değil. Belki de kimsenin hatası değildir. Yaşlı adam emniyet kemeri takmıyor, eski bir araba kullanıyor, gözleri yaşlı. Volvo'yu geçer ve Saab'ın yanından geçerken direksiyonu olabildiğince sert kırar.

Neye çarptığını görmek için zamanı yok. Arabasının kaputundaki gümbürtüyü asla duymaz. Kafasını çoktan direksiyona çarpmış ve bilincini kaybetmiştir.

Kira kendini Volvo'dan dışarı atar, arabanın etrafında koşar ve Maya'yı yolcu çeker. Annenin ilk düşüncesi budur: kızını yoldan uzaklaştırmak, onu korumak. Hendekte birbirlerine sıkıca sarılmışlardır ki üçüncü bir kişi onları sertçe kucaklar, sanki bırakırsa onu sonsuza dek terk edeceklerini düşünüyormuş gibi.

Bu Leo.

Ana ve Vidar ormanda, her ikisinin enerjisinin yettiğinden daha hızlı koşuyorlar. Bütün bir hayatı birlikte geçirmiş olsalardı, belki de birbirleriyle yarışmaktan zevk alırlardı. Çocukları olsaydı, muhtemelen hangisinin en hızlı olduğu konusunda tartışmaktan asla vazgeçmezlerdi.

Yolun aşağısından gelen çarpma seslerini duyarlar ve içgüdüsel olarak yön değiştirerek gürültüye doğru koşarlar. Vidar önce Teemu'nun, sonra Spider ve Woody'nin "Ambulans çağırın!" ve " edin!" diye bağıran seslerini duyar.

Vidar ve Ana'nın parmak uçları birbirlerini son bir kez daha dürtüyor. Onlarınki sıradan bir aşk hikâyesi değil. Birbirlerini çoğumuzdan daha kısa bir süre sevmiş olabilirler, ama daha çok sevdiler.

"1re'de!" Yola ulaştıklarında Ana ağlıyor.

Uzak tarafta bir arabanın bir ağaca çarptığını ve ön tarafının gövdeye çarparak görürler. İçindeki insanlar baygın. Kaputtaki boşluklardan duman sızmaktadır. Ana tekrar bağırır, "YANIYOR! YANIYOR!"

Sonra da kaçar. Vidar onu durdurmaya çalışır ama kız çoktan onun ulaşamayacağı bir yerdedir. Çünkü ona "Sen ve ben başkalarını hayal kırıklığına uğratacak tipler değiliz" diyen bir baba tarafından büyütülmüştür.

O da yolun karşısındaki yanan beyaz arabaya doğru koşar. Hed'le hastaneden dönen yaşlı adam neye doğru gittiğini çok geç olana kadar göremiyor. Volvo'yu geçer ve Saab'ın etrafından dolanarak olabildiğince sert fren yapar. Ana yolun ortasındadır.

Vidar koşar, bağırır ama her şey çok hızlı olur. Bu yüzden Vidar kendini öne atar ve Ana'yı iterek yolundan çeker. Çünkü o, dürtülerini kontrol etmekten yoksun bir insandır. Sevdiği insanın hayatını kurtarmak için kendine engel olamaz.

Ana hendeğe yuvarlanır, karda ayağa kalkar ve bir uluma sesi çıkarır, ancak sevdiği kişi bunu duymak için orada değildir. Yaşlı adamın arabası çok hızlı kayıyor,

tüm gücüyle çarpıyor ve ceset kaputun üzerine düşüyor. Vidar Rinnius yaşadığı gibi ölür. Anında.

Onlarınki her zaman hatırlayacağımız bir aşktı.

OceanofPDF.com

48

"Oh Tanrım! Oh Tanrım! Oh Tanrım! Bebeğim!"

Hiç düşen bir kasaba gördünüz mü? Bizimki düştü.

Hiç bir kasabanın yükseldiğini gördünüz mü? Bizimki de öyle yaptı.

Siyaset, din, spor ya da başka herhangi bir konuda genellikle aynı fikirde olmayan insanların, eski bir bardaki yangını söndürmek için birbirlerine yardım etmek için her yönden koşuşturduklarını gördünüz mü? Birbirlerinin hayatlarını kurtardıklarını gördünüz mü? Biz gördük. Belki siz de aynı şeyi yapardınız. Belki de sandığınız kadar bizden farklı değilsinizdir.

Elimizden gelenin en iyisini yaptık. O gece elimizden geleni yaptık. Ama yine de kaybettik.

Beartown'da çok güzel ağaçlar var. Bazen bunun sebebinin her birini gömdüğümüzde yeni bir ağacın büyümesi olduğunu söyleriz. Bu yüzden yerel gazetede doğumlar ölümlerle birlikte listelenir, böylece ne ağaçlarımız ne de insanlarımız asla tükenmez.

Önemli değil.

Yeni bir ağaç istemiyoruz. Başka bir kişi. Sadece bunu geri istiyoruz.

"Oh Tanrım! Oh Tanrım! Oh Tanrım!" Vidar'ın annesi, gözyaşlarına boğulmuş bir halde mutfağında duran adamların kollarına yığıldığında çığlık atar.

Adamların söyleyecek sözü yok. aynı karanlığa yuvarlanıyorlar. Vidar'ın annesi Aoor'da yatıyor ve teselli bulmadan feryat ediyor: "Bebeğim! Bebeğim nerede? Bebeğim nerede? Bebeğim nerede? Bebeğim nerede?"

Lanet çocuklar.

Bir anne çocukları bunu ne sıklıkla düşünür? "Lanet olası çocuklar." Onlara ne kadar bağırmak zorunda kalır? Küçük bir çocuğa en basit bir şeyi bile yapmasını kaç kez söylemesi gerekir? Ayakkabı bağcıklarını bağlamak gibi. " bağla!" diyor. Çocuk dinliyor mu? Tabii ki dinlemez. "Ayağın takılmadan önce bağcıklarını bağla!" der. "Sonunda düşüp kendini inciteceksin!" Kendini inciteceksin. Lanet çocuk.

Leo o gece bağcıklarını düzgün bağlamamıştı. Eğer bağlasaydı, ağaçların arasından, ormandan çıkıp yola girmesi birkaç saniye daha hızlı olurdu. Araba geldiğinde orada olurdu. Sadece birkaç saniye. Sadece bir ayakkabı bağı ve kötü bağlanmış bir düğüm.

Kira o gece Leo'nun yatağında uyuyakalır ve Leo onu yanından uzaklaştırmaz ve bu bir anneye genç bir kız tarafından verilmiş inanılmaz bir hediyedir. Maya içeri girip kıvrılınca ikisi de uyanır. Kira çocuklarına öyle sıkı sarılır ki nefes alamazlar.

Lanet çocuklar.

Lanet olası çocuklar.

Vidar küçükken hiçbir şeyden korkmuyor gibiydi. Diğer tüm çocuklar kabus görür ve ışığın açık kalmasını isterdi, ama o istemezdi. Teemu ile aynı odayı paylaştıklarında ve bir ranzaları olduğunda, Vidar altta uyumakta ısrar etti. Teemu'nun bunun nedenini anlaması birkaç ayını aldı. Bir gece uyanıp Vidar'ın ağladığını duyunca aşağı atladı ve nedenini açıklaması için onu zorladı. Sonunda, en fazla on beş ya da altı yaşında olan küçük çocuk, geceleri eve gelen korkunç canavarlar olduğuna ikna olduğunu söyledi. "O zaman neden en alt ranzada yatmak istiyorsun?" Teemu sordu.

Vidar sustu. "Yani canavarlar önce beni yakalayacak ve senin kaçmak için zamanın olacak!"

Kendine yardım edemezdi. Asla.

Ölüm, geride kalanların ayaklarını yerden kestiğinde normal hayata dönüş yolu tarif edilemeyecek kadar uzundur. Keder, bizi karanlığın içine o kadar sürükleyen vahşi bir hayvandır ki bir daha eve dönmeyi hayal bile edemeyiz. Bir asla gülemeyiz. Öyle bir acı verir ki, gerçekten geçip geçmediğini ya da sadece alışıp alışmadığınızı asla anlayamazsınız.

Ana bütün gece Vidar'ın hastane odasının dışındaki Aoor'da oturur. Teemu ve annesi onun iki yanında oturuyor. Ana kendilerininkini tutmadığı sürece onlar Ana'nın ellerini tutarlar. Üç kişi Vidar Rinnius'u o kadar çok seviyordu ki, gelse onunla yer değiştirmekten çekinmezlerdi. Bu kimse için kötü bir başarı değil. Bir gün bu düşünceyi dağılmadan düşünebilirler.

Bu gece bir çocuk öldü. Yaşlı bir adam da. Bir anne, bir erkek kardeş ve bir kız arkadaş hastanede oturuyor, yaşlı bir kadın evine gidiyor ve asla

Boş hissetmeyi bırak. Hed'den iki adam kundakçılık suçundan hapse girecek, biri ormandaki araba kazasından sonra muhtemelen bir daha yürüyemeyecek ve bazılarımız bunun yeterli bir ceza olduğuna asla inanmayacak.

Bazılarımız bunun bir kaza olduğunu söyleyecek. Bazılarımız cinayet olduğunu. Bazıları bunun sadece o adamların hatası olduğunu düşünecek, diğerleri ise daha fazlasının sorumlu olduğunu söyleyecek. Birçok insanın olduğunu. Bizim suçumuz.

İnsanların birbirinden nefret etmesini sağlamak çok kolaydır. Sevgiyi anlamayı imkansız kılan da budur. Nefret o kadar basittir ki her zaman kazanması gerekir. Bu eşit olmayan bir savaş.

Spider, Woody ve siyah ceketli adamlar neredeyse yirmi dört saat boyunca hastanenin bekleme odasında otururlar. Etrafları beyaz gömlekli, yeşil tişörtlü, yaşlı ve genç kadın ve erkeklerle çevrilidir. Sanki onlar hastaneden ayrılana kadar Vidar tam olarak ölmeyecekmiş gibi, doktorlar kasvetli yüzlerle herkesin elini sıkmak ve taziyelerini iletmek için çıktıktan sonra da uzun süre kalırlar.

Her iki kasabada da kimse ne diyeceğini bilemeyecektir. Bazen bunun yerine bir şeyler yapmak daha kolaydır. Arabalar Hed'deki hastaneden ayrıldığında, Teemu ve annesi konvoyun en arkasından giderler, bu yüzden ilk başta herkesin neden anlamazlar. Ta ki ağaçlara bakana kadar.

Birisi çıplak dallardaki karları devirmiş ve ince kumaş şeritlerini geriye doğru asmış. Önemli değil, sadece ormanda rüzgarda sallanan kumaş şeritleri. Ama her ikisi de kırmızı ve her ikisi de yeşil. Böylece arabalardaki aileler, Beartown'yalnız yas tutmadığını bilecekler.

Teemu ve annesi eve geldiklerinde, merdivenlerde oturmuş onları bekleyen biri vardır.

"Bu Kira Andersson mu?" Teemu'nun annesi merak ediyor.

Teemu hiçbir şey söylemeden arabadan iniyor. Kira da konuşmuyor. Sadece ayağa kalkıyor onlarla birlikte içeri giriyor, doğruca mutfağa gidip temizlik ve yemek yapmaya başlıyor. Teemu annesini yatak odasına götürüyor ve haplar uykusunu getirene kadar onunla birlikte oturuyor.

Mutfağa geri döner. Kira tek kelime etmeden fırçayı ona uzatır. O yıkar, kadın kurular.

OceanofPDF.com

49

Herkes bir sopa alır. İki Hedef. İki Takım.

Hayat tuhaf bir şeydir. Tüm zamanımızı onun farklı yönlerini yönetmeye çalışarak geçiriyoruz, ancak yine de büyük ölçüde kontrolümüz dışında gerçekleşen olaylarla şekilleniyoruz. Bu yılı asla unutmayacağız, ne en iyisini ne de en kötüsünü. Bizi etkilemeyi asla bırakmayacak.

Bazılarımız farklı yerlere taşınacak ama çoğumuz burada kalacağız. Bu bir Karmaşık olmayan bir yer, ama büyüdüğünüzde hiçbir yerin öyle olmadığını anlıyorsunuz. Tanrı biliyor, Beartown ve Hed'in pek çok hatası var ama onlar bize ait. dünyanın bizim köşemiz.

Ana ve Maya kulübelerdeki ahırda antrenman yapıyorlar. Saatlerce. İşler iyi değil, ikisi için de işler bir daha asla yoluna girmeyecek ama yine de her sabah kalkmanın bir yolunu bulacaklar. Ana dağılıp çığlık atıp ağladığında, Maya en iyi arkadaşını sıkıca tutuyor ve kulağına fısıldıyor, "Hayatta kalanlar, Ana. Hayatta kalanlar. Biz hayatta kalanlarız."

Bir sabah erkenden, güneş ufukta kaybolur kaybolmaz, bir tamircinin atölyesinin kapısı çalınır. Kışın ortası, çocukluğun sonuna doğru, Bobo kapıyı açtığında Benji, Amat ve Zacharias'ı dışarıda beklerken bulur. Ellerinde sopalar ve pakla göle inerler ve son bir kez birlikte oynarlar. Sanki her şey sadece bir oyunmuş ve başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

On yıl Amat profesyonel bir oyuncu olacak ve büyük arenalarda oynayacak. Zacharias da profesyonel olacak ama bilgisayar başında. Bobo bir baba olacak.

Gölde oynamayı bitirdiklerinde hava yine kararmak üzeredir. Benji diğerlerine kısa bir el sallıyor ve veda ediyor. Sanki yarın birbirlerini göreceklermiş gibi.

Hed Hockey, Beartown Ice Hockey ile bu sezon ikinci kez, kesinlikle şey ve hiçbir şey anlamına gelen bir maçta oynuyor.

Maggan Lyt, Heights'taki bir evin mutfağında makarna salatası ve patates salatası yapıyor. Onları büyük kaselere koyuyor ve üzerlerini streç filmle kapatıyor. İyi ya da kötü bir insan olup olmadığını bilmiyor, çoğu insanın iyi olduğunu varsaydığını biliyor, ama o hiç iyi . Kendisini her zaman her şeyden önce bir savaşçı olarak gördü. Ailesi için, çocukları için ve kasabası için. Bu kasaba onunla hiçbir şey yapmak istemese bile. Bazen iyi insanlar iyi niyetlerinden dolayı kötü şeyler yaparlar, bazen de tam tersi olur.

Salatalarını alır ve kasabanın içinden, buz pateni pistinin yanından geçerek yol boyunca ilerler. Rinnius ailesinin evinin önünde durur ve kapıyı çalar.

Maggan Lyt hakkında ne istersen söyle. Ama o da birinin annesi.

Pistte diskin düşme zamanı yaklaşıyor, tüm oyuncuların kendi soyunma odalarında olması gerekiyor, ancak buna rağmen William Lyt koridor boyunca diğer doğru ilerliyor. Kapı aralığında durur ve Amat ile Bobo onu görene kadar bekler.

"Bunlardan başka var mı?" diye soruyor sessizce.

Amat ve Bobo şaşkın görünüyor ama yaşlı oyunculardan biri William'ın ne demek istediğini anlıyor. Tüm Beartown oyuncularının zaten taktığı türden siyah bir kol bandı getirir ve William'a verir. William koluna takıyor ve başıyla teşekkür ediyor. "Kaybınız için gerçekten çok üzgünüm. Tüm ekibimiz üzgün."

Beartown oyuncuları cevap olarak başlarını sallarlar. Yarın yine birbirlerinden nefret edecekler. Yarın.

Benji uzun süre buz pistinin dışında duruyor. Birkaç ağacın gölgesinde, ayakları karın derinliklerinde sigara içiyor. Hayatı boyunca buz hokeyi oynamış, pek çok farklı nedenden ötürü, pek çok farklı insanın iyiliği için. Bazı şeyler her şeyimizi gerektirir ve bu sporu seçmek klasik bir enstrüman seçmek gibidir, sadece bir hobi olamayacak kadar zordur. Hiç kimse bir sabah uyandığında dünya çapında bir kemancı ya da piyanist olamaz ve aynı şey hokey oyuncuları için de geçerlidir: bu, ömür boyu sürecek bir takıntı gerektirir. Bu öyle bir şeydir ki tüm kimliğinizi emebilir. Sonunda on sekiz yaşında bir adam buz pistinin dışında durup "Bu olmazsam kim olabilirim?" diye düşünmeye başlar.

Benji bu oyunu oynamıyor. Oyun başladığında çoktan uzaklaşmıştır.

Hed Hokey'in koçu koridorda Beartown Hokey'in koçunu arıyor. Elisabeth Zackell şaşırmış görünüyor ve David arkasında çantasını omzunda taşıyan on yedi yaşındaki utangaç bir gence eliyle işaret ediyor. David kafasında bir konuşma hazırlamıştır; bu konuşmanın yetişkin, anlayışlı ve yaşanan tüm korkunç olayların ışığında doğru bir konuşma olması gerekmektedir. Ama dudakları bunu reddediyor. Duyarlı olmak ya da en azından görünmek istiyor ama bazen bir şeyleri yapmak, söylemekten daha kolay oluyor. Bu yüzden genç adama doğru başını sallıyor.

"Bu bizim yedek kalecimiz. Bence doğru koçla çok iyi bir oyuncu olabilir ve ... şey ... bizimle buzda fazla süre alamıyor. Yani eğer

sen . ."

"Ne?" Zackell, Aoor'dan başını kaldırmayı reddeden on yedi yaşındaki kızdan gözlerini ayırmadan merak ediyor.

David boğazını temizler. "Derneği aradım. Koşullar göz önüne alındığında, transfere izin vermeye hazırlar."

Zackell kaşlarını kaldırır. "Bana bir kaleci mi veriyorsun?"

David başını sallar. "Herkes senin kalecilerle aranın iyi olduğunu söylüyor. Bence onu harika bir oyuncuya dönüştürebilirsin."

"Senin adın ne?" Zackell soruyor ama kaleci Aoor'a doğru bir şeyler mırıldanmakla yetiniyor.

David garip bir şekilde öksürür.

"Takımdaki çocuklar ona 'Mırıldan' diyor, çünkü tek yaptığı bu."

O haklı. Bu çocuk çok iyi bir kaleci olacak ve asla gereksiz bir söz söylemeyecek. Elisabeth Zackell onu hemen beğenir. Hed'den geliyor ama neredeyse yirmi yıl boyunca Beartown için oynayacak, asla başka bir kulüp için oynamayacak ve bir gün taraftarların gözünde herkesten daha fazla ayı olacak. Ama asla 1 numarayı giymeyecek, çünkü o Vidar'ın . Bunun yerine kaskına 1 numarayı yazacak ve siyah ceketliler bu yüzden onun için her zaman daha yüksek sesle tezahürat yapacak.

David onun elini sıkar ve on yedi yaşındaki çocuk soyunma odasına gider. David ayaklarını beceriksizce sallar, sonra cesaretini toplayıp Zackell'a "Benji nasıl?" diye sorar.

Zackell'in alt dudağı neredeyse belli belirsiz titriyor. Sesi hafifçe titriyor. "Tamam. Sanırım iyi olacak."

O da koçluk yaptığı sürece tüm takımlarında 16 numaralı formayı saklayacaktır. O ve David birbirlerinin gözlerinin içine bakıyor ve Zackell, "Bu akşam buzun üzerinde bize cehennemi yaşat" diyor.

David gülümsüyor. "*Bize* cehennemi yaşatıyorsun!"

Müthiş bir oyun. İnsanlar yıllarca bunun hakkında konuşacak.

Teemu kulübeye tek başına gelir. Elinde bir zarf var ve Benji'ye katılmak için çatıya tırmanıyor. Teemu tereddüt eder, sonra yanına oturur.

"Maça gidiyor musun?" Teemu merak ediyor.

Benji'nin cevabı ters değil. Aslında kulağa neredeyse mutlu geliyor. "Hayır. Sen?"

Teemu başını sallıyor. Hokey izlemeye gitmekten asla vazgeçmeyecek. Bazı insanlar bu sporun artık ona küçük kardeşini çok fazla hatırlattığını düşünebilir, ama aslında Teemu'nun hayatının uzun bir döneminde Vidar'ı hatırlamaya dayanabileceği birkaç yerden biri olacak. yer.

", değil mi?" diye sorar sonunda. Benji şaşırmış görünüyor. "Nereden biliyorsun?"

Teemu'nun gözleri bir an için Aash'a kaydı. "Vidar'ın bir gün olmasını umduğum gibi görünüyorsun. Dışarı çıkmayı düşünüyormuşsun gibi."

Teemu en ufak bir rüzgârda paramparça olacakmış gibi görünüyor. Benji ona bir sigara uzatır.

"Vidar'ın nereye gitmesini isterdin?"

Teemu burnundan duman üflüyor. "Herhangi bir yerde daha fazlası olabilirdi. Ne planlıyorsun?"

Benji sigarasından derin bir nefes çeker. "Bilmiyorum. Eğer bir hokey oyuncusu değilsem kim olduğumu öğrenmek istiyorum. Burada kalırsam bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Teemu ciddiyetle başını sallar. "Sen müthiş bir hokey oyuncususun." "Teşekkürler," diyor Benji.

Teemu, sanki konuşmanın hazır olmadığı bir yöne endişelenmiş gibi hızla ayağa kalkar. Zarfı Benji'nin kucağına bırakır. "Spider ve Woody internette 'Gökkuşağı Fonu' diye bir şey ... bilirsin işte... başka ülkelerde saldırıya uğrayan, hapsedilen insanlar için para topluyorlarmış."

Sessizliğe gömülür. Benji zarfa bakar ve fısıldar, "Benim gibi mi?"

Teemu uzaklara bakıyor. Sigarasını söndürdü ve öksürdü. "Şey.. çocuklar Bearskin'deki kasamızda bulunan parayı şuna harcamaya karar verdiler. Bu yüzden sana vermek istediler."

Benji ezilmiş hissederek yutkunur. "Yani onlardan biri olduğum için parayı şu Gökkuşağı Fonu'na mı vermemi istiyorsun?"

Teemu merdivenden inmeye başlamıştı ki durdu ve Benji'nin gözlerinin içine baktı. "Hayır. Parayı onlara vermeni istiyoruz çünkü sen bizden birisin."

Ramona Ayı Derisi'nin içinde tepinmekte, öğle yemeğini içmekte ve işçileri bol bol küfür ederek yönlendirmektedir. Peter Andersson içeri girer, sarhoş babasını almaya geldiğinde tıpkı bir zamanlar olduğu çocuk gibi görünmektedir.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyor, etraftaki tadilatlara bakarak.

Ramona omuz silkiyor. "1re'den sonra eskisinden daha iyi kokuyor."

Peter zayıfça gülümsüyor. O da öyle. Henüz gülmeye hazır değiller ama en azından doğru yönde ilerlemeye başladılar. Peter o kadar derin bir nefes alıyor ki, göz bebekleri titriyor ve şöyle diyor: "Bu senin için. Beartown Buz Hokeyi'nin yönetim kurulu üyesi olarak."

Ramona hiçbir şey söylemeden adamın barın üzerine bıraktığı kâğıda bakar. Ne olduğuna dair oldukça iyi bir fikri vardır, bu yüzden ona dokunmayı reddeder.

"Şu tahtada şık ceketler giymiş bir yığın kasvetli yaşlı adam var, onlardan birine ver!"

Peter başını sallar. "Sana veriyorum. Çünkü kurulda güvendiğim tek kişi sensin."

Onun yanağını okşar. Bearskin'in kapısı açılır, Peter arkasını döner ve kapıda Teemu'yu görür. İki adam içgüdüsel olarak ellerini birbirlerine doğru kaldırır, sanki ikisi de bela istemediklerini belirtmek ister gibidir.

"Daha sonra gelebilirim," dedi Teemu.

"Hayır, hayır, ben de tam gidiyordum zaten!" Peter ısrar ediyor.

Ramona de homurdanır. "sesinizi, ikiniz de. Oturun ve bir bira için. Müesseseden."

Peter boğazını temizler. "Ben olsam giderdim." Teemu ceketini . "Ben de."

Peter kadehini boşuna kaldırıyor. Teemu da aynısını yapar.

"Cidden! Erkekler!" Ramona sinirli bir şekilde mırıldanıyor.

Peter bara bakarak, "Bu durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapar bilmiyorum ama bence Vidar bir hokey oyuncusu olarak uzun bir yol kat edebilirdi. Belki de sonuna kadar. Gerçekten çok iyiydi."

Teemu, "O daha da iyi bir kardeşti," diyor.

Sonra gülümsüyor. Ramona da öyle. Peter boğazını

temizler. "Bu korkunç bir kayıp..."

Teemu kahve fincanını çevirerek yüzeydeki küçük dalgalanmaları izliyor. "Sen ve karın ilk çocuğunuzu , değil mi?"

Peter derin bir nefes alır ve gözlerini kapatır. "Evet. Isak."

"Bunu hiç atlattın mı?"

"Hayır."

Teemu fincanını çevirir, , . "Peki yaşamaya nasıl devam ediyorsun?" diye soruyor.

"Daha sıkı dövüş," diye fısıldıyor Peter.

Teemu kadehini bir kez daha kaldırır. Peter bir süre tereddüt ettikten sonra nihayet şöyle der: "Sen ve adamlarının beni her zaman Sürü'nün düşmanı olarak gördüğünüzü biliyorum. Belki de . Spor çevresinde şiddetin yeri olduğuna inanmıyorum. Ama ben ... şey ... Hayatta her şeyin karmaşık olmadığını anladığımı bilmenizi isterim. Buranın senin de kulübün olduğunu biliyorum. Çok ileri gittiğim zamanlar için özür dilerim."

Teemu'nun tırnakları porselen fincana hüzünle vuruyor. "Politika ve hokey, Peter. Birbirlerine asla yaklaşmamalılar."

Peter burnundan derin bir nefes alır. "İşinize yarar mı bilmem ama... Richard Theo beni kandırdı. O sadece güç elde etmek için senin ve benim gibi insanları birbirine düşürüyor. Ve onun gibi insanlar sadece hokey kulübünün kontrolünü değil, tüm kasabanın kontrolünü istiyorlar."

Teemu dalgın dalgın kirli sakalını kaşıyor, kaybedecek bir şeyi kalmamış bir adam. "Eğer bizi istiyorlarsa, gelip bizi almak zorundalar."

Peter başını sallar. Hâlâ en çok kimden korktuğunu bilmiyor: dövmeli holiganlardan mı yoksa kravatlı ve takım elbiseli holiganlardan mı? Ayağa kalkar ve kakao için Ramona'ya teşekkür eder. Elinde bir kâğıt vardır ama okumadan önce Ramona'nın gitmesini bekler.

Peter'ın istifa mektubu. Artık Beartown Buz Hokeyi'nin genel müdürü değil. Artık orada çalışmıyor.

Ramona mektubu barın diğer tarafına iter. Teemu mektubu okur. Kahvesini içer ve şöyle der: "Peter teki. Ama kulübü tuttu. Bunu unutmayacağız."

Ramona, "Gezegende kendisini seven biri olmayan tek bir eşek bile yoktur," diye yanıtlıyor.

Kadın kadehini kaldırır, Teemu da kendi kadehini kaldırır ve sessiz bir şekilde kadeh kaldırırlar. Sonra gider. O akşam annesiyle birlikte makarna salatası ve patates salatası yer.

Richard Theo belediye binasındaki ofisinde tek başına çalışmaktadır. Dışarıda bayraklar yarıya inmiş durumda. Belki önemsiyor, belki de önemsemiyor. Belki yaptığı bazı şeylerden pişmanlık duyuyor, belki de kendine sonunda dünyaya zarardan çok iyilik yapmış olacağını söylüyor. Çünkü sadece gücü olan birinin siyaseti etkileyebileceğine inanıyor, bu yüzden iyi niyetli olmak yeterli değil, önce kazanmanız gerekiyor.

Bir sonraki konsey seçimlerinde, Beartown'ın kalbinde, Bearskin pub'ın çevresindeki tarihi binalarda daha iyi güvenlik önlemleri için yatırım sözü verecek. Ayrıca trajik trafik kazasının bir daha tekrarlanmaması için Beartown ve Hed arasındaki yolda hız sınırını düşürme sözü verecek. Kanun ve düzen, daha fazla iş, daha iyi sağlık hizmetleri için propaganda yapacak. Buz pistine anaokulu inşa eden ve hem Beartown Buz Hokeyi'nin finansmanını hem de fabrikadaki işleri kurtaran politikacı olarak tanınacak. Belki de Hed'deki hastaneyi bile kurtarmıştır.

Elbette bir gün bu kasabadaki insanlar yeni sahiplerin fabrikayı burada tutmaya hiç niyetleri olmadığını anlayacaklar. Daha uygun bir seçenek haline gelir gelmez fabrikayı emlak fiyatlarının daha da ucuz ve ücretlerin daha da düşük olduğu bir yere taşıyacaklar. Richard Theo için hiçbir şey fark etmeyecek. Çünkü bir sonraki seçimden önce belgeler yerel gazetelere sızdırılacak.

üst düzey meclis üyelerinin vergi mükelleflerinin parasını yıllardır nasıl kötüye kullandıklarını; gizli sübvansiyonların ve kredilerin hokey kulüplerinin yönetim kurullarındaki "şişman kedilerin" ceplerine girdiğini ve konseyin Dünya Kayak Şampiyonası'na ev sahipliği yapma başvurusuyla bağlantılı olarak bir konferans otelinin inşasını desteklemek için yapılan "yasadışı yatırımları" gösteren bir gazete. Çok geçmeden "önemli yerel politikacıların" "zengin işadamları" tarafından rüşvet aldığı bir skandal patlak verecektir.

Şu anda en büyük partinin lideri olan kadın hiçbir zaman fonların kötüye kullanımına karışmamış olması önemli değil, yine de tüm seçim kampanyasını yolsuzlukla ilgili soruları yanıtlayarak geçirmek zorunda kalacak. Kocası ve erkek kardeşi rüşvet skandalına karışan şirketlerden birinde çalışmaktadır. Daha sonra tamamen masum oldukları ortaya çıkacak, ancak o zamana kadar geç olacak, çünkü "yolsuzluk" kelimesi gazete manşetlerinde kadın politikacının adıyla birlikte yeterince yer aldığında, çoğu insan şu sonuca varacak: "O da yolsuzluk yapmış olmalı. O da tıpkı diğerleri gibi."

Diğer tarafta Richard Theo duruyor ve mükemmel olmasına bile gerek yok; tek gereken farklı olması. Bu yüzden bir sonraki seçimi kazanacak, çünkü onun gibi adamlar böyle yapar. Ama bir dahaki sefere kazanamayacak, çünkü onun gibi adamlar bunu da yapmaz.

Bugün konsey binasından zamankinden daha erken ayrılıyor. Bu akşam önünde, kardeşinin başkentteki evine kadar uzanan uzun bir yol var. Richard Theo'nun yeğeni yarın altı yaşına giriyor ve çocuk küçüklüğünden beri Richard Theo onu her gece telefonla arayıp yatmadan önce ona masal okuyor. Hikayeler neredeyse her zaman hayvanlarla ilgilidir, çünkü Richard Theo ve küçük çocuk hayvanları çok severler.

Yarın, çocuğun doğum gününde, hayvanat bahçesine gidecekler. Ayıları ve boğaları görecekler.

Kira Andersson ve iş arkadaşı yeni ofislerinde. Sıkışık ve kutularla dolu, stresli ve yorgunlar. Yanlarına birkaç büyük müşteri almayı ama iyi personel bulmakta çok daha fazla sorun yaşıyorlar. Kimse bir start-up için çalışma riskini almak istemiyor, özellikle de ülkenin bu bölgesinde.

Kapı çalınır ve Kira'nın meslektaşı, görüştüğü avukatlardan birinin fikrini değiştirdiğini söylemek için geri gelmesini umar. Neşeyle kapıyı açar ama kendini Kira'nın kocasına bakarken bulur.

"Peter? Burada ne işin var?" Kira odanın içinde ağzından kaçırır.

Peter yutkunuyor ve terleyen ellerini kot pantolonuna sürüyor. Beyaz bir gömlek giymiş ve kravat takmıştır. "Ben ... bu muhtemelen aptalca gelecek ama internette gördüm ... şey ... bugünlerde pek çok şirketin bir İK departmanı var, insan kaynakları. İşe alım, eğitim ve personel refahıyla ilgileniyorlar. I-"

Dili damağına yapışıyor. Kira'nın iş arkadaşı gülmemeye çalışsa da pek başarılı olamıyor ve ona bir bardak su getiriyor. Kira soruyor, "Ne söylemeye çalışıyorsun, hayatım?"

Peter kendini toparlar. "Sanırım şu insan kaynakları işinde iyi olabilirim. Takım kurmak gibi bir şey. Bir kulübü bir arada tutmak gibi. Şirketiniz için doğru deneyime sahip olmadığımı biliyorum ama ... başka var."

Kira'nın meslektaşı saçlarını kaşıyor. "Üzgünüm ama anlamıyorum Peter. Burada ne yapıyorsun? Beartown şu anda bir oyun oynamıyor mu?"

Peter ellerini tekrar kot pantolonuna sürüyor. Kira'nın gözlerinin içine bakar. "Beartown Buz Hokeyi'nden istifa ettim. Buraya iş aramaya geldim."

Kira gözlerini kırpıştırarak uzun süre ona . Kollarını kendi etrafında sıkıca sarıyor. "O kadar yer varken neden burada çalışmak istiyorsun?" diye fısıldıyor.

. "Çünkü bir evlilikten daha fazlasına sahip olmamızı istiyorum. Birbirimize daha iyi insanlar olmamız için yardım etmemizi istiyorum."

Biri kırmızı, diğeri yeşil iki takım, o akşamki maçlarını oynamak üzere buzda kaymaya başladıklarında, hem buzda hem de tribünlerde eksik olan insanlar vardır - herkesin her zaman hafife aldığı insanlar. Ama diğer herkes oradadır.

Binlerce farklı hikâyesi olan iki kasaba. Buna rağmen Beartown buz pisti tamamen sessiz. Oturmalı bölümün biletleri tükenmiş ama kimse konuşmuyor, alkışlamıyor ya da tezahürat yapmıyor. Ayakta durulan alanlardan birinde yeşil giysili bir kalabalık var ve onların ortasında siyah ceketli hareketsiz bir grup adam duruyor. Tezahürat yapmıyorlar. Sanki istiyorlar ama enerjilerini toplayamıyorlar, ciğerleri boş, sesleri yetersiz. Yine de aniden çatıya doğru bir ilahi yükseliyor. Onların ilahisi.

"Biz ayılarız! Biz ayılarız! Biz beaaaaaaarız ..."

Pistin diğer ucundan, ayakta durulan diğer alandan geliyor. Kırmızı giysili taraftarlar tezahürat yapıyor. Hed'in tüm taraftarları Beartown Buz Hokeyi'nden nefret ederek büyüdüler ve yarın yine nefret edecekler. Birbirleriyle savaşmayı , dünya değişmeyecek, her şey her zamanki gibi devam edecek.

Ancak bugün, tek bir kez, hüzünlü sesleri bir saygı göstergesi olarak rakiplerinin şarkısını söylemek için yükseliyor:

"BEARTOWN'DAN GELEN AYILAR!"

Tek ve kısa bir saygı göstergesi. Sadece kelimeler. Buz pisti daha sonra hiç olmadığı kadar sessizleşiyor ve sanki bir daha hiç olmayacakmış gibi geliyor. İlk başta hiç ses yok, sonra bütün bir kasaba herkese hala burada olduğunu, hala dimdik ayakta olduğunu, hala diğerlerine karşı Beartown olduğunu anlatmaya çalışırken gurur ve sevgi patlamasından başka bir şey duymak imkansız. Yeşil tribünlerdeki siyah ceketli insanlar şarkı söylemeye başladıklarında, şarkıları cennete kadar duyulacak kadar yüksek sesle söylüyorlar. Böylece onu ne kadar özlediklerini bilir.

Sonra da burada her zaman yaptığımız şeyi yaparız. Hokey oynarız.

Maya'nın annesi onu tren istasyonuna bırakır. Kızı merdivenlerden yukarı çıkarken girişte bekler ve görene kadar peron boyunca bakar. Bir bankta oturmaktadır.

"Benji. . . ." diyor uzaktan sessizce, ürkütmek istemediği bir hayvanı çağırır gibi.

Şaşırmış bir şekilde yukarı bakıyor. "Burada ne işin
var?" "Seni arıyorum," diyor Maya.
"Burada olduğumu nereden
biliyordun?" "Kız kardeşlerin
söyledi."

Işıl ışıl gülümsüyor. "Çok güvenilmezler, kız kardeşlerim." Maya
gülüyor. "Cehennem kadar güvenilmezler!"

Ceketinin kolları biraz fazla kısa; bu yıl boyu uzamış ama ceketi bunun farkına varmamış. Kollarının alt kısmında iki yeni dövme görülüyor. Birinde gitar, diğerinde riAe var.

Benji başını sallar. "Onları sevdim."

"Teşekkürler. Nereye gidiyorsun?" diye sorar.

Uzun bir süre vereceği cevabı düşünür. "Bilmiyorum. Sadece ... başka bir yerde."

Kadın başını sallar. Ona el yazısıyla kısa bir metin içeren bir kağıt parçası uzatıyor. "Müzik okulunu kazandım. Ocak ayında taşınacağım. O zamana kadar buraya dönüp dönmeyeceğini bilmiyorum, o yüzden ... . Sana bunu vermek istedim."

O , kız annesinin arabasına doğru yürümeye başlar. bitirdiğinde arkasından seslenir, "MAYA!"

"NE?" bağırıyor.

"O PIÇLERIN SENI AĞLARKEN GÖRMESINE IZIN VERME!"

Gözlerinde yaşlarla güler. "ASLA, BENJI! ASLA!"

Belki bir daha hiç karşılaşmayacaklar ama ona karşı hissettiği en büyük şeyleri o kağıt parçasına yazdı:

Sana cesaret diliyorum.
Dilerim kanınız akar
Çok sert atan bir kalp
Her şeyi çok zorlaştıran duygular
Kontrolden çıkan aşk
En yoğun maceralar Umarım
çıkış yolunu bulursunuz
Umarım sen mutlu sonla biten bir
insansındır.

Güneş yarın yine kasabamızın üzerinde yükselecek. İnanılmaz.

Ana adında genç bir kadın, yaşamaya devam edecek gücü bulmak için kendi içinde yeterince derine inecektir. Çünkü onun gibi insanlar bir şekilde hep başarır. Bundan birkaç ay sonra, çok uzaklarda, büyük bir şehirde, kendi spor dalında ilk kez yarışacak. Jeanette soyunma odasında onu alnından öpüyor. Maya onun yanında durur, Ana'nın eldivenli ellerine kendi sıkılı 1. elleriyle vurur ve fısıldar, "Seni seviyorum, seni aptal!" Ana üzgün bir şekilde gülümser ve "Ben de seni seviyorum, geri zekalı" diye cevap verir. Kollarının alt kısmında Maya ile aynı dövmeler var: bir gitar ve bir riAe. Ana'nın babası soyunma odasının dışında duruyor. Hâlâ deniyor.

Ana rakibiyle yüzleşmek için ringe adım attığında, seyircilerin bir kısmı sanki emir almış gibi ayağa kalkar. Bağırmıyorlar ama siyah ceketler giyiyorlar ve Ana onlara baktığında hepsi bir ellerini kalplerinin üzerine koyuyor.

Hakem şaşkınlıkla "Kim bunlar?" diye sorar.

Ana çatıya göz kırpıyor. Onun ötesindeki gökyüzünü hayal ediyor. "Onlar benim . Ben durursam onlar da dik durur."

Dövüş başladığında Ana'nın ringde sadece bir rakibi vardır. Hiç fark etmez, yüzlercesiyle de karşılaşabilirdi. Hiç şansları olmazdı.

Ve güneş doğuyor. Yarın, yine.

Hollow'dan bir çocuk, Amat adında bir çocuk, herkesin hokeyde gerçekten iyi olmak için çok küçük ve zayıf olduğunu düşündüğü bir çocuk, NHL'ye giden ana yol boyunca koşacaktır. Kendisi buz üzerinde profesyonel olurken, yan çocukluk arkadaşı Zacharias da bilgisayar ekranının önünde profesyonel olur. Birlikte büyüdükleri kızlardan ve oğlanlardan bazıları yanlış yola sapacak, bazıları çok erken yaşta hayata veda edecek, ama bazıları da kendi hayatlarını kuracak. Büyük, gururlu hayatlar. Hiçbiri geldiğini unutmaz. Hog adında bir baba, bir garajda araba tamir etmeye, çocukları için mücadele etmeye ve her günü gibi kabul etmeye devam eder. Her sabah Ann-Katrin'in mezarını ziyaret ediyorlar. Araba kaportalarından balta çıkarabilen ama paten kaymayı bir türlü öğrenemeyen en büyük oğlu Bobo, duyguları kötü olan bir hokey koçuyla yavaş yavaş iyi arkadaş olur. Zackell onu yardımcı koçu yapar. Çok da iyi iş çıkarır. bu işte.

Ramona barını yeniden inşa eder. Yeniden açıldığında, Beartown'daki herkes ve Hed'deki birkaç piç kurusu içeri girip bira almak için saatlerce kuyrukta bekler ve para üstlerini KITTY yazan bir zarfa bırakırlar. Beartown'ın hokey koçu gelecek yıl boyunca patateslerini ücretsiz olarak yer. Ama birasının parasını ödemek zorunda; bir hayır kurumu değil, biliyorsunuz.

Bir köşede on beş yaşlı kadın oturuyor. Barda dört yaşlı adam oturuyor. Her zaman kolay değildir. Ama bunu onlara söylerseniz, böyle olmaması gerektiğini söyleyeceklerdir.

Alicia, dört buçuk yaşında, on beş yaşına girecek. Her gün buz pistinde, ama yine de zaman zaman yaşlı bir adamın bahçesinde duracak ve terasının yanındaki duvara disk atacak ve bir gün en iyisi olacak.

Bahar geldiğinde, üç yetişkin adam bir Pazar öğleden sonrası süpermarketin dışındaki otoparkta buluşur. Peter, Tails ve Hog. En son yirmi yıl önce birlikte oynadıklarına kıyasla şimdi biraz daha az saçları ve biraz daha büyük karınları vardır ama hokey sopaları ve tenis topları . Eşleri ve çocukları ağlardan birini taşıyor, diğerini taşırken de gülerek ve bağırarak babalarına meydan okuyorlar. Sonra aileler sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi oynamaya başlıyor.

Çünkü etrafındaki tüm saçmalıkları çıkarırsanız ve sadece ilk onu sevmemizi sağlayan şeyleri korursanız basit bir oyundur.

Herkes bir sopa alacak. İki ağ. İki takım.

Size karşı biz.

OceanofPDF.com

SİZE KARŞI BİZ *için hazırlanan bu okuma grubu rehberi bir giriş, tartışma soruları ve kitap kulübünüzü geliştirmeye yönelik fikirler içermektedir. Önerilen sorular, okuma grubunuzun tartışmanız için yeni ve ilginç açılar ve konular bulmasına yardımcı olmayı amaçlamaktadır. Bu fikirlerin sohbetinizi zenginleştireceğini ve kitaptan aldığınız keyfi artıracağını umuyoruz.*

Giriş

Ormanın derinliklerine sıkışmış küçük bir topluluk olan Beartown, hayatın kolay ya da adil olmasını beklemeyen sert ve çalışkan insanlara ev sahipliği yapmaktadır. Zaman ne kadar zor olursa , sakinleri yerel buz hokeyi takımlarıyla her zaman gurur duyabilmişlerdir. Bu yüzden Beartown buz hokeyinin yakında dağılabileceğini duyduklarında bu acımasız bir darbe oluyor. Durumu daha da kötüleştiren şey ise, şu anda komşu Hed kasabasındaki rakip takımda oynayan eski Beartown oyuncularının bu durumdan duydukları bariz memnuniyettir. İki rakip takım arasındaki gerilim tırmanırken, Beartown hokeyine geri dönüş şansı veren yeni ve sürpriz bir koç gelir.

Büyük maç yaklaştıkça, toplumlar arasındaki pek de masum olmayan şakalar ve olaylar artar ve karşılıklı küçümsemeleri yoğunlaşır. Son gol atıldığında her iki kasabanın halkı, her şeye rağmen sevdikleri oyunun bir buz sahası, iki ağ ve iki takım kadar basit bir şeye dönüp dönemeyeceğini merak etmek zorunda kalacaktır. Size karşı biz.

Tartışma Konuları ve Soruları

1. Backman, Beartown ve Hed arasındaki mücadeleyi Ayı ve Boğa arasındaki mücadele olarak tanımlıyor. Bu metafor, birbiriyle mücadele eden iki korkunç hayvan dışında neyi temsil ediyor? Bu semboller her iki kasabanın karakteri hakkında ne söylüyor?

2. Kitabın başlarında Maya ve Ana, Beartown'ın geri kalanından uzakta özel bir yere çekilirler. Maya'nın "Ada" . şarkısını okuyunSizce bu küçük toprak parçası ikisi için de ne ifade ediyor?
3. Kira, Peter'ın Beartown hokey takımının menajeri olabilmesi için fedakârlıklar yapar. Peter da ailesi için fedakârlık yapıyor mu? Kitap boyunca ilişkilerinin nasıl değiştiğini tartışın.
4. Peter Ann-Katrin'e şöyle der: "Korkarım kulüp oğullarınızdan onlara geri verebileceğinden daha fazlasını talep edebilir.". Bobo, Benji ve Amat, almak A takımına katıldıklarında erkeklerin dünyasında yerlerini zorundadırlar. Bu değişim onları nasıl büyümeye zorluyor? Olgunlaşmamışlıklarını ne şekilde ortaya çıkarıyor? Her çocuğun kendinden büyük oyunculara uyum sağlamak ve onlar tarafından kabul edilmek için denediği farklı yollar nelerdir? Sonunda, Peter'ın kulübün oyunculardan ne talep edeceği konusundaki korkuları haklı mı?
5. Hed'li insanlar şehir meydanında bir Beartown forması yakıyor. Bu olay kimseye fiziksel olarak zarar vermiyor, ancak yine de bunu bir şiddet eylemi olarak değerlendirir misiniz? Bu küçük sembolik eylem nasıl genişliyor ve bu kadar çok ilişkisel zarar verme gücüne sahip oluyor?
6. Maya ve Ana yetişkinliğe yaklaşırken ne gibi özel zorluklarla karşılaşıyorlar? Sizce bu kadar farklı iki kız, ayrı yollarda ilerlerken arkadaşlıklarını sürdürebilecekler mi?
7. "Bu iki şehir arasındaki şiddetin nasıl başladığını anlattığımızda, çoğumuz ilk olarak neyin geldiğini hatırlamayacağız". Sizce kırılma noktası neydi? Sizce roman doğuştan gelen şiddet eğilimi hakkında ne söylüyor?
8. *Biz Size* Karşı*'nın* temalarından biri de kabilecilik ve topluluk. Her iki dinamik de ortak bir kimlik etrafında şekillenen sadakat duygusuna dayanır, ancak onları farklı kılan nedir? Güçlü bir topluluk nasıl dar görüşlü ve hoşgörüsüz hale gelebilir?
9. Kasabaya iki yabancı gelir: Elisabeth Zackell ve Richard Theo. Her biri Beartown'daki kültürü nasıl anlıyor ve bu anlayışı bireysel avantajlarına nasıl kullanıyorlar?

10. "İnsanların liderliğe tepkileri hep aynıdır: Kararların bana fayda sağlıyorsa adilsin, aynı karar bana zarar veriyorsa zalimsin." Beartown'da kendi çıkarlarına aykırı hareket eden karakterler var mı? Sizce bunu yapmalarının nedenleri nelerdir?
11. Ana, Benji'nin güvenini kırdığında ve sırrını açıkladığında, onun hareketini anlıyor musunuz? Benji'ye yaptığı şey koşullar nedeniyle daha affedilebilir mi?
12. Misilleme kitap boyunca sürekli işlenen bir tema. Bu şiddet döngüsünü kırmaya çalışan karakterler var mı? Sizce bu döngünün kırılması için ne gerekiyor?
13. Richard Theo Peter'a şöyle der: "Şiddet kullanarak yönetiyorlar. Bir demokrasi buna izin veremez. Fiziksel olarak savaşarak en tepeye ulaştığı için güçlenen herkese karşı çıkılmalıdır." katılıyor musunuz? Theo'ya Theo şiddetin yardımıyla mı yönetiyor?
14. Sporun hem bölme hem de birleştirme gücü vardır. Sizce Beartown hokey kulübüyle mi yoksa hokey kulübü olmadan mı daha iyi olurdu?
15. "Böyle şeyler kimsenin suçu değil" diyeceğiz ama tabii suçluyuz. İçten içe gerçeği bileceğiz. Bir sürü insanın var. Bizim suçumuz." musunuzBu ifadeye katılıyor , yoksa şiddet olaylarından kısmen de olsa Beartown sakinlerinin kontrolü dışındaki güçler mi sorumlu?

Kitap Kulübünüzü Geliştirin

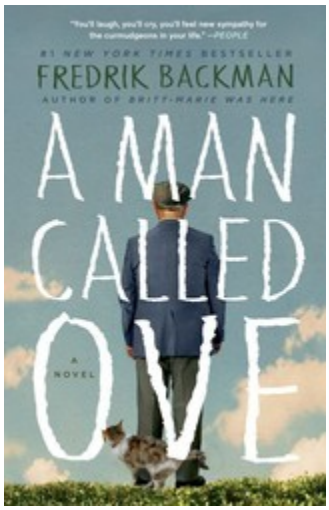
1. Herhangi bir spor dalının fanatik taraftarlarıyla görüşün. Onlara takımlarına neden bu kadar güçlü bir bağ hissettiklerini sorun. Bakalım onların motivasyonlarını *Size Karşı Biz*'deki bir karakterle eşleştirebilecek misiniz?
2. Tom Hanks, Fredrik Backman'ın romanı *A Man Called Ove*'un 1lm baş karakter olarak rol alacak. Beartown'da pek çok harika karakter var; onları bir filmde oynaması için kimi seçerdiniz?

3. Yerel veya popüler bir spor rekabetini araştırın (örneğin New York Yankees ve Boston Red Socks; Los Angeles Lakers ve Boston Celtics; Green Bay Packers ve Chicago Bears; Detroit Red Wings ve Chicago Blackhawks). Bu rekabetler Hed ve Beartown arasındaki rekabete ne kadar benziyor? Bu rekabetin bu kadar önemli saha dışı nedenleri var mı?
4. İlham almak için kitaptan bir tema veya sahne seçin ve sahnenin duygularını ve tonunu yakalayan bir şarkı için sekiz-on altı satır söz yazın. Örnekler için Maya'nın kitaptaki şarkılarına bakın.

OceanofPDF.com

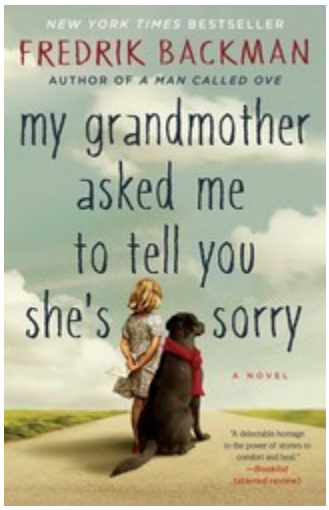
New York Times çoksatan yazarı Fredrik Backman'ın diğer karşı konulmaz romanlarını kaçırmayın.

Huysuz ama sevimli bir adam olan Ove'yle tanışın; yalnız dünyası, gürültücü genç bir ailenin yan eve taşınmasıyla altüst olur.

Ove Adında Bir Adam

Büyükannesi ardında bir dizi mektup bırakan ve onu büyükannesinin masal dünyasını canlandıran bir yolculuğa gönderen genç bir kız hakkında büyüleyici, sıcak kalpli bir roman.büyükannenin peri masalları.

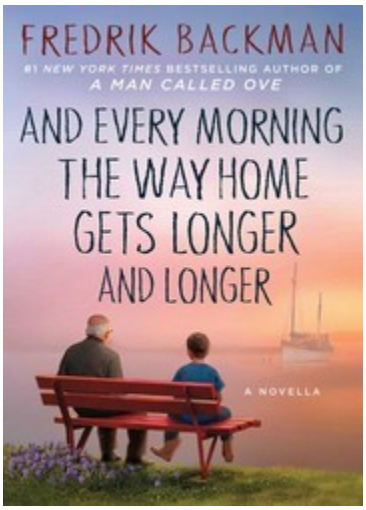
Büyükannem Size Üzgün Olduğunu Söylememi İstedi

Küçük bir köyü dönüştüren isteksiz bir yabancının ve en beklenmedik yerlerde aşkı ve ikinci şansı bulan bir kadının dokunaklı komik hikâyesi.

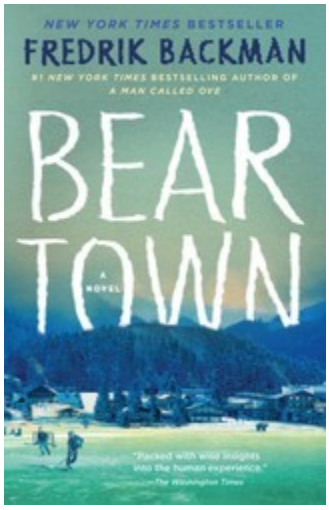
Britt-Marie Buradaydı

Yaşlı bir adamın en değerli anılarına tutunmak için verdiği mücadelenin ve ailesinin onu bırakmanın bir yolunu bulmak zorunda olsalar bile ona bakma çabalarının dokunaklı bir portresi.

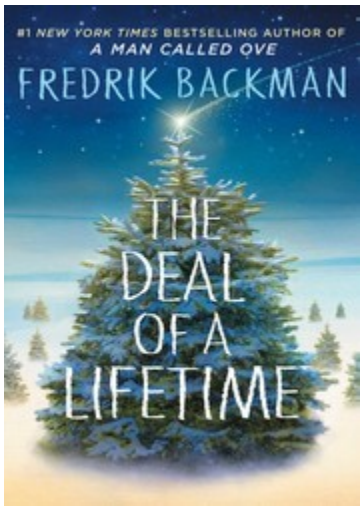
Ve Her Sabah Eve Dönüş Yolu Gittikçe Uzuyor

Beartown'a her zaman en iyi ikinci olduğu söylenmiştir. Şimdi genç buz hokeyi takımının şampiyon olma şansı var. Ama bu kasabayı sonsuza dek değiştirecek olan şey buz dışında olanlar.

Beartown

Küresel bir iş imparatorluğu kurmuş ancak bu süreçte ailesini kaybetmiş bir adam ile hayatı için savaşan cesur küçük bir kızın iç içe geçen kaderlerini anlatan, Noel arifesinde geçen bir roman.

Hayatınızın Anlaşması

KOPYALARINIZI BUGÜN SİPARİŞ EDİN!

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

FREDRIK BACKMAN, *A Man Called Ove* (Tom Hanks'in başrolünü oynadığı büyük bir sinema filmi olarak geliştiriliyor), *My Grandmother Asked Me to Tell You She's Sorry*, *Britt-Marie Was Here* ve *Beartown adlı* kitaplarının yanı sıra *And Every Morning the Way Home Gets Longer and Longer* ve *The Deal of a Lifetime* adlı iki romanıyla *New York Times*'ın en çok satan 1 numaralı yazarıdır. Kitapları kırktan fazla ülkede yayımlanmıştır. Eşi ve iki çocuğuyla birlikte İsveç'in Stockholm kentinde yaşamaktadır.

YAZARLARLA TANIŞIN, VIDEO IZLEYIN VE DAHA FAZLASI IÇIN

SimonandSchuster.com

Authors.SimonandSchuster.com/Fredrik-Backman

Facebook.com/AtriaBooks @AtriaBooks @AtriaBooks

OceanofPDF.com

FREDRIK BACKMAN TARAFINDAN DA

Ove Adında Bir Adam

Büyükannem Britt-Marie Burada Olduğu İçin

Üzgün Olduğunu Söylememi İstedi

Ve Her Sabah Eve Dönüş Yolu Gittikçe Uzuyor Beartown

Hayatınızın Anlaşması

OceanofPDF.com

Umarız bu Simon & Schuster e-kitabını okumaktan keyif almışsınızdır.

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap alın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkanlar, fırsatlar, önerilen okumalar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın.
Kaydolmak için aşağıya tıklayın
ve şartlar ve koşullara bakın.

KAYDOLMAK IÇIN BURAYA TIKLAYIN

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydedebilmemiz ve okumaktan hoşlandığınız şeyleri size daha fazla gönderebilmemiz için e-postanızı tekrar sağlayın. Gelen kutunuzda özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

OceanofPDF.com

Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir
baskısıdır. 1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020
www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2017 Fredrik Backman
İngilizce çevirinin telif hakkı© 2018 Neil Smith'e aittir Salomonsson
Ajansı ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır
İlk olarak 2017 yılında İsveç'te Bokforlaget Forum tarafından *Vi mot er* adıyla yayımlanmıştır.

Atria Books ciltli ilk baskı Haziran 2018

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için, Atria Books Yan Haklar Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurunuz.

ATRIA BOOKS ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-866-506-1949 veyabusiness@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu 1-866-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

Ceket sanatı ve tasarımı Alan
Dingman'a aittir Ceket fotoğrafları
Shutterstock'a aittir
Yazar fotoğrafı © Linnéa Jonasson Bernholm/Appendix Fotogra1 Library

of Congress Cataloging-in-Publication Data için başvurulmuştur.

ISBN 978-1-5011-6079-0
ISBN 978-1-5011-6081-3 (e-kitap)

OceanofPDF.com